

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

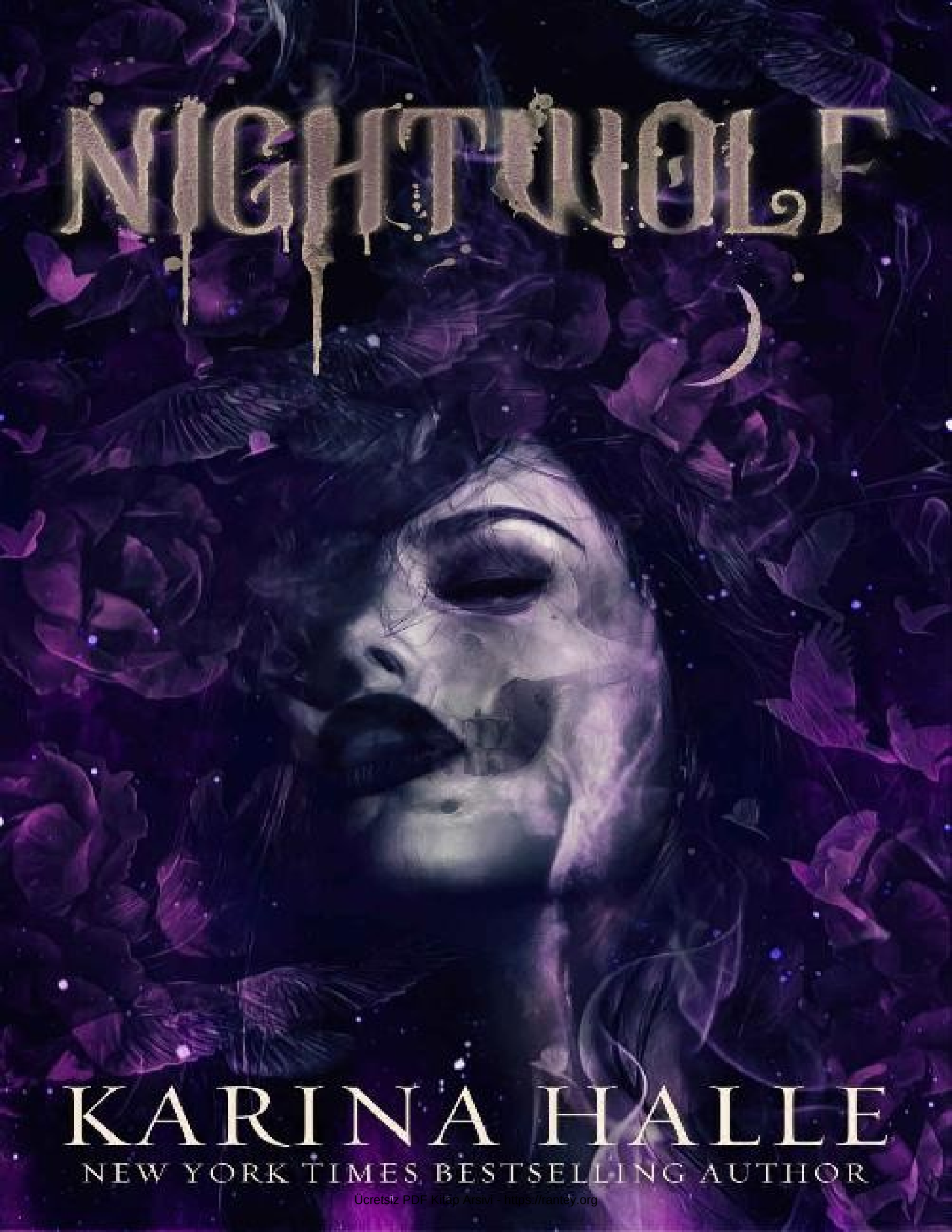
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NIGHTWOLF

The book cover features a central, ethereal illustration of a woman's face with dark, closed eyes and dark lips. She is surrounded by a dense, swirling mass of dark purple and black leaves and petals. The overall color palette is dark, with shades of purple, black, and grey. The title 'NIGHTWOLF' is written in a large, ornate, golden font at the top, with some of the letters appearing to have liquid dripping from them. A small, crescent moon is visible in the upper right quadrant. At the bottom, the author's name 'KARINA HALLE' is written in a large, white, serif font, followed by 'NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR' in a smaller, white, serif font.

KARINA HALLE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NIGHTWOLF

Bir Vampir Romantizmi

OceanofPDF.com

KARINA HALLE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2021 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleyen Laura Helseth

Düzeltilen: Chanpreet Singh

Kapak tasarımı: Hang Le

OceanofPDF.com

"Geride bıraktığımız kalplerde yaşamak ölmemektir."

~ Thomas Campbell

"Kedere kelimeler verin; konuşmayan keder, yıpranmış kalbi örer ve kırılmasına neden olur."

~ William Shakespeare

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Nightwolf](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

1. [Ametist](#)

2. [Ametist](#)

3. [Ametist](#)

4. [Ametist](#)

5. [Kurt](#)

6. [Ametist](#)

7. [Ametist](#)

8. [Kurt](#)

9. [Ametist](#)

10. [Ametist](#)

11. [Kurt](#)

12. [Ametist](#)

13. [Ametist](#)

14. [Kurt](#)

15. [Ametist](#)

16. [Ametist](#)

17. [Kurt](#)

18. [Ametist](#)

19. [Ametist](#)

20. [Kurt](#)

21. [Ametist](#)

22. [Ametist](#)

[Sonsöz](#)

Drakula'nın Kitabı Sonsöz

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Karina

Halle

OceanofPDF.com

NIGHTWOLF

Benim adım Amethyst DeMille ve bir vampire aşığım.

karmaşık geliyor, değil mi?

Yine de ilişkimizi karmaşıklaştıran şey onun seksi, yüzyıllardır kan içen bir vampir olması değil.

Çünkü aynı evde yaşıyoruz, aynı seçkin kulüpte çalışıyoruz ve ona karşı ne hissettiğimi kesinlikle bilmeyen en iyi arkadaşım oluyor.

Yani, eminim beni ona birden fazla kez bakarken görmüştür. Beni suçlayabilir misin? Wolf sadece ölümcül, karizmatik ve ikna kabiliyeti yüksek bir vampir değil, aynı zamanda bir İskandinav Tanrısı gibi yapılı, kaslı, yontulmuş kemik yapısı ve bazen bana bilmemi istediğinden daha fazlasını söylediğini düşündüğüm büyüleyici gözleri var. Çoğu kadının aşık olacağı türden bir adam (ve sadece bir sonraki yemeği olabilecekleri için değil).

Ama aramızda kaynayan cinsel gerilime ve özleme rağmen, ona nasıl hissettiğimi söylememin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Ne de olsa ben bir insanım, o ise bir vampir ve bana bu aşk hikâyelerinin asla iyi bitmediğini defalarca söylemişti.

Kalbimin aradaki farkı bilmemesi çok kötü.

OYUN LİSTESİ

Nightwolf'un uzun çalma listesini [Spotifyda](#) bulabilirsiniz. Şimdilik, kitabı etkileyen veya doğru ruh halini ve tonu belirleyen bazı önemli şarkıları burada bulabilirsiniz. Keyfini çıkarın!

"Nightwolf" - Bohren ve Der Club of Gore

"Nocturne" - Mark Lanegan Band

"Gatekeeper" - Torii Wolf

"Everybody Dies" - Billie Eilish

"A Drowning" - How to Destroy Angels "Death's

Head Tattoo" - Mark Lanegan Band "Death Bell"

- Crosses (+++)

"Ten Billion Years" - Torii Wolf

"Cover Me" - Depeche Mode

"Too Late, All Gone" - How to Destroy Angels

"Stole" - Francesca Belmonte

"The Beginning of the End" - Crosses (+++) "The

Background World" - Nine Inch Nails "Surprise,

You're Dead!" - Faith No More "Lantern Room" -

Torii Wolf

"NDA" - Billie Eilish

"Carnage" - Nick Cave ve Warren Ellis "Shadows
Crawl" - Torii Wolf
"Telepathy" - Crosses (+++)
"The Last Time" - Dave Gahan
"The Real Thing" - Faith No More
"Baby Says" - The Kills "Dissolved
Girl" - Massive Attack
"We're in This Together" - Nine Inch Nails
"Spinning Song" - Nick Cave and the Bad Seeds
"Time" - Hans Zimmer
"The Epilogue" - Crosses (+++)

OceanofPDF.com

*Babam Sven Halle için. Sen yokken dünya geliyor. Seni seviyorum, seni
özlüyorum, umarım seni gururlandırmaya devam ederim.*
*Kardeşim Kris Halle için. Umarım yukarıda babama iyi bakıyorsundur. Seni
seviyorum.*

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Gece Kurdu, çağdaş San Francisco'da geçen arkadaştan aşığa bir vampir romanıdır. Tamamen bağımsızdır ve çok daha karanlık vampir romantizmi *Black Sunshine*'ın (ve çok karanlık ve çılgın devam kitabı *The Blood is Love'in*) bir yan ürünüdür. Ametist ve Kurt ile bu kitaplarda tanışmış olsanız da, *Gece Kurdu*'nu okumak için onları okumanıza gerek yok.

ANCAK, *Kara Gün Işığı'nı* okumayı planlıyorsanız, bu kitabı okumadan önce okumanızı öneririm çünkü o hikaye için spoiler olacaktır. Şu anda Amazon'da KU'da mevcut.

Ayrıca, Kurt ve Ametist'in ilk tanışmalarına odaklanan "Karanlık Gözler" adlı kısa bir öykü var ve bu da *Gece Kurdu*'ndan önce okunmaya değer. Colleen Hoover tarafından bir araya getirilen *Two More Days* adlı yardım antolojisiinde bulabilirsiniz. Ayrıca KU'da da var. Karakterler hakkında biraz daha fazla bilgi veriyor.

İçerik Uyarısı: bol miktarda kan (tabii ki), küfürlü dil, grafik nitelikte cinsel sahneler ve sevilen birinin ölümü içerir. Lütfen tıp uzmanı olmadığımı ve hastanede geçen tüm sahnelerin kişisel deneyimlerimden derlendiğini ve %100 doğru olmayabileceğini unutmayın.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ NORVEÇ
KRALLIĞI, 1696

T Çocuk korkmuştu.
Küçük çatı katını ağabeyi Asmund ve kız kardeşi Eira ile paylaşmasına rağmen, onlar horlarken yakınlıkları Yatakları, gök gürültüsü bulutları gibi üzerinde asılı duran havadaki ağır korku hissini dağıtmak için hiçbir şey yapmadı.

Sanki bir şey göğsüne oturmuş, kalbine ve ciğerlerine hava alamayana kadar baskı yapıyormuş gibi hissediyordu ve gözlerini karanlığa açtığı anda, tepesine tünemiş bir şey gördüğünden emindi; siyah, kanatlı ve uğursuz bir yaratık.

Mara. Onlar hakkında uyarılmıştı, sadece onlara inanmıyordu, geceleri yatağınıza gelen, talihsizlik, ölüm ve kötü rüyalar getiren, kötü şeyler fısıldayan ve korkunç ninniler söyleyen bu şeytani cadılara.

Mara.

Sonra, gözleri pencereden gelen ince ay ışığına alıştıığında, orada hiçbir şey olmadığını fark etti.

Çocuk titreyerek derin bir nefes aldı, ciğerleri yeniden çalıştı ve sonra yavaşça doğruldu. Çatı katı soğuktu, nefes almakta zorlanması gözlerinin önünde buz kristalleri oluşmasına neden oluyordu. Aşağıdaki ocakta yanan ateş gece yarısı sönmeye meyilli olsa da, ısı genellikle

onlarla birlikte yukarıda sıkışıp kalmıştı. Daha önce hiç böyle üşümemişti, hele Eylül ayında.

Daracık yataklarında uyuyan kardeşlerine baktı, yün battaniyelerin altındaki samanlar eğrilmişti. Loş ışıktaki huzurlu görünüyorlardı, mışıl mışıl uyuyorlardı ama nefesleri de havada donmuştu. Bundan otuz yıl sonra, çocuk otuz beş yaşına geldiğinde, sıcaklığın ona zarar vermesi konusunda endişelenmesine kalmayacaktı ama şimdilik titriyordu.

Sadece soğuktan değil.

Çünkü çatı katında onlarla birlikte başka biri daha vardı.

Bir an hiçbir şey yokken, bir an sonra daracık pencerenin önünde bir gölge belirdi.

Bir adam figürü.
Kafası olmayan bir
adam.

Çocuk çılgın atmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Hava bile. Sadece ayın ışığını engelleyen başsız figüre geniş gözlerle bakabildi.

Yine de, vücudunda zonklayan tüm o çiğ dehşetin yanı sıra, ağır bir keder ve hüznün duygusu da vardı. Başsız figürden duman gibi yayılıyordu ve çocuk kederin derisine işlediğini, onu içten dışa değiştirdiğini hissedebiliyordu.

Git buradan, diye düşündü çocuk ve sözleri kendi kafasındaki korkudan titriyordu. Git buradan, git buradan, git buradan.

Başsız figür sadece bakıyordu. Kafası olmamasına rağmen, çocuk hâlâ gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Sanki figür onu ölçüp biçiyor gibiydi.

Sanki beni Kızıl Dünya'ya götürmek istiyor, diye düşündü çocuk. Parçalanacağım, lime lime edileceğim ve canlı canlı yeneceğim yere.

Ama sonra figür yana döndü ve ahşap zeminde hiçbir ses çıkarmadan çatı katında yürüdü ve merdivenden zemin kata doğru inmeye başladı.

Çocuk, başsız adam aşağıda gözden kaybolana kadar olduğu yerde donmuş bir halde izledi. Sonra yataktan fırlayıp kenara koştu ve figürün toprak zeminde, annesiyle babasının derin bir uykuda olduğu yatağın yanından geçip kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Başsız figürün babasının yanından geçerken ona doğru dönmesi, hareket edişiyile ilgili bir şey, o hastalıklı umutsuzluk hissini geri getirdi, öyle güçlü bir his ki çocuk neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti.

Yine de, başsız adamın kapıyı açıp gecenin içine doğru yürümesini izlerken, çocuk onu takip etmekte gecikmedi. Korkusuz değildi - bu korkusu olmadığı anlamına gelirdi ve korkusu fazlasıyla vardı - ama korkuya rağmen hareket etti. Cesaret bunun için bir kelime olabilirdi, merak da öyle. Her neyse, merdivenden aşağı atladı ve adamın peşinden soğuk gece havasına doğru koştu.

Tam da başsız adamın ay ışığının bir dilimine adım atması ve bir kuzgun sürüsüne dönüşmesi için gereken zamanda. İri siyah kuşlar her yöne uçu, kanat çırpma sesleri havayı doldurdu, ta ki geriye evin önündeki küçük bahçe, olgun kabakların kıvrımlarında ay ışığının donu kalana kadar.

Çocuk orada öylece durdu, şaşkına dönmüştü. Adam nasıl öylece ortadan kaybolabilirdi? Kuşlara mı dönüşmüştü? Bir kafasının eksik olduğu gerçeğini boş verin. Çocuk dünyanın açıklanamaz, tehlikeli ve tuhaf şeyler barındırdığını biliyordu

-Ailesi de buna dahildi ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Hüzün, keder, umutsuzluk. Hâlâ şenlik ateşi dumanı gibi üzerine yapışuyordu. "Gece kurdum ne yapıyor?" diye sordu babasının uyku sersemi sesi.

Arkasında.

Wolf babasının sesini duyunca içinde bir korku akımı daha hissetti ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. Şu ana kadar hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Wolf geceye açılan kapıyı kapattı ve ocağın sönmekte olan közleriyle belli belirsiz aydınlanan yatakta annesiyle birlikte yatan babasına baktı.

"Bir şey duyduğumu sandım," dedi Wolf, babasının korktuğunu düşünmesini istemediği için çenesini kaldırarak.

Ama babası sezgiseldi. Wolf cesurdu, cesur olmadığı zamanlarda bile ve bu acımasız bir dünyaydı, ama o sadece beş yaşındaydı. Hâlâ küçük bir çocuktü. Babası yatağa yerleştı ve kolunu sallayarak en küçük oğlunun yanına gelmesini işaret etti.

Wolf tereddüt etti, güçlü olmak istiyordu, sonra yaşı ona üstün geldi. Yerde yatağa doğru koştı ve anne babasının arasına girdi. Annesi yan yatmış, derin bir uykudaydı ama babası kolunu Wolf'a doladı ve battaniyeyi üzerine çekerek onu kendine yakın tuttu.

"Bir şey duyduğundan emin misin?" diye sordu babası alçak sesle. "Çünkü ben duymadım. Ve her şeyi duyabildiğimi biliyorsun."

Wolf zorlukla yutkunarak başını salladı. Şimdi sözünden dönemez ve bir şey duymak yerine bir şey gördüğünü söyleyemezdi.

Herhalde hepsi bir rüyaydı, diye düşündü Wolf. Babam buradayken kimse bu eve girmeye cesaret edemez. Babam herkesten daha güçlüdür. O bir tanrı. Sonsuza kadar yaşayabilir. Ve bir gün, ben de sonsuza dek yaşayacağım. Kimse bize zarar veremeyecek.

"Bir gün sonsuza dek yaşayacağım," diye fısıldarken buldu kendini Wolf babasının kollarında uykuya dalarken. "Tıpkı senin gibi. Sonsuza dek birlikte olacağız."

"İşte böyle, benim küçük gece kurdum," dedi babası, alnından öperek. "Şimdi biraz uyu."

Çocuk gözlerini kapattı.

Dünya uzaklaşmaya başladı.

Ama daha önce hissettiği o keder, üzüntü, kıyamet ve umutsuzluk duyguları?

Kaldılar.

ERTESİ SABAH, WOLF NE OLDUĞUNU HATIRLAMAKTA ZORLANDI.

gecenin bir yarısı onu ailesinin yatağına getirdi. Bunu kötü bir rüya olarak değerlendirdi ve içinde dolaşan istenmeyen ve korkutucu duyguların derinliğini açıklamaya çalıştı. Aynı üzüntü ve korku duyguları sebepsiz yere hâlâ devam ediyordu.

Normal insanların hissedemediği pek çok şeyi hissettiği gibi bunu da hisseden Wolf'un babası, çocuğu kendisiyle birlikte mantar toplaması için ormana davet etti. Bu genellikle tek başına yaptığı bir şeydi, bu yüzden Wolf, özellikle Asmund ve Eira'nın annelerinin bahçeyi hasat etmesine yardım etmekle görevlendirildiği için, onunla birlikte gitmeyi seçtiği için gururlu ve önemli hissetti.

Baba ve oğul evin arka tarafındaki ormana doğru yola koyuldular. En yakın kasabadan kilometrelerce uzakta yaşıyorlardı ve tamamen kendi içlerine kapanıktılar, anne ve babası sadece beslenmeleri gerektiğinde yakınlardaki yerleşim yerlerine gidiyorlardı ki bu da çok sık olmuyordu. Alp dağları arasındaki dar vadide, çayırlar, yosunlar ve uzun, güzel kokulu çam sıralarıyla dolu başka ev yoktu. Burası onlara ait değildi -doğadaki hiçbir şey onlara ait değildi- ama onlar burayı olabildiğince saygılı bir şekilde kullanıyorlardı. Wolf'un ailesi, vahşi doğada yaşayan herhangi bir canlı kadar doğayla bütün olduklarını, bir ayıdan ya da çayırlarda beslenen bir geyikten farkları olmadığını düşünüyordu.

Ormanda yürürken, Wolf mantarları koyduğu çuvalı arkasından sürüklerken, babası ona hikâyeler anlatıyordu. Bunlar Wolf'un daha önce defalarca dinlediği hikâyelerdi ama o her zaman kardeşleriyle birlikte ocağın etrafında toplanmıştı. İlk kez dinleyiciler arasında tek başınaydı ve bu yüzden onları ilk kez dinliyormuş gibi hissediyordu.

Büyülenmiş bir şekilde dinledi. Babası masalları tutkuyla ve saygıyla anlatırdı, doğal bir hikaye anlatıcısıydı. Kurt'a Kara Güneş'ten, büyüdüğünde ziyaret edebileceği karanlık bir dünyadan, güvenli ve büyülü bir yerden bahsetti

Büyüklerinin amansız gece yarısı güneşi günlerinde kaldıkları yer. Ona kutup karlarında yaşayan, etrafı kan nehirleriyle çevrili, *kötülerin* geldiği kızıl bir dünyada yaşayan *kötü* kralı anlatmış. Ona gecenin yaratıklarının, kardeşlerinin, yaşayanların kanını içerek nasıl ortaya çıktıklarını anlatmış. Bu hikâyeler Kurt'u korkutmuyordu ve korkutması da gerekmiyordu. Kan onların hayatlarının bir parçasıydı.

"Önce aşk gelir," derdi babası hep. "Sonra kan gelir. Bizim için bunlar uzun yaşamımızdaki en önemli iki şeydir. İkisi olmadan hayatta kalamazsınız."

Ama Wolf kendini şanslı sayıyordu. Kasabadan uzakta, hiç gitmediği bir yerde yaşamalarına ve ailesi dışında sadece bir avuç insanla tanışmış olmasına rağmen, dünyadaki tüm sevgiye sahipti. Babasının, annesinin ve kardeşlerinin sevgisine sonsuza dek sahip olacaktı.

En azından öyle olduğunu varsayıyordu.

Babası, yakındaki nehrin kıyısında yaşayan bir ayı ailesi hakkında bir hikâyeye anlatmayı henüz bitirmişti ki, güneş aniden karanlığa gömüldü.

Baba ve oğul ormanda yürürken durdular ve uzun çamların arasındaki boşluklardan görünen gökyüzüne baktılar. Kuzgunlar tepelerinde uçuyor, güneşi maskeliyor ve ağaçların dallarına konuyorlardı. Büyük siyah kuşlar meraklı çirkin adamlar gibi onlara bakıyordu ve Kurt dün geceyi, başsız adamın onlara nasıl dönüştüğünü .

Birdenbire çok ama çok korktu.

"Korkacak bir şey yok," dedi babası, uzanıp Wolf'un elini kavrayarak. "Onlar sadece kuzgun. Onlar da bizim gibi. Yanlış anlaşılırlar."

Ama sesi titriyordu ve babasının ayakta dikilip onu dinlemesinden Wolf ilk kez babasının da korktuğunu anladı.

Uzun bir süre orada durdu, korkusu tuhaf ve aşikârdı.

"Kurt," dedi babası aniden sert bir fısıltıyla. Oğlunun elini sıktı ve hiddetle ona baktı. "Beni dikkatle dinlemen istiyorum, tamam mı? İnsanlar geliyor."

Wolf anlamayarak gözlerini kırıştırdı. "Hangi insanlar?"

Kuzgunlar da sanki aynı soruyu soruyormuş gibi tepelerinde gevezelik ediyorlardı.

"Bize zarar vermek isteyen adamlar," dedi hızla. Ellerini Wolf'un omuzlarına koydu ve sıkıca tuttu. "Sen duyamasan bile ben onları duyabiliyorum. Kokularını alabiliyorum. Saklanmalısın."

Ailesi ona her zaman erkeklerden, özellikle de kasabadan gelenlerden korkması gerektiğini söylerdi. İnsanlarla ilişkilerinin karmaşık olduğunu söylerlerdi. Hayatta kalmak için insanlara ihtiyaçları vardı ama birçok yönden insanlar daha tehlikeliydi.

"Neden kaçmıyoruz?" Kurt babasına sordu, kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. "Sen en hızlı geyikten bile hızlısın. Herkesten hızlısın."

"Çünkü kaçmaktan yoruldum," dedi ciddiyetle. "Bu insanları ailemden uzak tutmaya çalışmaktan yoruldum. Onlarla yüzleşmek için kalmam gerekiyor. Kalmazsam bizi asla rahat bırakmayacaklar. Bizim ne olduğumuzu sevmiyorlar Wolf, bizden korkuyorlar. Bize dinsiz diyorlar. Nedenini anlamaya bile çalışmadan bize katil diyorlar."

"İnsanları öldürmezsiniz," dedi Wolf. "Onları avlarsınız."

Yüzü asıldı. "Ve bir gün sen de öyle olacaksın. Bunu giderek daha az ve sadece hayatta kalmak için yapıyoruz, burada yaşayan geyikleri avlamaktan farkı yok. Ama insanlar asla anlamayacaklar, anlamak zorunda kalmayacaklar, asla istemeyecekler. Ve anlamadıkları şeylerden korkarlar. Ne yaparsak yapalım, onlar için her zaman canavar olacağız. Onlar bizden daha tehlikeliler çünkü kalplerinde nefret taşıyorlar, yozlaştıran ve öldüren nefret. İşte bu yüzden buna bir son verilmeli. Ve senin de saklanman gerekiyor. Sonra, her şey bittiğinde, eve kadar koşmanı ve anneni, erkek kardeşini ve kız kardeşini de yanına alıp Kara Güneş'e gitmeni istiyorum. Annen ne yapacağını bilir."

"Kara Günüşığı mı?" Wolf sordu. "Dönüşüm'e kadar oraya girmemem gerektiğini sanıyordum. Dönüşene kadar mı?"

"Bu bir istisna olacak," dedi babası. Doğruldu ve elini havada salladı. "Her zaman bir istisna vardır." Birden önlerindeki hava bükülmeye ve babasının işaret ettiği yerde parıldamaya başladı ve bir kapının dış hatlarında alevler belirdi. "Dönüşene kadar hâlâ insansın Kurt, ama inanıyorum ki yeterince konsantre olursan, yeterince hayal edersen, seni eve götürecek bir kapı yaratabilirsin. Bu benim olduğu gibi senin de kanında var."

"Ama..."

"Seni seviyorum oğlum," dedi babası ve onu hızla kucakladı, kollarıyla öyle bir sardı ki Kurt yerden birkaç santim havalandı. "Seni her zaman seveceğim. Şimdi ailene iyi bak. Sahip olduğun her şeyle onlara tutun. Unutma ki kim ya da ne olursan ol, kayıp ve sevgi el gider. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın ve biz bile sonsuza kadar yaşamıyoruz."

"Ölmemeniz gerekiyordu! Ölmememiz gerekiyordu!" Wolf'un gözlerinden yaşlar aktı, keder ve korku gözyaşları ve sanki dün gece hissettiği her şey on kat geri gelmişti. O zaman da bundan korkmuştu ama bunu henüz bilmiyordu.

Şimdi gerçekleşiyordu.

Başsız adam ölüm getirdi.

"Her yaratık ölür," dedi babası hüznle. "Sadece bazılarımızı öldürmek daha zor. Ama her zaman bir yol vardır. Bu adamlar yolu biliyor."

"O zaman seni bırakmıyorum."

Ama babası çoktan Kurt'u alıp alevli kapının içine, bu dünyanın renksiz bir versiyonu gibi görünen siyah beyaz bir dünyaya yerleştirmişti.

"Eve koş," dedi babası ve sonra ellerinin hızlı bir hareketiyle alevler kayboldu ve kapı kapandı. "Şimdi koşun!"

Kurt kendini o kadar dengesiz hissetti ki dizlerinin üzerine düştü. Kara Günişığı'nda hâlâ ormandaydı ama kuzgunlar gitmişti ve babası hayalet gibi bir şekildi, kıpırdamadan duruyor ve ağaçlara bakıyordu, her şey monoton gri tonlarındaydı.

Wolf gitmek üzere değildi. Babasının ona ihtiyacı varken olmazdı.

Sadece gerçek dünyaya geri dönüp ona katılabilmesi için nasıl bir kapı yaratacağını bulması gerekiyordu.

Volta atmaya başladı, gözleri babasının gölgeli formuna odaklanmıştı. Camın arkasından bakmak gibiydi. Kara Günişığı'nda zamanın farklı işlediğini, hızlandığını ve diğer taraftaki her şey yavaşladığı için babasının bu kadar hareketsiz olduğunu biliyordu.

Ama bu, belki de gelecek olan insanları bulabileceği anlamına geliyordu. Belki onları bir şekilde durdurabilirdi. Zamanı vardı.

Babasının baktığı yöne doğru koşmaya başladı, oradan geldiklerini biliyordu ve sonunda ağır çekimde yürüyen beş hayalet adam şekli görmeye başladı.

"Kapıyı yarat," dedi Wolf kendi kendine. Kendini babasıyla adamların arasına yerleştirdi ve tüm beyin gücünü kullanarak havada babasının yarattığı türden bir kapı yaratmaya çalıştı.

Ama ne kadar denese de yapamadı. Diğer tarafta zaman yavaşlamış olsa bile, sonunda adamlar babasına kılıçlarını çekecek kadar yaklaştılar.

Babası silahsızdı. Onu öldüreceklerdi.

Adamların ne dediğini duyamıyordu, sadece alçak bir uğultu vardı, ama babasının saldırmadan önce fazla zamanı olmadığını biliyordu. Sadece büyük, güçlü, sonsuza dek yaşaması gereken bir varlık olan babasının adamları öldürüp hayatta kalabileceğini umuyordu.

Her şey ağır çekimde oldu.

Bir adam babasına doğru hamle yaptı ve babası hızlıydı, sanki hızlanan tek kişi oydu. Eğilmeyi başardı ve ardından başka bir adamı bacaklarından yakalayarak yere dęřürdü.

Başka bir adam kılıcı alıp babasının sırtına saplamaya çalışırken Kurt yankısı olmayan donuk bir sesle çığlık attı. Ancak babası yuvarlanarak yoldan ekildi ve bir tekme atarak kılıcı savurdu. Adam babasının üzerine dęřtü ve babası ellerini adamın başının iki yanına koydu ve hızla boynunu kırarak onu anında öldürdü. Adam yere yığıldı ve başka bir adam kılıcını ona doğru savururken babası onu kalkan olarak kullandı.

Wolfun göğsünde bir umut oluşmaya başladı. Belki babası hepsiyle savaşabilir ve kazanabilirdi.

Ama sonra iki adam daha babasının üzerine yürüdü, ikisi de kılıçlarını kaldırmışlardı.

Babası bir tanesini durdurmak için elini kaldırdı, kılıç ön kolunu kesiyordu, kendisi dışında herhangi biri için muhtemelen ölümcül bir yaraydı.

Ama o bir kılıçla savaşırken, ağzı bir çığlıkla açılırken, diğer kılıç boynuna doğru geldi.

Kurt da çığlık attı, ayaklarının altındaki toprağı sarsan bir ses. ığlık havayı dalgalandırdı ve parıldattı ve gerçekten denemeden alevler belirerek bir kapı açtı.

Bunu nasıl yapabildiğini merak etmek için bir an bile zaman ayırmadı.

Kapıdan geçip gerçek renk ve ses dünyasına, babasının kopan kolundan akan kanın keskin kırmızısına, babasının çığlığının dehşetine girdi. Wolfun asla unutamayacağı bir ses.

Babası Wolf'a baktı, gözleri acıdan ve korkudan daha da büyüümüştü.

"Kaç!" diye bağırdı oğluna. "Git!"

Babası daha çok bağırırdı.

Ama sonra diğer kılıç boynuna indi. Kafasını kopardı.

Ve Wolf, babasının kafası çam ağaçlarıyla kaplı toprakta yuvarlanırken öylece bakakaldı, gözleri hiçbir şeye bakmıyordu, yüzü mutlak bir dehşet içinde donup kalmıştı.

İşte o zaman Wolf başsız adamın kim olduğunu anladı.

Onu uyarmak için geri gelen babasıydı.

Wolf'un bu düşünceyi düşünmesi için fazla zamanı yoktu. Yere düşmek, babasının, o çok sevdiği başsız figürün yanına sürünmek ve ona tutunmak, ağlamak ve yalvarmak istiyordu ve belki bir yerlerde bir Tanrı, Odin, onu duyacak ve babasını hayata döndürecek.

Ancak Wolf'un içinde kökleşmiş bir hayatta kalma yeteneği vardı ve bu, hayal bile edilemeyecek şeyler yaşarken bile ortaya çıkıyordu.

Yaşamak zorundaydı.

Kılıçlı adamlar Wolf'a döndü.

"İşte kan emicinin oğlu!" diye bağırdı adamlardan biri. "Onu öldürün, sonra diğerlerini öldürün!"

Wolf alevli kapıya, Kara Güneş'e doğru bir adım attı ve kapı arkasından kapandı. Adamların onun nereye kaybolduğunu görüp göremediklerinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Babasının son arzusunu yerine getirmesi ve ailesinin geri kalanını uyarmak için gizli dünyadan eve koşması gerektiğini biliyordu.

Böylece Kurt döndü ve siyah beyaz ormanda koşmaya başladı, uçtuğundan emin olana kadar elinden geldiğince hızlı adımlarla ormanda ilerledi.

Koştı, koştu ve . Eve kadar.

Gözyaşları, keder ve dehşet içinde.

Dünyasını acıyla dolduracak o kadar çok sonsuz gözyaşı.

Şimdilik Wolf babasız bir çocuktü ve öyle de kalacaktı.

Vampir olmak, kederle yaşamak zorunda kaldığınızda, bununla çok ama çok uzun bir süre yaşamak zorunda olduğunuz anlamına geliyordu.

Wolf sonsuza dek bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

AMETHYST

"Hiç 'Monster Mash'in sözlerini gerçekten dinledin mi?"
Üzerinde durduğum sandalyeyi tutarken Lenore'a soruyorum.
"Yani, *gerçekten* dinledin mi?"

Uzanıp duvarın köşesine gülümseyen kâğıttan bir balkabağı ilıştiriyorum, raptiyeyi eskiyen duvar kâğıdına düzgünce bastırıyorum. Lenore'un bu akşamki Cadılar Bayramı partisi için kulübü dekore etmesine yardım ediyorum, tabii bu sırada hiçbir şeye zarar vermediğimiz sürece. Ahşap duvarlardan uzak duruyorum - Solon'un kartal bakışları en ufak bir çizici bile fark ederdi - ve duvar kâğıdı eskimiş olsa da, Dark Eyes adlı kulübün "Rus Elçiliğı" olarak anıldığı 1930'lardan kalma orijinal versiyon olduğunu biliyorum. Eğer herhangi bir şekilde işaretlersem bunun bedelini cehennemde öderim. Solon son derece titiz olabiliyor.

"Püre mi yaptılar, canavar mı?" Balkabağı çelenginin bir sonraki parçasını dikkatlice Lenore öneriyor. "Mezarlık ezmesi miydi?"

Bir iğne daha takıyorum ve aşağı inerken yolumdan çekilmesini işaret ediyorum. Ona bakıyorum ve saçlarımı yüzümden iterek gülümsüyorum. "Evet. Ama bütün şarkı *başka bir* şarkı hakkında. Bu berbat değil mi? Aslında 'Monster Mash'i hiç *duymuyoruz*, sadece *hakkında bir şeyler duyuyoruz*."

Lenore'un ela gözleri bir dakika boyunca bana boş boş bakıyor. Açık bir bakışla bile, onun bakışı beni yerimde tutuyor, beni anlık olarak yapıyor.

Şaşkın, sanki adımı unutmuşum gibi. Sizin üzerinizde böyle bir etkisi var (annem hariç bu evdeki diğer herkes gibi) ve bunun iyi bir nedeni var.

"Haklısın," diyor yavaşça ve benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. "Gerçek 'Monster Mash'in nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Rock'çı bir bop olabilir. Bas ağırlıklı trap ritimleri de olabilir."

Homurdanıyorum ve sandalyeyi, balkabaklarının geri kalanını astığım puro salonunun kapısının diğer tarafına sürüklüyorum. "Ellili yıllarda trap müziğin olmadığına eminim."

"Ama şarkıyı duymadıysan bilmiyorsun demektir," derken gözleri ışıltıyor ve bu ışıltının cazibesi beni biraz nefes nefese bırakıyor. Bir kez daha, doğuştan süper güzel olduğu için mi yoksa doğaüstü bir yardım aldığı için mi böyle olduğunu anlayamıyorum. Bugün 31 Ekim ve Lenore'u bu yılın Nisan ayından beri tanıyor olsam da, aslında onu tamamen insan (ve normal) haliyle hiç tanımamıştım. Yine de içimden bir ses onun insanlar üzerinde hep böyle bir etkisi olduğunu söylüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Wolf'un derin ve belirgin sarp sesi tam da ben tekrar sandalyeye tırmanırken kulüpte çınlıyor. Neredeyse düşüyordum, dizlerimin bağı çözülmüştü, bana ihanet ediyordu. Kendimi olabildiğince zarif bir şekilde sabitlemek için hızlı bir girişimde bulunuyorum.

"Yavaş ol, Ametist," diye azarlıyor Lenore nefesinin altından, sesi derinine inmek istemediğim *anlamlarla* dolu.

Dikkatle dönüyorum ve Wolf'un Karanlık Gözler'e doğru adım atışını izliyorum.

Lenore'un ve Wolf'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bu yüzden yüzümü her zamanki umursamaz ama çekici maskeme dönüştürüyorum. Kendimi bildim bileli -en azından sekiz yıldır- Wolf'un yanında bu maskeyi takıyorum ki o ya da bir başkası onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi anlamasın.

Dürüst olmak gerekirse ben de bu konuda emin değilim. Bir an ona karşı zararsız, kalp gözlü, liseli bir aşıkmişim gibi hissediyorum, sonra da çok uzun, kaslı bir orman jimnastiği gibi ona tırmanıp beni ısırmasını isteyesim geliyor.

Bazen de bundan çok daha derine iniyor ama ben en çok bu duyguları görmezden geliyorum. Kalbinizi korumak için yapmanız gereken şeyleri bilecek kadar otuz yaşıdayım. Wolf bir vampir olabilir, ama aynı zamanda bir erkek ve erkekler tek bir şeyde iyidir, sizi becermekte.

Her halükarda, ne zaman onun yanında olsam, başım dönüyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum, isteyerek içine girdiğim çok açık bir tuzağa yakalanmış bir av gibi.

Ve Wolf bir vampir olduğu için, karşılaştığı her insan üzerinde aynı etkiye sahip olduğunu biliyorum.

"Dikkatli ol Wolf," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle. "Eğer istiyorsan, seni çalıştırabilirim."

Lenore nefesinin altında başka bir şey mırıldanıyor ve Wolf'un kaşlarının birbirine çarpmasından onu duyduğunu anlıyorum. Tabii ki, onun duyma yeteneği sayesinde hiçbir şey gözünden kaçmaz. Umarım çok utanç verici bir şey değildir. Lenore'u tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

"Ben de bunun için buradayım," diyor yaklaşarak. Elleri koyu gri kot pantolonunun ceplerine rahatça sokulmuş olsa da, tamamen vampirlere özgü olduğunu anladığım bir rahatlık ve zarafetle hareket ediyor. Gerçi üç yüz küsur yıl boyunca aynı bedende yaşasaydım, bunu çok daha iyi anlayacağımı tahmin ediyorum.

"İhtiyacınız var gibi görünüyor," diye ekliyor, dekorasyonlara başını sallayarak.

"Hey," diyorum savunmacı bir tavırla, duvardaki işime hayranlıkla bakmak için dönüyorum ama bu hareket neredeyse sandalyeden düşmeme neden oluyor.

Wolf o kadar hızlı hareket ediyor ki bir bulanıklık gibi. Yarım saniye içinde yanımda oluyor, büyük, güçlü elleri beni sarıyor, uzun parmakları belimi kavırıyor. Tişörtümün içinden tenini hissediyorum, çok soğuk ama tenimi ısıtıyor, sinirlerimi dans ettiren, nefesimi kesen ateşli akımlar.

Beni sabit tutuyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi sandalyeden kaldırıp kolay bir hassasiyetle yanına, yere bırakıyor. Ellerini üzerimde hissetmek dizlerimin eskisinden daha da güçsüzleşmesine neden oluyor ve hala ayakta olmam etkileyici.

"Sana o topukluları giymen konusunda ne demiştim?" şakacı bir şekilde soruyor, sesi normalden biraz daha alçak, ensemde ürpermelere neden oluyor, gözleri bana bakarken hayat dolu.

"Beğendiğini söylemiştin," demeyi başarıyorum, umarım sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkar. Ayağımı yana atarak, beni hâlâ onun 1.80'lik boyuna yaklaştırmayı başaramayan üç buçuk santimlik ince topuklu ayakkabılarımı gösteriyorum.

Lenore nefesinin altında başka bir şey mırıldanıyor ve bu Wolf'un ellerini belimden çekmesi için yeterli oluyor. Dokunduğu anda hafifçe sallanıyorum, dengem bozuluyor ve onun yokluğunu hissediyorum. Wolf ve ben her zaman *sadece arkadaşlık* ama son zamanlarda bana karşı çok daha dokunaklı olmaya başladı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bazen her şeye çok fazla anlam yüklediğimi düşünüyorum.

"Ne dedin sen?" Lenore'a dikkatle sordum.

İkimize de bilmiş bir gülümseme veriyor. "Bir şey yok. Pekala Wolf, madem buradasın, sizi yalnız bırakayım."

Yakındaki bir masanın üzerinde duran sahte örümcek ağlarından kabarık bir yığın alıyor ve adamın eline tutuşturuyor.

"Dur bir dakika," diyor Wolf, örümcek ağlarını geri vermeye çalışarak. "Bu Cadılar Bayramı partisi senin fikrindi."

"Evet," diyorum ona. "Sadece son birkaç aydır her gün bu konudan bahsediyorsun."

Ellerini kaldırıyor ve bize bir kez daha sırtıyor. "Üst kattan aranıyorum. Solon çağırıyor." Kırmızı cilalı tırnağıyla şakağına vurarak vampir sesinin kafasının içinde olduğunu söylüyor ve ardından ana kapılar arkasından sallanarak kulüpten .

Kurt iç çeker ve örümcek ağlarına bakar. "Neden başından beri planının bu olduğunu hissediyorum? Solon'a bir parti için yalvarmak ve sonra bunu yapmak için ikimizi bırakmak."

Ona sırtıyorum. "Çünkü hep ikimizi bırakıyorlar *her şey*."

"Haklısın," diye mırıldanıyor, süslemelerime bakarken elini çenesinde gezdiriyor. "Biliyorsun, uzun zamandır bu mekânı işletiyorsun ve ilk kez bir Cadılar Bayramı partisi veriyoruz. Aslında insan olarak bunu daha önce hiç önermemiş olmana şaşırdım."

"Vampirlerle dolu bir evde yaşarken her gün Cadılar Bayramı olduğu için olabilir mi?" Ben işaret ediyorum.

Gamzeleri patlayarak sırtıyor ve balkabağı çelenginin geri kalanını ellerimden alıyor. "Yeterince adil. En azından uzun şeylerle ilgilenmeme izin ver."

Kapının diğer tarafındaki duvara gidiyor ve başka bir balkabağını tutturmak için kolaylıkla yukarı uzanıyor. Kıçına hayranlıkla için bir an duruyorum (her zaman yaptığım gibi, bu bir doğa harikası!), her ne kadar gün boyu onu kontrol ettiğimi biliyor olsa da. Artık bu konuda utangaç olduğumu bile sanmıyorum. Yine de utangaçlık hiçbir zaman benim tarzım olmadı.

"Söylemeliyim ki," diyor, sırtı hâlâ bana dönük. "Aslında bunu dört gözle bekliyor olabilirim. Şimdiden kostümümü seçtim bile."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu?"

"Ona bakıyorsun." Yüzünü bana dönüyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme, eliyle kendini işaret ediyor. "Ben bir vampirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu hile yapmaktır. En azından öyle görünmeye çalış."

Çünkü Wolf hiç de vampire benzemiyor. Karanlık Gözler'e gelmeden önce vampirlerin bir efsane olduğunu düşünüyordum. Çocukluğumdan beri doğaüstü şeylere takıntılı olmama, hayaletlere, cadılara ve şekil değiştirenlere inanmaya hevesli olmama rağmen vampirler bana çok uzak geliyordu. Ve vampirleri düşündüğümde, uzun boylu, sıska, solgun, siyah yağlı saçlı, kırmızı gözlü olduklarını düşünürdüm. Belki bir pelerin. Kesinlikle ışıltılı *Twilight* türünü de düşünmedim. Hayır, hayalimde eski tarz Bela Lugosi vardı. Süper gotik.

Bu yüzden, vampirlerin gerçekten var olduğunu keşfettiğimde, hiç de hayal ettiğim gibi olmadıklarını görünce şok oldum. Tamam, yani

Evin reisi Absolon "Solon" Stavig, uzun siyah saçları, soluk teni ve parlak mavi gözlerinin yanı sıra siyah, dramatik kıyafetler giyme konusundaki yeteneğiyle biraz gotik görünüyor.

Ama Wolf? Wolf bir Mack Kamyonu gibi yapılı. Çok uzun boylu, dağ gibi omuzları ve benim bacağım kadar kolları var (ve benim kalçalarım gök gürültüsü gibi). Teni soluk olabilir (güneşten zarar görmüyorlar), ama saçları parlak, gür, açık kahverengi ve belli ışıklar altında bronz gibi parlıyor ve gözleri sonbahar yaprakları renginde, altınla öpüşen soluk yeşil.

Ayrıca intikamcı bir meleğin yüzüne sahip. En yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir kare çene, gülümsediğinde derin gamzeler oluşturan mükemmel beyaz dişler. MMA dövüşçüsüne dönüşmüş bir İskandinav Tanrısı gibi görünüyor, saf kas ve güç, baştan aşağı bir savaşçı ve bir vampiri hayal ettiğim gibi değil. Köpek dişlerinin sivri dişlere dönüştüğünü gördüğümü bile sanmıyorum (tabii ki Wolf beslenirken etrafında hiç bulunmadım, ki vampirleri beslemenin Karanlık Gözler gece kulübündeki iş tanımımın bir parçası olduğunu düşünürsek bu garip).

"Peki benim nasıl görünmemi bekliyorsun? Drakula gibi mi?" diye sorar, gözleri hafifçe kısıılır. Havada soğuk bir esinti yaratmaya yetiyor. Vampirlerin oldukça benzersiz özellikleri vardır ve bu da Wolfunkilerden biri. Sinirlendiğinde bunu fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Omuz silkiyorum. "Drakula'nın *kurgusal* tasvirini kastettiğimi biliyorsun."

Gördüğünüz gibi Drakula gerçek hayatta da var. Görünüşe göre Bram Stoker'ın yazdıklarına hiç benzemiyor (ilham kaynağı o olsa bile), ama de Wolf ondan nefret ediyor. Drakula'nın iki yüz yıl önce kız arkadaşını çalması gibi bir şey. Evet, Drakula'nın tam bir pislik olması gerekiyor.

"Bu sadece onun egosunu besler," diye mırıldanıyor Wolf, arkasını dönerek. "Her Cadılar Bayramı'nda o piçin kafası Jüpiter kadar şişiyor olmalı."

"Sanırım bu geceki partiye gelmeyecek?" Diye soruyorum, kıllanmasını izliyorum. Bir başka buz gibi esinti bana doğru yöneldi.

"Eğer muhtemelen onu öldürürdüm," diyor, o kadar kesin konuşuyor ki ondan bir an bile şüphe etmiyorum. Wolf her ne kadar uyumlu, hazırcevap, nispeten açık bir adam olsa da, onun hakkında çok fazla şey bilmediğim bir yönü var.

İnsanları öldüren tarafı.

Şimdi, bu yüzyılın Kurdu'nun mecbur kalmadıkça insanları öldürmediğini biliyorum - Solon'un Karanlık Gözler'i çalıştırmasının nedeni bu, böylece şehirdeki vampirler insan hayatını feda etmeden beslenmek için güvenli bir yere sahip olabiliyorlar - ama geçmişin Kurdu hakkında hiçbir fikrim yok. Karanlık Gözler ortaya çıkmadan önceki Kurt.

Wolf ve benim iyi bir arkadaşlığımız var. Bazen onu en iyi arkadaşım olarak görüyorum. Ama bunun nedeni onu gerçek anlamda çok iyi tanımam değil. Hiçbir zaman analiz gerektirmeyen derin bir bağımız oldu. Sanırım onunla göz göze geldiğim andan itibaren onu tanıdığımı ve anladığımı hissettim. Daha da ötesi, onun beni anladığını hissettim. Bu hayatım boyunca aradığım bir şeydi, beni ben olduğum gören birini bulmak, hayatımın bana attığı tüm saçmalıkları aşmak ve bunu onda bulduğumu hissediyorum. Farkında olsun ya da olmasın.

Her neyse, Wolf'u kıyaslayabileceğim çok fazla arkadaşım yok zaten. Anneme son derece yakınım, babam bizi terk ettiğinden beri hayatta kalmak için birbirimize kenetlendiğimiz için bu hiç de şaşırtıcı değil ve liseden beri hayatımda olan Shannon adında bir arkadaşım var (aslında beni vampir dünyasıyla o tanıştırdı) ama şimdi Iowa'da yaşıyor, evli ve iki çocuğu var. Artık vampirler hakkında soru sormuyor. Sanki hayatının o kısmı hiç olmamış gibi ve bu anlamda ben de onun hayatının bir parçası değilmişim gibi.

Bir de Lenore var. Onunla tam da vampir olduğu sırada tanıştım, kadınların yirmi bir yaşında geçtiği bir geçiş töreni. Lenore için tek sorun, vampir olduğunu bilmemesiydi. Ya da bir cadı (o bir

melez). Yakın zamana kadar tüm hayatı bir yalandan ibaretti. Solon tarafından kaçırılıp bu eve getirildikten sonra birdenbire insan kanına hasret kaldığını öğrenmek için ne güzel bir yol. Buradaki sarsıntılı başlangıcına , gerçekten yakınlaştık ve ona hayatımda sahip olduğum için şanslıyım. Onun cadı (insan) tarafı vampir tarafını da yumuşatıyor, bu yüzden onunla daha çok ilişki kurabiliyorum. "Sen iyi misin?" Wolf omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

balkabaklarını asmayı bitirir.

Gözlerimi kırptırıyorum ve kendime için başımı hızlıca sallıyorum. "Evet. Özür dilerim.

Sadece beyninizin içinde sıkışıp kaldım."

"Beni süzdüğünü sanmıştım," diyor şakacı bir sırıtışla ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "İnsan olabilirsin ama gözlerini üzerimde aynı şekilde hissedebiliyorum."

Aptal aptal ona bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Seni ," diyorum telaşla.

Geniş ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Ben nadiren telaşlanırım ve o açıkça bundan zevk alıyor.

Hızla boğazımı temizliyorum ve kolay bir gülümseme deniyorum. "Yani, o anda değildim."

İşte. Cilveli, rahat geri döndüm.

Bir an bana bakıyor, altın yeşili bakışlarıyla beni öylesine yoğun bir şekilde tutuyor ki, gözlerinin içimin derinliklerinde, içimi aradığını hissediyorum. Ne için, bilmiyorum. Wolf'la ilk tanıştığımda beni asla zorlamayacağını, bir şey istiyorsa sadece soracağını söylemişti. Ve sözünü tuttuğunu düşünsem de, beni istemedenden zorladığını da biliyorum. Çoğu vampirde bu doğal bir yetenektir, açıp kapatabileceğiniz bir şeydir. Wolf söz konusu olduğunda, şey... bazen zorlanmakla aşık olmak arasında bir fark olup olmadığını merak ediyorum. Aynı şey olmalı.

Ona aşık olduğumdan *değil*.

Yanaklarımın tekrar ısındığını hissediyorum ve Wolfun Solon'la aynı zihin okuma güçlerine sahip olmadığı için sonsuza dek minnettarım.

Wolf arkasını dönüyor, iri damarlı kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni süzerken başını bana doğru eğiyor. "Bu arada senin kostümün ne?"

"Bu bir sır," diyorum ona, konu değiştiği için minnettarım. "Yakında göreceksin."

Merakla kaşlarını kaldırıyor ve biz de işimize geri dönüyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

AMETHYST

W Yirmili yaşlarımla başındayken arkadaşım Shannon bana Alamo Meydanı'ndaki ünlü Westerfeld Evi'nde yaşayan Ezra adında bir adamla tanıştığını söyledi. Ona aşıktı.

Shannon o zamanlar utangaç ve çekingen olduğu için, onun dikkatini kimsenin çekemediği kadar çeken bu adamla tanışmak istedim.

Ezra'nın izniyle beni bu Viktorya döneminden kalma katlı eve, bodrum katındaki balo salonunda faaliyet gösteren Karanlık Gözler adlı özel kulübe getirdi. Wolf arka kapıya geldi, beni içeri davet etti ve gerisi tarih oldu. Wolf ve Solon'dan en başından beri büyülenmişim, kulübün işleyişinden büyülenmişim ve hepsinin vampir olduğu gerçeği kesinlikle aklımı başımdan almıştı. Onlarla birlikte Karanlık Gözler'de olmak dünyanın sınırsız ve büyülü görünmesini sağladı, her şeye yeni gözlerle bakmamı sağladı. Vampirlerin gerçek olduğu ve teorik olarak zamanın ötesinde yaşayabildikleri gerçeği, kendim için yepyeni bir dünya keşfetmek gibiydi.

Ve benim dünyam oldu. Karanlık Gözler'e, eve ve vampirlere bağımlı oldum. Shannon'ın yaptığı gibi benden beslenmelerine izin vermedim, kanla oynama gibi şeylerle ilgilenmiyordum (burada kink utandırmak yok), ama elimden gelen her şekilde bunun bir parçası olmak istedim. Barmenlik işlerimde ya da annemle olmadığım zamanlarda burada takılıyor, buranın havasını soluyordum.

Sonunda ait olduğum bir yer bulduğumu hissediyordum. Solon'un bana Dark Eyes'ta barmen olarak çalışmam için iş teklif etmesi yeterli oldu. Bana ve anneme daha iyi bir hayat verebileceğini söyledi.

O zamanlar bunu düşünemeyecek kadar korkuyordum. Bütün gün vampirlerin etrafında takılmak ne kadar doğal gelse de, onlar hâlâ yırtıcı hayvanlardı ve beslenmek için kulübe giren vampirlerin hepsi bana Solon, Wolf ve Ezra gibi saygı duymuyordu. Ben bir insandım -onların gözünde bir av- ve burada çalışmak, Solon ne kadar korunacağıma söz verse de günlük hayatıma risk getirecekti.

Ama sonra Solon'un sözü gerçeğe dönüştü.

Bir gece eve dönerken saldırıya uğradım.

Saldırganım, bir adam, sıradan boktan bir insan, bana tecavüz edecek, muhtemelen beni öldürecekti.

Ve Solon ona en çok ihtiyaım olduğu anda ortaya ıktı. Beni kurtardı.

Adamı ldrd.

Ondan sonra sonsuza dek ona borlandım. Hala da yleyim.

Annem ve ben o eve taşındık ve bir daha da arkamıza bakmadık. Daha önce annem hizmeti olarak çok sayıda işte çalışıyordu ve birlikte kiramızı zar zor deyebiliyorduk. şimdi, ikimiz de ikinci kattaki bu evde yaşıyoruz, yüklü bir maaş alıyoruz ve her şeyimiz ödeniyor. Dark Eyes'ı işletiyorum, bazen barmenlik yapıyorum, bazen de davetli listesi, parti planlaması gibi işleri yönetiyorum. Annem evin hizmetçisi, temizlik yapıyor, vampirlerin nadiren dokunduğu yemekleri pişiriyor (yemeği takdir ediyorlar ve ara sıra yiyorlar, sadece kan kadar değil) ve eski evi en iyi durumda tutuyor.

Ve sekiz yıl sonra, işte Elvira kostümü içinde, vampirler için ilk Cadılar Bayramı partimi düzenliyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Lenore yatağımın köşesinde oturmuş bir kadeh kırmızı şarap içerken ona soruyorum. Akşam oldu ve parti bir saat içinde başlayacak.

Bir saat kadar sonra, çalışıyor olmama rağmen, ma öncesi ikimi içmeye başladım bile.

"Seksi anne," diyor Lenore, daracık siyah elbisemin içinde tamamen sergilenen gğşsme bakarak. "Yani, vay be. Bu gece biraz sorun çıkaracaksın, bunu söyleyebilirim."

"Karanlığın Sahibesini kurnazlığıyla tanınmazdı," diyorum, saçlarımı hafifçe okşamadan önce dekolte elbisemin içinde gğşslerimi düzeltiyorum. Doğal siyah, uzun saçlarımı Elvira-vari bir kabarıklığa kavuşturmak ve geriye taramak yaklaşık bir saatimi aldı.

"Sen de kurnazlığınla tanınmıyorsun," diye belirtiyor. Sonra kıyafetlerine bakıyor. "Ve şimdi kendimi hiç seksi hissetmiyorum."

"Her neyse, kostümün çok komik," diye onu temin ediyorum. Lenore, Netflix dizisi *Tiger King*'deki Carol Baskin gibi giyinmiş; leopar desenli bir st, kot pantolon ve rfleli saçlarına iekli bir ta takmış. Satıcı parça ise kolunun altındaki doldurulmuş kaplan.

"Solon'un Joe Exotic gibi giyineceğini düşündüğümde daha da komik olması gerekiyordu."

Gülüyorum. "Lütfen bana Solon'un gerçekten dřndėėn söyleme, hele ki Florida'dan gelen bir cahil olarak."

Omuz silkiyor, hafifçe somurtuyor. "Bilmiyorum, benim için yapacağını düşünmüştüm." "Onu zorlamayı denedin mi?"

"Evet," diyor utanarak. "Belli ki işe yaramadı. O vampirin zihni bir kale gibi. Benim glerim onunkilere kıyasla çok zayıf."

"Bence Solon üzerinde sandığından çok daha fazla gücün ve ikna kabiliyetin var," diyorum ona. "Buna aşk deniyor. O sadece *deli* değil, hepsi bu."

"Artık değil zaten," diyor nefesinin altından. Sonra şarabının kalanını bitiriyor ve kadehini bana doğru sallıyor. "Kupkuru. Hadi Elvira, partiyi başlatalım."

Yataktan ve kapıya doğru yürüyor.

Devam etmesi için ona el sallıyorum. "Birazdan aşağıda görüşürüz, biraz daha makyaj yapmam gerekiyor."

Bana kaşlarını çatıyor, muhtemelen zaten tam Elvira suratı takındığım için -koyu kırmızı ruj, dramatik siyah göz makyajı, soluk fondöten- ve sonra omuz silkip odadan çıkıyor.

Gerçek şu ki, yüzüm bitmiş durumda. Liseden hemen sonra makyaj sanatçılığı ile uğraştım, bunun bir kariyer seçimi olabileceğini düşündüm, ta ki artık dersleri karşılayamayana kadar, bu yüzden genellikle kız gecelerinde veya Dark Eyes'taki süslü suarelerde ikimize de makyaj yapan benim. Ancak bu gece, uzmanlığımı üst katımdaki yatak odasındaki isteksiz kişiye sunmak istiyorum.

Banyodaki çantamı karıştırıp biraz yüz astarı, siyah göz kalemi, bir karıştırma sünger ve bir şişe holografik gümüş parıltı tozu aldıktan sonra koridora çıkıyorum. Lenore merdivenlerden zemin kata ve onun altındaki

Dark Eyes'a doğru inerken, ben de annemin her vazoya yerleştirdiği bol miktarda gülün yanından geçerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bugün güller dumanlı bir mor renkte, ancak ölü hallerinde neredeyse siyahlar. Annem evde taze gül bulundurmaya sevse de, bir vampirin kimyasında onları öldüren bir şey var. Lenore'un cadı yönü gülleri yeniden açtırmak konusunda ustadır ama evde sadece bir tane o ve üç vampir daha vardır. Güller daha çok ölüdür değil.

Derin bir nefes alıyorum ve Wolf'un kapısını çalıyorum. Daha önce tavan gıcirtısını duymuştum, bu onun odasında olduğunu gösteren bir işaret (ev 1889'da inşa edilmiş ve döşeme tahtaları bunu size belli ediyor) ve saniyeler sonra kapıyı açıyor.

"Hey," diyorum ona kocaman bir gülümsemeyle.

Wolf yüzünde pek sık görmediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Şaşkınlık bunu tanımlayabilir. Biraz huşu ile karışık ve okumaya cesaret edemediğim daha ateşli bir şey. Gözleri önce göğsüme, sonra yüzüme, sonra tekrar göğsüme yapışıyor ve lanet olsun ki tüm bunların heyecanından neredeyse titremiyorum.

"Hey," diyor sesi kısık bir şekilde ve boğazını temizleyerek bakışlarını tekrar gözlerime yöneltiyor. "Sır bu olmalı."

"Lütfen bana Elvira'nın kim olduğunu bildiğini söyle," diyorum elimi kalçama koyarak.

Hafifçe kıkırdıyor, gözleri yine vücudumda geziniyor, bakışlarının gücüyle benim çıra gibi alevleniyor.

Lanet olsun, daha önce de bana bakmıştı ama *bu* şekilde değil.

"Elvira'nın kim olduğunu bilmene şaşırdım, genç adam," diyor gözlerimin içine bakarak. "Vardiyamın başladığını söylemek için mi buradasın?"

"Hayır," diyorum, avucumu uzatıp kapıyı daha da iterek açıyorum. "Kostümünü düzeltmek için buradayım."

Yatak odasına giriyorum, daha önce birçok kez bulunduğum bir yer, ancak her zaman masum nedenlerle. Karanlık, ama İskandinav dokunuşlarıyla çok temiz ve modern, hatta geçmişinden kaldığını söylediği bazı el yapımı yadigârlar bile var, ancak bunların ne anlama geldiğini ya da kimden geldiklerini detaylandırması için onu hiç zorlamadım. Bir ucube gibi derin derin nefes almamaya çalışıyorum, çünkü odasının kokusuna kesinlikle bayılıyorum. Onun gibi kokuyor, erkeksi, sıcak ve keskin, aynı anda, ateşin yanındaki sedirlere yağan kar gibi.

"Kostümüm mü?" diye soruyor.

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. Sözünün eri, hiç de şık giyinmemiş. Kendisi gibi. Bir vampir. Siyah bir tişört, koyu renk kot pantolon ve boktan botlar giymiş.

"Smokin bile mi yok?" diye sordum. Uzanıp pazusundan tutuyorum, elim kas yığınının karşı çok küçük, teni avucuma karşı serin ve onu yatağa doğru yönlendirmeye çalışıyorum. "Etkinliklerde hep o beyaz smokini giyiyorsun, en azından James Bond gibi davranabilirsin."

Merakla kaşlarını kaldırarak onu yönlendirmeme izin veriyor ve sonra oturması için elimle işaret ediyorum. "Neden birdenbire endişelendim?" diye soruyor alaycı bir sesle.

"İlk Cadılar Bayramı partine yarım yamalak gidemezsin," diyorum makyaj malzemelerini küçük bir yığın halinde yanına koyarken.

"Bunun benim ilk Cadılar Bayramı partim olduğunu kim söyledi?" Önce makyajıma, sonra göğüslerime dikkatle bakıyor, sonra bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor. "Birkaç tanesine katılmışım. Altmışlı yıllar en iyileriydi. Özellikle de burada, San Francisco'da. Günlerce süren sefahat."

Wolf geçmişten bahsettiğinde her zaman olduğu gibi hayretler içinde kalıyorum. İster Kaliforniya'daki aşk yazından, ister devrim sırasındaki Fransa'dan bahsetsin, yüzyıllar boyunca o kadar çok yaşam deneyimlemiş ki, söylediği hemen her şeye hayranlık duyuyorum.

"Tabii ki," diye mırıldanıyorum, astar tüpünü kapıp elimin arkasına fışırtıyorum. "Ben de bunun özel bir gece olabileceğini düşünüyordum."

"Öyle," diyor, gümüş simli tozdan birazını astarın üzerine dökerken dikkatle izliyor. "Bu *senin* katılacağın ilk Cadılar Bayramı partisi."

Sesinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir samimiyet var.

Süngerini sim karışımına batırmadan önce utangaç bir gülümsemeyi başarıyorum, sonra boğazımı temizliyorum, süngerini yüzüne doğrultuyorum. "Tamam, gözlerini kapat."

Alnı kırışıyor. "Ne yaptığını sorma hakkım var mı?"

"Sadece kostümüne ekleme yapıyorum, hepsi bu," diyorum ona. "Şimdi gözlerini kapat. Simlerin her yere bulaşmasını istemiyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor.

Yüzüne hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Tüm vampirlerinki gibi kusursuz. Yara izi yok, leke yok, çizgi yok. Sadece pürüzsüz bir cilt, güçlü kemik yapısını mükemmel bir şekilde sergiliyor.

O kadar güzel ki, zor nefes alıyorum.

"Beni tekrar izlediğini hissedebiliyorum," diyor sessizce.

Yutkunuyorum, sonra doğruluyorum. "Yüzünü incelemek , değil mi?"

Gözleri kapalı kalsa da dudaklarının kenarı titriyor. Tanrıya şükür, şu anda onun gözlerine bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Bana ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Seni insanların tanıyacağı bir vampire dönüştürmek," diyorum ona, elmacık kemiğindeki parıltıyı silerken.

İnliyor. "Tanınmama gerek yok. Partideki herkes zaten vampir."

"Ben ve bir avuç insan hariç," diyorum ona. Davetli listesinden ben sorumluyum, bu yüzden Cadılar Bayramı partisi olmasına rağmen beslenmek isteyecek bazı vampirler olacağını bildiğim için etkinliğe sekiz insan davet ettim. İnsanlar bunu biliyor elbette; bu yüzden geliyorlar. Bir vampirin kanınızı emmesinin orgazmik bir deneyim olduğunu söylüyorlar. Ben bilemem tabii. Vibratörlerimin yardımı olmadan en son ne zaman orgazm olduğumu hatırlamıyorum ve bir vampirin beni ısırmasına hiç izin vermedim.

Tabii ki Wolf'un kusursuz yüzüne ışıltılı bir makyaj yaparken ne beni ısırın vampirleri ne de seks hayatımdaki eksiklikleri düşünmemeliyim. Tanrı biliyor ya, bunların ikisini de kolayca halledebilir.

Sakin ol, diyorum kendime. Wolf düşüncelerimi duyamıyor olabilir ama belli ki diğer her şeyi anlıyor.

Ve bu düşünceyle gözleri açıldı ve yoğun bir bakışla benimkilerle buluştu. Göz bebekleri kıpkırmızı oldu.

Kan hakkında düşünüyor demek. Benim kanım hakkında.

Duraklıyorum, nefesim göğsümde kesiliyor, tüylerim ensemden diken diken oluyor. Onda bu kana susamışlığı nadiren görüyorum.

"Bir sorun mu var?" Söylemeyi başarıyorum ama kelimeler sadece bir fısıltı ve sesim korkuyla titriyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve bakışlarımı hala tutuyor olsa da kaşları yumuşuyor ve kırmızı siyaha dönüşüyor.

"Özür dilerim," diyor bir süre sonra.

Titreyen elimi saklamak için süngeri indiriyorum ve ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Ne için üzgünsün?"

Boğazını temizliyor, şimdi dudaklarıma odaklanmış durumda. "Görmüş olmalısın..." "Gözbebeklerin kana susamışlıktan kıpkırmızı mı oldu? Evet. Bunu gördüm." Tedirgin bir şekilde durakladım.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Yüzü özür dileyerek daha da yumuşar. "Hayır. Hiç de değil. Sen sadece... Ben... kokun bu gece oldukça güçlü."

Kaşlarım . Bu yeni bir şey. Koltuk altımı koklama isteğime koyuyorum. "Şey, yeni bir doğal deodorant denedim..."

"Hayır, bu bir koku..."

"Seni acıktıran türden mi?"

Burun delikleri bir an için alevleniyor, ağzı geriliyor.

"Hey," diyorum ona, garip anı hafifletmeye çalışarak. "Sen bir vampirsin.

Yaptığın şey bu. Yıllarca tüm gün boyunca bir insanın etrafında olup onu ısırma fırsatı bulamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Mesele..." diye alçak sesle başladı, sonra gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verir. "Benim için endişelenme. Her şey kontrol altında. Beni Edward'a dönüştürmeye devam et. Yaptığın şey *bu*, değil mi?"

"Onu ele veren neydi? Parıltılar mı?"

Ağzı bir sırtışı dönüşüyor. "Gençken odasında Alacakaranlık posterleri bir tipe benziyorsun."

Beni yakaladı. "Yani? En azından okumamı sağladı."

"Bak, yargılamıyorum."

"Tamamen yargılıyorsun."

Şimdi sırtıyor, güzel beyaz dişleri ve gamzeleri var. "Tamam, öyleyse öyleyim."

O tuhaf ve biraz tehlikeli anı geride bıraktığım için minnettar bir şekilde gülüyorum ve sonra yüzünü tamamlıyorum. İşim bittiğinde, daha fazla seksilik için siyah bir göz kalemi dokunuşuyla, kendisinin ışıltılı bir versiyonu gibi görünüyor.

"Peki ben nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

"Yeterince iyi," diyorum doğrulurken. "Edward'ın çok daha yakışıklı bir versiyonu."

"Vay canına, bu övgü senden geliyor," diyor, ayağa kalkıp üzerimde yükselirken. "Robert Pattison'dan daha mı yakışıklı?"

"Bana kendimi tekrar ettirme, egonun yükselmesini istemem." "Oh, bunun için çok geç. Sonuçta, ne zaman ne düşündüğünü biliyorum bana bakıyorsun. İhtiyacım olan tüm egoyu bana veriyor." Yutkunuyorum, yüzüm utançtan kızarıyor.

Sonra yüz ifademi fark ederek aniden gülüyor. "Sadece şaka yapıyorum. Yine de yüzünü görmeye değer. , yakında ortaya çıkmazsak Solon kellelerimizi alacak." Kapıya doğru ilerliyor ve başını sallayarak beni takip etmemi işaret ediyor. "Önden buyurun."

Hızla odasından çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Daha önce bana şehvetle bakmasından, göz bebeklerinin kızarmasına, kokum hakkında yorum yapmasına kadar... Bilmiyorum, ama bu gece bir şeyler var. Belki de Elvira kostümüm sayesinde siki kalkmıştır.

Ya da belki de bu .

Ana kata çıkıyoruz ve kafamı mutfığa sokup annemi arıyorum ama orada değil. Genelde hazır aperatifleri olurdu, ben de alıp kulübe koyabilirdim ama hiç göremiyorum. Vampirler oturup ağır yemekler yemeyi sevmeyebilirler, ama özellikle de alkol içtiklerinde oldukça otlakçıdırlar.

Sonra bir kat daha aşağı inip gece kulübüne gidiyoruz, üzerinde ölüm güvesinin kafasının işlendiği sallanan ahşap kapıları iterek açıyoruz ve içeri adım atıyoruz.

Ezra barın arkasından fırlayarak, "İşte buradasın," diye homurdanıyor. Sonra kaşlarını çatar. "Wolf, gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa bu akşam ıslıl ıslıl mısın?"

Wolf omuz silkiyor ve elini rahat bir tavırla çenesinde gezdiriyor, her ne kadar elinin her tarafı gümüş ışıltılı makyajla kaplanmış olsa da. "Sıradan bir vampir işte," diye yorumluyor. "Peki sen ne oluyorsun, sık kafalı mı?"

Ezra her zamanki gibi koyu renkler giymiş olan kıyafetlerine bakıyor. "Henüz kostümümü giymedim, göt herif."

"Gerçekten giyiniyor musun?" Ezra'ya barın yanından çıkıp bana şöyle bir bakarken soruyorum. "Etkilendim. Sadece Lenore ve benim giyineceğimizi sanıyordum."

Ezra'nın üst dudağı hırıltı şeklinde kıvrılıyor. Oldukça hırçın bir adam, ona yakışan bir kişilik özelliği. Yüzyıllar öncesinden gelen geçmişi İtalyan, bu yüzden zeytin rengi teni, koyu kıvrıkcık saçları ve düşünceli gözleri var ve tüm bu için için yanma olayına sert bir şekilde eğiliyor. Arkadaşım Shannon'ın zamanında ona neden bu kadar tutulduğunu anlayabiliyorum, ama onun biraz pislik olduğunu keşfettikten sonra bu tutku kayboldu.

"Peki sen kim oluyorsun?" diye soruyor, göğüs dekolteme bakarak. "Kendin mi?"

Bir kakhaha patlattım. Aslında bu iyi bir şakaydı, ama yemin ederim Wolf sanki bu şakayı benden daha kişisel algılamış gibi yanımda kıllarını kıpırdatıyor.

"Hey," diyor Ezra ona. "Arkadaki fiçı için yardıma ihtiyacım var."

Kulübün depo odasına doğru yürüyorlar ve ben de Wolf'la daha önce yaptığımız dekorasyon işi sayesinde Cadılar Bayramı ruhuna bürünmüş Kara Gözler'i görüyorum.

Tam o sırada aniden yanımda patronun gelişini işaret eden soğuk bir enerji hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

AMETHYST

"W Tamamdır," diyor Solon yumuşak sesiyle bana. Başımı çevirip şu anda vampir olan kişiye bakıyorum. Karanlık Gözler'de yanımda duruyor. Her zaman aniden ortaya çıkmış gibi hissediyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Solon'dan iltifat almak diş çekmek gibi bir şey, o yüzden elimden geleni yapıyorum. Ayrıca, ona sonsuza kadar borçlu olduğum ve ona tamamen saygı duyduğum gerçeği var.

Kulübün dört bir yanına serpiştirilmiş süslemelerimi incelemek için başını hafifçe eğiyor, bana yırtıcı bir kuşu anımsatan bir tavırla. "Elbette," diyor kara kaşlarını çatarak. "Sanırım biraz şatafatlı ama insan tasarımıyla uğraşırken bunu beklemek gerekir."

Ona alaycı bir bakış attım. "Biliyor musun, Lenore dekorasyona gerçekten yardım etseydi, belki de daha fazla vampir dokunuşuna sahip olurdun."

Mavi gözleri parıldarken nadir bir kahkaha atıyor. "Ah lütfen. Lenore sadece altı aydır vampir. Bay Area'da yaşayan yirmi bir yaşında bir kız. Artı, bilirsiniz, anne babasının cadı olması falan, ben o tarz şeylerle pek ilgilenmiyorum..." parmaklarını sallayarak, "estetik. Benim için biraz fazla dünyevi."

Odaya tekrar bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Karanlık Gözler'in kendine has bir havası olduğu düşünöldüğünde oldukça iyi göröndüğünü düşünüyorum; kadife aplikeli maun ahşap mobilyalar, görkemli pampas otlu uzun seramik vazolar, herhangi bir kara filme uyacak parlak pirinç kaplamalarla kaplı ayna destekli, iyi stoklanmış bar. Belki bazı Cadılar Bayramı süsleri çocuksu ve sevimsiz görünüyor ama Dollar Mart'tan alışveriş yapınca böyle oluyor. En azından Wolf'un örümcek ağlarından sorumlu olması mekâna gerçekçi ve ürkütücü bir hava katmış, bu da bana Disneyland'de artık kullanılmayan Tower of Terror'un lobisini hatırlattı.

"İyi iş çıkardın Ametist," diye ekliyor Solon ve sabırlı ses tonundan beni yatıştırmaya çalıştığını anlıyorum.

"Teşekkürler patron," diyorum ona.

"Patron?" diye soruyor. "Yeni takma adın mı? Beni bir suç lordu gibi gösteriyor." "Öyle sayılırsın."

Solon (Saul-on diye okunur) pahalı Tom Ford takımları, siyah saçları ve delici bakışlarıyla bir mafya benzemekle kalmıyor, aynı zamanda bu kasabayı yönetiyor. Sadece vampirleri de değil; insanlar (ve cadılar) üzerinde de çok fazla etkisi var. Herkes onun gibi olmak istiyor ama aynı zamanda ondan korkuyor. Geçmişte yaptığı şeylerin de yardımını olmadı; örneğin bir vampirin balo sırasında Lenore'ye saldırması ve Solon'un vampirin göğsüne uzanıp atan kalbini çıkarması, ateşe vermesi ve sonra alevler içinde kalana kadar göğsüne geri sokması gibi. O sahneyi kaçırdım ama kulağa oldukça sert geliyordu.

Ayrıca Solon, Ezra ve Wolf'üç kötü adam olduğu gerçeği var. Yıllardır vampirleri kaçırıp cadılara teslim etmeyi ve bazen de cadıları kaçırıp vampirlere teslim etmeyi içeren bir iş yürütüyorlar. İlki, cadılardan büyü (evet, gerçek *büyü* gibi) alabilmek ve daha fazla güç kazanmak içindir. İkincisi ise son zamanlarda çok fazla vampiri kızdırdıklarını hissettiklerinde ve toplumda bunu telafi etmeleri gerektiğinde gerçekleşir.

Bununla birlikte, beslenme ve sosyal toplantılara ev sahipliği yapmanın yanı sıra, nadiren telafi ediyorlar. Üçü de bazen aykırı olmaktan zevk alıyor gibi görünüyor, bu evin etrafında her zaman bir tehlike havası olduğu anlamına gelse bile. Solon güçlü olabilir ama geçmişte oldukça güçlü düşmanlar edinmiş.

Ve vampirlerin bir *sürü* geçmişi var.

"Mezeler !" diyor annem arkamdan ve arkamı döndüğümde onu kapının önünde durmuş, iki tepsi kanepeyi gururla sergilerken görüyorum. Ama annemin Fransız hizmetçi kostümü giymiş olması beni iki kere düşündürüyor. Tanrı'ya şükür seksi bir kostüm değil, bu tuhaf olurdu ama yine de bir kostüm.

"Yvonne," diyor Solon ona, sesi sevinçle karışık. "Tıpkı 1900'lerin başında Lyon'da çalıştığım bir hizmetçiye benziyorsun. Sanırım adı Brigitte'ti."

"Anne," diye bağıyorum, yanına gelip tepsileri elinden alıyorum. "Bunu ne zaman yaptın? Harika görünüyorsun."

Utangaç bir şekilde sırtıyor ama diz hizasındaki elbisesinin içinde küçük bir dönüş yapıyor. "Bir kıyafet partisine gitmeyeli çok uzun zaman oldu, bunun biraz şakacı olacağını düşündüm."

Solon, "Eğer dikkatli olmazsan Yvonne, alıştığından daha fazla dikkat çekeceksin," diye belirtiyor. "Herkesin uslu duracağına dair söz veremem."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Anne gibi kız gibi. Onu başından savdı. "Oh, Bay Stavig, bazen çok nazik oluyorsunuz."

Aslında harika görünüyor. Annem beni genç yaşta doğurmuş, yani sadece elli üç yaşında ve ben kendimi bildim bileli bekar. Ben lisedeyken Teddy adında bir adamla ilişkisi vardı ve ayrılmadan önce birkaç yıl birlikte oldular. Onunla mutlu görünüyordu, iyi bir adamdı ve ben de bu ilişkinin yürümesini, beleşçi babamın ona attığı kazıklardan sonra sonunda aşkı bulmasını ummuştum.

Ne yazık ki durum böyle değildi ve ne yazık ki burada uygun biriyle tanışamayacaktı. Vampirlerin hepsi yasak bölge ve insanlar da tuhaf türden. Aslında, annemin Karanlık Gözler'de, evin dışından gelen vampirlerin yanında olması normalde hoşuma gitmiyor. Ona karşı korumacıyım ve sanki tehlikeye davetiye çıkarıyormuşuz gibi geliyor.

"Pekâlâ Ametist," diyor annem, tepsilerden birini benden geri alırken. "Hadi işe koyulalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum ve tepsileri yerleştirmeye başlıyoruz, ilk vampirler geldiğinde annem üst kata geri dönüyor. Lenore birdenbire ortaya çıkıyor, şarabını içiyor ve Solon'la birlikte vampirleri karşılarken gülüyor, uygun bir şekilde yardım etmiyor (kızgın değilim - sonuçta patronumun sevgilisi). Wolf kapıyı tutuyor, ışıkların altında herkesin eğlencesi için parıldıyor (Edward Cullen rolünü adım adım üstleniyor), Ezra ortadan kayboluyor ve sonra *Yaralı Yüz*'deki Al Pacino gibi giyinmiş olarak geri geliyor (ve burada Michelle Pfeiffer'ın karakteri gibi giyinmiş bir kadın vampir var).

Sonra insanlar geliyor ve barda sıra bana geliyor (ve evet, bir insan olarak diğer insanları "insan" olarak düşünmenin benim için tuhaf olduğunun farkındayım, ama burada çalışmak size de bulaşıyor). Ben vampirler için içki hazırlamaya başlarken, ki şaşırtıcı sayıda kostümlü vampir beni çok memnun ediyor, ışıltılı Kurt insanları beslenme odasına getirmeye başlıyor.

Bir sonraki boş yeri beklemesi söylenen adamlardan biri hariç, kulübün öbür ucuna, bana doğru yürüdü ve barın ucuna yaslandı.

"Ametist," diyor adam ve ben adını hatırlamaya çalışıyorum. "Güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Adam -William'dı sanırım- benden bir ya da iki yaş küçük. Uzun boylu, oldukça sevimli, siyah dikenli saçlı, dövmeli. Tam benim tipim, ama ilk günlerde birkaç gönüllüyle takıldıktan sonra, işle zevki karıştırmamam gerektiğini çabucak öğrendim. Gönüllülerin çoğu vampir dünyasının bir parçası olmaya kendilerini o kadar kaptırmışlar ki vampirlere yakınlaşmak için sizi kullanıyorlar.

William yine de iyi görünüyor. Çok flört ediyor, ki bunu takdir ediyorum ve bu gece hem Sid Vicious gibi giyinmiş hem de oldukça sarhoş, ki bu eğlenceli bir kombinasyon.

"Güçlü ha?" Ona sinsi bir gülümsemeyle söylüyorum. "Görünüşe göre sen zaten biraz sert şeyler içmişsin."

William'ın yanındaki vampir ona, "Salamura kana ihtiyacımız yok," diye tıslıyor.

"O zaman benden beslenme," diyor William ve ben içgüdüsel olarak nefesimi içime çekiyorum, çünkü bir vampire karşılık vermek tehlikeli bir oyundur.

Vampirin burun delikleri açılıyor. Tüylü pembe bir tavşan kıyafeti giymiş, bu yüzden garip bir görüntü. Bana bir bakış attı. "Ona dikkat etsen iyi olur," diyor vampir, martinisinin kalanını bitirip uzaklaşmadan önce.

William gizlice yerine oturur.

"Cesurca bir hareket," diyorum ona sessizce, bir bardak altlığını ona doğru kaydırarak.

"Belki de bu gece vampirlerle ilgilenmiyorumdur," diyor bana arsız bir sırıtışla. "Belki de barmenle daha çok ilgileniyorumdur."

"Neyle ilgileniyorsan ilgilen, kontrolden çıkarsan seni kesmekle ilgili bir sorunum yok," diye onu uyarıyorum. "Sarhoş olduğun için kafanın kopmasına ihtiyacım yok."

William en ufak bir korkmuş gibi görünmüyor. Korkmalı.

"Öldürülmemi engellemen çok hoş."

"Sana viski ve soda yapıyorum," diyorum şişeyi alıp buzlu bir bardağa boşaltarak. "Ve müesseseden değil."

William suratını asıyor ama hazır olduğunda içkiyi hevesle alıyor. Bu sırada annem elinde daha fazla mezeyle kapıda belirliyor ve kalabalığa şaşkın şaşkın bakıyor. Hemen Ezra'yı arıyorum ve annemin yanına gitmeden önce barı devralması için ona el sallıyorum.

"Neden bana mesaj atmadın? Gelip bunları alırdım," diyorum, bir yandan tepsileri alırken bir yandan da omzumla onu kapıya doğru itmeye çalışıyorum. "Burada olmamalıydın."

"Partinin tadını çıkaramayacak mıyım?" diye soruyor annem usulca, etrafına bakarken gözleri büyüyor, her şeyi içine çekiyor. Tam da düşündüğüm gibi, vampirlerin çoğu bize, anneme bakıyor. Benim kanımın kokusuna alışkınlar ama onun kanının kokusuna alışkın değiller.

"Anne, lütfen," diyorum ona, ayağımla kapıyı açmaya çalışarak. "Kalmak istediğini biliyorum ama burası çok tehlikeli. Ve dürüst olmak gerekirse, vampirler inanılmaz sıkıcı."

Tamam, son kısım yalandı.

Başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve kalbimi kıracak kadar kederli görünüyor. Tüm hızıyla devam eden partilerden herhangi birini nadiren görebiliyor.

İç çektim. "Pekâlâ, bak ne diyeceğim. Madem bu kadar süslendin ve güzel görünüyorsun, Wolf'un sana eşlik etmesini sağlayacağım. O oradayken kimse bir şey yapmaya cesaret edemez. Solon'u çağırırdım ama..." Lenore'un elinden tutup onu puro salonuna götürdüğünü görmek için tam zamanında etrafıma bakıyorum. "Adam meşgul."

Yüzü aydınlanıyor. Onu bırakmaya gönülsüzüm. Herhangi bir vampirin aniden annemin lezzetli görüldüğüne karar verip tüm kuralları çiğdüşünmenin çılgınca olduğunu biliyorum ama dediğim gibi, korumacıyım. Bu yüzden oldukça iyi biri olduğunu bildiğim vampir Onni'ye el sallıyorum ve ona gidip Wolf'u getirmesini söylüyorum.

Annemle birlikte kapının yanında bekliyorum ve bir dakika sonra Wolf ortaya çıkıyor.

"Wolf, bana bir iyilik yapar mısın?" Ona meze tepsilerini uzatarak sordum. "Daha doğrusu anneme bir iyilik yapar mısın?"

Anneme doğru sırtıyor. "Tabii ki yapabilirim, anne ayı," diyor anneme taktığı lakapla. "Senin için her şeyi yaparım."

Kalbim inanılmaz derecede ısınıyor. Wolf'un annemle olan ilişkisi oldukça özel. Çok sevimli, gerçekten. Evdeki tüm çocuklar ona anneleri gibi davranıyor, yani çoğu zaman saygı ve sevgiyle, ara sıra da biraz yaramazlık yaparak. Wolf özellikle anneme bayılıyor ve onları birlikte görmeye bayılıyorum. Sanırım bunun nedeni Wolf'un ailesinin çoğunu küçük yaşta kaybetmiş olması.

Erken yaşıta, gerçi bu konuda hiç konuşmazdı ama annem onun yerine harika bir şey yapardı.

"Yukarı çıkmam için ısrar ediyor ama ben partinin tadını çıkarmak istiyorum," diye yakınıyor annem, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Israr etmiyorum," diyorum hemen, Wolf'a bakarak. "Ama burada olmasının tehlikeli olduğunu hissediyorum."

"Bütün gün buradasın," diyor bana, eli kalçasında, tam bir anne ayı pozuna girerek. "Senin için endişelenmiyorum."

Wolf ve ben hep birlikte homurdanıyoruz. Annem her fırsatta benim için endişelenir. Bu kadar yakın olmanın dezavantajlarından biri de bu. Onunla birlikte yaşamadığım hiç olmadı, benim yaşımdayken bu kulağa utanç verici geliyor, ama şimdiye kadar işler bizim için böyle gitti. Her zaman dünyaya karşı ikimiz olduk.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," diyor Wolf, gözleri keyifle dans ederken, "o zaman bir süreliğine annenin koruması rolünü memnuniyetle kabul ederim."

"Peki ya beslenme odası?" Başımı arkadaki metal kapıya doğru sallayarak ona soruyorum.

"Her şey hazır. Solon devralabilir."

Nedense bundan şüpheliyim. Solon insanlara ne yapmaları gerektiğini söyler, aslında bunu kendisi yapmaz.

"Ya da Ezra," diye ekliyor Wolf hemen. "Eğer bara geri dönersen."

Wolf'a şakacı bir selam veriyorum ve o annemle kol kola girerken bara doğru ilerliyorum. Tam dans pistinin önünden geçiyorum (ne de olsa eskiden balo salonuydu), birkaç kişi Lenore'un seçtiği şarkı listesiyle dans etmeye başlamıştı ki aniden William bana doğru geliyor.

"Thriller'a hayır diyemem," diyor William ve uzanıp ellerimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

İlgisine hazırlıksız yakalandığım için gülüyorum. "Barda çalışmak zorunda olduğum için yapabilirim."

"Hallediliyor gibi görünüyor," diyor William, ellerini belime dolayarak. Büyük bir kolonya kokusu alıyorum. Kötü değil, sadece Wolf'un doğal kokusu gibi kokmuyor, hepsi bu.

William beni döndürürken, "Ezra'nın beslenme odasına göz kulak olması dışında," diye itiraz ediyorum. Ezra'nın gözlerini barda yakalamayı başarıyorum ve ona *yardım* etmesini söyleyen bir bakış atıyorum. Ezra başını sallayıp beslenme odasına gidiyor, böylece bu danstan kurtulma işi bana kalıyor.

William beni daha yakına çekerken, "Biliyorsun, şarkıda böyle dans edilmez," diyorum. "Yani, klipte nasıl yapılacağına dair talimatlar var ve bu öyle değil."

"Doğaçlama yapmakta yanlış bir şey yok," diyor ve o kadar yakınımaya eğiliyor ki beni öpeceğine yemin ediyorum.

Başımı geri çektim. "Bak, beni dansa kaldırdığın için minnettarım... aslında, bunu bir kenara bırak, sen istemedin, sadece beni zorladın, değil mi?"

Bu, yüzünde silmek istediğim türden ukala bir sırıtışa neden oluyor.

"Ama," diye devam ediyorum, "eğer bu vampirlerin sistemlerine biraz alkol sokmazsam, kan istemeye başlayacaklar ve tahmin edin onlara ilk kimi kurban edeceğim? İnanın bana, beslenme odasının dışında kural yoktur."

"Şansımı deneyeceğim," diyor, tekrar eğiliyor ve kasıklarına diz atmama saniyeler kaldı, bilirsiniz, eğlence için.

Sonra sırtımda buz gibi bir rüzgar patlaması hissediyorum.

"Sakın ona dokunma," diye homurdandığını duyuyorum Wolf'un arkamdan.

Benim gözlerim kocaman açılıyor ama William'ın yüzü iğrenç bir şekilde sarhoş kalmaya devam ediyor. "Öyle mi? O sana mı ait? Son baktığımda değildi."

Başımı yavaşça çevirip Wolf'a bakıyorum, gözlerindeki zehri bir anlığına yakalıyorum, sonra William yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

William bana gülerek, "Orada göreceğin yeni bir şey yok," diyor.

Sırtımda daha fazla buz eteği var.

Wolf bu kez daha yüksek sesle, "Ona sakın dokunma dedim," diye tekrarlıyor, sesindeki öfke kulüpteki diğer insanların bize bakmasına neden olacak kadar kaynıyor. Hava heyecanla yoğunlaşıyor, vampirlerin gözleri kana susamışlığı yansıtıyor. "Eğer bu senin için bir sorunsa," diye devam ediyor Wolf, "ellerini çekerek bunu memnuniyetle çözerim."

William alay ediyor ama sonunda biraz korkmaya başladı. Beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "İyi," diyor avuçlarını göstererek. "Ametist'in senin mülkün olduğunu bilmiyordum."

"Ben onun malı değilim," diye araya giriyorum hemen.

Wolf bunun üzerine bir hırıltı daha çıkardı ve geçerek Bar.

William onun gidişini izlerken, "Vay be," diyor. "Kendine dikkat etsen iyi olur.

Tasmalı bir vampir. Buraya gelmeyi kabul ettiğimde tehdit edilmeyi kabul etmedim. Gönüllüler kendilerini güvensiz hissetmeye başladıkları anda, bu sizin ve kulübünüz için bir sorun olabilir."

Bu konuda haklı. Yine de içimden bir ses William'ın bundan sonra Karanlık Gözler'e girmesine izin verilmeyeceğini söylüyor. Sarhoş ya da değil, o bir bok bozucu.

"Sanırım ipucunu anlamadığımı gördü," diyorum ona ve bara gitmeden önce soğuk bir bakış atıyorum.

Wolf bana arkasını dönmüş, üst raftan bir şişe çıkarıyor. "Neyin var senin?" Ona tıslıyorum, rafta bir sıra şişe olduğunun farkındayım.

Barda oturmuş içki bekleyen sabırsız vampirler. Sanırım sesimi alçaltsam da fark etmez, nasıl olsa beni duyacaklar.

"Kıcını kurtarıyorum, hepsi bu," diye mırıldanıyor ve çalkalayıcıyı aramak için arkasını dönüyor.

"Kıcımın kurtarılmaya ihtiyacı yoktu," diyorum ona.

"Ah," diyor kuru bir sesle, ama gözlerindeki bakış hâlâ değişken. Gözlerindeki altın rengi ateş gibi parlıyor. "Demek ki eğleniyordun. Seninle bunu söylemek zor."

Bu da ne demek oluyor? "Kendimden zevk almıyordum. Ama yine de kendimi idare edebilirim. O sadece hıyarlık yapıyordu."

Kaşları kalkıyor ve ne düşündüğünü biliyorum, adam bana saldırdığında Solon'un beni kurtardığı zamana geri dönüyorum. O zaman kendimi idare edememiştim.

"Ve her neyse," diye ekliyorum hemen, "gönüllüleri tehdit edemezsiniz. Kendilerini güvensiz hissetmelerine neden olursun."

Omuz silkiyor ve çalkalayıcıya biraz votka dolduruyor. "Buraya adım attıklarında anlaşılanın bir parçası da bu. Güvenlik garanti değil. Tanrı aşkına, biz lanet olası vampirleriz, burası hayvanat bahçesi değil." Bana bir kez daha sertçe baktı ve çalkalayıcıyı sallamaya başladı. "Ayrıca, benden annene göz kulak olmamı istedin. Barda kimse yoktu. Dans etmek istediğin için partinin kurumasına izin mi vermek istiyorsun?"

Bunun üzerine paniğe kapılarak odaya bakmaya başladım. "Annem nerede?"

"Üst kata geri döndü," diyor ve içkiyi bir martini bardağına doldurup üzgün bir palyaço gibi giyinmiş bir vampire uzatıyor. "Al," diyor ona. "Beklemek zorunda kaldığın için müesseseden."

Sonra ben bir şey söyleyemeden Wolf uzaklaştı ve beni barla ilgilenmem için yalnız bıraktı.

"İnan bana, bunun sonu asla iyi bitmeyecek," diyor karşımdaki üzgün palyaço.

Gözlerimi Wolf'tan ayırıyorum, kalbim hâlâ göğsümde garip bir şekilde çarpıyor ve vampire bakıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Üzgün vampir palyaço içkisinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Bir insanın bir vampire aşık olması. Sonu asla iyi bitmez."

Ona ve gözlerinin altından süzülen gözyaşlarına göz kırpmıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bana kuru bir bakış attı. "Tabii ki . Yıllardır Karanlık Gözler'e geliyorum tatlım. Hiçbir şey görmediğimi sanma."

Bara doğru eğildim ve gözlerini göğüslerimden uzak tutmayı başardı. "Bu doğru. Hiçbir şey görmüyorsun. Wolf ve ben birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu."

"Birlikte çalışın, yaşayın," diyor vampir. "Anlambilim, gerçekten. Her şey senin onun yanında nasıl davrandığınla ilgili. Onun da senin etrafında nasıl davrandığı. Gözler size çok şey anlatır, öyle değil mi?"

Doğrudum ve bir bez aldım. "Bilemem. Wolf sadece bir arkadaş." "yle olsa bile, arkadaş olmak da zor, değil mi?"

"zgn palyaço öyle diyor."

"Pagliacci," diye açıklıyor oldukça kızgın bir şekilde. "Ben Pagliacci'yim. Aslında 1892'de operanın prmiyerine katıldığımı biliyor muydunuz? Milano o zamanlar çok farklıydı."

"Hı hı," diyorum barı silmeye başlarken. Vampirler "eski günler" hakkında kulaklarınızı ınlatır, hatta barmenleri olduğunuzda daha da fazla. Solon'un beni etrafında görmek istemesinin nedenlerinden biri de vampirlerin geçmişi orada bulunmamış birine anlatmaktan gerçekten keyif almaları gibi geliyor bana. Aksi takdirde, tarihin hangi anıtsal bölümünde kimin ne yaptığı ya da neyi gördüğü bir sidik yarışına dönüşüyor. Bir keresinde iki sarhoş vampirin Marie Antoinette'in kimi daha çok sevdiği konusundaki tartışmalarını saatlerce dinlemek zorunda kalmıştım.

Ben de zgn palyaçonun operanın ve genel olarak hayatın yıllar içinde nasıl değiştiğinden bahsetmesine izin verirken (daha kötüsü için, *her zaman* daha kötüsü için), aklım Wolf hakkında söylediklerinde dolaşıyor.

Daha önce de duymuştum. Solon'dan, Wolf'tan, vampirlerle insanların asla sağlıklı bir ilişki içinde olamayacağını. Hatta ilk elden, insanların kendilerinden beslenen vampirlere aşık olduğunu gördüm. Ancak vampirler insanları bir besin kaynağından başka bir şey olarak görmekte zorlanıyorlar ve eğer değilse, sadece tahammül edilmesi gereken bir tür. Bir vampirin bir insanla bunun ya da tek gecelik bir ilişkinin dışında herhangi bir şekilde birlikte olmak istediğini hiç görmedim. Tek iyi olduğumuz şey ilkel dürtüler.

Ve bu bir şey. Aslında, Wolf beni sadece ilkel dürtüleri için isteseydi, şikayet etmezdim. Bunun arkadaşlığımızı çok karmaşık hale getireceğini biliyorum, ama zgn vampir palyaçolar bana her şeyin en başından mahkum olduğunu söylüyorsa zaten biraz karmaşık.

Kıskanç bir aşık gibi sinirli ve sahiplenici davranmasının muhtemelen ondan alabileceğim en fazla şey olduğunu düşünüyorum.

İçimden iç çekiyorum, sonra susamış kalabalık için daha fazla içecek hazırlamaya başlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

AMETHYST

Birinin ağlamasıyla uyanmak.

Bir an öylece uzanıyorum, gözlerim karanlık odada kırpışıyor, acaba hala uyuyor muyum ve bu sadece fazla uzun sürmüş bir rüya diye düşünüyorum. Gerçeklerin ilk kez kanaması olmazdı bu evde birlikte.

Özellikle de Cadılar Bayramı'nda, diye düşünüyorum kendi kendime, daha iyi duyabilmek için nefesimi biraz tutarak. Cadılar Bayramı'nda işler hep garipleşir. *Samhain*. Dünyalar arasındaki perdelerin en ince olduğu zaman. Vampirler öyle der.

Nefesimi tutmaya devam ediyorum, kulaklarım bir ses duymak için zorlanıyor ama yine de uykuya geri çekildiğimi hissediyorum. Düşüncelerim partiye, Wolf'a, bana nasıl baktığına, bakışlarındaki ateşe geri dönüyor. Sadece tatmak istediği bir şeymişim gibi değil, *sahip olmak* istediği bir şeymişim gibi.

Sende
kalsın.

Ele
geçirme.

Keşke sarhoş olsaydım, bu konuda bir şeyler yapmak için cesaretimi toplayaydım diyorum. Onunla sessiz bir yerde konuşabilirdim, içimde çalkalanıp durmaktan başka bir işe yaramayan duygularımı dışa vurabilirdim, ta ki hormonlar ve karşılıksız şehvetten oluşan kaotik bir karmaşaya dönüşene kadar.

Ve işler bu şekilde edecek. O ya da bu sebepten dolayı asla bir hamle yapmayacak. Sen de yapmayacaksın. Üzgün palyaçonun ne dediğini hatırla.

İç çekiyorum ve haklı olduğumu bilerek gözlerimi kapatıyorum. Sonra tekrar duyuyorum.

Şurada.

Ağlamaklı bir feryat, önce yüksek bir şey, sonra soluyor, soluyor, sanki odamın dışındaki koridorda kayboluyor.

Oturmaya çalışıyorum ama dehşete düşüyorum, yapamıyorum. Hiç hareket edemiyorum, nefes bile alamıyorum.

Sanki göğsümde ağır bir şey varmış gibi.

Panik yapmamaya çalışarak kendime *uyku felci* diyorum. *Bu sadece uyku felci. Herkes geçirir.*

Ama hareket edemesem de görebiliyorum.

Ve önümde bu gölgeli karanlıktan başka bir şey görmüyorum, sanki oda kararmış gibi, sanki gözlerim uyum sağlamanın tam tersini yapıyormuş gibi.

"Bana gel küçüğüm," diye fısıldıyor kulağıma şakıyan bir ses. "Seni eve götürmeye geldim."

Sık beni!

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Kalbimin atışından ve kulağımda şarkı söyleyen bir sestten başka bir şey yok. Bu bir kadına ait ve İngilizce konuştuğunu bile sanmıyorum ama yine de onu anlayabiliyorum.

"Evim kan ve etten bir dünyadır," diye devam ediyor şarkıya, "seni kemiğine kadar soyacağım."

Uyku felci ve işitsel halüsinasyonlar, kendime çılgınca söylüyorum. Hepsi bu. El ele gidiyorlar. Kimse sana bunu söylemiyor, kendi kafanın içinden geliyor.

"Sonra geri dönüp kalanını da alacağım," diye devam ediyor kadının sesi, sanki benimle alay edercesine, "o çok sevdiklerinin hepsini. Yeni dünyada acı

"Seni yanında tutacak tek şey kemiklerin olacak."

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım.

Sonra, açılır açılmaz, basınç ve karanlık kalktı. Ne oluyor lan?

Hızla doğruluyorum, nefes nefese kalıyorum, çarşaflar düşüyor ve aniden oda sanki donma noktasının altına inmiş gibi oluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kafatasımın arkasından omurgama kadar keskin bir karıncalanma hissediyorum. Nefes veriyorum ve hava önümde buzlu bir bulut gibi süzülüyor.

Oda tekrar odak noktasına gelir, tanıdık şekiller.

Kapının ardına kadar açık olması ve karanlık duvarlarda titreyen sıcak bir ışıkla koridorun ötesini göstermesi dışında.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime fısıldıyorum. Bir an kendime gelmeye çalışıyorum, sonra bacaklarımı yavaşça yatağın kenarına doğru sallıyorum, ama bir yanım karanlıktan bir elin fırlayıp bileğimi yakalamasından korkuyor.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum ve şu ana kadar her şeyin sadece kafamın içinde olduğunu kendime hatırlatıyorum. Cadılar Bayramı'ndayız ve ben sadece ürkmüş durumdayım ve her katında vampirler olan, kendi kişiliği olan bir evde yaşıyorum. Bazen insanı etkiliyor, hepsi bu.

Yine de yavaşça kapıya doğru yürürken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. İlk uyandığımda kapının açık olmadığını biliyorum, fark ederdim ve dahası, nihayet yatağa gittiğimde koridorda yanan mumlar yoktu. Wolfun evin her yerinde bulunan ürkütücü görünümlü kırmızı ve siyah mumları yakmak gibi bir alışkanlığı var, çünkü parmaklarını şıklatarak alevler çıkarabiliyor (cadı büyüsünün bir parçası), ama kimse gece boyunca yanmalarına izin vermiyor. Her zaman yatmadan önce söndürürüz.

Dikkatli bir şekilde kafamı yatak odamdan çıkardım ve koridora baktım. Nefesim kesildi.

Sikeyim.

Bir kadın var.

Kırmızı kadife halının üzerinde mavi hastane önlüğü giymiş bir kadın duruyor. Sırtı bana dönük ve yaşlı, solgun teninden bir kesit görüyorum, ağarmış koyu saçları omurgasından aşağı dökülüyor.

Göz kırpiyorum.

Bu gerçek olamaz. Bu da bir halüsinasyon.

Hala uyuyorsun seni aptal. Tabii ki bu gerçek değil.

olmalı. Burada kadın yok ve ben de koridorda değilim.

Bunların hepsi bir rüya, tıpkı uyku felci ve kulaklarımdaki ninni gibi.

Yine de kendimi garip bir şekilde kadına doğru yürümeye ve ona yardım etmeye mecbur hissediyorum. İçimden bir ses onu tanıdık buluyor, bana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Kaybolduğunu.

Onu *tanıdığımı*.

"Alo?" Öne doğru bir adım atarak söylüyorum, ama sesim alçak, kaba bir fısıltı.

Kadın koridorda benden uzaklaşarak yürümeye başladı. Çıplak ayaklarıyla yavaş adımlarla. Halıda bıraktığı belli belirsiz ayak izlerini izliyorum. Kırmızıya, kana çalan renkte olduklarına yemin edebilirim ama halı aynı renkteyken bunu söylemek zor.

Sonra kadın köşenin olmadığı yerde köşeyi döner. Duvarın içinde kayboluyor.

Vay anasını.

Bir süre hiçbir şeye bakmıyorum, ucuz bir atlama korkusu gibi yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Dakikalar geçiyor. Ev o kadar sessiz ki, bir an için nefes alışını duyduğumu sanıyorum.

Sonra koridordaki mumlar sönüyor ve beni karanlığa gömüyor.

Tüfek patlaması gibi işe yarıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp odama koşuyorum ve kapıyı hızla kapatıp arkamdan kilitledikten sonra ışıkları yakıyorum.

Her şey olması gerektiği gibi ve penceremin dışında Scott Caddesi'nde ilerleyen bir araba sesi duyuyorum, dışarıdaki normal dünyanın sesi hemen rahatlatıyor.

Yatağa geri dönüp yorganın altına giriyorum ama ışıkları açık bırakıyorum.

"BENİMLE YÜRÜYÜŞE ÇIKMAK İSTER MİSİN?" DIYE SORUYOR ANNEM, GÖZLERİNİ KISARAK

Ben. "Biraz temiz havaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kahvemin son yudumunu bitiriyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. O haklı. Temiz hava ve egzersiz işime yarayabilir. Bazen bu lanet evden çıkmak iyi geliyor, özellikle de dün gecedен sonra.

"Tabii. Starbucks'a kadar yürüyebilirsek," diyorum, sandalyemden kalkıp boş bardağı lavaboya götürürken.

"Biraz daha kahve?" diye soruyor, önlüğünü çıkararak. "Temiz havaya gerçekten ihtiyacın var. Biraz akşamdan kalmayız, değil mi?"

"Hayır, aslında. Neredeyse hiçbir şey içmedim. Sadece dün gece korkunç bir rüya gördüm. En azından rüya olduğunu düşünüyorum." *Umarım* rüyadır.

"Ah," diyor bana bakarak, kaşları bir araya geliyor. "Peki, ceketini al. ^{Bugün} 1 Kasım ve hava şimdiden kötüleşmeye başladı. Yürürken bana rüyan hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Koridordaki dolaptan montumu alıyorum. Ev sessiz, ama bu günün bu saati için alışılmadık bir durum değil. Genellikle ilk kalkanlar annem ve ben oluruz. O bir fincan kahve koyar ve ben de ajandamı çıkarıp haftanın planlarına göz atarım. Vampirler genellikle daha geç kalkar, öğleden önce, bazen de sonra. Efsanenin aksine uyurlar, sadece gece kuşu olma eğilimindedirler. İçlerinde ilk uyanan genellikle Lenore oluyor, Solon'un köpeği Odin'i yürüyüşe çıkarıyor ama muhtemelen dün gecedен yorgun düşmüş. Yarı vampir olsa da diğer yarısı insan ve bir vampirin hissetmeyeceği şeyleri hissetme eğiliminde. Çok fazla şarap içmek gibi.

Karanlık Gözler'e çıkan merdivenlerden aşağı bakıyorum ama annem Fulton Sokağı'na açılan  n kapıyı açıyor, içeriye nemli bir hava doluyor. Başıyla bir işaret yapıyor. "Bu sabah partinin bir kısmını temizledim. Daha sonra da yapabiliriz. Aceleye gerek yok. Gel hadi."

Onu dışarı kadar takip ettim, soğuk bir esinti saçlarımı geriye savuruyordu. Yağmurlu bir Ekim ayı olmuştu ama yine de hava oldukça sıcaktı. Takvim ayının sayfası çevrildiğinde, sıcaklıklar bir gecede düşmüş gibi görünüyor. Bu sabah rüzgâr soğuk, sis ise San Francisco tepelerinde sık sık olduğu gibi güçlü, binaların arasından yukarı doğru akıyor ve yüksek okalıptüs ağaçlarının yapraklarını kamçılıyor. Laguna'ya vardığımızda yüzüm sisten ıslanmıŐtı ama en azından burası biraz daha sıcak.

"Nereye gidiyoruz?" Gitmek istediğim Starbucks'ın ters yönde olduğunu bildiğim için anneme soruyorum.

"Her sabah şafak sökmeden önce yürüdüğüm yerde," diyor bana gizemli bir gülümsemeyle, ağarmış saçlarında çiy damlaları.

"Ne zamandan beri?"

"İki hafta kadar oldu," diyor yüzündeki bir tutamı fırçalayarak. "Son zamanlarda ben de iyi uyuyamıyorum. Erken kalkıyorum ve... beynim yarıŐıyor, kalbim çırpıyor. Bazen güneş henüz doğmadığında korkuyorum. Ben de yürüyüşe çıkmaya başladım. Kendimi Japantown'a giderken buldum ve bilmiyorum. Burada her şeyi bir perspektife oturtan bir huzur duygusu var."

Kaşlarımı atıyorum, otomatik olarak endişeleniyorum, rüyam aklıma geliyor. "Neden korkuyorsun?"

Omuz silkiyor. "gerektirecek bir şey yok." "*Anne.*"

" nemli değil, gerçekten. Bazen... sadece yaŐlanmak pek eğlenceli olmuyor.  l ml l ğ n z hakkında çok fazla düŐünüyorsunuz, sanırım  l ms zlerin evinde yaşarken ortalama bir insandan daha fazla."

"Bir kere *o kadar* da ölümsüz değiller," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece öldürmesi çok zor. Ve ikincisi, sen yaşlı değilsin anne. Elli üç yaşındasın. Bu genç bir yaş! J-Lo'nun yaşındasın."

Gülüyor. "Tanrım, kesinlikle J-Lo'ya benzemiyorum. Ve *o kadar* yaşlı olmadığımı da biliyorum. Bak tatlım, benden açıklamamı istedin ve ben de açıkladım. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok ve beni neyin korkuttuğunu anlamakta zorlanıyorum."

"Ev mi?" Bir köşede durmuş, yürüme işaretini beklerken soruyorum. "Hayaletler falan gibi mi?"

Başını sallıyor. "Hayaletler olduğunu biliyorum ama beni rahatsız etmiyorlar."

Hastane önlüğü giymiş hayaletler ya da göğsünüze oturup size ürpertici ninniler söyleyen hayaletler bile mi? Sormak istiyorum.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor. "Gerçekten bir şey değil. Ama burası bana huzur veriyor." Başını caddenin karşısındaki Japantown'ın merkez üssü olan dev silindirik pagodaya doğru sallıyor. Şahsen pagodayı her zaman 70'lerin tarzında oldukça çirkin bulmuştumdur, ama caddeyi geçip yaklaştıkça, bölgede bundan çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Aslında, sadece önünden geçerken beklediğim gibi bir şey değildi.

Japon mağazalarının ortasından sakın bir dere gibi kıvrılan cilalı parke taşları sadece yayalara açık bir bölge. Mağazalar yeni açılıyor ve etrafta dolaşan birkaç insan var ama burası kendisini çevreleyen şehirden kilometrelerce uzakta hissediyor.

Annem bir çeşmenin kenarındaki taş duvara oturuyor ve pagodanın altındaki huzur parkına başını sallıyor. "Sabahın erken saatlerinde burası çok sakın oluyor. Meditasyon yapan bir grup insan dışında her yer kapalı. Hasırlarını hemen şuraya seriyorlar, mumlarını yakıyorlar ve öylece oturuyorlar. Onları izliyorum, güneşin doğuşunu izliyorum ve sadece *oluyorum*."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona. "Ama karanlıkta burada yürümen fikri hoşuma gitmiyor."

"Dışarısı hâlâ oldukça aydınlık," diyor bana. "Merak etme. Burası New York değil ama bu şehir tam olarak uyumuyor." Dükkân sırasının işaret ediyor. "Kutsal Starbucks'ınızdan başka bir şey denemek isterseniz orada gerçekten popüler bir kahve mekânı var."

"Elbette," diyorum gülerek. "Temiz hava yardımcı oldu ama daha fazla kafeine ihtiyacım var."

Kafeye doğru yan yana yürürken bana "Bana şu gördüğün rüyayı anlatsana" diyor.

"Yani ben sana rüyamı anlatmak zorundayım ama sen uyandığında neden korktuğunu ifade musun?"

Ben omuz silkene kadar bana sabit bir bakış atıyor. "Peki," diyorum iç çekerek. Ona her şeyi anlatmak istemiyorum çünkü muhtemelen ruhsal durumum hakkında endişelenecek. "Uyandım çünkü birinin ağladığını duydum. Uzakta ama evin içinde. Feryat gibiydi, sanki biri yas tutuyor ya da acı çekiyor gibiydi. Sonra ben bir şey yapamadan sanki biri göğsümde oturuyordu ve nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Ama bunun uyku felci olduğunu biliyorum."

"Uyku felci mi?" diye soruyor annem.

"Evet. Bilirsin işte. Bu bir şey. Uyandığınızda hareket edemezsiniz ve yatağınızın ucunda bir iblis olduğunu düşünürsünüz ama aslında yarı uyku halindesinizdir."

Dehşet içinde kaşlarını çatıyor. "Bir iblis mi gördün?"

"Hayır, hayır, hayır," diye çabucak onu temin ediyorum, kavrulmuş yeşil çay kokan şirin küçük kafeye adım atarken sesimi alçalttığımdan emin oluyorum. "İblis yok. Sadece... bir his. Her neyse, beni korkuttu."

"Peki sonra ne oldu?"

Başımı salladım. "İşte buydu."

Barista için sıraya girdiğimizde gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yalancı." "Ne?"

"Başka bir şey oldu. Neydi o?"

Hızlı düşünmeye çalışıyorum. Ona her şeyi anlatamam. Daha az endişe verici olabileceğine karar verdim.

"Şey," diyorum, bu kısmı duyacak biri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum. Şimdiye kadar bu kafedeki herkes kendi işine bakıyordu ve tıknaz Japon müziği onları boğuyordu. "Kulağıma bir ninni söylendiğini duydum."

"Ninni mi? O kadar da kötü değil."

"Ürpertici bir ninniydi. Gecenin bir yarısı bir şeyler duyduğum, göğsümün üzerinde bir şey oturuyormuş gibi hissettiğim için değil. Şarkı sözleri ürkütücüydü. Beni kemiklerime kadar soymakla ilgili bir şey..." Kafenin sıcaklığına rağmen titriyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diyor bir süre sonra. "Sanırım vampirler için bir Cadılar Bayramı partisi düzenlersen böyle olur."

Bunun üzerine önümüzde sırada bekleyen kadın omzunun üzerinden bize bakıyor ve komik bir bakış atıyor. Neyse ki akli başında hiç kimse gerçek vampirlere inanmıyor ama yine de bu konu evin dışında pek konuştuğumuz bir konu değil.

Annem bundan sonra sessizleşiyor ve ben de baristadan latte sipariş ediyorum, ekstra espresso ve esmer şeker alıyorum. Haklıydı zaten. Belli ki rüyam Cadılar Bayramı ve o lanet evle ilgiliydi. Neredeyse Samhain sırasında peçenin en ince olduğu şeyden bahsedecektim ama vazgeçtim. Endişelenecek başka bir şeye ihtiyacı yok.

Paramı ödeyip lattemi alıyorum, fiyatı Starbucks'tan daha ucuz ve tadı yulaf lapası gibi olmayan iyi bir yulaf sütü kullanmışlar, sonra kafenin konforundan çıkıp soğuk ve ince sonbahar havasına giriyoruz.

"Dinle, benimle yürümeni istememin nedenlerinden biri de seninle bir şey konuşmak istememdi," diyor annem, yakındaki bir bankı göstererek. "Gel, otur."

"Yani rüyamı duymak istemediğini mi söylüyorsun?" Bir yudum alıp dilimi yakarak soruyorum. Sonra yüzündeki ciddi ifadeyi fark ediyorum ve

Kalbim yerinden fırlayacak. "Ne , sorun ne?"

Bacağımı şefkatle okşuyor. "Hiçbir sorun yok tatlım. Söz veriyorum. Sadece düşünüyordum. Son zamanlarda düşünüyor ve gözlemliyorum. Ve annen olarak, sanırım aşk hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

"Tanrım," diye inliyorum, yüzüm buruşuyor. "Bu, on bir yaşındayken bana yaptığın seks konuşmasından bile daha kötü."

"Ametist," diye azarlıyor beni. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Seninle o evde yaşamayı seviyorum, seninle çalışmayı seviyorum. Bu kadar yakın olmamızı seviyorum. Belki kızının en iyi arkadaşın olması her zaman iyi ya da sağlıklı olmayabilir, ama bence biz bundan muafız. Sen benim dünyamın ışığıydın, her şeyimsin ve böylesine güçlü, güzel bir kadın yetiştirdiğim için inanılmaz derecede minnettarım."

"*Anne*," diyorum, içimde bir tedirginlik oluşuyor. "Bir sorun olmadığına *emin* misin? Ölüyor falan değil misin?"

Bu fikir beni göğsümden vuruyor. Oldukça mantıksız olsa da onu kaybetmek en büyük korkum.

"Oh, hadi ama," diyor koluma vurarak. "Daha yeni sağlık kontrolünden geçtim, turp gibiyim. Büyürken bana içirdiği taze sebzeler ve tentürler için büyükannene teşekkür edebilirsin. Mutfak cadıları sağlığını için neyin en iyi olduğunu bilirler. Ve bu iş beni aktif ve ayakta tutuyor. Hayır tatlım, bunun benimle bir ilgisi yok. Ben *senin* için endişeleniyorum."

"Ben mi?"

"Seni sevmeyen birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor ve yüzüme bir tokat gibi iniyor. İrkiliyorum, kanım donuyor.

Fark eder ve yüzünü buruşturur. "Özür dilerim, yanlış söyledim. Söylemek istediğim şey-"

"Sen neden ki?" "Sen ve Wolf hakkında."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum, kolumu dışarı atarken lattem kapağın kenarlarından taşıyor. "Neden her şey ben ve Wolf hakkında? Lenore bütün gün bu konuda beni sıkıştırıyor, Pagliacci dün gece konuyu açtı. Biz sadece arkadaşız. Evet, bence çok tatlı ama hepsi bu ve bundan sonra da öyle olacak."

"Ametist, otursana," diyor yanındaki yeri . "Lütfen. Seni savunmaya geçirmeye çalışmıyorum ama hoşuna gitse de gitmese de aklımdan geçenleri söylemek zorundayım. Bak, babanı tanıyorum, tüm o ilişki sadece bir *başarısızlıktı*. Ted'den beri kimseyle birlikte olmadığımı da biliyorum. Ama yine de aşk hakkında bir şeyler biliyorum ve evden daha fazla çıkmaz ve başka biriyle tanışmaya çalışmazsan kalbinin kırılacağını biliyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Bekâr olduğum için mi endişeleniyorsun?"

"Wolf'a karşı hissettiklerinin karşılık bulmayacağından endişeleniyorum. Hayır, onu geç. Karşılık *bulamaz*. O da aynı şekilde hissetse bile, ki bence hissediyor, bunun olamayacağını biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, göğsüm yanıyormuş gibi hissediyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

"Oh, hadi ama. Dün gece seni o çocukla dans ederken gördüğünde oradaydım. Onu daha önce hiç bu kadar kıskanç görmemiştim. Ama o bir vampir ve sen değilsin. Sen onun gibi sonsuza dek yaşamayacaksın, diğer tüm komplikasyonları bir kenara bırak."

Zar zor dinliyorum. Öz annemin Wolf'un ne kadar kıskanç davrandığını fark etmesi midemde kelebekler uçuşuyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Zehirli kelebekler belki ama yine de.

"Dışarı çıkmalısın," diye ekliyor yalvarırcasına. "Normal biriyle tanış. İnsan. Şehirde onlardan çok olduğunu biliyorsun."

"Erkeklerle tanışıyorum," diyorum ona. "Her zaman."

"Evet, belki. Belki Palm Springs'e, Los Angeles'a ya da Las Vegas'a gidersiniz ve belki eğlenirsiniz. Ve bunların hepsi iyi. Ama sen

daha da gençleşiyor."

Başımı salladım. "Aman Tanrım. Bana *bu* konuşmayı mı yapıyorsun? Senin bundan daha ileri görüşlü bir kadın olduğunu sanıyordum!"

"Sadece zamanınızı Wolf için harcamanızı istemiyorum, bu olmayacak, olmayacak ve olmaması gereken bir şey."

Gerçek olsalar bile sözleri canımı yakıyor. "Wolf'u seviyorsun anne. Eğer biriyle birlikte olacaksam, onun gibi biriyle olmam gerekmez mi?"

"Wolf'u seviyorum. Gerçekten seviyorum. O iyi, dürüst bir adam ve eğer insan olsaydı, ikinizin birlikte olmasından çok mutlu olurum. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz ve ön planda tutmak ve mutlu olmanı sağlamak için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama o insan değil, bu yüzden başka birini bulmalısın. Gerekirse onun gibi birini. Ama onu geride bırakıp yoluna devam etmelisin. Belki aşıksın, belki de bunun sadece bir aşk olduğunu düşünüyorsun ama her iki durumda da sonunda sadece sana zarar verecek. Eninde sonunda başka biriyle, onunla birlikte olmaya uygun bir vampirle tanışacak ve sen harap olacakken, hayatını onun için özlem duyarak harcamanı istemiyorum."

Kahveme bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "Bunu duymak bile beni daha çok mu üzüyor?"

İç geçiriyor ve ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koyarak beni yerimde tutuyor. "Meleğim benim. Çok güzelsin, komiksin, zekisin ve her zaman aklından geçenleri söylüyorsun. Dışarıda senin için mükemmel kişiyi bulacaksın, sana söz veriyorum. Sadece bunun Wolf olmayacağı gerçeğine açık olmanı istiyorum."

Gözlerinden kaçarak dudaklarımı yalıyorum. Ahh. "Biliyorum, biliyorum," diyorum sessizce. "Ve hala eğlenebilirsin," diyor, ellerini .
"Bu işe bir amaç uğruna gir. Erkekleri Wolf'a aşık olduğunuz gerçeğinden uzaklaşmak için kullanmayın. Bunun yerine, isteyerek, umarak, ayaklarını yerden kesecek biriyle tanışmayı bekleyerek git. Açık olun, meraklı olun, olduğunuzu bildiğim tüm o şeyler. Ama lütfen bilinçli bir seçim yaparak

devam etmek için. Kalbinizi başka biri için saklayın, onu takdir edebilecek biri için."

"Yapmayacağını mı söylüyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

"Yapacağını biliyorum," diyor ciddiyetle. "Ama o yüzyıllardır buralarda. Hayatının geri kalanı için burada olmadığını biliyor, sen sadece şimdilik buradasın." Duraklıyor ve derin bir iç çekiyor. "Olunması gereken korkunç bir yer, biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kahvemden bir yudum daha alıp omuz silkiyorum. "Zaten ona aşık değilim."

"Güzel," diyor, kolunu bana doluyor ve sıkıyor, leylak rengi parfümünün kokusu üzerime sınıyor ve beni rahatlatıyor. "Şimdiden doğru yönde adım atıyorsun. Haydi, Bay Stavig uyanıp bir yeri atladığımla ilgili küçümseyici bir yorum yapmadan önce eve dönüp temizliğe başlamalıyız."

Buna güldüm ve Japantown'dan uzaklaşmaya başladık. Ama buradaki yürüyüş beni uyandırmış ve dün gecenin ürkütücülüğü hakkında daha az endişelenmemi sağlamış olsa da, şimdi tamamen başka bir şeyden korkuyorum.

Hayatına devam etme fikri.

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

WOLF

Önümde okaliptüsler kanayan eller gibi sisin içinde dalgalanıyor. Alamo Meydanı'nın ortasında durmuş, tepenin zirvesinden geceyi seyrediyorum. Yılın en sevdiğim zamanı.

Gün. San Francisco'da sonbahar beraberinde karanlığı ve kasveti getirir, o her daim var olan sis, intikamcı bir tanrının eli gibi şehrin üzerine çöker. Dünyanın biraz daha sessizleştiği, boğuklaştığı ve hayatın biraz yavaşladığı bu mevsimde kendimi daha huzurlu, daha evimde hissediyorum.

İnsanlar bugünlerde çok hızlı hareket ediyor. Aralarında yürüdüğüm sürece hep öyleydiler, ancak son yarım yüzyılda süpersonik bir hızla ileriye doğru sıçradılar. Her zaman acele ediyorlar, yaşamaya başlamak için çok meşgul oldukları bir hayatın bedelini ödemeye çalışmakla çok meşguller.

Ve anlıyorum. Sadece çok fazla yılları var. Şanslılarsa seksen ila yüz yıl. Şanssızlarsa, ağır bir hastalık ya da korkunç bir kazanın ardından ölüm gelip onları zamanından önce kesiyor. Bundan kaçış da yoktur. Ölüm her köşede pusuda bekliyor. Ne zaman öldürüleceğinizi bilmeden hareket etmeye, günleri doldurmaya çalışma dürtünüzü anlıyorum.

Yine de çok şey kaçırıyorlar. Hayatın bir sonraki şeye, bir sonraki maaş çekine, bir sonraki yükseğe, merdivenin bir sonraki basamağına ulaşmakla ilgili olmadığı gerçeğini kaçırıyorlar. Bu, nefes almak için zamanın olduğu, bu büyük imkansız dünyanın tek bir şeye indirgendiği daha küçük anlarla ilgilidir.

Ancak ben de dahil olmak üzere pek çok kişi için anlaşılması zor olan tek şey bu.

Yine de meydanın ortasında durup sisin üzerime çökmesine izin veriyorum, sis kulağıma bir şeyler fısıldıyor, bulutlardan ve her şeyin başladığı okyanustan gelen müzik. Bağlandığımı hissediyorum, şehrin sesleri uzaklaşıyor, sadece ben ve sis kalana kadar ve nerede başladığımı ve nerede bittiğini söyleyemiyorum. Olmam gerektiği gibi karanlıkla bir bütünüm.

Kahkahalar beni düşüncelerimden koparıyor ve gözlerim açılıyor. Sis in içinden bir grup sarhoş genci görebiliyorum ama onlar beni göremiyor. Uzakta, Boyalı Kadınlar'ın yanındalar. Nefeslerindeki, gözeneklerindeki içki kokusunu alabiliyorum. Ucuz bira, belki Pabst, ve içlerinden biri şekerli bir votka içiyor. İçimde bir açlık sızısı hissediyorum ama aldırmiyorum. Karnımı doyurmayalı uzun zaman oldu ve bu olduğunda, kötü gençler bile iştahımı kabartabilir ama ben eskiden olduğum kişi değilim. Çoğumuz değiliz. Vampirler bile evrim geçirir.

Yine de ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve onlardan uzaklaşarak sokağa, eve giden patikaya yöneliyorum. Ayartılmaya ihtiyacım yok ve tecrübelerime göre sarhoş gençlerle karşılaşmak asla iyi sonuçlanmaz. Büyüyen beyinleri bilinmeyene çok daha açık ve çoğu zaman aktif olarak onu arıyorlar. Karşılarına bir vampir çıktığında, "ötekiliği" fark ederler. Korku hissederler. Ve gençler korku hissettiklerinde, özellikle sarhoş gençler, saldırganlaşabilirler. Ve saldırdıklarında, şey...

Bazen ölürler.

Yine de eve dönmem en iyisi. Geceleri kendimi evimde hissetmeme rağmen, San Francisco'nun iyi vatandaşları Amethyst'in "titreşimli" olarak tanımladığı insanlara karşı sandığınız kadar duyarsız değiller ve polisi aramakta gecikmiyorlar. Uzun boyluyum, yakışıklıyım, iyi giyiniyorum, genellikle cana yakın ve kibarım, ancak gençler beni gördüklerinde korksalar da, yetişkinler beni belli belirsiz tehdit edici bulma eğilimindeler. Nedeninden emin değilim, çünkü tüm vampirler hakkında her zaman böyle hissetmiyorlar, ama bu. Ametist

Gülümsememin altında saldırmaya hazır bir yılan olduğunu söylüyor. O zaman şaka yapıyordu ama belki de doğruluk payı vardır.

Her halükarda, gece on bir, sisli bir parkta şüphe uyandırmadan tek başına durmak için çok geç, bu yüzden caddenin karşısına geçip evin arka girişinden içeri giriyorum, anahtar kartımı sallarken kapı bip çıkarıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Solon barın yanındaki şezlongdan soruyor, Ezra da onun yanında oturuyor.

Kapı arkamdan kilitleniyor ve ben Karanlık Gözler'e doğru yürürken gecenin soğuğu yerini sıcaklığa bırakıyor.

"Biraz," diyorum ve kendime bir içki hazırlamak için barın arkasına doğru ilerliyorum. Solon ben yokken nadir bulunan bir şişe şarap açmış, Ezra'yla birlikte içiyor ama benim biraz daha sert bir şeye ihtiyacım var. Buzlu, klasik bir malt tercih ediyorum.

"Onun nesi var?" Ezra Solon'a sorar.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum çabucak ve ona sıkıca gülümsüyorum. Şu anda Ezra'nın önünde bu konuya girmeme gerek yok. Genelde başkalarının mutsuzluğundan zevk alır.

Bunu bilen Solon sessiz kalır. Asla birinin sırlarını ifşa edecek biri değildir. Bunların hiçbirisi sır değil.

"Ahhh," diyor Ezra kendini beğenmiş bir şekilde, sandalyesinde arkasına yaslanmış, şarap kadehi parmaklarının arasından rahatça sallanıyor. Ezra'yı yüzyıllar önce İtalya'ya ilk geldiği zamanlarda tanıımıyordum ama onu Sicilya'nın ahlaksız kralı (ya da en azından babası öldükten sonra başa geçen ve yeni tebaasının gönülsüzce katlanmak zorunda kaldığı bir kralın şımarık pislik oğlu) olarak rahatlıkla görebilirdim. "İnsan sorunları. Özellikle de kadınlar."

Kadife koltuğa oturuyorum, kadehi aramızdaki antika masanın üzerine koyuyorum. "Bugün kendimi biraz kötü hissettim, hepsi bu," diye açıklıyorum ve ona rahat bir gülümseme gösteriyorum. "Karanlıkta olmak her zaman yardımcı olur."

Bunu ona açıklamama bile gerek yok. Solon ve Ezra ile bu kadar uzun süre yaşamak, hepimizin birbirimizin alışkanlıklarını sırtımız gibi bildiğimiz anlamına geliyor.

ellerimizden. Eğer bir şeyle uğraşıyorsam, gecenin karanlığında kaybolurum. Eğer Solon ise, genellikle kafataslarından oluşan odasında olur ve bir tür günah çıkarma bulana kadar boş göz yuvalarına bakar. Eğer Ezra ise, sadece sarhoş olur ve bir şeylere vurur, ki bu da eskiden sarhoş olup insanları öldürdüğü zamanlara göre bir adım ileridir. Daha önce de söylediğim gibi, biz vampirler evrim geçiririz.

Ezra, "Dün gece kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandığın için biraz kızgıyım," diye alay edince bir parça utançla birlikte tüylerim diken diken oluyor. Çünkü en iyi halimde değildim. Daha önce bir gönüllüye bağırdığımı hiç sanmıyorum, en azından konu başka bir insan olduğunda. Elbette, ben bekçi köpeğiyim, Karanlık Oda'yı denetliyorum, beslenme zamanı geldiğinde hem insanların hem de vampirlerin kurallara göre oynadığından ve kimsenin incinmediğinden emin oluyorum - talep etmedikleri sürece. Kuralları uygulamakla, ceza vermekle ilgili bir sorunum yok. Ama böyle patlamak bana göre değildi.

Dürüst olmak gerekirse bana ne oldu bilmiyorum. Vampirler sahiplenici bir gruptur ve ben de Amethyst'e karşı hep sahiplenici hissettim. Ona sahip olduğumdan değil, ama ona sahip olmak *istiyorum*. Onun bana ait olmasını istiyorum ve dürüst olmak gerekirse alabileceğim her şeyi alırım.

Ama hiçbir zaman buna göre hareket etmedim ya da bunu dışı vurmadım. Bu, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir yanımdı ve son zamanlarda daha fazla hissettiğim gibi, onunla daha sarsılmaz bir zeminde olduğumu hissetmeme neden oldu. Onunla neredeyse on yıldır arkadaşız ve yine de son bir yıldır, hatta son birkaç aydır, temelimiz neyse, birbirimiz için kim olduğumuzun temeli, parçalanıyor. Kötü bir şekilde olması gerekmiyor ama değişiyor, ilişkimizin geleceği bir yazı tura gibi atılıyor ve ben hangi yöne gideceğimizden emin değilim.

"Keşke ben de görseydim," diyor Solon, şarabından bir yudum almadan önce bana alaycı bir gülümsemeyle. "Kurt köpeğimizin herhangi bir konuda sinirlendiği nadirdir."

Ona ters ters baktım. "Geçici bir muhakeme hatası, hepsi bu. En iyilerimizin bile başına gelir." Sanırım *bunu herkesten daha iyi biliyor* olmalısın. Solon

Her zaman soğukkanlı, sakin ve akli başındaydı ama öyle olmadığına ölümcul sonuçları oluyordu. Karar verme yetisini kaybettiğinde ve öfkesine yenildiğinde, içindeki canavar ortaya çıkıyordu ve hayır, bu bir metafor değildi. Solon'un içinde daha yeni evcilleştirdiği gerçek bir canavar vardı ve bu canavar önüne çıkan her şeyi öldürmeye çalışıyordu.

"Haklısın, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor düşünceli bir şekilde ve düşüncelerimi bu şekilde anlamasından nefret ediyorum. "Sorunlarımla başa çıkamadığım zaman her şeyin daha da kötüleştiğini de biliyorum."

Alay ediyorum ve omuz silkiyorum. Bu puştlar bu geceye ulaşıyor. "Sorunlarım olduğunu kim söyledi? Yoktu."

Ezra şarap kadehini bitirir ve Solon'un irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde masaya vurur. Mobilyaları konusunda çok titizdir. "Eğer yakında onu becermezsen, bu bir sorun olacak."

"Açık olmak gerekirse, dün gece birlikte olduğun o sevimli sarışından bahsediyoruz, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ezra ayağa kalkarak, "Siktir git," diyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Bence bu harika bir fikir. Benim aletimde seninkinden çok daha iyi görünür, sence de öyle değil mi?"

"Wolf, cehenneme kadar yolun var," diyor Ezra bana ters ters bakarak, salonun sonuna yürüyüp arka kapıdan çıkmadan önce.

"Tanrım, bu gece tam bir huysuz sürtük," diyorum, Solon'la yüzleşmek için sandalyemde geri dönerek.

Solon gülüyor. "Görünüşe göre sevimli bir sarışınla randevusu varmış."

"Gerçekten mi? Al Pacino'sunun Michelle Pfeiffer'ıyla bir randevu daha mı?"

Sanırım dün gece onu kızdırmayı başaramadım. Oh . Kızdıracak."

"Ve eğer yapmazsa, şey... belki de şu anda ihtiyacı olan şey budur. Eğer fark etmediyseniz, Ezra 1986'dan beri huysuz bir sürtük."

Kaşlarımı çatıyorum, geçmişi düşünmeye çalışıyorum. "1986'da ne olmuştu?" "En son aşık olduğu zaman."

"Ah, evet. Bunun onun için bir olasılık olduğunu unutmuşum."

"Şimdi, burada ayak parmaklarına bastığımı biliyorum, ama bana ve Lenore'a da aynısını yaptığın için bu adil," diye başlıyor ve bunun nereye gittiğinden hoşlanmıyorum. Solon ketum olabilir ve zamanın yüzde doksan dokuzunda kendi işine bakar ama aynı zamanda nasihate dönüşen öğütler vermeyi de sever. Bunu en yaşlı ve ilk doğan vampir olmasına bağlıyor. Lenore buna "vampir ağzı" diyor.

"Lütfen bana aşk hakkında ders vereceğini söyleme, çünkü huzur içinde sarhoş olmayı tercih ederim," diyorum viskiden büyük bir yudum alarak.

"Ders vermek yok," diyor Solon. "Ama senin için biraz endişeliyim."

Başımı arkaya atıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Tanrım, Solon. Ben iyiyim. Dün gece biraz kışkırdım. Zarar yok, faul yok."

"Henüz değil, belki. Ama zamanla? Wolf, işinin seni ilgilendirdiğini biliyorsun. Ama bir dost olarak, bu evden sorumlu kişi olarak, benim çok ihtiyacım olan uyum ve huzuru sağlamaktan sorumlu kişi olarak, ondan ne istediğine karar vermelisin. Çünkü ikinizi uzun zamandır izliyorum ve birbirinize karşı gerçek hislerinizin etrafında dolanmanız oldukça dayanılmaz. Şimdi, ister Amethyst'e aşık olun," itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor, "ya da Ezra'nın çok güzel bir şekilde söylediği gibi sadece onu becermek istiyorsunuz, bu konuda bir şeyler yapmalı ve lanet olası kararınızı vermelisiniz. Eğer bir seçim yapmazsan, korkarım her şeyi berbat edeceksin ve o zaman ben de endişe ve kaos dolu bir evde yaşamak zorunda kalacağım ve açıkçası Bristol'daki o genelevde yaşarken bunu yeterince yaşadım."

"Solon, gerçekten-"

"Daha bitirmedim," diyor kararlı bir şekilde. "Ondan ne istediğine karar vermeli ve sonra da harekete geçmelisin. Ne kadar ertelersen o kadar kötüleşecek. Eninde sonunda senden uzaklaşmak zorunda kalacak ve sonra ne olacak?"

Kaşlarımı çatıyorum, başımı hafifçe sallıyorum, göğsümde bir sıkışma oluyor. "Hayatına devam etmeli de ne demek? O..."

Bana sabit bir bakış atıyor. "Senin hakkında ne hissettiğini bildiğimi iddia etmiyorum ama belli ki bir şeyler hissediyor ve sen de bunu biliyorsun. Seni bekliyor Wolf, farkında olsun ya da olmasın. Ama uzun süre beklemeyecek. Bizim gibi uzun zamanı yok."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, viskinin artçı etkisi hâlâ devam ediyor. "Ben..." Ama onu istediğimi inkar etmenin bir faydası yok. Ve onun da beni istemesini istiyorum. "Asla olamaz, bunu sen de biliyorsun."

Bir süre inceliyor ve sonra sandalyesine geri oturuyor. "Bir zamanlar seninle aynı fikirdeydim," diyor. "Ama sonra Lenore ile tanıştım."

"Vampir olan kim?" diye soruyorum.

"Yarı vampir," diye düzeltiyor. "Bizim kadar ölümsüz ya da insan tarafı kadar ölümlü olabilir."

"Solon, o kendi güçlü büyücü babasını yendi. Bildiğimiz hiç kimseye benzemeyen güçleri var. Onun hakkında neredeyse hiçbir insani şey yok. Sen hayatta olduğun sürece senin yanında olacağından hiç şüphem yok. O da hayatta olacak."

"Her ne olursa olsun ve haklı olman için dua ediyorum, Lenore bana bir amaç verdi. Hayatlarımızla ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun, Wolf? Sen kendininkinden ne istiyorsun? Yaşıyor musun, yoksa sadece var mı oluyorsun? Günlerini sadece o zor saati çalıştırmaya çalışarak mı geçiriyorsun?"

Başımı tekrar sallıyorum, viskiye bakıyorum, buz bardakta dönüyor. "Absolon Stavig, iflah olmaz romantik." İçimi çekiyorum ve dudaklarımı yalayarak bir yudum daha alıyorum. "Onun hakkında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, her ne kadar benimmiş gibi hissetsem de, benim olmasını istesem de, öyle olmaması gerektiği."

"O zaman kime ait?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum amına koyayım. Dün gece birlikte olduğu o dangalak değil, orası kesin."

"Ne olduğunuzu biliyorum. Ama bunun sonu korku ve kıyamet olmak zorunda değil."

Acı bir kahkaha attım. "Bunu içinde canavar olan söylüyor."

"O canavarın artık gittiğini biliyorsun. Ben yeniden doğduğumda Lenore onu yok etti. Bir daha geri gelmeyecek."

"Solon, Ametist bir insan. Ben değilim. Yaşlanacak ve benim bununla bir sorunum olmasa da o yaşlanacak. Bunu defalarca gördüm. Ortaya çıkan güvensizlikler, şüphe çekmemek için dünyanın dört bir yanında dolaşmaya devam etmeniz gerektiği gerçeği bir yana."

"O zaman bizim evde yaptığımız gibi büyü kullanırsın. Bu sayede bu kadar uzun süre burada kalabildik ve hiç kimse şüphelenmedi."

"Peki, tamam. O zaman, yetmiş yaşına geleceğini ve öyle görüneceğini ve benim hala böyle görüneceğimi umursamadığını söyle. O *ölecek*, Solon." Boğazım birden ısındı. "Bir gün ölecek ve ben... ben bunu tekrar yaşayamam. Bu yüzden insanlarla arkadaşlık kurmadığımı biliyorsun."

"Ama sen yaptın. Onunla, annesiyle. İkisini de çok önemsiyorsun, benim gibi, ama zararın çoktan verildiğini göremiyor musun? Zaten önemsiyorsun. Başka insanların ölümünden kaçamazsın, Wolf. Kederden kaçamazsın."

"Bir gün Amethyst ve Yvonne taşınacak ve başka şeylere yönelecekler. Yapacaklarını biliyorsun," diyorum ona.

"Eğer işleri etmezseniz, buna gerek kalmaz."

"O zaman bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama işleri berbat edeceğim. Onu istiyorum ama ona sahip olamam ve bir noktada başka biriyle yatmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapacağım ve onu bilerek inciteceğim. Ya da daha kötü bir şey yapıp *onunla* yatacağım. Onu . Bunun eve huzur getireceğini mi sanıyorsun? Birdenbire ona duygularımı açmamın ya da onunla yatmamın iyi yönde bir değişiklik yapacağını mı sanıyorsun? Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirecek."

Ve zaten aramızdaki temelin zayıfladığını hissediyorsam, bu onu ikiye bölecekti.

Solon uzun bir süre bana bakıyor, gözleri okunmuyor. Muhtemelen lanet beynimi araştırıyor. Sadece kalp atışlarımın biraz yavaşlamasını istiyorum. Bu kadar heyecanlandığı nadirdir.

Sonunda Solon şarap kadehini bitirir ve mantarı boş şişeye geri sokar. "Sana her zaman zor zamanlar yaşattığımı biliyorum," der ayağa kalkarak. "Ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Hayatında birinin olmasını hak ediyorsun. Lenore'la tanışana kadar bunu bilmiyordum ama artık biliyorum. Lenore yaşlanıp saçları ağarsa ve seksen yıl sonra ölse bile buna değer, biliyorsun. Buna değer. Hepsi bu."

Bara doğru yürüyor ve şarabı geri dönüşüm kutusuna atıp ellerinin tozunu alıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Gece geç saatlerde verdiğim sakarin ders için özür dilerim ama bir ders için gecikmiştin."

Bunun üzerine bana başıyla bir selam veriyor ve evin içine açılan kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Yalnız başıma, derin bir nefes veriyorum ve viskinin geri kalanını yutuyorum. Solon'un az önce bana söylediklerine rağmen, Amethyst'in yokluğunu şimdiden hissediyorum. Normalde burada benimle birlikte içiyor ya da bardo oynuyor olurdu. Burada olmaması, muhtemelen çoktan yatmış olması, belki de dün gece için özür dilemem gerektiğini söylüyor. O kadar önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim ama belki de duraksamasına neden olacak kadar karakter dışı bir şeydi. Belki de buna hakkım olmadığını düşünüyorum.

Ve ben istemiyorum, gerçekten değil. Bir vampirin ele geçirmesi genellikle diğer kişi istemedenden olur.

Mesele şu ki, benden etkilendiğini biliyorum, o farkında olmasa bile arzusunu hissedebiliyorum, ama işte burada bitiyor. Daha derin, daha fazla bir şey hissediyor mu, bunu söyleyemem. Her iki şekilde de incelemeye cesaret edemiyorum. Dişilerin -vampirlerin ve insanların-

-Beni istiyor. Yüzyıllardır böyle. İnsanlar kolayca etki altına alınabilir,

Denemediğim zamanlarda bile, ve dişi vampirler, şey, sanırım çekicilik, boy ve yakışıklılığın doğru kombinasyonuna sahibim, ve biraz da kibirden hoşlanıyorlar gibi görünüyor.

Ama bir yere kadar ve Ametist'in bana karşı derin duygular beslediğini varsayacak kadar ukala değilim. Aşk mı? Bunun onun tarzı olduğundan bile emin değilim. O sevgi dolu bir insan, buna şüphe yok. Annesine duyduğu sevgi güçlü ve hissedilir. Ama hafif ve esintili bir tarzı var, sanki rüzgara kapılmış bir çiçek gibi, ne zaman yere düşeceğinden asla emin değil ve sakın kalmaktan mutlu. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu; bana hayatımın gölgelerinin, arkamda bıraktığım kanlı ayak izlerinin geçmişte kaldığını ve onunla birlikteyken neredeyse yüzer gibi olduğumu hissettiriyor. Karanlığa kaçıyorum ama o benim ışığım, en çok ihtiyaç duyduğum anda hep yanımda.

Hayır, Ametist'in bana aşık olduğunu sanmıyorum, dahası aşık olmasını da istemem. Sonunda onu sadece incitirim ve bu da isteyeceğim son şey. Kesin olarak bildiğim tek şey, onun da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkileniyor olabileceği. Bunun nedeni vampir olmam mı yoksa gerçek beni görmesi mi, bunu zaman . Birinin beni -Wolf Eriksen'i- istediğini düşünürken, onun yerine sadece efsaneyi ve benim ne olduğuma dair efsaneyi istedikleri ortaya çıktığında bu ilk olmazdı.

Onunla ilgili düşüncelerimde kaybolmuşken birden bilardo toplarının kırılma sesi kulaklarımı dolduruyor ve odanın sıcaklığı donma derecesine düşüyor.

Ne oluyor lan?

Hızlıca ayağa kalkıyorum ve masanın bulunduğu puro salonunun Fransız kapılarına bakıyorum. Kapılar daha önce olduğu gibi kapalı ve bulunduğum açıdan masayı göremiyorum.

"Ametist?" Sesleniyorum, sesim düz çıkıyor. Soğuk havada nefesimden bir buhar bulutu oluşuyor. "Sen misin?" Belki de bunca zamandır oradaydı.

Hay sikeyim. Umarım öyle değildir. Vampir duyularına sahip değil ama duymaması gereken şeyleri duymakta çok iyi. İhtiyacım olan son şey tüm bunları duymuş olması.

Odaya doğru temkinli bir şekilde yürüyorum, kendimi olması gerekenden daha gergin hissediyorum. Ben hiç korkmam. Besin zincirinde insanların üstündeyseniz böyle bir şey söz konusu değildir. Yine de bir şey tüylerimi diken diken ediyor, nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor.

Belki de bir cadıdır, sanırım. Evin korumalarını aşan bir vampir avcısı.

Ama kapıdan baktığımda odanın tamamen boş olduğunu görüyorum.

Kapıları açıp puro salonuna giriyorum ve mümkünse bu oda daha da soğuk. Burada havada korku, dehşet ve hüznün gibi yoğun bir his var ve paniklesem de geçmişimdeki benzer duyguları canlandırıyor. Bu konuda tanıdık bir şeyler var ama nedenini bilmiyorum. Benim yaşımdayken dejavu yaşamamanın sorunu da bu, nereye bağlayacağınızı asla hatırlayamıyorsunuz.

Yine de odaya giriyorum, bilardo masasındaki topların yeşil keçenin üzerine dağılmış olduğunu fark ediyorum. Ama bir şeyler doğru değil. Bir oyun için olması gerekenden iki kat fazla top var ve sanki bir şey anlatıyormuş gibi dizilmişler.

Kaşlarımı çatıyorum ve daha iyi görebilmek için masanın etrafında dolaşıyorum.

Dua et.

Topların üzerinde *dua yazıyor.*

"Bu ne lan?" Yüksek sesle söyledim. Evde hayaletler var ama hiçbiri daha önce gerçek bir mesaj göndermemişti. "Ne için dua edeyim?"

Birden kafa derim karıncalanıyor ve burada başka birinin, arkamda birinin olduğunu anlıyorum.

Bir arkamı döndüm, gerçekten bir şey görmeyi beklediğim için kendimi azarlamaya hazırdım.

Yine de bir şey görüyorum.

Karanlık Gözler'in tam ortasında, az önce oturduğum yerde bir kadın duruyor. Sırtı bana dönük ve hastane önlüğü giymiş. Duruşu sanki belini ya da boynunu kırmış gibi, saçları uzun ve kırlaşmış.

Kan başının bir yanından aşağı akıyor, saçları kafa derisine yapışıyor, kollarından aşağı, yere doğru akıyor.

şaşkına döndüm. Az önce hiç korkmadığımı söylediğimi biliyorum ama bu... bu bir şey. Bu doğru değil.

Bu  l m.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Alo?" diye sordum. "Kayıp mı oldunuz?"

Söylenecek aptalca bir şeydi.

"İyi misin?" Devam ediyorum.

Ayrıca aptal. Belli ki değil. Büyük bir kafa yaralanmasından dolayı kanaması var.

"Sen hayalet misin?" Sanki bir cevap alacakmışım gibi ekliyorum. Ama bir bakıma  yle.

Evin kapısına doğru yürümeye başlıyor, saçları yüzünü kapattığı için tam olarak göremiyorum. Yine de bu konuda çok tanıdık bir şey var, ister kişinin kendisi olsun, ister sadece bu genel korku ve d j  vu hissi, sanki bunu daha önce yaşamışım gibi.

Ve eve doğru gidiyor.

Puro salonundan koşarak çıkıyorum ama nasıl oluyorsa hareket etmemle kaybolması bir oluyor ve kapılar sallanmaya başlıyor.

Bir an için her şeyin kafamda olduğunu düşünüyorum, ama yere baktığımda kanlı ayak izleri halıda ve tahtada, gün gibi açık. Daha da tuhafı, çok fazla kan var. Son zamanlarda acıktım. Taze olduğu sürece, iştah açıcı bulsam da bulmasam da kanın görüntüsü ve kokusu bana bir şeyler yapıyor olmalı. Ama bu kanın kokusu yok. Sanki aynı anda hem gerçek hem de değil.

Bir hayalet. Bu lanet olası bir hayalet olmalı.

Ve yukarı çıkıyor.

Kapılardan geçip ana kata çıkıyorum. Kütüphanedeki büyükbabamın saatinin tik takları dışında ev sessiz.

Ama sonra başka bir şey
duydum. Yeni bir şey.

Kanat telaşı.

Merdivene gidiyorum ve her biri duvarlara gölgeler düşüren titrek mumlarla aydınlatılmış yukarıdaki katlara çıkarken yukarı bakıyorum.

Ama gölgeler hareket ediyor. Bir şeye dönüşüyor. Evin katları arasında uçan kuzgunlar var. En az yedi taneler, hepsi kanatlarını çırpıyor ve tavanda kaybolup tekrar gölgelere dönüşene kadar daha da yükseliyorlar.

Onları görmek içimde gerçek bir ürperti yaratıyor, içimdeki derin ve karanlık bir şeyi harekete geçiriyor.

Ve sonra mavi bir ışık gördüm.

Kuzgunlar kaybolur ve hastanedeki kadın üst koridorlardan birinde yürür.

Amethyst'in odasına doğru gidiyor.

Yok artık.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve bu hızla üç saniye içinde onun katındayım.

Odasının kapısı açık.

Aceleyle gidip kapının önünde durdum.

Ametist yatakta, sırtüstü yatıyor, örtüsü aşağıya inmiş ve ayaklarının etrafında toplanmış. Pembe bir pijama üstü giyiyor, altı yok, sadece siyah iç çamaşırı var, bu da onu hem gülünç derecede seksi hem de son derece savunmasız gösteriyor.

Onu koruma dürtüsü ağır basıyor ve yanına koşup onu kollarıma almamak için kendimi tutmam gerekiyor.

Özellikle de uykusunda hareket ettiği ve dudaklarından iniltili bir ses çıktığı için.

"Ametist?" Fısıldıyorum. Salondaki mumların ışığı onu zar zor aydınlatıyor ama gözlerimle karanlık odanın geri kalanını gün gibi net görebiliyorum. Boş, hastane önlüklü kadından iz yok, kuzgunlar da yok, kanlı ayak izleri de.

Ametist yatakta tekrar dönüyor, siyah saçları yüzünü sararak ona tedirgin edici bir görünüm veriyor. "Hayır, hayır," diyor, sözleri giderek daha yüksek sesle. "Hayır, gitme, beni bırakma."

"Ametist?" Tekrar söylüyorum. "Uyanık mısın?"

"Beni bırakma," diye haykırıyor, tekrar yan dönüyor, elleri can havliyle çarşafı kavırıyor.

Kabus görüyor.

Yanına gidip yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi uzatıp saçlarını yüzünden çekiyorum. "Şşşt," diyorum usulca. "Kötü bir rüya görüyorsun. Sorun yok."

Birden nefesi kesiliyor ve gözleri fal taşı gibi açılarak korkuyla bana bakıyor. Vücudundaki tüm kan yüzeye çıkıyor, kalbi göğsüne doğru sertçe çarpıyor. Neredeyse görebiliyorum, kokusunu alabiliyorum. Vampirlerle insanların birlikte olmamaları için yüz beşinci sebep. Onların kanını akıtmayı ne kadar çok istediğinin farkındayken yaklaşmak zordur.

"Kurt mu?" diye soruyor, sesi düzensiz, gözlerinin akı parlıyor.

"Sorun yok," diyorum ona, alnındaki bir tutam saç yavaşça tarayarak. Derisinin altındaki kan, sanki parmaklarımla temas kurmaya çalışıyormuş gibi yüzeye sızıyor ve tenimiz sanki birbirimizle iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi onu hissetmek çok sıcak ve enerji dolu. "Ben buradayım. Sadece bir kabustu."

Gözlerini kırıştırıyor ve yavaşça doğrulmaya çalışıyor. Elim uzaklaşıyor, parmak uçlarım onu hissetmeden titriyor.

"Özür ... Sesli miydim? Bağılıyor muydum?"

Başımı sallıyorum. Onu nadiren böyle görüyorum. Darmadağınık, emin değil. Korkmuş. Bu kırılganlık güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor ve ortaya çıktıkça daha çok devreye girmek, ona yaklaşmak istiyorum. Onu küçük ve kırılgan hissettirecek her şeyden korumak istiyorum.

Her şeye rağmen bana ihtiyacı olabilirmiş gibi hissettiriyor.

"Çılgılık atmıyordun ve yüksek sesle konuşmuyordun. Ama duyma yeteneğimi biliyorsun." Ona bir hayalet gördüğümü ve onun odasına doğru gittiğini söyleyecek değilim. Duyması gereken son şey bu.

"Oh. Güzel." Bana küçük bir gülümseme veriyor, gözleri biraz gevşemeye başlıyor, güç buluyor. "Ne diyordum ben?"

Boğazımı temizliyorum. "Beni bırakma."

"Oh," diyor, sonra kaşlarını çatarak somurtuyor. "Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Sanırım uyandığımda hatırlıyordum ama..."

"Fark etmez," diyorum ona. "Ben iyi ya da kötü rüyalarımı hatırlamama taraftarıyım. Rüyalar anılara dönüşür. Bir süre sonra neyin gerçek neyin gerçek olmadığını söylemek zorlaşıyor. Yani, benim kadar uzun süre yaşadıktan sonra."

Başka bir küçük gülümseme. Muhtemelen rüya yüzünden, muhtemelen üzerinde sadece bir pijama üstü ve iç çamaşırı olduğu için kendini biraz aptal hissediyor. Akıl okumam ama bir çeşit empatim var.

Gitme vaktim geldi demek.

Ona tekrar dokunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalkıyorum. "Uyusam iyi olacak. Daha iyi bir rüyaya dönmene izin vereyim." Duraklıyorum. "Kapıyı açık bırakmamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, değil."

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim.

"Kurt," diye sesleniyor usulca, ben kapatmak üzereyken. Kapı aralığında durakladım. "Öyle mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor kalbim patlayacakmış gibi oluyor. "Beni uyandırdığın için teşekkür ederim. Burada olduğun için."

İşte o zaman fark ediyorum ki dün gece benim yüzümden ve kıskançlığım yüzünden olan tuhaf şey her neyse artık önemli değil. Bunu geride bıraktık.

Belki de Solon her konuda yanılıyordu. Belki de olduğumuz gibi iyi olacağız. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor.

"Bir şey değil," diyorum ona ve çıkarken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

AMETHYST

dün gece yine o rüyayı gördüm. İronik bir şekilde, Wolf'un beni rüya bu değildi. hatırlamıyorum. Bunun yerine, o odamdan çıktıktan sonra oldu.

Arkama yaslandığımı, kalbimin hızla çarptığını, tenimin terden nemli olduğunu hatırlıyorum, ancak vücudumun tepkilerinin kabusumdan mı yoksa Wolf'un yatak odamın sıcak karanlığında olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığını söylemek zordu, parmakları yüzümü okşuyordu, sesi yumuşaktı.

Endişelen.

Yukarıdan döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum, Wolf'un yatağına geri döndüğünü biliyordum ve sonra tekrar uykuya dalmaya başladım.

Sadece saniyeler sonra göğsümde ağır bir şey olduğunu hissederek uyandım. Sadece nefes alamama hissi değil, çok gerçek ve katı bir şeyin üzerimde oturduğu hissi. Karanlık görüşümü doldurdu ve artık odada yalnız olmadığımı biliyordum.

Odada benimle birlikte bir şey vardı. Beni izliyordu.

Beni aşağıda tutuyor.

Ve arka planda, çok uzaklarda, o ninniye duydum.

"...seni kemiklerine kadar soyar."

Sonra şey hareket etti, sanki üzerimden kalkıp yatağa doğru adım atar gibi, çünkü yatağın da hareket ettiğini hissettim, ta ki yok olana kadar.

Belki yatağın altındadır?

Birdenbire tekrar nefes alabildim ama bu daha az korkutucu hale getirmedi. Çünkü hastane önlüğündeki kadın?

Odamın köşesinde duruyordu, ayın ışığıyla belli belirsiz aydınlanmıştı.

Yüzünü duvara dön.

Blair Cadısı Projesi'nden fırlamış gibiydi. Yüzü köşedeki duvara dönüktü ve ben dehşet içinde ona baktıkça, kafa derim panik ve korkuyla karıncalandıkça, sırtının kanla kaplı olduğunu fark ettim. Kurumuş kan değil, omuzlarından ve omurgasından aşağı akan, hastane önlüğünü siyaha çeviren ve ay ışığının parıltıları altında parlayan aktif kan.

Sonra ne oldu bilmiyorum. Sanırım kendimden geçmiş olabilirim çünkü bir sonraki bildiğim şey, donuk sabah ışığının pencerelerden içeri girdiği ve kuş cıvıltılarının boğuk sesini duyduğum, uzun, korkunç bir geceden sonra ruhuma bir rahatlama, bir tonik olarak memnuniyetle karşıladığım.

Bu aynı zamanda normalden çok daha geç uyuduğum anlamına geliyordu.

"Bakın kim gelmiş," diyor annem, ben ev paltomla mutfığa sendeleyerek girip dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken. "Yine mi kötü bir gece?"

Gözlerim kamaşarak önce ona, sonra da beni şaşırtarak mutfakta espresso makinesinin etrafında toplanmış olan Solon ve Wolf'a bakıyorum. Kesinlikle kafeine *ihtiyaç duymayan* yaratıklar için, biz insanlar kadar bağımlı görünüyorlar.

"Evet," diyorum dikkatle, Wolf'a bakarak. "Kötü bir rüya."

Bana dün gece olanları anlatmayacağını söyleyen sıkı, oldukça gizli bir gülümseme veriyor. Tanrı'ya şükür. Solon'un ya da annemin geceleri bir çocuk gibi ağladığını bilmesine ihtiyacım yok.

"Kötü bir uyku çekmiş olmalısın," diyor annem endişeyle, sesini espresso makinesinin gürültüsünden duyabilmek için yükselterek. "Daha önce on bir yaşından sonra uyandığını hiç görmemiştim, en azından ergenliğinden beri."

Solon'un kahvesini yudumlarken düşünceli bir şekilde bana baktığını fark ediyorum. "Ne?" diye soruyorum. "Düşüncelerimi mi okuyorsun?"

Başını düzenli bir şekilde sallıyor. "Hayır," diyor ama suçlamadan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Sadece, kusura bakma ama Ametist, bok gibi görünüyorsun."

Bir kahkaha attım. "Tüm saygımla, ha? Teşekkürler."

"Ciddiyim," diyor, beni inceleyerek.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Sanırım bir çözümüm var," diyor.

"Evet, benim de bir tane var. Buna makyaj deniyor," diyorum ona, espresso makinesine doğru yürürken. "Henüz hiç makyaj yapmadım. Bu sabah seyirci fark etmemiştim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Seni gönderiyorum," diyor Solon. Geri

kalanımız şok içinde ona bakıyoruz.

"Ne?" diye soruyor Wolf.

"Beni nereye gönderiyorsun?" Biraz paniklemiş hissederek söylüyorum.

Solon kahve fincanını yere bırakarak, "Endişelenmenize gerek yok," diyor. "Bence doğru çözüm bu. En son ne zaman uzaklara gittin? Tatil için mi? Ocak ayında mı? Palm Springs? Neredeyse bir yıl oldu, Ametist. Bir molaya ihtiyacın var. Gerçek bir molaya."

"Peki ya annem, onun bir taneye ihtiyacı var," diyorum elimle onu göstererek.

Kadın kararlılıkla elini sallar. "Hayır, bu seninle ilgili ve ben de Bay Stavig'e yüzde yüz katılıyorum. Bir molaya ihtiyacınız var, hayır, bir molayı *hak ediyorsunuz*."

"Ara vermek istemiyorum," diyorum. Yani, iyi olurdu ve kesinlikle bir tane kullanabilirdim, özellikle de bu giderek perili evden bir anlığına çıkmak ama...

"Bu bir emirdir," diyor sertçe, mavi gözleri bana ciddi olduğunu söylüyor. "Benim çalışanım olarak mola vermen gerekiyor. Bu bir zorunluluk. Dürüst olmak gerekirse, bence en iyisi . Seni Shelter'daki eve gönderiyorum."

Cove. Mustang'ın anahtarlarını sana vereceğim, istersen bugün ayrılabilirsin. En az üç gece, mümkünse bir hafta kal."

Aman Tanrım. Her zaman onun Mustang'ini (günah gibi siyah, seksi hatlara sahip, 60'larda üretilmiş) sürmeyi hayal etmekle kalmadım, aynı zamanda Kuzey Kaliforniya sahilinin en ıssız yerinde bulunan Shelter Cove'daki malikanesini ziyaret etmek için neredeyse yalvarıyordum.

Wolf ona, "Dur bir dakika, oraya tek gitmiyor," der. "Ve onun durumunda değil."

Wolf'a araba kullanabilecek kapasitede olduğumu söylemek üzereydim ki Solon, "Biliyorum. Bu yüzden onunla gidiyorsun."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diyor annem yavaşça, makineyi durdurup odayı sessizliğe gömüyor.

"Ben mi gidiyorum?" Wolf kaşlarını kaldırarak sorar. "Bu benimle ilgili değil."

Solon her birimizin gözlerinin içine bakmak için zaman ayırarak, "O zaman bunun neden kötü bir fikir olduğunu söyleyin bana," diyor.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyim yok. Annemin de yok. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunu Solon'a söyleyecek değil. Her ne kadar bir yanımda onunla aynı fikirde olsa da, bir yanımda Wolf'un gelmesini istiyor. Kötü fikir ya da değil.

"Şey," diye boğazını temizledi Wolf, "çünkü burada bana ihtiyaç var. İkimize de izin veremezsin. Barı kim işletecek? Karanlık Oda'yı mı?"

Solon neredeyse gözlerini deviriyor. "Geri kalanımız gayet iyi idare edecek. Önümüzdeki hafta için planlanmış bir şey yok, oldukça standart bir süreç. Bence üstesinden gelebiliriz." Sonra Wolf'a hınzırca bir gülümseme gönderiyor ve Solon'un tam olarak ne yaptığını anlıyorum. Annemin isteyeceği şeyin tam tersini. "Üzgünüm Wolf, ama bu da bir emirdir."

Wolf sertleşiyor. Wolf'un aslında Solon'un bir çalışanı olmadığını biliyorum, daha çok güvenli limanlarını işleten çarkın bir dişlisi, bu yüzden Wolf

bazen emir almakla ilgili sorunlar yaşar. Evde üç alfa bir arada olunca böyle oluyor. "Tatile ihtiyacım yok."

"Sen de bir tane alacaksın," diyor Solon, kapıya doğru ilerlerken. "Ne de olsa Ametist'in yalnız gitmemesi gerektiğini kendin söyledin. Katılıyorum. Anahtarları mutfak masasının üzerine bırakacağım; istediğin zaman gidebilirsin. Normalde Audi'ni alman konusunda ısrar ederdim ama yol boyunca elektrikli şarj cihazlarına güvenmiyorum. Her neyse, bahçıvan Emilio'nun orada ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım. Hiçbir şey istemeyeceksiniz."

Sonra sözünün altın değerinde olduğundan emin olan Solon mutfaktan çıkıp gidiyor ve bizi garip bir sessizlik içinde bırakıyor.

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum Wolf'a. Sonra anneme bakıyorum. "Ben de gitmek zorunda değilim. Unutalım gitsin."

"Hayır," diyor annem yavaşça, önce Wolf'a sonra bana bakarak. "Hayır, bence gitmen senin için iyi olur. İkiniz için de." Sesi o kadar emin gelmiyor ve ben de onu suçlamıyorum.

"Gerçekten mi?" Şüpheli görünmemeye çalışarak ona soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki yeniden düşünüyormuş gibi. Sonra şöyle diyor. "Evet, aslında. Gerçekten. İkinizin de gitmesi gerekiyor."

Wolf'a gülümsemeyi başarıyorum. "Gayet iyi sürebileceğimi biliyorsun. Onun kıymetli arabası olduğunu biliyorum ama ağırdan alacağım."

"Mesele o değil," diyor kollarını kavuşturarak. "Gerçi sakın olacağım dediğinde sana bir an bile inanmıyorum," diye ekliyor alaycı bir sırıtışla.

"O zaman nedir?"

"Ah, Wolf, sadece gideceğini söyle," diyor annem elini sallayarak. "Ve Amethyst, sen de şu kahveyi iç ve biraz uyan ki toparlanabilesin. Eğer oraya yarı uykulu gitmezsen kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Espresso'yu elime tutuşturuyor ve sonra mutfaktan çıkıyor.

Koridorda gözden kaybolana kadar bekleyip gidişini izledikten sonra Wolf'a dönüyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sanırım haklı."

ama lütfen beni izlemek ya da göz kulak olmak için gitmen gerektiğini düşünme. Ben iyi olacağım."

"İyi olacağından eminim," diyor Wolf, bakışlarını benden ayırmadan. "Ama birinin seni kollaması ve sana göz kulak olması gerekiyor."

"Sadece kötü bir rüyaydı," diyorum omuz silkerek ve sıcak espressomdan bir yudum alıyorum. Annem bugün ekstra sert yapmıştı. "Bu sahiplenici bir vampir olayı mı?"

"Belki de öyledir," diyor güçlü çenesini kaldırarak. "Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Omurgamdan aşağı yavaşça bir ürperti akıyor. İyi türden. Başımı sallamayı başarıyorum. "Hayır."

"Geçen gece yaptın," diyor. Ah, demek şimdi bundan bahsediyoruz.

"O farklıydı."

"Öyle mi?" gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Bana göz kulak olman umurumda değil, sadece kendini buna mecbur hissetmeni istemiyorum."

"Asla bir şey yapmak zorunda değilim."

"Tamam, ben de benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Tam bir kâbustu Ametist," diyor, sesi bir kademe düşerek. Gözlerindeki bir şey bana daha fazlasını bildiğini söylüyor, sanki sonrasında gördüğüm rüyayı, duyduklarımı, gördüklerimi biliyormuş gibi. "Endişeleneceğim."

"Sadece bir rüya, Wolf," diyorum ona. "Ama uzaklaşmak güzel olurdu. Bazen bu evin farkında bile olmadığım şeylere katkıda bulunduğunu düşünüyorum." Mutfığa temkinli bir şekilde bakıyorum. evin en aydınlık yeri, sokağa ve öndeki küçük bahçeye bakan büyük pencereleri var ve eski dekor ile modern aletlerin bir karışımı. Ama şimdi bile, bu tanıdık, genellikle rahatlatıcı noktada, normalden farklı hissediyor. Sanki evde daha önce burada olmayan bir şey varmış gibi.

Bir alamet.

"Neydi o?" Wolf bana doğru bir adım atarken kaşları birbirine çarparak soruyor.

Ona bakıyorum. "Ne neydi?"

"Senin düşüncen," diyor yavaşça. "Ben... Ben duymadım ama hissettim. Karanlıktı. Ve doğrudu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ona. Ona tüm düşüncelerimi anlatmaya başlarsam, aklımı kaçırdığımı düşünecek ve o zaman kesinlikle hiçbir yere gidemeyeceğim.

Konuyu değiştirmem lazım. "Peki ne zaman gitmek istiyorsun?"

Bir süre beni izliyor, altın rengi bakışları gözlerimin, burnumun, dudaklarımın üzerinde geziniyor. Dudaklarıma baktıklarında yanıyorlar.

Bir ürperti daha geliyor, bu sefer bacaklarımın arasında sıcak ve güçlü.

Yutkunuyorum. Bu büyük bir hata olacak, değil mi? Oraya onunla yalnız gitmek. Bu devam etmenin tam tersi olacak. Bu, balıklama dalmak olacak.

Ah, siktir et.

"Ne zaman istersen," diyor Wolf ve bakışlarının hâlâ tenimi ısıtmasından anlıyorum ki o da *siktir et* diyor. "İkimiz de on dakika içinde toparlanıp hazır olabiliriz. Senin için belki bir saat."

"İstediğim zaman hızlı olabilirim," diyorum ona arsız bir sırıtışla. Kahvemini geri kalanını çarparak içiyorum. "On dakika sonra burada görüşürüz."

TAMAM, HAZIRLANMAM ON DAKIKADAN UZUN SÜRDÜ. I

Duş almak, makyaj yapmak, eşyalarımı toplamak ve kalbimdeki kelebekleri görmezden gelmek zorundaydım, özellikle de Lenore haberi duyup odaya daldığında ve beni her konuda sorguya çektiğinde.

Tüm bunlardan yaklaşık bir saat sonra Mustang'in yolcu koltuğuna oturdum ve Wolf ayağını gaz pedalına vurarak kükreyerek evden ve şehirden uzaklaştı, Golden Gate Köprüsü'ne doğru ilerledi.

"Solon anahtarları bana ilk teklif ettiğinde arabayı senin kullanman pek de adil değil," diyorum Wolf'a. Arabayı 101'in çıkışına getirdiğinde motorlar kükrüyor.

"Geri dönebilirsin, buna ne dersin?" dedi güneş gözlüklerini ayarlarken. Köprüyü geçip körfezden uzaklaştığımız anda sis kalktı ve güneş üzerimize vurmaya başladı. Şimdi gerçek bir Kaliforniya sonbaharı gibi, güçlü ışınlar, kuru tarlalar, Körfez Bölgesi'nin sis ve kasvetini terk ettiğinizde var olan türden.

"Seni güneş ışığında pek sık görmüyorum," diye yorum yapıyorum, cildinin güneşte ne kadar güzel görüldüğüne, saçlarının bronz ışıltısına dikkat çekerek. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diyor ellerini direksiyona koyarak.

Tanrım, elleri bir şaheser.

Sakin ol Amethyst, diyorum kendime. Bu arabada onu arzulamaya başlayamazsın, fark edecektir ve bu uzun bir yolculuk.

"Yani, güneş size gerçekten zarar vermiyor, öyle mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bildiğiniz gibi, duyularımız artar, bu yüzden gözler için rahatsız edici olabilir. Güneş gözlükleri genellikle sorunu çözer. Ama güneş cildimize zarar veremez ya da gerçekten başka bir zarar veremez."

"Ama Solon, eskiden gece yarısı güneşinin olduğu bir yerde yaşadığınızda, hayatta kalmak için Kara Güneş'e kaçmanız gerektiğini söyledi."

Bana hızlı bir gülümseme vermeden önce bir anlığına geriliyor. "Orada saklanmamıza neden olan şey güneş değildi."

"Orada mı saklandın?"

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Evet, uzun zamandır." "Neden? Eğer güneş değilse?"

"Eminim diğlerleri için bu güneşti. Donmuş kuzeyde yaşayanlar için karanlığı bulabilecekleri, gözlerini dinlendirebilecekleri pek fazla yer yoktu. Yirmi dört saatlik gün ışığı insanları çıldırtıyor, bir de vampirlere ne yaptığını düşünün."

"Ama senin için..."

"Bir evimiz vardı ve orman kalın ve derindi, bu yüzden bizim için pek sorun olmadı. İhtiyacımız olduğunda karanlık vardı."

Wolf'un başlangıçları hakkında, şuradaki ya da buradaki bazı anılar dışında konuşması çok nadirdir ve onu korkutmak istemiyorum. Ama aynı zamanda çok merak ediyorum.

"Peki, neden yine saklanmak zorunda kaldın? Bu... ailenle ilgili bir şey miydi?" Annesi ve babasının o küçükken öldüğünü biliyorum ama nasıl öldüklerini hiç öğrenemedim.

Bir an için alt dudağını emiyor. "Evet. Peçe, Kara Güneş, babam öldükten sonra benim ve ailem için tek güvenli yerdi. Kasaba halkı bizi arıyordu ve hemen ortadan kaybolmamız gerekiyordu."

"Ne oldu? Babana mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, çoğunu bloke ettim," diyor, bir an için bana bakarak. "Bunu seni başından savmak için söylemiyorum. Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Sadece... Ne gördüğümü gerçekten hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey babam öldüğünde onunla birlikte olduğum."

Ellerimi ağzıma bastırıyorum. "Aman Tanrım."

"Evet. Bu yüzden hatırlamamamın neden en iyisi olduğunu anlayabilirsiniz. Eminim derinlere inersem, belki bir terapistle gidersem, hipnoza girersem, her neyse, hatırlayabilirim, ama hatırlamamayı tercih ederim. Tek bildiğim insanlar tarafından kılıçla öldürüldüğü ve çok fazla kan olduğu. Sadece ikimiz vardık ve o öldükten sonra ilk kez Kara Güneş'e girmek zorunda kaldım. Eve koştum, berbat bir . Anneme ve kardeşime ulaşmayı başardım.

İnsanlar onlara ulaşmadan önce hepimiz o siyah-beyaz dünyada kaybolup gittik ve orada kaldık. Yıllarca."

Açıkçası Kara Güneş'te hiç bulunmadım, o perde sadece vampirlerin girebildiği bir bölge, cennet ile dünya ve cehennem arasındaki dünyanın bir katmanı. Ama orada bu kadar uzun süre kalmayı hayal bile edemiyorum. Özellikle de bu kadar genç yaşta, ebeveynlerinden birini kaybettikten sonra.

"Yani babanı öldürenler *insanlar mıydı*?" Diğer sürpriz de buydu. "Sadece avcıların yapabileceğini sanıyordum. Bilirsiniz, cadılar, o özel bıçaklarını kalplerine saplarlar."

"Üç yol var, bu da onlardan biri."

"Doğru. Diğer ateşin yanında ve diğeri..." Duraksıyorum, dehşet içinde ona bakıyorum. "Aman Tanrım. Babanın başı mı kesildi? Senin önünde mi?"

"Dediğim gibi, bunu düşünmemeyi tercih ederim." Yüksek sesle nefes veriyorum.

Vay anasını.

"Sadece beş yaşındaydım," diye devam ediyor. "Çok uzun zaman önceydi." "Evet, bu daha da kötü! Sen sadece bir çocuktun, Wolf." "Çok uzun zaman önceydi," diye tekrarlıyor.

"Ama bu seni !"

Keskin bir kahkaha atıyor. "Olmadığını söylemiyorum. Oldu. Oldu. Ama travmayla yaşamayı öğreniyorsun. Vampir olmanın bir özelliği de bu, onunla yaşamak için çok zamanınız oluyor."

"Peki ya annen? Ona ne oldu?"

Kaşlarını çatarak bir an dudaklarını yalıyor. "Kara Güneş'teki evde kaldık. Normalliğe en yakın olduğumuz yerd. Daha kuzeyde bir yere taşınacağımızı, gerçek dünyaya dönüp yeniden başlayacağımızı düşündük. Ama annem yavaş yavaş aklını kaybediyordu. İntikam hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Babamı öldüren insanlardan. Gerçekten bu yüzden devam etmedik. Kafasında o kasabadaki herkesi öldürmek vardı."

"Ve?"

"Ve yaptı da. En azından denedi. Geceleri gizlice gerçek dünyaya çıkar, köylere gider ve öldürmeye başlardı. Başlarda beslenmeye ihtiyacı olduğu içindi, bizim de vardı. Dolu olarak geri döner ve öldürdüğü kişiden bize yiyecek getirirdi. Sonunda bize sadece cesetleri geri getirdi."

Gözlerim şoktan kocaman oldu. "Annen sana ceset mi getirdi? Ölü bedenler mi? Sen daha vampir bile değildin."

Yüzü tamamen asılıyor. "Kardeşlerim ve ben çoğu kişiden daha erken yaşta uyum sağladık. On yaşıma geldiğimde, vampir olmadan çok önce sadece kanla besleniyordum. Gördüğünüz gibi, evdeki canavarla başa çıkmak zorunda olan tek kişi Solon değil. Ben de öyleydim." Yutkunurken çenesi geriliyor. "Ben de bir canavardım."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sadece başımı sallayabiliyorum, kalbim onun için parçalanıyor. Genç Kurt'un babasının kafasının kesildiğini(!) görmek zorunda kaldığını, ardından Kara Gün Işığı'nda yaşamak zorunda kaldığını, henüz dönüşmemişken insan kanıyla beslendiğini düşününce. Daha kötüsünü yaşayıp da yine de oldukça akli başında bir varlık haline gelebileceğini düşünemiyorum.

"Artık benim hakkımda farklı düşünüyorsun," diyor, sesi alçak bir mırıltı, içinde bir parça ihtiyat var.

"Hayır," diyorum çabucak. Elimi uzatıp kalçasına koyuyorum, kasları parmaklarımın altında geriliyor. Tanrım, kocaman kalçaları var. "Yok. Bunu bana söylediğine sevindim, hiçbir fikrim yoktu."

"İnsanlara anlatmak isteyeceğin bir şey değil," diyor, bir an elime bakıyor ama elimi çekmiyorum. Keşke güneş gözlüklerinin altından gözlerini görebilseydim. "Ezra'nın haberi bile yok. Tabii ki Solon biliyor."

"Lenore?"

Başını sallıyor ve nedense bu beni rahatlatıyor. Lenore'u çok seviyorum ama zaman onu çok kışkırdığımı itiraf etmekten de gurur duymuyorum. Diğer vampirler ve cadılar ondan korkuyor,

Tüm bu güce rağmen hayatımıza kısa bir süre önce girdi. Şu anda vampirlerin kraliçesi sayılır ve benden dokuz yaş küçük. Açıkçası, tüm bunlar benim güvensizliğim, evin tek *genç kadını* konumundan çıkarıldığımı hissetmem.

"O zaman bana söylediğin için onur duydum," diyorum usulca. Kalçasını şefkatle sıktıktan sonra elimi çekiyorum. Daha cesur olsaydım, belki de elimi kalçalarının arasına sokardım. O kadar uzun süredir araba kullanmıyor olsak da, şimdiden evin kısıtlamalarının ve endişelerinin uzaklaştığını hissediyorum, sanki ne kadar kuzeye gidersek ikimiz de o kadar özgürleşiyoruz. İstedığımızı, hoşumuza gideni yapmak, tüm sonuçları görmezden gelmek.

Ya da bu sadece benim hissettiklerim olabilir. O da hissediyorsa başımız belaya girer.

"Peki ondan sonra ne oldu? Annen nasıl öldü?" Muhtemelen tüm bu konuşmayı bırakmalıyım, ama o bu kadar çok açıldığından beri, daha fazlası için susadım. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum, bunca yıldır birlikte atladığımız tüm o derin, kişisel şeyleri.

"Dikkatsiz davrandı," diyor karanlık bir sesle. "Uzun zaman önce durması gerekirdi ama yapamadı. Dediğim gibi, intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Ve şimdi biz, onun çocukları, kana bağımlıydık. Köyün çoğunu öldürene kadar öldürmeye devam etti. O zamana kadar, geriye kalan herkes ve çevre köyler, onun o olduğunu, ona *kan emici* dediklerini biliyorlardı. Onu öldürmeyi planladılar. En yakın şehirden tecrübeli bir avcı tuttular. Bir gece yanlış insanları hedef aldı ve onlar da bekliyordu. Avcının bıçağıyla onu kalbinden bıçakladılar ve hepsi bu kadar."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum. Daha da kötüleşmeye devam ediyor.

"Ona ne olduğunu ancak onlarca yıl sonra öğrenebildik. Tek bildiğimiz bir akşam dışarı çıktığı ve bir daha geri dönmediği idi. Kardeşim Asmund, çok daha büyüktü, aile olarak bizim kontrolümüzü ele aldı. Sonunda kuzeye, Kara Güneş'e doğru yola çıktık.

sahildeki terk edilmiş bir yerleşime ulaştı. Trondheim'ın kuzeyinde eski bir balıkçı köyü. Tekrar gerçek dünyaya döndük, terk edilmiş evlere taşındık. Ve yeniden yaşamaya başladık, yeniden. Bir balıkçı ailesi olarak. Sonunda başkaları bizi buldu, köye daha fazla insan taşındı, ama hiçbir şeyden şüphelenmediler. Bizim de kendileri gibi insan olduğumuzu düşündüler."

"Ama hayatta kalmak için insanlarla besleniyorsunuz. Bunu şüphe çekmeden nasıl yaptınız?"

"Beslenmeden uzun süre idare edebiliriz. Bunu biliyorsunuz. Bu kadar uzun süre perdenin içinde kaldığımız için daha da kararlıydık. Temelde açıklıkla nasıl yaşanacağı konusunda bir eğitimdi, bence değerli bir beceriydi. Şimdi bile çoğundan daha uzun süre dayanabiliyorum. O zamanlar Asmund seyahat eder, öldürür ve geri getirirdi. Cesetler asla bulunmasın onları Kara Güneş'te saklardık. Çok uzun bir süre hayatımız böyle geçti."

"Sen dönüşene kadar..."

O da başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor ve sessizliğe gömülüyoruz. Pencereden geçen kasabalara ve üzüm bağlarına bakıyorum ve sonunda yüzüm cama yapışmış bir şekilde biraz uyuyakalıyorum. Yoldan geçen sürücüler için komik bir manzara olduğuna eminim.

Neyse ki hiçbir şeyin hayalini kurmuyorum.

Bir kahve içmek için Healdsburg kasabasında durduğumuzda uyanıyorum, Nancy Meyers filmlerinden fırlamış gibi görünen, pitoresk bir meydanı, havalı dükkânları ve öğle vakti şarap tadımı sayesinde zil zurna sarhoş olan iyi giyimli yetişkinlerle dolu hoş bir kasaba, sonra Shelter Cove'a sapmadan önceki son durak olan Garberville'e varana kadar yola devam ediyoruz.

"Başınızı ağrıtmak istemem ama bir şeyler yememizin sakıncası var mı?" Otoyoldaki yemek tabelasına başımı sallayarak soruyorum. En az dört saattir arabanın içindeyiz.

"Hiç de değil," diyor çıkışa yanaşarak. "Kusura bakma, bu kadar sık yemek yemen gerektiğini unutmuşum."

"Peki ya sen? En son ne zaman yemek yedin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Soruma cevap vermiyorsun."

"Sana uzun süre dayanabileceğimi söylemiştim." Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Seni yemeye çalışacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, yapsan da umurumda olmazdı." İşte. Söyledim işte.

Gözlerinde açlık parıldıyor, ama kana susamış türden değil. Sertçe yutkunmasını izliyorum. "Ne dilediğine dikkat etsen iyi olur." Dikkatini tekrar yola verdi. "Bir vampiri baştan çıkarmak tehlikeli bir iş olabilir."

"Yine de bir şekilde senden korkmuyorum," diyorum düşünceli bir şekilde. "İlk kez sadece yalnız bir yere değil, tamamen izole bir yere düşünürsek muhtemelen korkmalıyım. Beni ısırabilirsin, içebilirsin, kanımı emebilirsin ve etrafta beni kurtarmaya gelebilecek tek bir kişi bile olmayacak."

"Ametist," diyor uyararak, iri parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyor.

"Sadece söylüyorum."

"Yapmamamı tercih ederim."

Gülümsüyorum, bunun onu nasıl etkilediğinin tadını çıkarıyorum. "Geçen gece dışında, kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim. Yalnız kalırsak benim yanımda kontrolünü kaybedebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin," diyor nefesinin altında. Sonra boğazını temizliyor. "Eğer benimle dalga geçmeyi bırakmazsan."

"Ben mi? mı geçiyorsun?" Mustang'i kenara çekerken alaycı bir sesle söylüyorum.

"Evet, sen," diyor inatla. "en çok dalga geçeni." Arabayı park ediyor ve güneş gözlüklerini çıkarıp cadde boyunca bir ileri bir geri bakıyor. "Pekâlâ, sana ne güzel görünüyor?"

Sanırım *biliyorsun*. Ama ne düşündüğümü zaten bildiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, arabada kalıp onunla biraz daha şakalaşabilirim.

ama midem yine gurulduyor.

"Eel River Café'ye ne dersiniz?" diye soruyor birkaç kapı ötedeki lokantayı göstererek.

Arabadan inerken, "Bana yılanbalığı servis edeceklerini düşünüyor," diyorum. "Yine de yeterince aç olabilirim." Hiçliğin ortasındayız, en azından öyle hissettiriyor. Garberville kasabası temelde birkaç küçük dükkân, kitschy motel ve benzin istasyonundan oluşan bir caddeden ibaret. Ötesinde dağlar ve hiç bitmeyen bir orman var.

Wolf kapıları kilitliyor ve sonra yanıma gelip derin bir nefes alıyor. "Bana biraz evimi hatırlatıyor," diyor. "Belki de şehirden daha sık çıkmalıyım."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Ve ona da çok yakışıyor. Arkasındaki kızılağaç ormanı, mavi gökyüzü, neredeyse Norveç'teki dünkü Kurt'u görebiliyorum.

Kafeye gidiyoruz ve dışarıdan bakıldığında gerçek bir cahil tipi bir yer gibi görünüyor, farklı olanlara pek de iyi gözle bakmayan türden, ikimizin de kesinlikle yaydığı bir hava. Ama içim rahatladı, gökkuşağı bayrağı ve "Herkes kapımız açık" yazan bir tabela gördüm. Tam benim tarzım bir yer.

Tezgâhın arkasındaki garson bize yakında kapanacaklarını ama acele edersek sipariş verebileceğimizi söylüyor, Wolf ve ben de tezgâha oturup menüye göz atıyoruz. O zaten yemek için aç değil ama ben bir burger, patates kızartması ve kök birası alıyorum, o da bir fincan sade kahve alıyor ve inek temalı dekora hayranlıkla bakıp vampirlerle ilgili her şeyi arabada bırakarak halka daha uygun şeyler hakkında konuşuyoruz.

Söylemeliyim ki, burada Wolf'la birlikte olmak iyi hissettiriyor, gerçekten çok iyi. San Francisco'dan, evden uzakta olmak, birbirimizin en iyi bildiğimiz versiyonlarından uzaklaşmak ve birbirimizi bu şekilde tanımaya çalışmak. İnsan gibi. Orada oturup konuşurken ve ben hamburgerimi yerken, bir randevuda olduğumuzu düşünerek kendimi kandırabiliyorum.

Sadece küçük bir yolculuğa çıkmış, oradan geçen normal insanlar. Normal hayatlar yaşıyorlar.

Ve bir kez olsun, normal artık o kadar küçük ve sıkıcı görünmüyor. Hele ki Wolf içindeyse. Aslında, onunla birlikte, parlak, yeni ve tıpkı vampirler ve Kara Gözler'in bana ilk hissettirdiği kadar efsanevi geliyor.

Belki de annem yanılıyor diye düşünüyorum. Belki de hayatıma devam etmek zorunda değilimdir. Belki ikimiz bir gün hayatımıza devam edebiliriz... birlikte. Başka bir yere. Normal bir yere.

Ama sadece kendimi kandırdığımı biliyorum.

Yemeğimi bitirdiğimde restoranın dışına çıkıyoruz ve kaldırımda bir an durup kendimize gelmeye çalışıyoruz, esinti saçlarımı karıştırıyor. Wolf aniden uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, öyle bir şefkatle dolu bir hareket ki midemin ters takla atmasına neden oluyor.

"Beni farklı düşünmediğine emin misin?" Wolf usulca soruyor, o güzel gözleriyle bana bakıyor, beklediğimden daha fazla duygu barındırıyor gibi görünen gözleriyle.

Ona utangaç bir gülümseme veriyorum ve sonra bana yaklaşması için parmağımın kıvrımıyla onu işaret ediyorum.

Bir adım atıyor, ilgiyle bakıyor ve sonra eğiliyor. Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum, dudaklarım kulaklarına gidiyor, keskin orman kokusu kanımı kaynatıyor.

"Yalan söylemeyeceğim," diye fısıldadım ona, "senden şimdi daha da çok hoşlanıyorum."

Doğruldu ve gözlerindeki bakışı okumak zordu. Hemen sokağın aşağısına, arabaya doğru baktı ve yemin ederim onu utandırdım. Ha! Bu bir ilk.

bir ses bu gezideki tek ilkimizin bu olmayacağını söylüyor.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

AMETHYST

T Garberville'den sahile olan yolculuğumuz, yüksek sekoya ağaçlarının çevrelediği dolambaçlı dağ geçitlerinden geçerek yaklaşık bir saat sürüyor. Yolda çok fazla araba görmüyoruz, bu da beni giderek daha fazla

Gittikçe izole oluyor. Gün ışığı azalırken, umarım hava kararmadan eve varırız. Kurt'un görme sorunu olmayabilir ama ben en azından nereye gittiğimizi bilmek istiyorum.

Ama sonunda ağaçlar açılıyor ve daha fazla gökyüzü görmeye başlıyorum ve aşağıdaki kıvrılağaçların tepelerinden okyanusa bakıyorum, her şey yaklaşan gün batımıyla turuncu ve altın renginde parlıyor. Dolambaçlı ana yoldan ayrılıp inişe geçiyoruz. Etrafta birkaç ev olması beni rahatlatır da, üzerinde "Ölü Adamın Noktası" yazan ahşap bir kapıya yaklaştığımızda hepsi kayboluyor.

"Gerçekten mi?" Wolf arabayı yavaşlatırken soruyorum. "Buranın adı bu mu?"

Kurt sırtıyor. "Buraya Vampir İni demeyecek, değil mi?" Uzanıp torpido gözünü açıyor ve ben de saçının kokusunu içime çekiyorum çünkü böyle ürkütücü biriyim. Fark ettiyse bir şey söylemiyor ve bir kumanda çıkarıp düğmeye basarak kapının açılmasını sağlıyor.

"Süslü," diyorum arabayla geçerken.

Sonra nefesim kesildi.

Ağaçların arasından bir başka bölüme geldiğimizde, birden önümüzde dünyanın kenarındaymış gibi görünen ev beliriyor. Gün batımında sıvı altın gibi parlayan, esintide hareket eden kuru otlarla çevrili, devasa, geniş bir yer. Bana Wolfun gözlerini hatırlatıyorlar. Ve arazinin ötesinde okyanus, o uçsuz bucaksız Pasifik, güneş ufka doğru ilerliyor.

"Vay canına," diyorum arabayı park ederken. "Bunun bir fotoğrafını çekmeliyim."

Hemen çantamı ve telefonumu alıp arabadan iniyorum ve en iyi manzarayı yakalamak için evin içinde koşturuyorum.

"Acele edersek sahile varabiliriz," diyor Wolf, hemen yanımda.

Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor, sonra beni çimenlerin arasındaki taşlı patikadan aşağıya, basamaklı ahşap merdivenlere kadar götürüyor. Uçurumdan aşağıya, aşağıdaki kumsalın kıvrımına ve pembe altın renginde parlayan köpüklü dalgalara kadar uzun bir yol var, ama Wolf tüm bu süre boyunca elimi tutuyor.

Wolfun daha önce hiç elimi tuttuğundan emin değilim, bu şekilde değil. Ne bu kadar güçlü bir tutuşla, ne de bu kadar güvenle.

Ve sonunda dibe ulaştığımızda, botlarımız yumuşak kuma battığında, gitmesine izin vermiyor. Tutmaya devam ediyor, serin avuç içi sıcak avuç içime değişiyor, buz ve ateş, fotoğraf çekmek için en iyi noktayı bulduğuna emin olana kadar beni kumsalın ortasına götürüyor.

"İşte," diyor, sesinde hayranlık var.

Benim olduğum şeye, havaya metalik altın gönderen, kulaklarımı dolduran dalgalara, ufukta erimekte olan güneşe bakmasını bekliyorum.

Ama öyle değil.

Başımı hafifçe yukarı çeviriyorum ve o bana bakıyor. Bana gün batımıymışım gibi bakıyor.

Wolfun muhtemelen uzun yaşamı boyunca gördüğü her muhteşem gün batımından sonra, bana yepyeni bir deneyimmişim gibi bakıyor.

Kalbim göğsümde bir fırtına kopana kadar çarpıyor.

Evet, bir şeyler oluyor. İstesek bile bunu durdurabileceğimizi sanmıyorum.
Tanrım, umarım durdurmaya çalışmaz.

"Fotoğraf çekecek misin?" Wolf bana soruyor. Başımı sallıyorum. "Gerek yok."

Elini sıktım.

O da benimkini sıkıyor.

Sonra gün batımına bakıyor ve ikimiz de ufkun altına inişini izliyoruz, ben gözümü kırpana kadar gelip geçen o yeşil parıltıyı bekliyoruz.

"Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Wolf bana soruyor.

Aman Tanrım. Aklıma milyonlarca şey geliyor ama hiçbirini söyleyecek cesaretim yok.

Henüz.

"Sarhoş olmak mı?" Ben soruyorum. Çünkü bu yardımcı olurdu.

Gamzelerini derinleştiren ve bacaklarımı güçsüz hissettiren bir sırıtışla bana bakıyor. "Aklımı okudun."

Sonra merdivenlerden eve çıkarken nihayet elimi bırakıyor.

Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, kalçalarım yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu, Wolf ise daha da enerjik görünüyordu. Arabadan çantalarımızı alıp eve getiriyoruz. İçerisi daha da çarpıcı, bir dağ evi ile eski zaman zarafetinin karışımı gibi. Pahalı ve nadir görünen bir sürü antika ve kadife tablo ve heykel, ama çıplak kirişli tavanlar, ağır ahşap mobilyalar ve koyun derisi halılar, ayrıca oturma odasının tam ortasında bir kayak kulübesinde görebileceğiniz türden büyük bir taş şömine.

"Hangi odayı tutuyorsun?" Wolf bana soruyor, sesi yeterince masum geliyor.

Oh. Oh. Anlıyorum. Tabii ki ikimiz de kendi odamızı tutacaktık, çünkü sahilde el ele tutuştuk ve o bana baktı.

Gün batımı, bir yatağı ve hatta bazılarını birlikte paylaşmaya başlayacağımız anlamına gelmiyor. Bu ev çok büyük ve çok sevilen *tek yatak* durumuna uygun değil. Ne yazık ki.

"Oh, uh," diyorum, uzun koridora ve sonra merdivenlere bakıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Önemli değil, eminim yatak odalarının hepsi aynıdır."

"En azından okyanus manzaralı bir odaya ihtiyacın var," diyor ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmemi işaret ediyor. Beni batı tarafındaki ilk yatak odasına götürüyor. Çok büyük değil ama kendine ait bir banyosu var ve okyanus manzarası, kararan gökyüzü mor ve griye dönerken bile olağanüstü. Yarın bu manzaraya uyanmak cennet gibi olacak. Wolf odayı benimle paylaşırsa daha da güzel olacak.

Ne yazık ki, seçtiği oda iki kapı ötede, sanki aramıza bilerek mesafe koyuyor.

Eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum, banyoyu kullanıyorum ve aynada kendime bakıp nefes almak için bir an ayırıyorum. Sanki şehirden ayrıldığımızdan beri nefes almıyormuşum gibi geliyor.

En iyi halimle görünmüyorum. Solon bok gibi göründüğümü söylerken haklıydı. Gözlerim şiş, altlarında en güçlü kapaticının bile maskeleyemediği koyu halkalar oluşuyor ve gözlerim biraz vahşi görünüyor, içlerindeki menekşe rengi normalden daha parlak. Arabanın camı açık olduğu için saçlarım birbirine karışmış durumda ve muhtemelen bir duş almalıyım çünkü üzerimde bayat bir yolculuk kokusu var.

Ve gerginim. Wolf'un yanında en son ne zaman gergin olduğumu hatırlamıyorum ama şimdi ve burada gerginim. Bazılarını henüz kabullenemediğim duygularımı gömdüğüm, giderek büyüyen bir aşkla yaşadığım bunca yıl... Sanki her şey doruğa ulaşıyor. Sanki aramızda ikimizi de yok edecek bir fırtına kopmak üzere. Bir yıkım fırtınası belki ama ikimizin de kaçınamayacağı bir şey.

Ve fırtına için koşullar fazlasıyla uygun.

"Sadece Wolf," diye fısıldıyorum aynada kendime, normalde sahip olmadığım cesareti bulmaya çalışarak. "Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Derin bir nefes daha alıyorum ve çenemi yansımama doğru kaldırıyorum. Sonra banyodan çıktım ve kafamı odamdan dışarı uzattım.

"Wolf?" Koridordan sesleniyorum, ona duş alacağımı söylemek üzereydim.

"Buraya gel," diyor, sesi birinci kattan geliyor.

Merakla kapımı kapattım ve büyük merdivenlerden aşağı indim. Şöminedeki ateş çoktan büyümüş ve çıtırdamaya başlamıştı, Wolf'un parmaklarını şıklatmasından kaynaklandığına şüphe yoktu ve ben de etrafından dolaşarak mutfağa doğru yürüdüm.

Mutfak çok büyük ve Wolf ortadaki kuvars kaplı adaya yaslanmış, zeytin yeşili Henley'sinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, devasa kollarını sergiliyor. Ama önümde etkileyici olan tek şey bu değil. Adanın üzerinde özenle hazırlanmış bir sofraya var; yanan mumlar, sulu çilekler, üzümler ve etli incirlerle dolu abartılı bir şarküteri tahtası, taze peynirler, etler, farklı ekmek ve krakerler, sürülebilir yiyecekler ve jöleler, Solon'un mahzende kilitli tuttuğu türden sert içkiler ve eski şaraplarla çevrili.

"Ne oluyor lan? Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum.

Bana mahcup bir sırıtış fırlatıyor. "Yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Hayır, bunu Emilio yaptı, bahçe bekçisi. Biz buraya gelmeden hemen önce kurmuş olmalı."

Tahtadaki en sulu çileği aramaya geldim. Her şey mükemmel ve profesyonel görünüyor. "Görünüşe göre romantik bir hafta sonu planlıyordu."

Çileği ağzıma sokup suyunu emiyorum. Oh, çok tatlı.

Wolf dikkatle ağzımı izliyor, boğazını temizliyor. "görünüyor."

Bir an için gözlerine bakıyorum ve gözlerinde bir gülümseme görüyorum. Sonra başını mutfakın yan tarafındaki Fransız kapılarına doğru salladı. "Sen

Bunu gördün mü?"

Çileği bitirdim ve camdan bakmaya başladım. Dışarıda, kenarından boşluğa doğru uzanıyor gibi görünen bir güverte ve ortasında bir jakuzi var. İçindeki ışıklar yanıyor ve buhar havada davetkâr bir şekilde gece gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Aman Tanrım, jakuzisi olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyorum, ellerim özlemle cama dayanıyor. "Bir mayo getirmeliydim."

"Ee?" Wolf arkamdan söylüyor. "Bir sorun olmamalı."

Tam zamanında dönüp ona bakıyorum ve Henley'sini başının üzerine çektiğini, karın kaslarının, göğsünün ve kollarının tamamen ortaya çıktığını görüyorum.

Duruyorum. Ağzım açık huşu içinde bakıyorum. Elimde değil.

Gömleğini yere atıyor, sonra kot pantolonunu çıkarıyor ve sadece gri bir boxer külot giyiyor...

Aman

Tanrım. Oh.

Aman

Tanrım.

Tanrım.

Wolfu daha önce hiç bu kadar soyunuk görmemiştim ve *aman tanrım*, kendi kendime mırıldandığım doğru cümle çünkü gerçekten bir tanrı gibi görünüyor. İskandinav, Romalı, Yunan, Chris Hemsworth, hepsi uygun.

Her nasılsa üzerinde kıyafetler varken olduğundan daha büyük ve uzun görünüyor. Bacakları *uzun*, daha önce hissettiğim kalçaları muazzam kaslı ve güçlü. Külotunun içinde yarı sert bir horoz açıkça görülüyor ve eğer bu tam kapasitede o değilse, o zaman ona binmeyi yeniden düşünmek isteyebilirim çünkü ereksiyon halindeyken beni öldüreceğini düşünüyorum.

Beli dar, kalçalarındaki sivri uçlar tehlikeli aletini işaret eden oklar gibi, karın kasları bir gram bile yağ olmadan dalgalanıyor ve belirginleşiyor ve göğsü inanılmaz derecede yuvarlak omuzlara ve kalın pazılara giden bu geniş, sert genişlikte. Hani o delicesine fit ünlülerin boyun, kol ve omuzlarının etrafındaki ip gibi kaslar var ya? Evet, onda da var. Ama onunki steroidlerden ve morina balığı ile brokoli diyetinden gelmiyor.

"Hayal ettiğine yakın mı?" diye soruyor en ukala sırtışıyla.

Ağzımı açıyorum ve kelimeleri bulmaya çalışarak tekrar kapatıyorum. "Daha iyi," diye itiraf ediyorum, inkâr etmenin faydası yok. "Çok daha iyi." Boğazımı temizliyorum. "Ama Wolf, hiçbir uyarıda bulunmadan etrafta böyle dolaşıp kıyafetlerini çıkaramazsın. Bir kadını oracıkta öldürebilirsin."

Yüzüne hızlıca baktığımda, bir kahkaha atarken sırtışının daha da genişlediğini görüyorum. Sonra bana odaklanırken gözleri sıkışıyor, içlerinde bir sıcaklık parlıyor. "O zaman ödeşelim. Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyor, sesi şakacı olmaktan çok ciddi.

İçimden hafif bir korku geçiyor. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım!" Çılgılık atıyorum.

Tezgâhtan bir şişe kırmızı şarap ve iki şarap kadehi alıyor, ağzı eğlenceyle çarpılıyor. "Ne zamandan beri utangaçsın sen?" "Kıyafetlerini çıkardığından beri! Vücudu karanlık bir tanrı tarafından kutsanmış bir vampir olan senin yanında neredeyse çıplak olamam. Ben sadece çok korkunç derecede insan."

"*Güzel* insan," diyor, sesi alçalıyor. "Şimdi soyun. Fazladan bir şişe şarap al. Ve bana katıl."

Kahretsin, beni zorlamaya mı çalışıyor? Çünkü onun sıkı, yuvarlak, muhteşem kıcının kapılardan geçip güverteye çıkışını izlerken, gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerine kaldırmaya başladım bile. Bir an duraksıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor, sonra *siktir et* diye düşünüyorum. Yapacağım.

Kot pantolonumun fermuarını açıyorum, çoraplarımı çıkarıyorum ve mutfakta sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla duruyorum. Neyse ki uyumlular, siyah ve dantelli, yine de tanga giymemiş olmayı dilemeye başlıyorum.

Şu anda Wolf'u dışarıda göremesem de beni görebildiğini biliyorum, mumlar ve mutfağın ortam aydınlatmasıyla aydınlanan bedenimi. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum, fazladan bir şişe şarap alırken karnımı emiyorum. Kıvrımlı bir kızım ama vücudumla ilgili çok fazla takıntım yok çünkü birlikte olduğum erkeklerin hepsi

ekstra dolgulu kum saati figürü. Lisedeyken popüler kızların çoğundan daha iri olduğum için kendime güvensizdim, özellikle de kalçalarım ve göğüslerim konusunda ama mezun olup ne istediğini bilen erkeklerle tanıştıktan sonra vücudumun güçlü bir silah olduğunu öğrendim.

Ama şu anda, mutfakta iç çamaşırlarımın içinde, dışarıdan bakışlarının sıcaklığını hissederken, onun daha büyük bir silaha sahip olduğunu hissediyorum ve aletini kastetmiyorum. Wolf hakkında kurduğum tüm fantezilerde, ki çok fazla kurdum, vücudunu ilk kez birine açmanın verdiği o endişeli, çırpınan hissi unutmışum. Ben kendimi çok *savunmasız* hissediyorum ama o öyle değil. Onun hiç savunmasız olduğundan emin değilim.

Bu yüzden şarabı bir süreliğine bıraktım, bir şişe viskiyi kendime doğru kaydurdım, kapağını açtım ve büyük bir yudum almaya başladım. Ve sonra bir tane daha, öksürene ve cehennem gibi yanana kadar. İşte. Bunun yardımı olur.

Şarabı tekrar elime alıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıdan çıkıyorum.

Dışarıda hava buz gibi, rüzgâr okyanustan esiyor ve saçlarımı dağıtıyor. Soğuktan küçük bir ciyıklama sesi çıkarıyorum ve sonra güverteden jakuziye doğru koşuyorum, Wolf'un her hareketimi izlediğinin tamamen farkındayım, bu da her yerde zıplayan göğüslerim de dahil. Daha destekleyici bir sütyen giymeliydim.

"Biliyor musun, bir vampirle aynı jakuziyi paylaşacağım hiç aklıma gelmezdi," diyorum ona, jakuzinin kenarından atlayıp suya girerken. Bunu yaparken zarif görünmeye çalışıyorum ama neredeyse düşüyordum. Bir çılglık atıyorum, etrafıma su sıçırıyor ve Wolf son anda şarap şişesini elimden kapıyor.

"Daha önce hiç jakuziye girmemişsin gibi görünüyor," diyor gülerek, ben kendimi düzeltmeye çalışırken. Su o kadar inanılmaz sıcak ki ürpermeme neden oluyor. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek Wolf'a yakın bir yer buluyorum ama yüzünün içine girecek kadar yakın değil. "Viskiden olmalı," diye ekliyor.

"Bunu gördün mü?" Ben sordum.

Bana sessiz bir gülümseme veriyor, gözleri jakuzi ışıklarında parlıyor. "İzlediğimi biliyorsun."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir heyecan akıyor. Beni orada yakaladı. "Peki hayal ettiğin gibi miydin?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Gözleri göğüslerimin üzerinde gezinirken gülümsemesi derinleşiyor ve arkalarında sıcaklık yalamaları bırakıyor. "Daha da iyi."

Şimdi kızarıyorum. Belki de sıcak su yüzündendir. "Sarhoş olmamızı öneren sendin. Ben sadece bir başlangıç yapıyordum."

"Aslında bunu öneren sendin," diyor ve arkasından küvetin kenarındaki çıkıntıya uzanıyor. Bana bir şarap kadehi uzatıyor, sonra tirbuşonu alıp bir şişe kırmızı şarap açıyor. Dışarıdaki loş ışıktaki etiketi zar zor seçebiliyorum, sonra bunun nedeninin etiketin çok eski ve soluk olması olduğunu fark ediyorum. En az elli yıllık olmalı.

"Vay canına," diye yorum yapıyorum. "Dark Eyes'ta böyle bir servis yaptığımızı hiç görmemiştim."

"Solon'un özel rezervinden olmalı. Eğer evdeki mahzenin etkileyici olduğunu düşünüyorsan, bir de buradakine bakmalısın." Şarabı bardağıma döküyor, sıvı ağzımı sulandıran koyu parlak bir yakut rengi.

"Peki, buraya kaç kez geldin?" Kendine biraz doldururken sordum. "Senin için çalışmaya başladığımdan beri buraya geldiğini gördüğümü sanmıyorum."

"Benim için çalışmıyorsun Ametist," diyor Wolf, adeta azarlayarak. "Benimle. Ben senin patronun değilim."

"Sen asırlık bir vampirsin. Bazen seni patronum olarak düşünmemek zor," diye itiraf ediyorum, bardağı burnumun altında gezdiriyorum, toprak, kiraz ve menekşe kokluyorum.

"Bundan emin değilim. Solon'a nasıl baktığımı gördüm. Büyük bir saygı ve hürmetle."

"O benim hayatımı kurtardı," diyorum sessizce.

"Biliyorum," diyor Wolf. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." "Sanırım ben de sana aynı şekilde bakıyorum."

Bir an bana bakıyor, gözlerinin ardında düşünceler dönüyor. "Hayır, bilmiyorsun."

"O zaman sana nasıl bakabilirim?"

Dudaklarını birbirine sürüyor, hâlâ bana bakıyor. "Eskiden bana bir ağabey gibi baktığını düşünürdüm."

İçten içe irkiliyorum, çünkü onu *kesinlikle* öyle görmüyorum ve hiçbir zaman da görmedim. "Ama artık değil mi?"

"Hayır. Artık değil."

Burnumu sokmak, ayrıntıları sormak istiyorum, ama eğer teklif etmiyorsa, o zaman işleri gerçekten garip bir hale getirebilirim ve zaten onunla sıcak bir küvette yarı çıplakken garip bir anla uğraşmak istemiyorum.

"Nasıl oluyor da seni hiç beslenirken görmüyorum?" Ona soruyorum.

Bana göz kırpmıyor, konu sapmış durumda. "Ne?"

"Sadece tuhaf olduğunu düşünüyorum," diyorum, şaraptan bir yudum alırken. Tadı cennet gibi. "Zaman zaman besleme odasını yönetiyorum, orada neler olduğunu gördüm. Ezra'yı bazen beslenirken gördüm. Ama seni hiç görmedim."

"Ya da Solon."

"Solon'un Lenore'u var. Ondan önce de odasına birini getirirdi."

"O zaman ben de aynıyım."

"Ama odana kimseyi getirdiğini görmedim," diyorum ona. Ve bu doğru. Wolf'un bakire olmadığını biliyorum - Ezra'nın yakın geçmişteki ve uzak geçmişteki bazı vampirlerden bahsettiğini duydum. Ama dürüst olmak gerekirse, beslenmek ya da sevişmek için odasına birini aldığını hiç görmedim.

"Gerçekten merak ediyorsun, değil mi?" diye soruyor, neyse ki bitmek bilmeyen dürtmelerimden rahatsız olmaktan çok eğlenmiş gibi konuşuyor. Başımı sallıyorum. "Şey, odamda besleniyorum. Bazen de Karanlık Gözler'in ortasında, sen benimle konuşurken besleniyorum. Bunu bir bardaktan yapıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bekle. Yani bazen şarap içtiğini düşündüğümde aslında kan mı içiyorsun?"

"Doğru," diyor içkisinden bir yudum alırken. Kadehini bana kaldırıyor. "Merak etme, bu hâlâ şarap."

"Peki, kim bağışlıyor?"

Başını öne eğiyor. "Bilmiyorum. Özel biri değilim. Karanlık Oda'dan bir insan. Olması gereken tek şey bu."

"Ama..." Kafamı toparlamaya çalışarak başlıyorum. Onu şarap içerken gördüğüm onca zaman, ne kadar sıklıkla birinin kanını içiyordu? Tüm bunları neden bu kadar ilgi çekici bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. "Yani, belli bir kişiyi tercih etmiyor musun? Peki ya tadı? Bu farklı değil mi?"

"Öyle, ama bu benim için hiç önemli olmadı. Bir vampirin kanla ilişkisi kişisel bir ," diye açıklıyor. "Karmaşık olabilir, tıpkı yemeğin bazı insanlar için karmaşık olabileceği gibi. Bazı vampirler beslenirken acı çektirmekten hoşlanır. Diğerleri bunu çok samimi buluyor ve bunun yerine bir kaptan içmeyi tercih ediyor. Diğerleri ise verici kim olursa olsun bunu cinsel buluyor. Bazıları ise sadece belirli insan türlerinden beslenirken, bazıları da kan konusunu hiç düşünmez ve sadece kendilerine yetecek kadar kan alır."

"Ve bunu çok samimi bulan sen misin?"

Başını sallıyor, dudakları bir an için sert bir çizgiye dönüşüyor. "Hayır. Ben başka bir kategoriye giriyorum. Kontrolünü kaybedenler."

"Solon gibi," diye öneriyorum. "Lenore bana ilk başta onu beslemek konusunda çok tereddütlü olduğunu çünkü canavarın ortaya çıkmasından korktuğunu söyledi."

"Hayır, onun gibi değil. Solon aç olduğu için beslenirken asla kontrolünü kaybetmedi. Korku ya da duygular yüzünden kontrolünü kaybetti ve bu da canavara yol açtı. Benim için, uzun süre aç kaldıktan sonra... doyumsuz oluyorum. Doyumsuz. Ben..." duraklıyor, gözleri kararıyor. "Vahşileşiyorum."

Bunun beni korkutması ya da rahatsız etmesi gerekiyorduydu, öyle olmadı. "Beslenmeler arasında bu kadar uzun süre geçmemeyi düşündün mü? Bu biraz açlık-temizlik meselesine benziyor. Daha sık yersen bu kadar aç olmazsın."

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerini suya dikmiş, düşüncelere dalmış. "Bilmiyorum. Bir bardak kanla bile kendimi dizginlemek zor. Beni genellikle bir bardakla gördüğünüzde, çoktan birkaç tane içmiş oluyorum. Bazen kendimi cezalandırmak için dizginlediğimi düşünüyorum. Ya da belki ben..."

"Belki de çocukluğunuzdan, babanız öldükten sonra içinize öyle işlemiş, öyle kalmış. Buhran dönemini yaşayan ve hayatlarının geri kalanını kupon keserek ve çorba stoklayarak geçiren insanlar gibi."

"Olabilir," diyor ve bir kadeh şarabı tek seferde bitiriyor. Kırmızı sıvının bir kısmı ağzının kenarından dökülüyor ve sanki kan içiyormuş gibi görünüyor. İçimden bir heyecan daha geçiyor, içim ürperiyor.

"Seni beslenirken görmeyi çok isterim," diyorum istemeden. "Bir bardaktan değil, bir insandan."

Sanki bunu da söylediğime şaşırmış gibi bana bakıyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Benden beslenebilirsin."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Yapmazdım. Asla yapmam."

"Yani bunu hiç düşünmedin mi?" Ses tonum hem şakacı hem de ciddi, soruyorum. "Beni ısırmayı, benden beslenmeyi."

Sikeyim beni.

Bana bakıyor, bakışları her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Bu düşünceyi duymamış olabilir ama hissetti. Sanki rahatsız olmuş gibi kendini ayarlıyor.

"Ben bir vampirim, Ametist. Elbette bunu düşündüm." Gözlerini kapatıyor, burnundan derin derin nefes alıyor. "Ama bu vahşi olurdu."

"Belki de şiddetini seviyorumdur."

Gözleri fal gibi açılarak beni delip geçiyor. "Bundan hoşlanmazsın."

Viskiden mi, şaraptan mı, sıcak küvetten mi, yoksa bunca yıllık birikimden mi bilmiyorum ama aniden suyun içinde ilerleyip ellerimi omuzlarına koyuyorum, teni sıcak suya kıyasla daha da soğuk geliyor. "Neyi sevdiğimi bildiğini sanmıyorum," diyorum ona. "Ya da ne istediğimi."

Odak noktası neredeyse yüzüne gelen göğüslerimin kabarıklığına, sonra çeneme, ağzıma ve gözlerime gidiyor. "Fikri anlamaya başlıyorum," diye mırıldanıyor.

Yüzüme sinsi bir sırıtma yayılıyor, artık tamamen güçlenmiş hissediyorum. Yumuşak kalçalarım sert kalçalarının her iki yanında olacak şekilde ona binecek şekilde hareket ediyorum. Şu anda cesur davrandığının farkındayım, utangaçlığım sıcak suda eriyip gitmişti ve ona karşı şansımı deniyorum çünkü tüm işaretleri veriyor olsa da, istediği şeyin bu olup olmadığından hala emin değilim. Öyle bir noktadayız ki, geri dönüp sadece arkadaş olmaya devam edebiliriz, hiçbir çıkarımız olmaz ve ilişkimiz yine de kurtulabilir.

Ama geçilemeyecek bir çizgi var ve ben onun üzerinden geçiyorum, bir ayağımı diğer tarafa atmış, devam etmek için ondan bir işaret bekliyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi," diyor sert bir sesle, elleri belimin kenarlarında geziniyor, gözleri ayrılmış dudaklarıma yapışmış. "Tam bir baş belasısın."

Oh bebeğim. Ona hınzır bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, uzun sert boyunun bana doğru bastırıldığını hissedene kadar ona daha derinden sarılıyorum, aramızda sadece ince ıslak kumaş var.

Aman Tanrım.

Onu *hissedebiliyorum*.

Bunun inanamıyorum.

"Bu durumda alay konusu olanın *sen* olduğunu hiç düşündün mü?" Söylemeyi başardım.

Başını eğip beni değerlendiriyor, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Şu anda bu durumda mı?" Sesi şimdi daha da alçak, sinirlerimi dans ettiriyor. Gözleri şiddetle keskinleşiyor. "Kesinlikle alay etmiyorum."

Elini karnıma götürüyor, uzun ve güçlü parmaklarını iç çamaşırlarımın altından geçiriyor ve iyi ki birkaç hafta önce ağda yaptırmışım diyorum çünkü parmağı klitorisimin üzerinden geçiyor ve hemen nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Çizgiyi mi geçiyordum? Beni hemen kenara çekti.

"Kesinlikle dalga geçmiyorum," diyor yine, bana bakarken dudağını ısırtıyor. Yemin ederim beni sadece gözleriyle bile boşaltabilir, yani parmaklarıyla

klitorisimin üzerinde dönmesi sadece pastanın üzerindeki krema.

"Siktir," diye fısıldıyorum, kalçalarımı aşağı iterken başım geriye gidiyor, suda daha fazla sürtünme, daha fazla basınç elde etmeye çalışıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, parmaklarını daha sert ovuşturuyor, ancak hareket hala o kadar yavaş ve kasıtlı ki, evet, hala alay ediyormuş gibi hissettiriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi sert ama aynı zamanda sessiz ve umutlu. Diğer eli yukarı geliyor ve çenemin yan tarafını kavlıyor. "Durmamı ister misin? Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

Yutkunmayı başarıyorum, yüzümü tutarken kapüşonlu gözlerinin derinliklerine bakıyorum, parmaklarının baskısı bacaklarımın arasında olduğu kadar çenemde de güçlü. "Ne düşünüyorsun?" Kalın bir sesle söylüyorum.

"Bence sen her zaman daha fazlasını isteyen bir kızsın," diyor başparmağını dudaklarımda gezdirerek. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

Tanrım.

Ucunu nazıkçe ısıyorum, bir saniyeliğine emiyorum ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

Ne istediğimi çok iyi biliyor.

Parmağını daha da aşağı iterken dişlerinin arasından sert bir nefes çekiyor, derisinin altında sıcak lav olduğumu hissedene kadar bana karşı baskısı artıyor. Yavaşça parmağını içime doğru itiyor ve ben hemen onun etrafında kenetleniyorum. Kahretsin, parmakları çok büyük.

Kahretsin, daha fazlasını istiyorum.

Wolf'la bunu yapmayı hayal ettiğimde, ilk kez yakınlaştığımızı hayal ettiğimde, her zaman bunun Dark Eyes'ta uzun bir vardiyadan sonra sarhoş bir şekilde kıyafetlerini yırtıp barda seviştiğimiz bir an olduğunu hayal ederdim. Ama bu, bu lüks bir rüya gibi. Uyuşturucu almış, alternatif bir evrende, yıldızların arasında yüzüyor gibi. Karanlık ve sonsuz bir gökyüzünün altındaki jakuzide, sanki birileri çok fazla pudra şekeri serpmiş gibi görünecek kadar çok yıldızla dolu olmak da deneyimin yarısı.

Ama Wolf, bedenimi öyle bir beceri ve güvenle idare ediyor ki, sanki bunu yıllardır bekliyormuş ve acele etmiyormuş gibi. İkinci bir parmağını içime sokarken, büyük elini başparmağı klitorisime baskı yapacak şekilde ayarlıyor, beni yakından, dikkatle izliyor, yüzümün zevke nasıl tepki verdiğini, dudaklarımdan kaçan küçük sesleri inceliyor.

"Seni boşaltmak gibi gizli bir saplantım var," diyor ve eğilip ağzını boynumun omuzlarımla birleştiği yumuşak eğime yerleştiriyor. Dudaklarını orada hissetmek omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti gönderiyor.

"Bu çok komik," diyorum nefes nefese kalarak. "Benim de senin beni boşaltmanla ilgili gizli bir saplantım var."

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum." Geriliyorum ve o da bana sırtarak geri çekiliyor.

"Yani senin hakkında ne hissettiğimi biliyor muydun?" Bir parmağını daha yavaşça üzerimde gezdirirken nefesim kesilerek soruyorum.

"Sana ne zaman anladığımı söylemiştim," diyor. "Birdenbire bana artık bir ağabey gibi bakmamaya başladın."

"Ben de kendimde gizemli bir hava olduğunu sanıyordum," diye homurdanıyorum, kendimi elinin üzerinde ayarlıyorum, onu daha derinde istiyorum.

"Sen pek çok şeysin bebeğim," diye mırıldanıyor kabaca.

Bebeğim. Bana bebeğim dedi.

Sanırım ölebilirim.

"Ve lanet olası açgözlülük de bunlardan biri," diye inleyerek devam ediyor, iki parmağını daha içime sokarken, neredeyse bana yumruk atıyor.

"Siktir." Yüksek sesle nefes alıyorum, vücudum onun etrafında sıkışıyor. Parmakları şimdiye kadar sahip olduğum herhangi bir horoz kadar iyi hissettiriyor. Ama onun sikinin daha da iyi hissettireceğini biliyorum.

"Ben de senin sesinin nasıl olacağını hayal etmiştim," diye ekliyor, sesi ipeksi bir tona bürünüyor. "Sesin rüyalarımdaykenden daha iyi çıkıyor."

"Bunun tek yönlü bir yol olması adil görünmüyor," diyorum ona, bir elimle uzanıp sikini tutmaya, onu bana yönlendirmeye çalışıyorum.

Serbest elini suya daldırıyor ve beni durdurmak için bileğimi sıkıca kavıyor. "Bu benimle ilgili değil."

"*Senin* aletini kendi zevkin için içimde istediğimi mi sanıyorsun?" Parmakları beni daha derinden sikerken gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Oh, hayır. O da tamamen benimle ilgili."

Sırıttıyor. "Dediğim gibi. Lanet olası açgözlü."

Sözlerini noktalamak için parmaklarını daha sert sokuyor, tüm doğru noktalarda eğilip kıvrılıyor, içimdeki basınç barajdaki bir nehir gibi artıyor.

"Kurt," diye inliyorum, bedenim titremeye başlıyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, kendimi uçurumun kenarından uzak tutmaya çalışıyorum. Deli gibi boşalmak ama çok erken olmasından, bunun son olmasından korkuyorum. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Ya tek alacağım buysa?

Dilimi ısııyorum, omuzlarını kavrayıp gözleriyle buluşmaya çalışıyorum.

Kahretsin, o çok güzel.

Ve bana yukarıdan bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

"İşte böyle bebeğim, boşalırken bana bak," diyor derin, hırçın bir sesle ve sonra kendimi bırakıyorum, serbest düşüşe geçiyorum.

Elinin üzerine sertçe boşalıyorum, kalçalarımı ona doğru sallıyorum, parmakları daha derinlere dalıyor, keşfedilmemiş hiçbir santim bırakmıyor. , gecenin içinde çınlayan bir dizi küfür ve sanki ruhum o yıldızlardan usulca süzülen milyonlarca küçük güzel parçaya ayrılıyor gibi hissediyorum.

Vay anasını.

Yani, *lanet olsun*.

Bana ne oldu böyle?

Nefes nefese kalıyorum, bedenim hâlâ onunkinin üzerinde titriyor ve o sanki dünyanın kralymış gibi gülümsüyor. Beni belimden kavıyor ve bankta oturmam için hareket ettiriyor, başım jakuzinin kenarına yaslanıyor, siyah gökyüzü üzerimde dönüyor.

Wolf'un beni boşalttığına inanamıyorum.

Beni parmakladığına.

Wolf.

Benim kurdum.

Bu sabah uyandığımda günün getireceğini düşündüğüm şey hiç de bu değildi.

İşte o zaman kafama dank etti. Az önce beni eliyle sikti ve daha öpüşmedik bile.

Gözlerimi açıyorum, alkol ve orgazmın dalgaları hala dünyamı döndürdüğü için görüşüm bir an bulanıklaşıyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyorum, sadece birkaç santim uzağımdaki yüzüne uzanıyorum, parmak uçlarım onun güzel kemik yapısının üzerinde geziniyor. daha yakına çekmeye, sonunda öpmeye çalışıyorum ama o sadece aşağı doğru kaymaya başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Bacaklarımı ayırışından, suyun derinliklerine batarken gözlerindeki dans eden bakıştan belli olsa da soruyorum. "Boğulacaksın."

Bana sırtıyor. "Yapmayacağım."

Kafası suyun altında kayboluyor.

Elleri iç uyluklarımı kavırıyor, onları birbirinden ayırıyor.

Hâlâ zonkluyorum, vücudum yanıyor ve çok hassas olduğumu biliyorum, ama iç çamaşırımın ıslak kumaşını yana ittiği an, aniden tekrar gidebileceğimi fark ediyorum.

Tekrar tekrar gidebilirim.

Ve görünüşe göre, o da yapabiliyor. Hiç tereddüt etmiyor, kafasını bacaklarımın arasına sokuyor ve kalçalarım kafasını kavrayıp gözlerim geri dönene kadar diliyle bana saldırmaya başlıyor.

Daha önce jakuzide seks yapmıştım. Ve tabii ki daha önce jakuzide parmaklandım. Ama daha önce hiç kimse bana jakuzide oral seks yapmamıştı ve bunun yüz derecenin üzerinde olması ve kişinin bir dakikadan kısa bir süre içinde boğulacak olması da dahil olmak üzere tüm normal nedenlerden dolayı.

Ama Kurt bir insan değil. Sıcak onu aynı derecede rahatsız etmiyor ve nefesini sonsuza kadar tutabiliyor. Nefes almaya *ihtiyacı* olduğunu bile sanmıyorum. Belki de oksijen vampirler için bir ikramdır, bilemiyorum.

Bildiğim tek şey bunun aklımı başımdan aldığı. Genellikle duyarsızlaştırıcı olan suyun içinde bile, dili sert ve güçlü, beni yukarı aşağı yalarken tüm doğru sürtünmeyi sağlıyor, klitorisimi dudaklarının arasında emiyor, dilini derinlere daldırıyor.

Tanrım, bir vampir tarafından yenmek en iyisi. Eğer jakuzide böyle hissediyorsam, kuruyken hissettiklerimi hayal bile edemiyorum. Şimdiden devrelerimin aşırı yüklendiğini hissediyorum ve çıldırmamak için sıcak küvetin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum, tırnaklarım malzemeyi kazıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, dilinin becerisi benzersiz, klitorisimi dudaklarımı karıncalandıran sert geçişlerle döndürüyor ve daire içine alıyor. "Lanet olsun."

Beni duyamaması, inlemelerimi ve küçük duyamaması da garip, sanki sessize alıyorum. Ama sonra beni duyabildiğini fark ediyorum. Ben ne kadar yüksek sesle inlersem, o da bana o kadar sert davranıyor, şişmiş etimi dudaklarının arasında emiyor, ta ki ben tekrar boşalmaya o kadar yaklaşına kadar.

Bu onun doğaüstü duyuları. Beni duyabiliyor, hissedebiliyor, muhtemelen sadece bedenimi dinleyerek ne zaman boşalmak üzere olduğumu tam olarak biliyor. Ben farkında olmadan onunla konuşuyor.

Ve bu ona tam olarak ne istediğimi söylüyor.

Dili bana saldırıyor, ağzı sert ve hızlı hareket ediyor, aç ve beslenmiyor olsa bile, yine de benden ziyafet çekiyor. Çekirdeğimdeki sıcak, kalın basınç erimiş, içime yayılıyor ve sinirlerim bir ip gibi gerilmiş gibi hissediyor, kopmak üzere ve ve...

"Oh, lanet olsun!" Boğazımdan bir çığlık kopuyor, derin, karanlık ve ilkel bir şey ve Wolf'un yüzünde kıvranıyorum, su küvetin üzerine sıçrarken

Kalçalarımı yukarı itiyorum, tüm kontrolümü kaybedene kadar dilinin beni daha derinden becermesine yardım ediyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki, suyun içinde kayıyorum, soluk soluğa kalıyorum, kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum, ancak uzuvlarım sarsılıp titrerken unutulmaya yenik düşüyorum, sanki zihnim açılmış ve içindekiler dışarı dökülmeyi durdurmayacakmış gibi.

Su başımın üstüne çıkıyor.

Sonra her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

WOLF

"A methyst?" Kapı aralığından sesimi alçaltarak soruyorum. Sırtı bana dönük, yan yatarken birkaç dakika onu izliyorum ve nefes aldığından emin oluyorum. Nefes alıp almadığını değildi, bu benim sahip olduğum bir his, ama yine de göğsünün yükselip alçaldığını, vücudunun şafakla aydınlandığını görmek rahatlatıcı.

Muhtemelen çekip gitmeli, aşağı inmeli ve bir fincan kahve daha koymalıyım. Belki ona kahvaltı hazırlarım. Bir aşık böyle yapardı, değil mi? En azından onu bayıltacak kadar boşaltan bir arkadaş böyle yapardı.

Ama orada durup onu izliyorum. Bu anı onu en son uyurken gördüğüm, evde kâbus gördüğü zamanla bağdaştırmakta zorlanıyorum. Bu sanki bir ömür önce, başka bir dünyada, başka bir yüzyılda yaşanmış gibi geliyor. Birdenbire, onun çağlar boyunca benimle yaşamasının nasıl bir şey olacağı hissine kapılıyorum ve bu göğsüme inen bir balyoz gibi oluyor.

Bunu istiyorum. Onu istiyorum ve *bunu* istiyorum.

Ama buna sahip olamam. Çağlar boyunca asla benim olmayacak. Her zaman insan olacak ve denesem bile onu vampire dönüştüremem. Sadece yasadışı olmakla kalmaz, sonuçları ikimizin de katlanabileceğinden daha büyük olur.

Nefesimi içime çekiyorum, boğazımda safra gibi yükselmek isteyen kederi gömmeye çalışıyorum. Neyin olamayacağını düşünemiyorum, sadece önümde olanı düşünebiliyorum.

Ametist, inişli çıkışlı kıvrımları, harika göğüsleri ve sikilesi kıcıyla, onu öpmem için yalvaran dudakları, ona her şeyimi vermemi isteyen gözleriyle o muhteşem yüz. Dün gece geri , bir parçamı ondan uzak tuttum, ama yine de bana ait olduğunu hissettim, sadece bana. Sadece onun boşalmasını, gözlerinin nasıl bakacağını, içinden nasıl hissedeceğini, çıkaracağı sesleri hayal etmiştim ama gerçek bundan çok daha fazlasıydı. Onunla ilerlerken dikkatli olmazsam, bir keş gibi, bir vampir gibi kolayca bağımlı olabilirim, kan için doyumsuz, ama aynı zamanda onun için, beden ve ruh.

Buna izin veremem. Solon Ametist'in buraya gelmesini önerdiği anda bana da gitmemi söyleyeceğini biliyordum. Bu onun zorlamasıydı, sonunda bu işi bitirip sevişmemiz ya da en azından konuşup birbirimiz için ne olduğumuzu anlamamız gerektiğini söyleme şekliydi. Bunu sistemimizden çıkarmamız. Karanlık Gözler'e ve San Francisco'daki eve geri döndüğümüzde ya hayatımıza devam edebileceğimizi ya da... taşınabileceğimizi umuyor.

İkincisi olmayacak. Keşke öyle olsaydı. Keşke . Ama olmayacak. *İşte bu yüzden dün gece dün geceydi*, diyorum kendime, yatak odasının penceresinden

petrol grisi ufukta gökyüzünün aydınlanmasını izlerken. Biraz eğlence, kaçınılmaz bir şey ama yine de bir şey. Bir bakıma, bayılması iyi oldu çünkü muhtemelen onu becerirdim ve o zaman gerçekten biterdi. Onun yerine, suyun altına doğru kaydığını fark ettim ve hemen yukarı çektim. Sayıklıyordu, gözlerini zar zor açabiliyordu. Sanki tüm alkol bir ona vurmuş gibiydi. Onu içeri götürdüm, biraz su getirdim ve yavaş yavaş gelmeye başladı, her şey gibi sarhoştı. Onu yatağa götürdüm, havluyla , kıyafetlerini çıkardım pijamalarını giydirdim. Sonra saatlerce köşedeki sandalyede oturup iyi olduğundan emin olmak için.

Sonra odama gittim. Gözümü bile kırpmadım. Uyuyamadım. Onu düşünüp durdum, parmaklarımın etrafında boşalırken hissettiklerini, adımı inleyişini. Dün gece dört kez kendimi tatmin ettikten sonra bile, hala bir rahibenin göt deliğinden daha sıkı sarılmış durumdayım.

Sinirle küçük bir hırıltı çıkarıyorum ve bu onu kıpırdatıyor, gıcırtılı bir inilti çıkarıyor. Yavaşça başını kaldırıyor, sonra varlığını fark ettiğinde -her zaman fark eder- omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Hey," diyor sert bir sesle.

"Günaydın," diyorum ona, kapı aralığına yaslanarak.

Kaşlarını çatıyor ve sonra yavaşça sırt üstü dönüyor, dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve şaşkınlıkla pembe pijamasına bakıyor. "Ne... Dün gece ne oldu? Ben, uh..."

"Jakuzide mi demek istiyorsun?"

Lütfen bana bunu hatırladığını söyle.

"Evet, evet. Sen... evet sen... senin suyun altında olduğunu hatırlıyorum," bariz olanı atlıyor. "Ve sonra ben..."

"," haber verdim.

"*Bayıldım* mı?" diyor inanamayarak.

"Evet," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Şarap, sek viski, akşam yemeği yememek, sıcak küvette çok uzun süre kalmak ve sana verdiğim akıl eriten orgazmların birleşimi bayılmana neden oldu." Duraksıyorum ve ona şakacı bir sırıtış atıyorum, böylece en azından bundan rahatsız olmadığımı anlıyor. "Görünüşe göre bu insani bir şey."

Başını sallıyor ve bu hareket onu aniden durduruyor, şakağını tutuyor. "Ah, başım. Bunu yapmamalıydım." Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Eminim bu egonu ayın üzerine çıkarmıştır, değil mi?"

"Şey, evet, bir anlamda," diye itiraf ediyorum. "Yine de bilincini biraz daha açık tutmanı tercih ederdim." Hâlâ ona yapmak istediğim şeyler vardı.

"Vay canına," diyor tekrar pijamalarına bakarak. Kaşları bir araya geliyor. "Bir dakika, bunları nasıl giydim ben?"

"Seni ben giydirdim."

Gözleri komik bir şekilde büyüyor, kesinlikle çok sevimli. "Beni sen mi giydirdin?" Üstünün yakalı yakasını çekip çıkarıyor ve aşağıya bakıyor. "Yani beni çıplak mı gördün?" Son kelime bir oktav yükseliyor.

"Dilimi içine soktuğumu düşününce bunun o kadar da büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

Bu onu hareketsiz kılar, parmakları pijamasının kenarına kıvrılır. "Yani bu bir rüya değildi."

"Rüya değil," diyorum ona, sonra fark ediyorum ki eğer isterse, olanlardan pişmanlık duyarsa bir çıkış yolum var. Boğazımı temizliyorum. "Ama eğer istediğin buysa, kolayca bir rüyaymış gibi davranabiliriz."

Ona rahat bir gülümseme daha veriyorum ama cevabı için nefesimi tutuyorum.

"Hayır," diyor hızla ve ben nefes veriyorum. "Hayır, hayır. Dün gece iyiydi." Kendi kendine gülüyor. Müzik sesi gibi. "İyiydi. Sadece bayıldığım için utandım ve neredeyse ölüyordum."

"Sen de insansın," diyorum ona, parmak uçlarımla kapı eşiğine vurarak. "Bir fincan kahve daha getireyim. Kahvaltı ister misin? Emilio buzdolabını da doldurdu."

Başını sallıyor ve gülümsemesi o kadar içten ve yumuşak ki başım dönüyor. "Bu hoşuma giderdi."

Aptalca bir şey söyleyemeden odasından çıkıyorum.

AMETIST'I GERÇEKTEN İYİ TANIYORUM.

birlikte yapmak.

Lattelerinde yulaf sütünü sevdiğini biliyorum, ancak belirli bir marka olması gerekiyor ve sevdiğinde bile sadece yarısını bitiriyor.

Pazar günleri hariç hızlıca duş aldığını, banyoda en az bir saat kaldığını ve çıktığında pespembe ve erik gibi buruşuk olduğunu biliyorum ama o kadar rahat görünüyor ki bunu ona hiç söylemiyorum. Yemek yerken çatalına her şeyden biraz alması gerektiğini biliyorum, bu da yemeğini birçok parçaya bölmek anlamına geliyor. Körü körüne yemiyor, her lokmayı düşünerek yiyor. çok dağınık bir yiyici.

Karanlığa olan hayranlığına rağmen (okült, cadılar, hayaletler, vampirler) korku filmleriyle başa çıkamadığını ve ilk atlama korkusundan sonra odayı ya da sinemayı terk edeceğini biliyorum.

Sabahları giyinirken 90'ların R&B' açtığını biliyorum, ne kadar onu çağırıp Mastodon ya da başka bir şey olduğunu söyleseniz de yalan söyleyecektir.

Cesur ve güçlü dış görünüşünün altında, onu terk eden babası için hala yas tutan küçük bir kız olduğunu ve kaybının aşka ve ilişkilere bakışını tanımlamaya başladığını biliyorum ve bunun benimle ilgili her şeyden çok onun her zaman bekar olmasıyla ilgisi var.

En azından son kısmı bildiğimi düşünüyorum.

Onun hakkında ne kadar çok şey bilsem de, hâlâ çok şey var.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordum.

Amethyst domates suyuyla karıştırılmış Coors Light içkisinin üzerinden bana bakıyor. Ona pastırma, yumurta ve haşhaştan oluşan büyük bir kahvaltı hazırladıktan sonra (midem sadece pastırmayı kaldırabiliyordu), Adirondack sandalyeleri depodan çıkardık ve uçuruma bakan güvertenin kenarına taşındık. Burada oturduk, o akşamdan kalma bir içkiyle, ben sade bir kahveyle, dalgaların çarpışmasını dinledik, okyanusun üzerinde duran deniz tabakasının arkasındaki sabah ışığını izledik. Buradaki ışığın donuklaşmasını seviyorum, ruh halime göre ayarlıyorum.

"Yürüyüş mü?" diye tekrarlıyor kuru bir sesle. "Hareket etmek iyi olabilir," diyorum ona.

"mı?" diye soruyor.

"Ben sıkılmam."

"Elbette," diyor gözlerini devirerek, siyah saçlarını kulağının arkasına itiyor, bir sıra kurukafa küpesi donuk ışıktaki parlıyor. "Çünkü vampirler asla sıkılmaz."

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Hayır. Vampirler kesinlikle sıkılır.

Ben sadece sıkılmadığımı
söylüyorum." "Öyle mi?
Nedenmiş o?"

Omuz silkip rüzgârda dalgalanan çimlere bakıyorum, sadece okyanus ve bitki örtüsünün değil, içinde yaşayan hayatın kokusunu da içime çekiyorum. "Alacak bu kadar çok şey varken nasıl sıkılabilirsin ki? Duyularınız aşırı hızdayken her şeyi algılayabiliyorsunuz. Dikkat etmeniz gereken gizli bir dünya var."

"Peki diğer vampirler neden sıkılsın ki?"

"Çünkü kaldırması çok zor, sanırım. Bir süre sonra tüm bunları görmezden gelmeyi öğreniyorlar..." Elimi havada sallıyorum, "diğer şeyler. Bu çok fazla. Ama benim için Kara Güneş'te, kokudan, renkten ve ses zenginliğinden yoksun bir yerde o kadar uzun zaman geçirdim ki, sanırım..."

"Kupon kesen kişi gibi" diyor ve dünkü benzetmesini hatırlatıyor.

"Evet, aynen öyle. Kaç yıl geçerse geçsin, bunu hafife almıyorum."

"Peki, şu anda benim göremediğim neyi görüyor ya da duyuyorsun?" diye soruyor, vücudunu bana doğru çeviriyor, gözleri inanılmaz derecede parlak bakıyor. Merakını uyandırdığımda, her kelimeme kilitlendiğinde yüzünde beliren o ifadeye bayılıyorum. Kendimi tanrı gibi hissediyorum.

"Bunu söylemek zor," diye başlıyorum. "Daha önce hiç bir insanla konuşup karşılaştırma yapmadım."

"Pekala, dene," diyor, parmaklarını sandalyenin kenarına heyecanla vurarak. "Bana şu anda ne koktuğunu söyle. Burnunun çalıştığını fark ettim

fazla mesai."

Bilinçli bir şekilde burun deliklerimin kenarına dokunuyorum. "Tamam, tamam. Okyanusun tuzunun kokusunu . Çimen kokusu. Sandalyenin ahşabını, güverteyi. Senin içeceğin, benim kahvem."

"Uh huh, evet, ben de," diyor.

"İçkinizde bira için kullanılan şerbetçiotunun kokusunu alabiliyorum. Ana çeşit Yeni Zelanda'da, belki de Kuzey Adası'nın Nelson bölgesinde yetiştiriliyordu. En azından o civarda. Ayrıca meyve suyundaki domates türünün kokusunu da alıyorum, sıcak bir evde yetiştirilen bir şey. Kaliforniya, iç imparatorluk. Ucuz bir çeşit."

"Uhhh," diyor ve merakla içkisine bakıyor.

"İçeceğindeki eriyen buzun kokusunu alıyorum, buzdolabından filtrelenmiş su." Gözlerimi kapatıyorum. "Ayrıca aşağıdaki kumsalın, kumun, su kenarındaki kurumuş yosunların kokusunu alıyorum. Kayalıklardaki kuş pisliklerini, yuvalara yapışmış eski tüylerin üzerindeki güneşin sıcaklığını kokluyorum. Her zaman ölüm ve çürüme kokusu var, etrafımızda göremediğimiz pek çok şey ölüyor. Ama hayat da var. Bir şeyler doğuyor, yaşıyor. Sonsuz bir döngü."

Ametist sessizliğe gömülüyor. Gözlerimi açıyorum ve ona bir bakış atıyorum. Gözlerini kırıştırtarak ufka bakıyor.

"Bunlardan herhangi birinin kokusunu alıyor musun?" Cevabı bilsem de hafifçe soruyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bana yüklü bir bakış atıyor. "Uh, hayır. Anlamıyorum." "Başka bir duyu denemek ister misin? Bu çok eğlenceli."

Bana ters ters bakıyor. "Ve sen Johnny Nature Boy olacakken, ayaklarının altındaki her bir solucanı gösterip muhtemelen bana isimlerini ve doğum tarihlerini söylerken seninle yürüyüşe çıkmamı mı istiyorsun?"

Sikeyim. İsteddiği her şey olabilirim. Ayağa kalktım ve ellerimi uzattım. "Gel hadi."

Ellerime bakıyor, sonra içkisini bitiriyor, bardağı yere bırakırken buz küpleri şıngırdıyor ve ellerini benimkilere koyuyor. Çok küçükler,

narın, sıcak, içimdeki koruyucu düğmeyi açıyor.

Bu kadın için neler yapmazdım.

"Peki," diyor ve ellerini çekmek istediğini anlayabiliyorum ama tutuşumu güçlü tutuyorum. "Sahile mi gidiyoruz?"

Bu, Kaliforniya'nın en tenha sahil şeridi olan bu yerde yapılacak güzel, normal, hatta romantik bir şey olurdu ama ben normal değilim. Karanlık beni çekiyor.

"Ormanda," dedim ona.

"Ah, anlaşılıyor" diyor, ama bana bir gülümseme atarak sorun etmediğini belli ediyor.

Bir elimi bırakıyorum ama diğerini tutmaya devam ediyorum ve uzun çakıllı araba yolundan ana kapıya doğru yürümeye başlıyoruz, yaya kapısından geçip yola çıkıyoruz. Sadece buranın yerlilerinin arayabileceği türden belli belirsiz bir patika başına geldiğimizde, diğer elini bırakıyorum ve köklerle dolu ve eğrelti otlarıyla çevrili toprak bir patika boyunca yokuş yukarı yürümeye başlıyoruz. Yukarı çıktıkça kıızılağaçlar daha da uzuyor ve güneşi daha da kapatıyor.

"Önümde yürümemen gerektiğine emin misin?" Amethyst omzunun üzerinden bana bakarak soruyor, egzersiz yüzünden yüzü pembeleşmiş bile. Ter kokusunu alabiliyorum, feromonları dün gecedan beri yüksek viteste ve olmamam gerekirken sertleşiyorum.

"Ve bu manzarayı takas edelim mi?" Taytının içindeki kıcını işaret ederek sordum.

Pek etkilenmiş görünmüyor. Oflayıp pufluyor. "Yani, seni engelliyormuşum gibi hissediyorum."

Ona sırtıyorum. "Ne yaparsan yap beni geride tutacaksın."

Gülümsemesine rağmen kaşları çatık, irkiliyor. "Teşekkürler dostum."

"Dostum," diye tekrarlıyorum. "Şimdiye kadar o aşamayı geçtiğimizi sanıyordum."

Benden başka kimsenin duyamayacağı bir şey mırıldanıyor. "Sanırım her aşamayı geride bıraktık."

Tabii ki bu konuda yanılıyor.

"Bana bir şey söyle," diyorum ona.

"Lütfen şu anda kokladığım şeyle ilgili olmasın çünkü bir köpeğin bir yere kocaman bir çöp attığından eminim."

"Bir ayı," düzeltiyorum.

Olduğu yerde durdu. "Sen ciddi misin?"

Yine de başımı sallıyorum. Bu bölgede çok sayıda siyah ayı var ve bir gün önce kesinlikle bir tanesinin bulunduğu bir alandan geçtik.

"Baban seni ne zaman terk etti?" Soruyorum ve bu soruyu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı çarpışmaya hazırlanıyorum.

Kıpırdamıyor, sadece soruyu anlamaya çalışıyormuş gibi ağaçlara göz kırıyor. Sonra tekrar yürümeye başlıyor. "Dokuz yaşıyordum. Dün seni geçmişin hakkında konuşturmanın cezası mı bu?"

Yardım edemem ama . "Bu bir ceza değil."

Bana bir kez daha bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. "Tamam. Peki, ne bilmek istiyorsun?"

"Bu konuda hiç konuşmuyorsun. Annenden sadece ufak tefek bilgiler aldım."

İnanmayarak alay ediyor, kaşları profilden kalkık. "Annemle bu konuda konuştun mu?"

"Elbette," diyorum basitçe. "Annen de en az senin kadar benim için önemli. İkiniz de hayatımın ayrılmaz bir parçasısınız."

Bir an için bunu düşünüyor ve benim dikkatim tekrar önümde hareket eden ve esneyen kışına gidiyor. Sertleşmeme yardımcı olmuyor.

"Bütünleyici," diyor sonunda. "Bu bir vampir için büyük bir kelime."

"Kapa çeneni."

Gülüyor. "Tamam, bana daha uzun süre yürüyüş yapmak zorunda kalmayacağımı söylediğin sürece ne istersen konuşmaya ne dersin? Çünkü bu bir yürüyüş, Wolf. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben vahşi doğada gezecek tipte bir kız değilim. Belki bir çayırdan dolaşır, bir şehir parkında yürür ve güvercinlerden kaçırım. Ama hepsi bu kadar."

"Çok değil."

"Nereye? Daha önce hiç bu yürüyüşe çıktın mı?"

"Sadece devam et," dedim ona. Devam etmedim ama dönme vakti geldiğinde anlayacağım. Ayrıca, kızılâğaçların altı eve göre biraz daha sıcak ve vücut ısısı bugün her yerdeydi. Benim fark edip onun fark edemediği bir başka şey daha var ama bunu yüzüne vurmaya cesaret edemiyorum.

"Peki," diyor uzun uzun iç çekerek.

"Neden gittiğini öğrenebildin mi?" Tehlikeli bir bölgeye girdiğimi çok iyi bilerek soruyorum. Sadece onun hakkında daha önce hiç bilmediğim kadar çok şey bilmek zorunda hissediyorum.

"Ah evet," diyor, sesi alaycı bir tonda. "Birçok nedeni vardı, bu yüzden seçiminizi yapmalısınız. Bir tanesi başka bir kadını hamile bırakmasıydı. Bir diğeri kumar borcu olması ve bunun bizi etkilemesini istememesiydi. Bir diğeri de polis tarafından aranıyor olması ve kaçmak zorunda kalmasıydı. Ve son olarak da annemi artık sevmediğini ve benim onun için hiçbir zaman önemli olmadığımı, bu yüzden ayrıldığını ve başka bir yerde daha iyi bir hayat bulmaya çalıştığını söyledi. Hangisi olduğuna siz karar verebilirsiniz ama ben sadece sonuncusunun doğru olduğunu biliyorum."

Sikeyim. "Özür dilerim," dedim ona. "Gerçekten."

"Evet, benim hikayemin benzersiz olmadığını biliyorum. Her gün yüzlerce çocuğun başına geliyor."

Durmasını sağlamak için elimi omzuna koyarak uzandım. "Bu senin başına gelmemeliydi. Sen, annen, bundan çok daha fazlasını hak ediyordunuz."

Sertçe yutkunuyor, gözleri akıyor ve bu kalbimi kırıyor. "Teşekkürler." Aramızdaki yola, çam iğnelerine bakıyor. "Sanırım hiçbir zaman gerçekten bir açıklamam olmadığında bunu hesaba katmak zor, anlıyor musun? Mesela annem hayatına devam etmek için çok uğraştı. Ben lisedeyken Teddy adında bir adama tekrar aşık oldu ama yürümedi. Ona değer verdiğini biliyorum, iyi bir adamdı. Ve

Bazen, bunu hak etmediğini düşündüğü için mi işe yaramadığını merak ediyorum. Sanki babam onu bir kenara attığı için o da bir kenara atmış gibi. Ve eğer durum buysa, kendi değerinin ne olduğunu hiç öğrenebilecek mi? Her zaman kim olduğunu, bir ruh olarak, bir insan olarak değerini sorgulayacak mı?"

Başını sallarken dudaklarını birbirine sürtüyor. "Bilmiyorum, umarım bir gün ona dünyadaki her şeye değdiğini hissettirecek birini bulur, geçmişte verilen tüm zararı geçersiz kılacak birini. Bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

Amethyst'in sadece annesi hakkında değil, kendisi hakkında konuştuğunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Sigmund'u Viyana'da şahsen tanımak dışında (o günlerdi) bir psikiyatrist değilim, ancak yüzyıllardır etrafta olmak, insanların korkularını ve eksikliklerini tespit etme konusunda oldukça zeki olmanız anlamına geliyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen tüm bunların neresindesin?"

Düşünceli bir şekilde pembe dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bilmiyorum. Sanırım benim de aynı sorunlarım olabilir."

"Sana bir şey sorayım. On yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Gözleri büyüyor, alnı çizgileniyor. "On yıl mı? Wolf, ben on gün için bile plan yapamam."

"Evet yapabilirsin, ajandanı gördüm. Hadi ama. On yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Sadece başını sallar. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Evde olacağını düşünüyor musun? Dürüst ol. Duygularım için endişelenme."

Dudaklarını dişlerinin arasında sıkarak bunu düşünüyor. Sonunda, "Hayır." dedi.

Az önce ona duygularım hakkında endişelenmemesini söylediğimi biliyorum, ama söylemeliyim ki, bu bağırsaklara çelik parmaklı bir bottu. "O zaman kendini nerede görüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor kararlılıkla. "Belki de evde olacağım. Ben sadece..."

"Sadece ne? Söyle bana, Amethyst DeMille. Tek ve değerli hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?"

Düşünceli bir şekilde tekrar yere bakıyor. Sonunda omuzlarını kaldırıyor ve mor gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bilmiyorum! Bilmiyorum Wolf, sorun da bu. Bir yanım evde kalmakla ilgili bir sorun yaşamıyor, çünkü orası hayattan daha büyük, anlıyor musun? Her zaman özel bir şey için yaratıldığımı düşünmüşümdür ve belki de o özel şey vampirlerle ilgilenmektir. Yani, bu çok büyük bir olay. Dünyanın çoğu senin varlığından bile haberdar değil ama sen buradasın. Ve işte buradayım, bu sırrı öğrendim, her şeyden daha büyük bir sır. Sen bir vampirsin, neredeyse ölümsüz yaşam çizgilerine ve insanüstü güce sahip doğaüstü bir varlıksın ve ben de senin dünyanın bir parçası olmak için seçilmiş biriyim, beleşçi baba geçmişim, yemek kuponlarım ve kendim için bir şeyler yapma konusundaki bu tekrarlayan, bitmek bilmeyen dürtümle ben."

En iyi kararına rağmen uzanıp yüzünü ellerimle kavıyorum. Dokunuşumla gözleri hemen kapanıyor ve kalp atışlarını nefesini de sakinleştiriyorum. "Kendine bir şey yapmak zorunda değilsin," diyorum, sesim düzensiz çıkıyor. "Sen zaten bir şeysin. Açıkçası, sen her şeysin."

"Dünyaya mı?" diye fısıldıyor gözlerime bakarak.

"Benim için," diyorum ona. "Sen benim her şeyimsin. Siktir et dünyayı. Onların bir önemi yok. Ben önemliyim."

Bir an huşu içinde bana bakıyor, dolgun pembe dudakları aralanıyor ve beni içeri davet ediyor. Ben de huşu içindeyim. Normalde ona karşı bu kadar açık sözlü değilimdir, duygusal anlamda değil ama belki de işler benim anlayabileceğimden daha hızlı değişiyordur.

"Beni hiç öpmedin, biliyorsun," diye fısıldıyor bana, yanağını avucuma bastırarak. Derisinin altında kalp atışlarını hissedebiliyorum ve bu benim

sikim kotumun fermuarına bastırđı. "Beni parmakladın, beni yaladın ama beni hiç öpmedin."

"Tüm bu kelimeleri söylemeyi nasıl başardın ve hala bu kadar kimsesiz ve masum görünüyorsun bilmiyorum," diyorum. "Bu çok etkileyici."

Bakışları bir an için sertleşiyor, sanki bir şeyi gömüyormuş gibi. "Beni istemen için ne yapabilirim?"

Yüce Tanrım. Ciddi olamaz. "Seni istemediğimi düşündüren ne? Dün gece hatırladığını söylemiştin."

"Dün gece benim seni istememle ilgiliydi," diyerek dudaklarını avucuma bastırıyor, damarlarımda sıcaklık yükseliyor. "Bunun neresinde beni istemen vardı?"

"Muhtemelen seni elime ve ağzıma boşalttığım içindir?"

"Hiç gelmedin," diyor elimi yanağından çekip önümde geniş bir duruş sergileyerek. "Bu pek adil görünmüyor."

"Dün gece sen uyuduktan sonra birçok kez geldim." Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Kendi odamdaydım, merak etme," diye ekliyorum hemen.

"Endişelenmedim," diyor, dönüp tekrar yürümeye başlarken sesi sahte bir masumiyet tonu alıyor. "İsteseydin ben uyurken üzerime gelebilirdin."

Tanrım. Bugün ateş dolu, değil mi? Ametist her zaman cesur olmuştur ama yine de bunu söylediğini duymak...

"Ben hayvan değilim," demeyi başarıyorum nefesimin altında. O da gülüyor.

Tamam, belki de insandan çok hayvanımdır. "Yani, ben bir pislik değilim."

"Sen biraz götün tekisin," diyor parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Sadece benim için yeterli."

"Ben senin için başka neyim ki?"

Duruyor ve neredeyse ona doğru koşuyorum, şampuanının, terinin ve sıcak küvet klorunun baş döndürücü kombinasyonu burnuma doluyor, aletim protesto için titreşiyor.

Dönüp bana bakıyor, o durgun parıltı ışıktaki kuvars gibi parlıyor.

Sonra dudağını ısıtıyor, emiyor ve ben de emmek istemiyorsam ne olayım. Aşağı uzanıyor ve avucunu sikime bastırarak aletimi kavlıyor.

"Sen benim için nesin?" diyor boğuk bir sesle, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Sinir bozucu derecede anlaşılmazsın." Aletimi sertçe sıkıyor, kalbim göğsümde zıplıyor. "Şimdi beni sikecek misin, sikmeyecek misin?"

Nefesimi içime çekiyorum. "Sanırım istediğim çok açık," diyorum, avucuna bastırırken hafifçe inliyorum.

"Ama?"

"Bununla başa çıkabileceğinden emin değilim."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor. Bu gerçek, ama onun düşündüğü şekilde değil. Eğer onu becerirsem, ona sahip olmak için becereceğim. Zaten yeterince sahipleniciyim ve birlikte bile değiliz. Bir kere içine girdim mi, her şey biter. Sonuna kadar benim olacak ve ben hala onun bunu isteyip istemediğini bilmiyorum. Gelecek hakkında konuşmadık ve bana az önce söylediği şey, on yıl sonra buralarda olup olmayacağını bile bilmediği.

"Benimle gündelik yapabilir misin?" Ben de yapabileceğimi bilmediğim için soruyorum.

"Neden olmasın?" diyor omuz silkerek ve elini fermuarıma doğru kaydırıyor. "En azından deneyebiliriz."

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Ya işe yaramazsa?"

"O zaman işler değişir," diyor sessizce. "Wolf, seni kaybetmek istemiyorum. Bunu şimdi söyleyeceğim. Sen benim arkadaşımsın, bazen en iyi arkadaşımımsın gibi hissediyorum." Şu anda kotumu çözmekte olan en iyi arkadaşım. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Yani, eğer bu... eğer yaptığımız şey seni sonsuza dek kaybedeceğim anlamına geliyorsa, bunu istemiyorum. Buna izin veremem. Seni bu şekilde istiyorum ama hayatımda olmana daha çok ihtiyacım var."

"Bu olamaz... neden daha fazlası olamayacağını anlamak zorundasınız."
hafifçe sallıyor, gözleri adaşı gibi parlıyor. "Hayır. Anlamıyorum."

"Seni siktiğimde, benim olacaksın."

"Benim için sorun yok."

"Öyle misin? Çünkü öyle olduğumdan emin değilim."

Duraklıyor, parmakları fermuarımda. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. O sikimi çıkarmaya çalışırken bu konuşmayı yapmıyor olsaydık çok daha yararlı olurdu. Sikim zaten bunun için yalvarıyor olmasaydı daha da yardımcı olurdu.

"Vampir ya da başka türlü kadınlarla, onları ömür boyu sahiplenmek zorunda kalmadan yatmışsınızdır," diye ekliyor.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. "Evet. Ama sen farklısın."

"Neden?"

"Çünkü sen sensin... Çünkü ben..." Daha fazlasını söylemeye cesaret edemeyerek sözümü kesiyorum.

Tüm bunlardan dolayı kızın ertelenmesini bekliyorum, ama o kararlı değilse hiçbir şeydir. Bu kıza bir şeye sahip olamayacağını söyleyin, o da daha çok istesin.

Tanrım, ona bayılıyorum.

Bana müstehcen bir sırtış atıyor ve sonra tek bir yumuşak hareketle fermuarımı indiriyor, sesi ormanın sessizliğinde yüksek çıkıyor. "Seni boğazımdan aşağı boşaltırsam yine de beni sahiplenmiş sayılır mısın?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, damarlarım ısınıyor, dizlerinin üzerine çöküp kot pantolonumu ve boxer külotumu indirirken, sikim serbestçe sallanırken büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Hay sikeyim.

"Bilmiyorum," diyorum, küçük bir elini kalın uzunluğun etrafına sararken bakışlarım aletime yapıştı, o kadar acı verici bir şekilde sertleşti ki çok uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. "Sanırım öğrenebiliriz."

Ucunu ağzına götürmeden önce hınzırca bir sırıtma daha beliriyor. Dudaklarını yalayarak ıslatıyor, sonra dilini dışarı kaydırarak sikimin parıldayan ucunu yalıyor.

"Lanet olsun bebeğim," diye homurdanıyorum, hislerime yenik düşerken gözlerim bir anlığına kapanıyor. Taşaklarım geriliyor, göğsüm yanıyor, damarlarımdaki kan onun için, onu tüketmek, tüketilmek için açlıkla inliyor. Dün gece kontrol bendeysen, iştahımı ve arzularımı uzak tutabildim, ama ne kadar çok bırakırsam, kontrolü ne kadar çok ele geçirirse, o kadar çok canavara dönüşebilirim.

İnleme sesi çıkarıyor, sonra dudaklarını aletimin üzerinde kaydırıyor ve ben bile dayanamıyorum. Saçlarını tutup sıkıca yumruk yapıyorum ve küçük bir çığlık atıyor. Canını yakıp yakmadığımı görmek için ona bakıyorum, ama bile bana kocaman gözlerle bakıyor, gözlerinde hınzırlık parlıyor. Gülümsüyor, sonra beni sertçe emiyor.

Sikeyim.

"Durma," diye mırıldanıyorum, başını içime çekiyorum, yüzünü düzgünce sikene kadar kalçalarımı küçük daireler çizerek ileri itiyorum, tekrar bir nebze kontrol buluyorum. Ağzını yerinde tutuyorum, içine daha hızlı ve daha hızlı pompalıyorum ve dağınık, ıslak, kaygan oluyor. Sikim birkaç kez dudaklarından kayıyor, dişleri shaftımın uzunluğunu yerle bir ediyor, acı çok tatlı ve kurtulmak için ihtiyacım olan her şey bu.

Başımı arkaya atıp böğürüyorum, ses göğsümden çıkarken kaskatı kesiliyorum, neredeyse düşüyordum. Onun morarmış, dolgun dudaklarına bir, iki kez sertçe sokuyorum, sonra duruyorum, kalbim damarlarımda patlayacak kadar hızlı atıyor.

Bir an için tek duyduğum başımdaki kan, nefesimin kesik kesik kesilmesi, bir canavar gibi kükremeye başladığımda ürkütmüş olmam gereken dallardaki kuşların çırpınışları.

Sonra ağırlaşmış gözlerle aşağıya baktığımda Amethyst'in bana gülümsediğini, elinin tersiyle ağzını sildiğini ve beni yuttuğunu görüyorum

zevkle.

Bu sonsuza dek beynime kazınacak.

Ayağa kalktı, saçını dağıttığım yeri düzeltti, yanakları pembeleşti ve kızardı, "*nasıldı?*" gibi meraklı bir bakış daha attı.

Ona sadece çarpık bir sırtıma yapabiliyorum.

Çünkü az önce ne kadar sert boşalmış olsam da, o sadece iştahımı kabarttı. Onu ensesinden yakaladım.

Onu kendime doğru
çekeceğim. Ve onuöp.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

AMETHYST

O Ne zaman ayağa kalksam, Wolf'un gözlerinin yuvalarından fırlamasına bayılıyorum, döleri boğazımdan aşağı kayıyor (size söyleyeyim, vampir döllerinin tadı sizin döllerinizden çok daha iyi. ortalama sperm). Bir sonraki an gözleri durgun bir ateşle doluyor ve beni ensemden yakalıyor, parmakları inanılmaz derecede güçlü, sanki bir sıkışta omurlarımı kırabilirmiş gibi.

Nefesim kesildi ve beni kendine doğru
çektı. Beni öptü.
Sert.

Hemen teslim oluyorum, dudakları morarırken parmaklarım gömleğinin yakasına dolanıyor. Yüzümü siktığı için zaten hassas olan ağzım onunkine açılıyor ve dili güçlü ve acımasız, beni şiddetle öpüyor.

Derinlerinden gelen çığ bir inilti dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor ve sanki yapmazsam düşecekmişim gibi gömleğine daha sıkı tutunuyorum. Onun tarafından o kadar hızlı sürükleniyorum ki, zihnim olan bitene yetişmek için mücadele ediyor.

Beni öpüyor.

Wolf beni gerçekten *öpüyor*.

sikini ağzıma almış olmamı ve dilini içime sokmuş olmasını boş verin. Bir öpücük hala beklenen, saygı duyulan ve tapınılan bir şeydir. Bir öpücük hala sizi dizlerinizin üzerine çöktürecek, kelebekler uçuracak, hayatınızı değiştirecek güce sahip ve bence bu öpücük tam da bunu yapıyor. Hayatımı değiştiriyor, iyi ya da kötü, bundan geri dönüş yok.

Çok kolay, çok iyi.

Aramızda yıllardır biriktirdiğimiz tüm o kimya nihayet her zaman olması gerektiği şekilde ortaya dökülüyor.

Bedenlerimizin hareket edişi ve birbirine uyuşu, göğüslerimin göğsüne bastırılışı, boynumu tutuşu, diğer elinin çenemi kavrayarak beni kendine yakın tutuşu. Dün gece bedenimin onunla duyamadığım bir dilde konuşup konuşmadığını merak ettim, ama şimdi biliyorum ki onun bedeni de konuşuyor. Kelimelere gerek yok, burada değil, bizimle değil, bu öpücükle değil.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve yeterince geri çekiliyor, alnını alnıma bastırıyor, bana o ilkel bakışıyla bakıyor ve beklentiyle kalçalarımı birbirine bastırıyor. Ağzı ıslak, dudakları çok dolgun ve yumuşak ve onu öpmeye devam için eğilmeye çalışıyorum çünkü onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Ama aramızda biraz mesafe bırakıyor, nefesi boğuk, gözleri kararlılıkla parlıyor, sanki kendini bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar eğiliyor. "Lütfen ne?" diye kabaca soruyor.

"Öp beni," diyorum, gözlerim kapanıyor, kokusunu, parmaklarının serinliğini, nabzımın tenime çarpışını içime çekiyorum. "Becer beni." Duraklıyorum, gözlerim onunla buluşmak için açılıyor. "Beni sahiplen."

Gözbebeklerinde ateş tutuşur ve o kadar hızlı hareket eder ki dünya bulanıklaşır.

Ağız ağzımı kapatıyor ve beni geriye doğru itiyor, ben de t  kezliyorum. Sonra bir ağaca yaslanıyorum, saçlarım yırtık kabuklara dolanıyor ve elleri v  cudumda dolaşıyor, arkalarında ateş ve buz bırakıyor.

Ceketimi çıkarıp yere atıyor, sonra g  mleğimi ve sadece s  tyenimi. Kurt, açlıktan   lmek   zere olan bir adamın ziyafete baktığı gibi g  ğ  slerime bakıyor, sonra s  tyenimin dantelli kuplarını aşağı doğru   ekerek meme u larımların serbest kalmasını sağlıyor ve soğuk havada hemen sertleşıyorlar.

Dudakları onları yutuyor, nefesim kesilecek kadar sıkılaşıana kadar emiyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum g  rtlaktan gelen bir iniltiyle.

"*Tanrı  a*," diye mırıldanıyor Wolf bana karşı, sert dili sert tepelerimin etrafında d  n  yor. "Tam bir tanrı  a."

Diliyle g  ğ  slerimi okşamaya devam ediyor, zaman zaman o kadar keskin g  r  nen di lıleriyle onları sıyırıyor ki, beni ısırma fikriyle nefesimi tutuyorum.

Sonra ağzını benimkine yaklaştıyor, beni dağınık, ıslak bir   p  c  ğ  n i  ine   ekerken, elleri bacaklarımların arasında aşağı, aşağı, aşağı dolaşıyor. Taytımın kumaşını kavırıyor ve sabırsızlık dolu bir homurtu ve ardından belirgin bir yırtılma sesi geliyor.

Riiiiip.

Nefesim kesildi ve aşağı baktım. Wolf az   nce taytımı ikiye ayırdı, tam kasık kısmından. Sadece tozluğumu değil, i     amaşırlarımı da. Değersiz bir kağıt par  ası gibi ikiye ayrıldı.

"Ne oluyor be?" Nefeslerimin arasında s  ylemeyi başıyorum. Vampirler kendi g    lerini bilmeli.

"Sana daha iyilerini alayım," diyor dizlerinin   zerine     erken, iri elleri her bir kal  amı etli bir   ekilde kavırıyor ve bacaklarımlarını ayırmaya zorluyor. Evet, bu bir kaza değildi.

Duruşumu genişletiyorum, ağaç sırtım boyunca destek sağlıyor ve bacaklarımın arasına yerleşen kalın bronz saçlara bakıyorum. Saç tellerine uzanıyorum, parmaklarımı kirli altının etrafına doluyorum ve onu inleten hızlı, sert bir çekiş yapıyorum.

Kendi kendime sırtıyorum. Bunu hep yapmak istemişimdir.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri erimiş sıcakta kaynıyor.

"Seni uzun, sert ve kaba bir şekilde becereceğim," diye mırıldanıyor lezzetli ve çiğ bir sesle. "Ama bacaklarından aşağı damlayana kadar değil. Anladın mı?"

Kalbim boğazımın dibinde deli gibi atıyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum.

Vay canına, çok zorlu bir işe benziyor.

"Seni alabileceğimden emin değilim," derken buluyorum kendimi ve bu konuda en ufak bir utangaçlık gösteremeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım.

Bana küçük, hınzır bir sırıtış atıyor. "Bunu başaracağım."

Dilini alt dudağına değdiriyor, sadece bir parça pembe, daha da aşağı inmeden önce, başını kalçalarımın arasına sıkıştırmak için açıyor.

Dilinin serin, ipeksi ucu ıslaklığımla temas ettiğinde keskin bir nefes alıyorum ve sanki beni sabitlemek için saçlarını sıkıca kavriyorum.

Ama hisler çok fazla.

Yüzünü daha derine gömüyor, yukarı doğru itiyor, dili güçlü ve acımasız ve o kadar tahrik oluyorum ki, sanki biri omurgam boyunca bir dizi Roma mumunu yakıyor, şehvet ve doyumsuz enerjiyle uğulduyor.

"Kahretsin, tadın inanılmaz," diyor, dudakları klitorisime sürtünüyor, sesinin titreşimleri içimde parlayana ve ısınana kadar yükseliyor. "Çok ıslak ve dağınık, yasak meyve gibi." Kendini ayarlıyor ve beni yavaş yavaş yalıyor, sanki ben dondurmaya dönüşmüş yasak meyveymişim gibi.

Nefesim kesildi. Başım ağaç kabuğuna çarpıyor, dizlerim titremeye başlıyor. "Boşalacağım," diye haykırıyorum nefes nefese, bedenimin

Sabırsızlık.

"Güzel," diyor, dilinin klitorisimde dolaşmasına izin vermek için duraklıyor. "Henüz durmayacağım. Olgun küçük amını sikmeden önce seni ıslak ve damlar halde istediğimi söylemiştim."

Son kısmı daha önce atlamıştı. Eğer orgazmın eşiğinde olmasaydım, sanırım kulağa ne kadar iğrenç geldiğini görünce yüzüm kızarırdı.

Ama şimdiden tepeden tırnağa kızardım.

Ve sert boşalıyorum.

Sanki bir yıldız süpernovaya dönüşüyor, devasa bir enerji ve ışık açığa çıkıyor ve güneş sisteminin dört bir yanına yayılıyor. Tıpkı dün gece olduğu gibi bayılmak üzereyim, gözlerimin kenarları kararıyor ve buğulanıyor ve vücudumun hala dalgalarla sarsıldığını ve Wolf'un dilinin etrafında titreştiğini fark ediyorum.

Her nasılsa hâlâ ayaktayım, ta ki bacaklarımın kemiksiz, jöle gibi olduğunu ve yere yığılmamamın tek sebebinin Wolf'un suratına *biniyor* olmam olduğunu fark edene kadar. Eğer kafasını kımıldatırsa, mutluluktan uçan bir yığın halinde toprağın üzerine yığılacağım.

"Lanet olsun," diye haykırıyorum, parmaklarım hâlâ saçlarında ve onları hareket ettirmeye çalıştığım yerlerinde kasılıyorlar.

Ama Wolf hala devam ediyor, aç bir canavar gibi beni yiyor ve bana bakacak kadar uzaklaştığında, ağzı parlıyor ve kaygan, gözleri şehvetle canlı, eliyle beni becermeye başlıyor. Sadece parmaklarıyla değil, bütün eliyle.

"Siktir!" Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissederek bağıriyorum, parmaklarını arzudan çıldırmış gibi içeri sokarken vücudum onun için yayılıyor.

"Benim için yeterince ıslak değil," diyor tırtıklı bir hırıltıyla. "Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

Tanrım. Az önce sikini ağzıma almıştım, yani içine zar zor sığdırabileceğimi biliyorum, ama sanırım şimdi beni korkutmaya çalışıyor.

Sonra tekrar, o bir vampir. Biraz korku olmadan seks nedir ki?

"Benim için gel bebeğim," diyor sertçe, eli hızlı hızlı hareket ediyor, kaygan sesler ormanın sessizliğinde çok müstehcen. "Benim için tekrar gel, o zaman sana istediğini vereceğim."

Neredeyse gülecektim. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence sen açgözlü lanet bir kızsın, düşündüğüm bu." Sırıltısı yırtıcı bir hayvan gibi şehvet dolu. "Ben de bunu biliyorum."

Aniden parmaklarını daha derine daldırıyor, içimdeki her şişmiş siniri sürükleyecek şekilde hareket ettiriyor ve ben bir bomba gibi patlıyorum, orgazm havai fişekler gibi beni tekrar parçalıyor.

Bu sefer daha nefesimi bile alamamıştım ya da Wolf beni belimden tutup ağaca doğru kaldırmadan önce düşüncelerimi toparlayamamıştım. Kocaman sikini içime sokmadan önce bacaklarımı etrafına sarmak için yeterli zamanım var.

SIKTIR!

Bir hayvan gibi bağıriyorum, hala zonkluyor, hala *geliyor* ve o çoktan içimde kabzasına kadar sıkılmış, ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı itiyor, beni ağaca kazığa oturtmuş gibi hissettiriyor. Nefes bile alamıyorum, konuşamıyorum, sadece sessiz bir inilti, kendimi onun etrafında gererken, neler olduğunu .

Kurt. Beni beceriyor. Bir ağaca karşı.

Milyon yıl geçse de bunun olacağını tahmin edemezdim (kelime oyunu yapmak istemedim). Yani, fantezilerim vardı, ama gerçek olanla karşılaştırıldığında soluk kalıyorlardı, şimdi gerçek olan gidebildiği kadar derine gömüldü.

Wolf, arkadaşım, en iyi arkadaşım, içimde, çıplak, kalın, inanılmaz derecede güçlü ve nasıl iyileşeceğimden emin değilim. Nasıl iyileşeceğimizi. Bunu daha önce de söyledim ama bu sefer ciddiyim, geri dönüş yok.

"Hâlâ RİA'n var mı?" diyor inleyerek, çekmeye başlarken duraklıyor, aleti her yerimde kayıyor.

Ona göz kırpyorum, beynim tamamen karışmış durumda. "Ne? Evet?" Kalbim atarken kelimeleri bulmayı başarıyorum. Belki de

Bir keresinde genel sohbet sırasında RİA'mdan bahsetti (benim yaptığım gibi), ama dikkat ettiğini düşünmedim.

"Güzel," diyor ve sonra kalçalarını acımasızca iterek içime geri itiyor.

Hay sikeyim! Çıplak sırtım ağaca çarpıyor ve bacaklarımı sabitlemek için gergin beline daha sıkı sarıyorum. "Bu bakır bir RİA," diyorum gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Gümüş daha çok işe yarar mı?"

Vampir şakama sırtıyor. "Sorun değil."

Çocuklar bir keresinde bana bir vampirin bir insanı hamile bırakmasının o kadar da kolay olmadığını söylemişlerdi, ancak vampirler diğer vampirleri anında hamile bırakıyorlardı, sanki dünyada hamile kalmalarını engelleyecek hiçbir doğum kontrolü yokmuş gibi. Güçlü sperm, güçlü rahim, yadda yadda yadda.

"Odaklan bebeğim," diyor Wolf, söylediği her şeyi yapmak istememe neden olan o derin sesiyle. "Sadece ne kadar iyi hissettiğimi düşün. Siktir et, ne kadar iyi hissettiğimi *söyle*."

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona, uzanıp elimi sırtının sert düzlemlerine bastırıyorum, onu daha derine çekerken gücüne hayret ediyorum, tırnaklarım gömleğini kazıyor. "Beni çok iyi beceriyorsun. Seninle zar zor başa çıkabiliyorum, o kadar sıkı sıkışmışsın ki."

Burun delikleri, içinden geçen ilkel şehvet gibi alevleniyor ve gergin bir hırıltı çıkarıyor.

Hızla eğilip beni sertçe öpüyor, dudakları yumuşak ama hareketleri sert, sanki amımı olduğu kadar ağzımı da sikiyormuş gibi ve kendimi tamamen ona kaptırıyorum. Bedenim aynı anda çok farklı şeyler hissediyor, alevler tepeden tırnağa yalıyor ve kalbim de bir şeyler yapıyor.

Göğsümde genişliyor, ondan, hatta kendimden bile sakladığım tüm duygularla balonlaşıyor. Bir an panikliyorum, çünkü her şeyin ortaya çıkacağından, Wolf'un beni sikip atacağından, ona *sana aşık oluyorum* gibi aptalca bir şey söyleyeceğimden korkuyorum.

Ama içimden geçip gitmesine izin vermeyi başarıyorum, kalçalarının içime piston gibi girerken her bir şiddetli hamlesine kapılıp gitmesine izin veriyorum, siki gittikçe daha derine batıyor, beni daha önce hiç sikilmediğim kadar sert sikiyor.

Çiğ, olduğumuz gibi, bir araya gelme şeklimiz, aç ve , sanki doyamıyormuşuz gibi ve sütyenimin açılması çok uzun sürmedi ve ağaca karşı becerilme hareketinin tam anlamıyla arka kayışı kestiğini fark ettim.

Sonra Wolf duraksıyor ve dudaklarından en vahşi hırıltı geçiyor, dişleri sivrileşiyor ve gözbebekleri kıpkırmızı oluyor ve bir an için artık o olmadığından ve bana ne olacağını bilmediğimden korkuyorum.

"Kanaman var," diye , sesi titreyerek.

Ona bakıyorum, nefes almaya çalışıyorum, korkuyu yatıştırmaya çalışıyorum. Sonra hissediyorum.

Sırtım. Ağacın kabuğu sırtımı tamamen mahvetti, omurgam çiğ kaldı ve kanadı. Sütyenimin ikiye bölünmesine şaşmamalı.

Wolf'a bakıyorum, yüzü birkaç santim ötemde, siki hâlâ içimde ve kendini kontrol etmekte zorlanışını temkinli bir hayranlıkla izliyorum. Köpek dişleri küçülüyor, gözbebeklerindeki kızılık kayboluyor, alnındaki damar yumuşuyor.

"İstersen tadına bakabilirsin," diyorum ona, ters dönmenin, kanayan sırtımı yalamasının, kanımın ona ne yaptığını görmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederek.

Kızıl gözlerinde tekrar hızla parlıyor, sonra kayboluyor.

"Baştan çıkarıcı," diyor başını sallayarak.

"O zaman beni sikmeye devam edebilir misin?"

Gözlerini kırıştırıyor, burnundan keskin bir nefes alıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman bana zarar verme."

Başını sallıyor, yutkunurken gergin boğazı çalışıyor.

Sonra etrafımda uzanıyor, kalın kolunun uzunluğu omurgamın üzerinden geçiyor, benimle ağaç arasında bir bariyer oluşturuyor ve beni tekrar sikmeye başlıyor.

Eskisinden daha sert.

Sadece bir vampire ait olabilecek hayvani bir güç patlaması, vahşi ve tehlikeli ve ben onun merhametindeyim.

Ona tamamen teslim oluyorum.

Sıkıca bastırıyor ve aramızda hiç boşluk yok ve sanırım kollarında bu şekilde ölebilirim, arasına sıkışmış, aleti içimde, beni canlı canlı yiyebilir ve umurunda olmazdı. Kulağında onun vahşi homurtuları, beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırırken öldürdüm.

"Siktir!" Gırtlaktan derin bir çığlık atıyor, başını geriye atıyor, dişlerini gösteriyor ve o kadar sert boşalıyor ki ağacı ikiye bölebileceğini düşünüyorum ve sonra tekrar boşalıyorum.

Vay anasını.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, sanki bir akıntıya kapılmış gibiyim. Yuvarlanıp dönüyorum, içim dışıma çıkıyor ve hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum, Wolf'a, kendini içime boşaltırkenki saf erkeklik görüntüsüne, tamamen çözüldüğünde yüzünün güzelliğine baktığım zamanlar hariç.

Sonra beynim kısa devre yapıyor ve vücudum da öyle.

Sadece... sonsuzluğa karışıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bütün bu orgazmlar arka arkaya geldi ve sonunda bu benim aklımı başımdan aldı. Boşlukta kayboldum. Onun içinde kayboldum.

Benim için ifade ettiği her şeyin içinde kayboldum.

Ama sonunda aklım başıma geliyor.

Kollarıyla beni tutuyor, aleti hâlâ içimde ve sert nefes alıyor, kısık kirpiklerinin arasından bana hem hayranlık hem de memnuniyet dolu bir bakışla bakıyor. Farklı hissettiğimi söyleyemem.

"Sen..." diye başlıyor, sonra boğazını temizliyor. Dudaklarını yaladı. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

Ne kadar uzun zamandır bu gezegende olduğunu düşünürsek, bu iltifat karşısında yüzüm gülüyor. "Benimle böyle olacağını düşünmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayaller asla kıyaslanamaz." Sonra içimden çekiliyor ve o yanımda olmadan içim boşalıyor.

Beni yere indiriyor, pantolonunun fermuarını çekiyor ve atılmış ceketimi alıp üzerime geçiriyor. Dalgınca kollarımı kolların arasından geçiriyorum, yavaş hareket ediyorum, bedenim ve zihnim hala yetismeye çalışıyor.

"Hadi," dedi elimi tutarak. "Seni yatakta bir centilmen gibi becermem gerek."

"Bir beyefendi gibi mi?" Yırtık taytlarıma ve iç çamaşırlarıma, giydiklerimi tamamen parçaladığı gerçeğine ve şimdi pantolonsuz ve külotsuz eve geri dönmek zorunda olduğuma bakarak söylüyorum. Tanrıya şükür ceketim yeterince uzun. "Bir centilmen bunu yapar mı?"

"Birçok yönüm var," diyor alaycı bir gülümsemeyle, ancak gözlerindeki o sıcaklık asla gerçekten gitmiyor.

Sanırım *bunu anlamaya başlıyorum*.

Patikadan eve doğru geri dönüyoruz ve her şeyi anlamamız yürüyüşün büyük bir kısmını alıyor.

Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

BİR ANDA UYANIYORUM, GÖZLERİM FAL TAŞI GIBİ AÇILIYOR VE TAVANA BAKIYORUM.

Oda tamamen karanlık ve o kadar sessiz ki uzaktaki kıyıya vuran dalgaları ve yanımdaki Wolf'un yumuşak nefes alışını duyabiliyorum.

Günün ve gecenin büyük bir kısmını sevişerek geçirdikten sonra onun yatağında, çıplak uzuvlar arasında uyuyakalmıştık. Sanırım gece yarısından sonra pes ettik, gerçi o devam edebilirdi. Bir vampirle sevişmek, seksi ilk kez keşfeden ve sürekli sertleşen azgın bir gençle birlikte olmak gibidir,

Ama bu durumda Wolf yatak odasında herhangi bir insanın sahip olabileceğinden daha yetenekli.

Yani lanet olası *yıldızları* gördüm.

Yabancı bir odada uyandığınızda her zaman biraz korkutucu olduğundan, orada olduğundan emin olmak için uzanıp Wolf'a dokunmaya çalışıyorum, ama denediğimde yapamıyorum. Kolumu hareket ettiremiyorum. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum.

İşte o zaman baskı başlıyor.

Birden göğsüme bastırıyor, neredeyse kaburgalarımı kıracak, nefes almak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Hiçbir şeye bakmıyorum ve sonra karanlığın büyüdüğünü fark ediyorum, sanki gölgelerin ötesinde gölgeler görüyorum ve onlar benim için geliyorlar, tüketmek istiyorlar.

Ve hepsinin üstünde göğsümdeki bu şey var. Şimdi onu açıkça görebiliyorum, siyah, kanatlı ve kötü niyetle dolu bir şey.

Aman Tanrım.

Wolf, Wolf, lütfen yardım et.

Onu görmek için başımı oynatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Öyle kapana kısılmışım ki, öyle çaresizim ki. Sonra nefesi derinleşiyor ve bir an için daha derin bir uykuya dalıp beni yalnız bırakacağından korkuyorum, ama derinleştikçe daha düzensiz hale geliyor. Islak. Gurgling. Sanki ciğerlerinde bir şey varmış gibi.

Yanımdakinin Wolf olmadığını fark .

Hayır, o Wolf değil.

Buz gibi dehşet damarlarımı

dolduruyor. Oh lanet olsun.

Siktir, siktir, *siktir*.

Göğsümdeki şey ağırlığını ayarlıyor ama ona baktığımda artık gölgeleri göremiyorum, sadece karanlık var.

Ve gözümün ucuyla bir hareket olduğunu fark ettim.

Yatak hafifçe sallanıyor.

Yanımda yatan her neyse *hareket ediyor*. Yavaşça doğruluyor.

Saf panik göğsüme tekrar tekrar saplanıyor.

Tanrım, lütfen biri yardım etsin.

Solon, çok düşünüyorum, mesajı göndermeye çalışıyorum, çünkü tanıdığım tek zihin okuyucu o. Lütfen yardım edin, lütfen yardım edin!

Yanımdaki şey daha da dikleşiyor ve gözümün ucuyla ona bakarken odaklanıyorum.

O bir kadın.

Hastane önlüğü giyen kadın.

Ve bu sefer tam bana bakıyor.

Kanla dolu bir yüz, alnına, gözlerine bulaşmış beyin ve gri madde, kafasındaki dev bir yaradan parçalar halinde dökülüyor, saçları birbirine karışmış ve keçeleşmiş.

Çıglık atmak için ağzımı açıyorum ama sadece sessizlik var.

Ve kadın titreyen, kanlı elleriyle bana uzandı.

O kadar tanıdık geliyor ki bu eller, içimde bir hüzün akordu oluşturuyor ama nedenini bile bilemiyorum.

Aniden odanın kapısı açılır.

"Ne oluyor lan?" Wolf haykırıyor ve bunu yaparken göğsümdeki kadın ve yaratık aniden bir kuzgun sürüsüne dönüşüyor. Gerçek kuşlar.

Kuzgunlar siyah kanatlarını çırparak ve derin hırıltılar çıkararak odanın etrafında uçuyor, bir tüy ve kaos kasırgası yaratıyor ve sonra doğruca Kurt'un üzerine uçuyorlar.

Eğilir ve kuzgun sürüsü onun üzerinden, etrafından ve bir gece lambasının loş aydınlatığı koridordan aşağı doğru uçar.

Yataktan fırlayıp kapı aralığındaki Wolf'a doğru koşuyorum, kolu bana dolanıyor, elim göğsünde, kuzgunların koridorda uçup merdivenlerden aşağıya doğru süzülüşünü izliyorum. Kanat çırpışlarının sesi havayı dolduruyor, yankılanıyor ve sonra kayboluyor.

Wolf dalgın bir şekilde, "Bacadan yukarı çıktılar," diyor. Sonra dehşet içinde bana bakıyor, bana sıkıca sarılıyor. "Seni duydum. Kafamın içinde." Sesi

Buna şaşırdım. "Solon için bağırdığını duydum. Ne oldu?"

"Onu gördün mü?" Gözlerim yaşararak soruyorum. "Kadını, o şeyi gördün mü?"

Çenesini sıkarak başını sallıyor ve ben rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum çünkü bu delirmedığım anlamına geliyor.

Bu aynı zamanda rüya olmadığı anlamına da geliyor. "Neydi o? Neydi onlar?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Onları daha önce gördün mü?"

Çılınca başımı sallıyorum. "Evet, evet. Evin içinde. Ama ben onların sadece rüyalarımın bir parçası olduğunu sanıyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Bu ne zaman oldu? Seni uyandırdığım kâbus bu muydu?"

"Hayır, sen gittikten sonra oldu," diyorum utanarak. "Bu yüzden çok yorgundum. Ondan önce de oldu, Cadılar Bayramı gecesi. O ilk seferdi. Ama bu geceye kadar kadının yüzünü hiç görmedim."

Sertçe yutkunuyor. "Onu tanıdın mı?" diye soruyor, sesi alçalıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Yani onda tanıdık bir şeyler vardı... elleri... tavırları, sanırım. Ama yine de yüzünü göremedim." Gözlerimi kapatıyorum, korkunç görüntüyü beynimden atmaya çalışıyorum. "Korkunçtu." Ona bakıyorum. "Ve göğsümdeki şey! Uyku felci olduğunu sanmıştım."

Wolf koridordan aşağı bakar, gözlerinde bir gerginlik vardır. Sonunda, "O kadını daha önce ben de gördüm." der.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Ne zaman?"

"Seni kâbustan uyandırdığım gece. Senin katındaydım çünkü... kadın oraya gidiyordu."

Elim göğsüme gitti. "Wolf. Neden bana söylemedin?"

"Seni korkutmak istemedim," diyor kararlılıkla. "Ne gördüğümünden bile emin değildim. Solon gittikten sonra Karanlık Gözler'deydim ve

Puro salonunda bilardo oynayan biri gibi bir şey vardı. Oraya gittim ve topoların hepsi dağılmıştı. Ama normalden iki kat daha fazla vardı ve 'dua et' yazıyordu."

"Dua et!?" Neredeyse çığlık atacaktım, midem korkudan buz kesmişti.

Ne oluyor lan?

"Sonra kadını kulüpte gördüm, eve girdi, merdivenlerden yukarı çıktı. O sırada kuzgunlar da vardı. Onu senin katında gördüm ve oraya koştum ama sonra gitmişti."

değil, kızgınım. "Bana söylemediğine inanamıyorum!"

"Sana ne zaman söylemeliydim?" diye soruyor, sesi keskin. "Gecenin bir yarısı sana söylemeyecektim. O zamandan beri de buradayız."

Haklı ama öyle bile olsa. Kollarımı kendime sararak geri çekiliyorum, aniden çok çıplak olduğumun farkına varıyorum. İkimiz de öyleyiz. "Sanki sonsuza kadar uzaktaymışız gibi geliyor."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Gözleriyle tanıştım. Sitemkâr görünüyor. "Bu iyi bir şey," diye onu temin ediyorum. "Sadece şehirde bıraktığım her şeyin orada kalacağını düşünmüştüm." Duraklıyorum. "Ben uyurken sen ne yapıyordun?"

Merdivenleri işaret ediyor. "Uyuyamadım ve şarabın içine girdim." "Saat kaç?"

"Sabah dört."

"Şey," diyorum, Wolfun odasına geri dönüp kapının arkasından bir ev ceketini alıyorum. "Bir yerlerde saat her zaman beştir."

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

AMETHYST

W Olaydan sonra uyumaya devam etmedik. Bunun yerine, ikimiz de bahçıvanın bizim için bıraktığı konuk evi paltolarını giydik, bir şişe daha şarap açtık ve sonra dışarıda oturduk güvertede, dağların arkasından şafak sökerken okyanusun üzerindeki gökyüzünün yavaş yavaş aydınlanmasını bekliyordu.

Sabahın bu erken saatlerinde çok fazla sessizlik var. Daha önce Wolf'la olduğu gibi, tek kelime etmek zorunda kalmadan onunla birlikte olabiliyorum. Bu durumda, zihnim iki şey üzerinde tökezliyor. Birincisi, ikimizin de gecenin bir yarısı o kadını ve o yarattığı görmüş olmamız ve ikimizin de bunun ne anlama geldiğini bilmemesi, ama bu beni çok korkutuyor.

İkincisi belki de daha büyük ve bir o kadar da korkutucu: Wolf ile seks yaptım. Sadece bir kez değil, birçok kez. Ve her ne kadar sistemimizden atıyormuşuz gibi hissetsem de, daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Eğer birlikte yatarsak, bunun aşkın bir şey olacağını biliyordum, ama gerçekte bundan daha fazlasını hissettim. Yeni bir din bulmak gibi, hayatım boyunca ondalık vereceğim bir din.

Ama sonra Wolf'un ne sorduğunu hatırladım: Bu aramızda sıradan bir şey olabilir mi? Bir şans vereceğimi söyledim ama şimdi nerede durduğumuzu bilmiyorum. Dün olanlar geçmişte mi kalacak? Eğer aramızda daha fazlası olursa, Shelter Cove'da mı kalacak? Eve geri döndüğümüzde, eve girecek miyiz?

Daha önce olduğu gibi arkadaş olarak mı, yoksa bu daha fazla bir şeyin başlangıcı mı, bu şey gizli bir ilişki ya da buluşma ve evin içinde bir sürü gizlice dolaşma olsa bile?

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

Sadece, kalbim atmaya başladığında işleri sıradan tutmanın bir sorun olabileceğini biliyorum.

Wolf aniden kahve fincanını yudumun ortasında indiriyor ve kaşlarını çatıyor. Henüz sabahın erken saatleriydi, güneş arkamızdaki dağların tepelerine bile ulaşmamıştı ve biz şaraptan kahveye geçmiştik, bu garip bir tersine dönüşü.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Sabit hat," diyor garip bir ses tonuyla, kalkıp eve doğru yürüyor ve kapıyı açana kadar telefonun çaldığını duymuyorum.

Burada telefon çekmiyor. Anneme burayı ve iyi olduğumu bildiren birkaç mesaj gönderdim ama ulaştıklarını sanmıyorum. Lenore'un bana milyonlarca mesaj gönderdiğini ve Wolf'la nasıl anlaştığımızı (ya da) merak ettiğini sanıyorum ama ondan hiç mesaj almamış olmam muhtemelen medeniyete dönene kadar mesaj alamayacağım anlamına geliyor.

Güneş daha yeni doğmuşken, sabahın bu erken saatinde birinin sabit hattı araması sabah sekizden fazla olamaz.

Belki de yanlış numaradır, diye düşünüyorum kendi kendime, ancak Wolf içeride ne kadar uzun kalırsa, bu hastalıklı korku hissi bir petrol sızıntısı gibi içime yayılmaya başlıyor. Buna inanmak istemiyorum ama sanki bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum.

Bir şeyler gerçekten yanlış.

Parmaklarımı göğsüme bastırıyorum, tırnaklarımı derime doğru kıvırıyorum, donuk gri okyanusa bakıyorum ve sadece kendimi desteklemeye çalışıyorum. Ne için, bilmiyorum ama bir şey olduğunu biliyorum, bir şey.

Sonunda kapı açılır ve Wolf dışarı çıkar.

Ona bir kez baktım ve midem bulandı.

Yüzü normalden daha solgun, gözleri perili, çenesi gergin görünüyor.

"Ne oldu?" Aşırı tepki verdiğimi, bir şey olmadığını umarak soruyorum.

"Ne mi oldu? Kimdi o?"

Bana yavaşça göz kırptıyor, dudaklarını yalıyor. "Gitmeliyiz," diyor, sesi mesafeli geliyor. "Gitmek zorundayız."

Ben hala. Panik göğsümde keskin bir sızı, ciğerlerim buz tutmuş gibi. Yutkunmaya çalışıyorum. "Neden? Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Tanrım, lütfen annem olmasın. Lütfen annem olmasın.

Yine de Wolf'un gözleri aynı anda hem yumuşuyor hem de dehşete kapılıyor. Ve sonra anladım.

"Kurt," diyorum sesim titreyerek, ayağa kalkmaya çalışarak. "Ne oldu?"

"Annen," diyor ve sesinin kelimelerle boğulma şekli kalbime saplanan bir kılıç gibi ve kanamayı durdurmak istercesine ellerimi oraya bastırıyorum.

Bana onun öldüğünü söylemesini bekliyorum. Bu dünyadaki en büyük korkum gerçekleşiyor. "Bir kaza geçirdi," diyor.

"O iyi mi?" Zar zor nefes alabiliyorum.

"O yaşıyor," diyor, yavaşça bana doğru yürürken.

O kadar büyük bir rahatlama ile nefes veriyorum ki neredeyse geriye doğru düşüyorum. Ama bu rahatlama kısa sürdü.

Wolf yanıma geliyor, ellerimi ellerinin arasına alıp sıkıyor. Gözleri parlıyor, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi ve annemin hayatta olmasının o kadar da kolay olmadığını biliyorum.

"Bu sabah, bir saat önce Geary'de yürüyordu. Bir araba kaldırıma çıktı ve ona çarptı."

"Aman Tanrım!" Ağlıyorum, ellerim ağzımı kapatıyor. Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum, sadece durumun üzerinde süzülüyorum, biraz

Kafamın arkasındaki ses, bu gerçek değil, bu gerçek değil diyordu. "O iyi olacak mı?"

Wolf acımasız görünüyor. Ellerimi sıkıca kavradı. "Hastanede, tek bildiğim bu. Solon duyar duymaz aradı. Sanırım cüzdanında senden sonra acil durumda aranacak kişi olarak o yazıyor. Tanrıya şükür cüzdanı var."

Ağzımı açıp kapatıyorum, ses çıkmıyor, kalbim ve ciğerlerim o kadar sıkışmış ki hayatta olduğuma bile şaşıyorum. Nasıl bayılmadım?

"O iyi olacak," diyorum ona, kendime, evrene. "O iyi olacak, değil mi? O iyi olacak."

"O yaşıyor, bebeğim," diyor bana. "Bu iyi bir başlangıç. Birazdan daha fazlasını  ğreneceğiz. Yola çıkar çıkmaz ve daha iyi bir resepsiyona ulaşır ulaşmaz, Solon eve dönene kadar bizi bilgilendirecek, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama sanki onları kontrol etmiyormuşum gibi hareketlerim yok. Wolf eve girmeme yardım ediyor, toparlanmak için odalarımıza gidiyoruz ve ben bir otomat gibi hareket ediyorum. Eşyalar antalara tıkıştırılıyor, giysilerimi giyiyorum ve Mustang'e binip garaj yolundan aşağı inerek dağ yollarına geri dönen bir robot oluyorum.

Ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken kafamın içinde, arabanın sessizliğinde sıkışıp kaldım. Wolf'tan Solon'un ona söylediklerini tekrarlamasını isteyip duruyorum, en ufak umut kırıntılarına tutunmaya çalışıyorum.

Yürüyordu (ok erken, ona çok erken olduğunu söyledim!).

Bir araba kaldırıma çıktı (neden? Sarhoş sürücü m ? Direksiyon başında uyuyan vardiya çalışanı mı?).

Ona çarptı (nereye? Bacaklarına mı? Sırtına mı? Onu ezdi mi? Utı mu? Tanrım, yolda ne kadar süre yattı, insanlar onu gördü m , yardıma koştular mı?).

Hastaneye götürüldü (hangi hastane? Hangi birim? Hangi yaraları var?).

İyi olacak mı? İyi olmak *zorunda*.

Ama Wolf o kadarını bilmiyor ve sürekli uzanıp kalçamı, kolumu, dizimi sıkıp endişelenmememi söylese de ben zaten başka bir yerdeyim, yepyeni bir frekansta titreşiyorum.

Tüm dünyam paramparça olmaya o kadar yakın ki çığlık atmak istiyorum.

Cep telefonlarımız kısa süreliğine çekmeye başladığında 101'e ulaştık. Lenore'dan gelen mesajların yanı sıra annemden gelenler de var. Dün gönderilmiş ama yine de telefonumda onun adını görmek beni gözyaşlarına boğuyor.

"Kenara çekeyim mi?" Wolf telefonu bildirimlerle biplemeye devam ederken soruyor.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım etrafa saçılıyor. "Hayır, hayır ben iyiyim."

Ama ben iyi değilim. Bu durumda bir insan nasıl iyi olabilir ki? Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki burada kusabilirim.

Bulanık bir görüşle mesajlara bakıyorum ve annemin bana gönderdiği son mesajı görünce duraklıyorum.

Selam tatlım. Mesajlarımı alıyor musun bilmiyorum ama seni çok sevdiğimi ve senin için endişelendiğimi bilmeni istedim. Neden bilmiyorum, sadece içimde bir his var. Kötü bir şekilde ayrıldığımızı ve belki de sana Wolf hakkında söylediklerim ve hayatıma devam ettiğim için bana kızgın olduğunu düşünüyorum. Bence orada birlikte olmanız iyi bir şey ve umarım sana yardımcı olur. Neyi seçersen seç ben yanıdayım. Seni çok seviyorum tatlım. Lütfen cevap ver ki iyi olduğunu bileyim.

Telefon elimden düşüyor ve gözlerim kapanıyor, içimden gırtlaktan gelen bir hıçkırık yükseliyor.

"Ya iyi değilse?" . "Ya iyi değilse?"

Mustang'ın yavaşladığını hissediyorum ama tek duyduğum kulaklarımda atan kendi kalbim, nefes almaya çalışırken aldığım düzensiz, sık nefesler, hiperventilasyonun eşiğindeyim. Burada bu arabanın içindeyim, annemden çok uzaktayım ve o hastanede ve iyi olup olmayacağını bilmiyorum (iyi olmak zorunda, olmak zorunda). Araba mı çarptı? Ne oluyor lan? Bu nasıl olur da

Hatta oldu mu? Korktuğum onca şey varken, vampirler, cadılar ve hayaletler varken, sabah huzurlu yerine yürürken ona *araba* mı çarptı? Ne oluyor lan?

Wolf'un arabayı otoyolun kenarına çektiğini bile fark etmiyorum, ta ki emniyet kemerini çözüp konsola yaslanana ve kollarını bana dolayana kadar. Beni sımsıkı tutuyor, çok sıkı ve ona ihtiyacım var, beni tutmaya devam etmesine ihtiyacım var çünkü tutmazsa bir hiçliğin içinde kaybolup gideceğimden korkuyorum.

" yok," diye mırıldanıyor . "Seni tutuyorum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım ve sümüğüm gömleğine bulaşıyor ama umursamayacak kadar yorgunum. Şu anda anneme ulaşmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

Bir süre sonra ona "Ben iyiyim," dedim. "Sadece sürmeye devam etmeliyiz. Lütfen. Onu görmem gerek."

Başını sallıyor, zaten erimemiş olsaydım beni eritecek bir jestle alnımdan öpüyor ve sonra arabayı çalıştırıp otoyola geri çekiyor.

Sonraki bir saat bulanık bir şekilde geçti. Kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, kendime her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyorum. Sonra telefonumda Solon'un adı yanıp sönüyor, çalışıyor.

Başımı sallayarak ona bakıyorum. Cevap . Cevap veremem. Ya kötü bir haberse? Ya öldüyse? Oh Tanrım, oh Tanrım.

"Ametist," der Wolf nazıkçe. Telefona doğru başını sallar.

Dudaklarımı acıyana kadar birbirine bastırıyorum, sonra cevap veriyorum. "Alo?" Sesim titreyerek söylüyorum.

"Ametist," diyor Solon ciddiyetle. "Çok özür dilerim."

Bunun üzerine inledim ve nefesim kesildi çünkü ne için özür dilediğini bilmiyordum.

"Hastanedeyim. Az önce doktoru görmeye geldim. Onu görmeme izin vermiyorlar," diye devam ediyor, kalbim biraz yavaşlıyor, çünkü bu hala hayatta olduğu anlamına geliyor. "O komada."

"Ah," diyorum, kendimi aptal ve yabancı hissediyorum, ses tonum donuk. "Yani... insanlar komadan çıkabiliyor, değil mi?" Ne söylediğimi bile bilmiyorum, eğer mantıklı geliyorsa, sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum.

"Beyninde iç kanama var, sert bir darbe almış." O konuşmaya devam ediyor ama ben kendimi bir dikkatin içinde bir dışında buluyorum. Kendimi onun sözlerinden ve durumdan uzaklaştırmaya başladım bile.

"Ama o yaşıyor, değil mi? Sadece komada. Doktorlar onu iyileştirecek, iyileştirecekler."

Solon, "Ellerinden geleni yapacaklar," diyor ve sesi o kadar güçlü çıkıyor ki bu beni biraz kaldırıyor. "Potrero'daki Genel Hastane Zuckerberg'deyiz. Görünüşe göre iyi bir ekibi var. Onlara burada olacağınızı söyledim."

"Wolf hız canavarı gibi sürüyor," diye yorum yapıyorum dalgınca, 105'i gösteren hız göstergesine bakarak.

"Buna izin vereceğim," diyor Solon, sesinde zoraki bir eğlenceyle. "Ama sadece bu seferlik. Eğer kenara çekilirsen, onu bundan kurtulmaya zorla. Yakında görüşürüz."

Telefon sinyalleri sıfıra inmeden hemen önce telefonu kapatıyor. Bir süre sonra "Komada," dedim.

"Duydum," diyor Wolf. "Bu iyiye işaret. Hayatta olduğu anlamına geliyor. Ona bakan insanlar olduğunu ve iyileşmekte olduğunu biliyoruz. İyi olacak."

Ona bakıyorum, güçlü çenesine, zarif elmacık kemiklerine, kendine özgü burnuna ve düşünceli kaşlarına. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bunu seçiyorum. Sanırım şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Pozitif enerji pozitif enerji yaratır."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Yeni çağ kristal kaltağı gibi konuşuyorsun."

Bir kahkaha attı. "Evet, o sürtükler bir konuda haklılar." Sonra bana bakarken yüz ifadesi ciddileşiyor. "Pozitif kalmaya devam et, tamam mı? Seni yakında annene götüreceğiz."

HAYATIMIN EN UZUN YOLCULUĞUYDU. WOLF SÜRÜYOR OLSA BİLE

Işık hızında, otoyoldaki her bir arabayı sollayarak, Petaluma ve San Rafael yakınlarındaki trafik o kadar da kötü değildi ve herhangi bir polise yakalanmadık, dakikalar bataklıkta ilerliyormuşuz gibi ilerledi.

Tek düşünebildiğim Solon'un söyledikleriydi.

Annem komadaydı.

İyi bir ekibi vardı.

İç kanaması var. Sert bir darbe almış.

Yolculuğun çoğunu telefonumda koma, beyin kanaması ve travmatik beyin hasarlarını Google'da araştırarak geçirdim ve birkaç gün içinde iyileşen insanlardan aylar sürenlere ve hiç iyileşmeyenlere kadar her bir senaryoyla karşılaştım. Bazılarının beyin ölümü gerçekleşiyor, hayatta kalmaları için solunum cihazlarına bağlanıyorlar, bazıları ise hemen ölüyor. Sabit olarak bulabildiğim tek şey, ne kadar yaşlıysanız iyileşme olasılığınızın o kadar az olduğu ve doğal olarak komada olmanın tıbbi olarak indüklenen bir komada olmaktan farklı olduğu gerçeği.

Ama annem sadece 53 yaşında. Bu genç bir yaş. Hiç de yaşlı değil. Bu *olay* yaşandığında sağlık durumu kötü olan bir yaşlı değildi - daha olumsuz bir prognoza sahip olduğunu anlayabilirim. O genç, sağlıklı ve hayat dolu.

Çok fazla hayat. Önünde çok uzun bir hayat var.

Bunu kendime ne kadar çok söylersem, o kadar iyi hissediyordum. Belki saflıktı ama yaşın da bir önemi vardı. Elbette, okuduğum makalelerde komadan çıkan insanların çoğu yirmili yaşlarındaydı, ama yine de annem çok iyi durumdaydı ve çok güçlüydü. Tanıdığım en güçlü insan. Elbette bu durumdan çıkacaktır, sadece biraz zaman alabilir, hepsi bu.

"Sadece biraz zaman alacak," diyorum Wolf'a, Mustang'i Van Ness'ten aşığı çekip hastaneye doğru ilerlerken. "Sadece bir süre komada kalması gerekiyor. İyileşmesi için. İyileşmeye ihtiyacı var. Vücudu ne yaptığını biliyor, sadece işlemesi ve iyileşmesi için zamana ihtiyacı var ve sonra bundan kurtulacak. İyi olacak."

Wolf başını sallayarak bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Tavrın bu. O iyi olacak. Merak etme."

Ama bunu söylemiş olsa da, sessiz bir çaresizlik içinde olumluya tutunuyor olsam da, hastanenin yanına yanaşıp park yeri bulmaya çalışırken hâlâ sinir küpüyüm. Bu geniş alanlı yerin önünden milyonlarca kez geçmiş olsam da, buraya hiç gelmemiştim ve park yeri bulmak düşündüğünüzden çok daha fazla zaman alıyor.

Sonunda Wolf, ön kapılara da yakın bir yer buldu ve öndeki arabanın yerini boşaltması için doğaüstü bir vampir hüneri kullanmış olabileceğini hissediyorum. Ama ne işe yararsa yarasin, kabul ediyorum.

Taksimetreği ödedikten sonra ana kapıdan hastaneye giriyoruz.

Burası tam bir kaos. Her yerde insanlar var, tekerlekli sandalyeler, hastane önlükleri, maskeli insanlar.

Wolf'a, "Buraya daha önce hiç gelmemiştim," diyorum.

Bana bakıyor ve elimi tutuyor. "İster inan ister inanma, ben de "

Tabii ki hayır. Neden bir hastanede bulunsun ki? O bir vampir. Bu düşünce öylesine şok edici ve mevcut durumdan öylesine tiksindirici ki iki kere düşünmek zorunda kalıyorum. Bu sabahki telefon görüşmesinden beri, onun bir vampir olduğu ve bu gibi durumlarda bunun ne anlama geldiğı hakkında bir kez bile düşünmedim. Vampirler yaralanmaz, hastalık kapmaz, yaşlanmaz. Ve insanlarla arkadaş olmadıkları sürece, asla bir hastaneye adım atmak zorunda kalmazlar.

"Bu garip olmalı," diyorum sessizce.

"Birazcık" diyor, ne demek istediğimi çok iyi anladığından etrafına bakınarak. "Ama hayatım boyunca hasta insanlarla karşılaşmadığımı sanmayın. İster inanın ister inanmayın, pek çok vampir sonunda hastanelerde çalışmaya başlıyor."

"Böylece tüm kana erişebilirler."

Eliyle şöyle böyle bir hareket yapıyor. "Belki bunun bir kısmı, ama aynı zamanda genel olarak tüm bunlardan uzak olduğumuz için, işlerini daha iyi yapmalarına yardımcı olabilir."

"Yani tahminimce bir vampir doktorun yatak başı görgü kuralları tamamen yok." "Hayır, öyle değil. İnsanların ölüm ve hastalık hakkındaki hislerine uyum sağlıyoruz. Daha çok kendi duygularımızı ve hislerimizi bir kenara bırakıp mantığa bakabiliyoruz. Bir de bu kadar uzun süredir var olmamızın getirdiği bir avantaj var ki, yüzyıllar boyunca pek çok hastalık gördük. Günümüz doktorları tıp fakültesi şeklinde kısa bir eğitim alıyor ve genellikle belirli alanları gözden geçiriyorlar. Öte yandan vampirler, çağlar boyunca ve çeşitli tıp yöntemleriyle neyin işe yarayıp neyin yaramadığını görmüşlerdir.

Batılı, doğulu,

büyücülük. Hepsinden faydalanıyoruz."

Ona baktım, etkilenmişim. "Lütfen bana annemi nasıl iyileştireceğini bildiğini söyle."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Şahsen komalarla ilgili çok fazla deneyimim olmadı. Ama belki Solon'un vardır. Ona kendin sorabilirsin." Omzumun üzerinden başını sallıyor.

Solon'un bana doğru yürüdüğünü görmek için ona bakıyorum. Her zamanki gibi esrarengiz ve yakışıklı görünmesine rağmen, üzerinde siyah bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı, daha önce hiç görmediğim bir görüntüsü vardı, sanki kıyafetlerini atıp buraya gelmiş gibiydi. Aslında, saçlarının dağınıklığına bakılırsa, tam olarak böyle olduğunu söyleyebilirim. Annem için böyle davrandığını düşünmek kalbimi ısıtıyor.

"Başardın," diyor, delici mavi gözleri ikimizin arasına bakıyor.

"O nasıl?" Wolf soruyor ve hem sorduğu için minnettarım hem de korkuyorum. Solon cevap verirken kulaklarımı tıkayabilmeyi dileyerek çünkü bana kötü bir şey söyleyeceğinden çok korkuyorum.

"Durumu stabil," diyor Solon, sonra bana bakıyor. "Bu iyi bir şey. Hem de çok iyi. Şimdi ne yapmaları gerektiğini görebilirler ve eğer bir şey yoksa, zamanın akışına bırakacaklar."

"Onu görebilir miyim?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Girebilirsiniz. Lenore şu anda orada, yoğun bakım hemşirelerini bizi içeri almaları için ikna etmeye çalışıyor ama başarılı olduğundan şüpheliyim. Ona, siz gelene kadar kendi yolunu zorlayamayacağını söyledim. Doğru gelmedi."

"Lenore burada mı?" Solon'u fuayeden geçip asansörlere doğru takip etmeye başladığımızda soruyorum.

"Elbette," diyor Solon. "Ziyaret için izin aldıktan sonra Ezra da gelecek. Kimseyi bunaltmak istemiyoruz."

Kalbim tekrar kabardı. Annemin evdeki herkes için önemli olduğunu biliyordum, ama vampirlerin arasında yaşayan bir insan olduğunuzda, genellikle bir kenara itildiğinizi düşünürsünüz. Kötü niyetle değil, ama daha önce insanlar hakkında nasıl konuştuklarını duymuştum, sanki biz aşağı bir türmüşüz gibi. Bu muhtemelen doğru olsa da, her şeye rağmen annemi gerçekten önemsediklerini bilmek güzel. O bir insandan ya da kiralık bir yardımcıdan daha fazlası.

Asansöre binip bir kat aşağı iniyoruz ve Solon bizi labirent gibi koridorlardan, EEG odalarının ve diğer taramaların dışında bekleyen hastaların yanından ve Acil'in dışındaki boş sedye sıralarının yanından geçiriyor. Attığım her adımda daha da korktuğumu hissediyorum. Sanırım adrenalin beni çoğunlukla ileriye doğru itiyor, artı o garip kendi dışında olma hissi, ama arada bir Wolf bana güç vermek için orada olduğunu bildirmek için elini sırtıma koyuyor.

Bu konuda yalnız değilim.

Ama Tanrım, kendimi hiç yalnız hissetmedim.

benim annem ve sahip olduğum tek şey ve onu kaybedersem... Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Yapmayacağım.

Sonunda yoğun bakım ünitesine varıyoruz ve Solon içeri girerken Wolf ve ben otomatik kapıların dışında bekliyoruz. Kapıların arasından onu Lenore'un yanında, odanın ortasındaki bir istasyonun arkasında bir hemşireyle konuşurken görebiliyorum.

Ve istasyonun tam karşısında, çekilmiş perdelerin arasındaki bir dilimde annemi görüyorum.

Buradan yüzünü bile göremiyorum, açđ doğru değil, ama o olduğunu biliyorum, yataktakinin o olduğunu söyleyebilirim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimden hemen yaşlar dökölüyor ve kendimi yere düşerken hissediyorum.

Wolf beni yakalamakta gecikmedi, kollarını belime doladı ve beni ayağa kaldırdı. Konuşmaya, kelimeler oluşturmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum, sanki bunu atlatacak kadar güçlü değilmişim gibi. Ve çok korkuyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar korkuyorum.

Sonra kapılar tekrar açılıyor ve Solon ile Lenore dışarı çıkıyorlar, Lenore'nin kolunun bana sarıldığını hissediyorum, ağlamamaya çalışıyor ama ben onları duymuyorum bile. Ben burada bile değilim. Bunu atlatmak için kendimi uzaklaştırmalıyım. Büyümeliyim ve hızlı büyümeliyim.

"Onu görebilirsin," Lenore'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve Wolf'un eli sırtımda, diğer eli kolumu tutuyor, sanki tekrar düşebilirmişim gibi ve *düşebilirim* de.

Ama bir yerlerde, kapılar kapanmadan önce ileriye doğru yürüyecek gücü buluyorum.

İstasyonun etrafından bir hemşire çıkıyor. Koreli, genç, güler yüzlü, gözlüklü.

"Benim adım Lily," dedi bana. "Sen Amethyst DeMille misin? Yvonne'un kızı mı?"

Başımı sallıyorum ve bir anda sanki başka birinin rolüne girmiş gibi oluyorum. Kendini toparlamış, en ufak bir esintide uçup gitmeyecek ya da yoğun bakım kapısının önünde dizlerinin üzerine çökmeyecek biri.

"Evet, ben Ametist," diyorum hemşireye, robotik de olsa bana ait olmayan yumuşak bir ses tonuyla. "Elimden geldiğince çabuk buraya geldim. O nasıl?"

"Arkadaşların seni bilgilendirdi mi?" diyor bana, vampirlerin durduğu salona açılan kapıdan kısa bir bakış atarak. Sanki Solon ve Lenore ile bir sorunu varmış ama nedenini anlayamıyormuş gibi yüzünün hafifçe buruşmasını izlemek beni rahatlatıyor. Anlamadıkları şeylerle boğuşmaya çalışan insanları izlemek dikkatimi dağıtıyor.

"Sanırım öyle," diyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Anneme bir araba çarptı ve şu anda komada ama durumu stabil. Durumu stabil, değil mi?"

Hemşire bana sabit bir gülümseme veriyor. "Şimdilik durumu stabil. Gelin." Şimdilik mi? *Şimdilik* mi?

Perdelere doğru yürüyor ve odaya girmem için eliyle işaret ediyor.

Ama sadece orada durabiliyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. O benim annem ama benim annem değil.

Hastane yatağında, hafif yüksekte, kollarında bipleyen ve vızıldayan çeşitli makinelerden gelen tüpler var ve boğazında bir solunum cihazı var ve kafasının bir tarafı sargılı, o kadar ki sadece bir gözü görünüyor. Kabarık, şiş ve mor ve ben...ben... yapamam...

Hemşire kolumu nazikçe okşayarak, "Çok fazla olduğunu biliyorum," diyor. "Ama şu anda hiç acı çekmiyor. Kazanın oluş şeklinden, kafa travmasının ani olduğunu düşünüyoruz. Büyük olasılıkla hiçbir şey hissetmedi ve bunu da hissetmiyor."

Bunu nasıl bilebilir ki?

Sorularım var. Çok fazla sorum var. Ama kelimeleri oluşturamıyorum, nefes alamıyorum, ağzım kumla dolmuş gibi kurudu. Elimi dudaklarıma bastırıyorum ve bir arada tutmaya çalışıyorum.

İyi görünüyor, diyorum kendime. İyi görünüyor, iyi olacak.

Ama bu nasıl olabilir?

Ona bakarken bu nasıl olabilir, o kadar küçük ve zayıf ki, ne zaman bu kadar zayıfladı? Ne zaman bu kadar küçüldü? Mavi hastane önlüğünün içinde ona bakıyorum, yüzünün ve başının büyük bir kısmını saran bandaj, altında biriken kanı durduruyor olmalı ve sonra yanındaki ellerine bakıyorum, ince, damarlı ellerine, şu anda o kadar beyazlar ki neredeyse morlar ve o elleri dün gece gördüğümü fark ediyorum.

Onu dün gece gördüm.

Mavi hastane önlüğüyle.

Onu rüyalarımda ve odamda gördüm ve başından beri annemdi, bana ona ne olacağını anlatmaya çalışıyordu.

Ağlamaya başladığımda gözyaşlarım
yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Aman Tanrım,
oydu!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

WOLF

S *O bilecek. Kadın .*

Amethyst'i yoğun bakım ünitesinin kapısında hemşireyle konuşurken ve hastane yatağında yatan annesine bakarken izliyorum, ve o bilecek.

"Neyi öğreneceksin?" Solon bana soruyor.

Aklımı okuduğu için sinirlenemeyecek kadar yıpranmış ve bitkinim.

Suçluluk duygusu boğazıma düğümlenmiş gibi sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum.

Solon dikkatle beni izliyor, Lenore da yanında, neler olduğunu merak ediyor.

"Bunun biliyordum," diyorum sessizce. Lenore'un gözleri irileşti. "Ne? *Nasıl?*"

"*Mara*," diyorum. Kaşlarını çatıyor ama Solon yavaşça başını sallayarak beni anlıyor. Büyük olasılıkla onları o da gördü.

"Mara kim?" Lenore sorar.

"Kim değil, ne," diyorum ona. "Mara, sonunda insanların *kâbusu* haline gelen şeydir. Sen uyurken sana gelen bir iblis. Göğsünüze oturur, hareket etmenizi, konuşmanızı, nefes almanızı bile engeller. Beraberinde ölüm ve talihsizlik getirir. Bazen sizi de beraberinde götürür, sizi cezbeder."

Lenore başını iki yana sallayarak, "Üzgünüm, anlamıyorum," diyor.

"Mara'yı gördün mü?" Solon sorar.

"İkimiz de gördük," diyorum üzüntüyle. "Ametist bunun rüyalarının bir parçası olduğunu düşünüyordu, bu yüzden iyi uyuyamıyordu. Ben de evde bir kez gördüm, aşağıda Karanlık Gözler'de yalnızken. Sonra dün gece ikimiz de gördük."

"Eğer Mara bir iblisse, o zaman nasıl oldu da onu gördün?" Lenore soruyor. "Solon bana iblislerin *insanlarla* ilgili bir mesele olduğunu söylemişti."

"Ametist bir insan," diye hatırlatıyorum ona. "Ve genellikle iblislerle, özellikle de Mara'yla uğraşmadığımız doğru, çünkü ölüm bir vampirin hayatında bir insan için olduğu kadar sürekli değildir. İnsanlar için ölüm ve kayıp kaçınılmazdır. Ama bazı vampirler şanssızdır. Babam ölmeden önce Mara'yı gördüm." Duraklıyorum, ormandaki o eve geri döndüğümün, o kadar küçük ve korkmuş olduğumun anısı, sanki dünmüş gibi damarlarıma buz gibi kayıyor. "Uyandığımda göğsümde bir iblis vardı ve daha sonra babam olduğunu öğrendiğim bir figür gördüm. Bana öleceğini söylemek için geri gelen oydu."

"Ya da," diye sessizce ekliyor Solon, "Mara'nın bir ürünüydü, gerçek baban değildi."

"Her iki durumda da, bu bir ön haberdi," diyorum. "Gelecekte. Ametist'e musallat olan iblis bir yana, ikimiz de onun annesini gördük."

Lenore'un nefesi kesildi. "Annesini gördün!"

"O zaman bilmiyorduk," diyorum hemen. "Üzerinde hastane önlüğü vardı ama saçları açıktı ve Yvonne'u saçları topuz yapılmamış halde gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ve yüzü kanlıydı. Anlayamadık."

"Ama yine de biliyordun," diyor Solon, ama sesi suçlayıcı değil.

Başımı salladım. "İlk başta değil. Bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamadım. Sonra bunu düşünmek istemedim ve emin olamazsam Ametist'i korkutmak istemedim."

"Belki de yapmalıydın," diyor Lenore ve sözleri beni mızraklıyor. Solon bile ona sert bir bakış atıyor. "Ne? Sadece diyorum ki belki bilseydi

Mara'nın ne olduğunu bilseydi, annesinin yürüyüşe çıkmasına izin vermezdi. Belki sen de Shelter Cove'a gitmezdin."

"Ve sen Ametist'in annesini hayatının geri kalanında bir baloncuğa sarmasını mı bekliyorsun?" Solon sert bir şekilde söyler. "Moonshine, hadi ama. Belki de Wolf dürüst olmak adına ona söylemeliydi ama muhtemelen bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmazdı. Tek yapacağı Amethyst'i paranoyak ve endişeli hale getirmek olurdu, ta ki..." Bu düşüncüyü bitirmek zorunda değil.

Sessiz kalırız.

"Özür dilerim Wolf," diyor Lenore, yanakları kızarmış ve azarlanmış bir ifadeyle. "Öyle demek istemedim. Bu senin hatan değil."

Lanet olsun, zaten daha önce de benim hatam olduğu konusunda endişeliysem, bu hiç yardımcı olmuyor. "Her iki durumda da," diye homurdanıyorum, "olan oldu."

Birden Lenore'un yüzünde bir farkındalık, bir korku ifadesi beliriyor. "Yani bu onun öleceği anlamına mı geliyor?"

Solon'a bakıyorum, çünkü buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Henüz ölümü düşünmeme bile izin vermedim, Yvonne varken olmaz.

Solon bunu bir süre düşündükten sonra Lenore'a bakar. "Mara ölüm ve talihsizlik getirir. Bu sadece bir talihsizlik olabilir. Bu Yvonne'un öleceği anlamına gelmiyor."

"Evet, ama Wolf'un babası yaptı."

"Böyle olmak zorunda değil," diyor Solon kısık bir sesle, tam o sırada bir sedyeyi iten hemşireler koridorda yanımızdan geçiyor. Sedyede yaşlı bir adam var, oksijen tüpleri burnundan giriyor ve kendinden geçmiş görünüyor. İçindeki zayıflığı, kan hücrelerindeki dengesizliği hissedebiliyorum.

Birden gözleri açıldı ve korkusunu hissettim. Kolunu kaldırıp üçümüze işaret ediyor, yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi var. Hemşireler şaşkınlıkla bize bakıyor ve "*ona aldırmayın, ölüyor*" gibi garip bir gülümseme yerine bizden rahatsız olmuş görünüyorlar.

"Bu da neydi böyle?" Araba koridorda ilerlerken Lenore fısıldıyor, bir hemşire omzunun üzerinden bize dikkatle bakıyor.

"Bize atılan bakışları fark etmedin mi?" Solon sessizce soruyor ve bunu söylediği anda, yanımızdan geçen hemşireler ve işçilerden bilinçaltımda bunu fark ettiğimi anlıyorum. "Tek başımızayken insanların bizi tuhaf bulduğunu biliyorsun. İki vampir birlikteyken daha da çok. Üç, nedenini bilmeseler de insanları ürkütmeye başlıyor."

Lenore, "Bu durumda ben kafeteryadan kahve almaya gidiyorum, olumsuz bir ilgi çekmeye başlarsak diye," diyor. Bana bakıyor. "Sen de ister misin?"

"Lütfen," diyorum ona, ellerimi birbirine bastırarak. Her ne kadar adrenalın içimde hızla yükseliyor olsa da, dün gece hiç uyumadım ve yol beni bitkin düşürdü. Vampirler bile zaman çökerler, özellikle de bir süredir beslenmemişlerse.

Solon Lenore'a iyi olduğunu söyler ve Lenore koridordan aşağı inerek köşede kaybolur.

Hemen Solon'a dönüyorum. "O *gerçekten* nasıl?"

"Yvonne?" Bir an için dudaklarını birbirine bastırıyor ve burnundan sert bir nefes veriyor. "Umut verici değil."

Midem kurşun gibi.

"Onun zihnine girdim," diye devam ediyor. "Orada hiçbir şey yoktu. Beyin aktivitesi yok. O gitmiş."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. CT taramaları ve EEG'ler aynı sonuçları gösterecektir, ancak doğal olarak aile olarak kabul edilmediğim için bana ne olduklarını söylemeyecekler. Ama o orada değil."

"Bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor," diyorum ve sesimdeki çaresizliği, göğsümdeki sıkışmayı duyabiliyorum.

"Ben doktor değilim, Wolf," diyor Solon basitçe. "Yapıp yapamayacağını bilmiyorum."

"Ama hiç doktor tanımıyor musun? Bizim türümüzden? Onlar yardımcı olabilir." On yıllar boyunca hiçbiriyle temas halinde olmadığım için kendime lanet ediyorum.

"Biliyorum," diyor dikkatle. "Ama bunun pek bir faydası olmaz. Bu geleneksel tıbbı meydan okuyan bir hastalık ya da rahatsızlık değil. Bir vampir doktorun yüzyıllara dayanan bilgisini kullanabileceği bir şey değil. Bu zihinle ilgili, insan zihniyle, onlar için olduğu kadar bizim için de bir gizem. Beyin yaralanmaları, komalar, bunlar herkesi şaşırtan, bazen anlayışımızdan kaçan şeyler. Çok az şey biliyoruz" diye ekliyor hayal kırıklığıyla.

Göğsümdeki çaresizlik bir lastik bant gibi sıkıyor. "Belki... belki oraya, onun kafasının içine girip onu bulabilirsin. Onu dışarı çıkarabilirsin."

Solon şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "İşler o şekilde yürümüyor. Bunu sen de biliyorsun. Her ne kadar Yvonne'u çok sevsem ve ona tapsam ve onu kaybetmek beni mahvetse de, Tanrı'nın iradesiyle oynayacak değilim."

"Tanrı'nın isteği mi?" Acı acı alay ediyorum. "Ne zamandan beri Tanrı'nın isteğini ?"

"Her zamandan beri," diyor, bakışları keskinleşiyor.

"Sen öldüğünden ve Lenore seni geri getirdiğinden beri mi? Bu da mı Tanrı'nın isteği?" Neredeyse homurdanıyorum, çaresizlik artık öfkeye dönüşüyor, alev alev yanıyor.

"Kurt," diye çıkışıyor, bana doğru bir adım atıyor ama ben yerimde duruyorum. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki olaylara ne kadar az karışsak o kadar . Yvonne'a yardım edemem ve edebilecek kimseyi de tanımıyorum, bu yüzden işleri bırakmalıyız."

"Ama yardım edebilseydiniz, etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz? Eğer ölecekse bu Tanrı'nın isteği ve hepsi bu mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye parlıyor.

"Tam olarak bunu söylüyorsun!" Bağıyorum.

Solon yoğun bakım kapılarına bakıyor, muhtemelen koridordaki patlamadan dolayı birkaç kafanın bize doğru döndüğünü fark ediyor, sonra elini göğsüme koyuyor, ya beni sakinleştirmeye çalışıyor ya da beni geri itiyor, ama bir ağaç gibi kök salmışım.

"Bunu burada yapma," diyor.

"Neyi yapmayayım?"

"İkisini de ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diyor. "Ve onları kaybetmekten korktuğunu da biliyorum."

"Oh, sen ne bilirsin ki?" . "Sen hiç kimseyi kaybetmedin."

Gözleri parlıyor, göz bebekleri küçük siyah noktalara dönüşüyor. "Bu doğru değil."

"İlk aşkını kaybettin, ama sadece onu öldürdüğün için," diyorum, kelimeler ağzımdan çıktığı anda hemen pişman oluyorum. Normalde birbirimizin en kötü anlarını bu şekilde yüzlerine vurmamız.

İlk aşkını öldüren canavar artık Solon'un içinde yaşamıyor olsa da, yüzeyin hemen altında kaynayan bir kötülük var, bana saldırmak üzere olan bir engereği hatırlatan bir kötülük. Solon'la daha önce de mücadele ettim ve , çünkü ben daha iriyim ve daha güçlüyüm, ama o, daha iyi bir kelime bulamadığım için, daha korkutucu.

O keskin bir nefes alırken ben geriye doğru bir adım atıyorum.

"Her ne olursa olsun," diyor buz gibi bir kasıtle, "kaybın ne olduğunu biliyorum. Senin gibi. Çoğu vampirin yaşadığından daha fazla kayıp yaşadın. Ama bu yüzden belki de biraz durup düşünmen gerekiyordur. Amethyst'in şu anda sana ihtiyacı var. Her zaman vardı ve şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Annesini kaybetmekten korktuğunu biliyorum ama onun için güçlü olmalısın. Ne olursa olsun. Korkuların ne olursa , onları görmezden gelmeli ve daha sonra onlarla başa çıkmalısın. Sadece onun için orada ol, şu anda senin işin bu." Duraklıyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor. "Bunu yapabilir misin?"

Zor nefes alıyorum ama içimdeki öfke azalıyor. Solon beni zorladı mı yoksa ödünç bir büyü mü kullandı bilmiyorum ama

Kendimi sakinleştiriyorum, kalbim yavaşlıyor. "Evet," diyorum kısık sesle.

"Güzel," diyor kolumu okşayarak. Sonra etrafıma bakındı. "Ben gidiyorum, Ezra burada. Lenore buradayken insanların bizden şüphelendiğini düşünüyorsak, üçümüz söz konusu olduğumuzda nasıl davranacaklarını görmekten nefret ediyorum."

Ezra yaklaşırken Solon ters yöne doğru yürür, ellerini eski motosiklet ceketinin ceplerine sokmuştur. "Söylediğim bir şey mi var?" Ezra koridorda Solon'a bakarken sakız çiğneyerek sorar.

"Mutfakta çok fazla vampir olmasıyla ilgili bir şey," diye yorum yapıyorum, dikkatim yoğun bakım ünitesine geri dönüyor.

"Ah," diyor Ezra, bakışlarımı takip ederek. Bana doğru bakıyor. "Peki o nasıl?"

"Komada," dedim ona acımasızca. "Solon'a göre beyin aktivitesi yok."

"Ne yani, şimdi de doktor mu oldu?"

"Onun nasıl bilirsin," diyorum başımın yan tarafına vurarak.

"Kurtulacak mı?" diye soruyor ve ağzındaki sakızın yapay nane kokusuna rağmen sesindeki hüznü duyabiliyorum.

"Umarım öyledir," diyorum ona. "şu anda kimse pek bir şey bilmiyor. Bir tür bekle ve gör durumu. Ama ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum."

Birkaç dakika çiğniyor. İkimiz de kapıdan izliyoruz, ara sıra Ametist'in perdenin arkasından çıktığını, annesinin yatağının etrafında dolaştığını ve onunla konuştuğunu görüyoruz.

"Peki sen nasılsın?" Ezra bana bakarak soruyor.

İç çekiyorum, teslimiyetle omuzlarımı kaldırıyorum. "Hiç bilmiyorum."

"Yolculuk nasıldı?"

"İyiymi. Bilirsin işte. Ta ki..."

"Sonunda onu becerdin mi?"

Ezra'ya dolu bir bakış attım.

Sırıttıyor. "Sonunda onu becerdin. Tanrıya şükür, belki şimdi daha katlanılabilir olursun. Nasıldı? Kız nasıldı? Hayal ettiğin her şey?"

"Kapa çeneni."

"Hiçbir zaman öpüşüp anlatacak biri olmadın, değil mi? Partideki kızı becerdiğimi biliyorsun. Sevimli sarışın."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve dikkatimi tekrar yoğun bakıma veriyorum. "Aferin sana."

"Evet," diyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi. "Ne yani, siz şimdi erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi misiniz? Sikiş kankası mı?"

Kaşlarımı tiksintiyle çattım. "Kaç yaşındasın sen, on mu? Ezra, yemin ederim sanki dün doğmuşsun gibi."

"Zamana ayak uydurmalısın, kardeşim."

"Lütfen bana kardeşim deme. Zamanımıza uyum sağlıyoruz, aptal gibi görünmek için yolumuzdan sapmıyoruz."

Beni görmezden geliyor. "Yani siz ciddi misiniz, çift gibi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

Ona sinirli bir bakış fırlattım. "Birçok nedenden dolayı, sık kafalı, bunlardan biri de kötü haberi almadan önce zar zor birlikte olduğumuz gerçeği. Şimdi buradayız ve dürüst olmak gerekirse ilişkimiz aklımızdaki son şey."

"Yalan söylüyorsun. Aklında bu var. Peki, ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Bu konuda yapacak bir şey yok.

"Aynı evde yaşıyorsunuz, bari Lenore ve Solon gibi aynı odaya taşınısaydınız."

"Biz Lenore ve Solon değiliz."

"Evet, kahretsin, seninle çok daha kolay."

Elimi yüzümde gezdirerek tekrar iç geçiriyorum. Başım ağrıyor ve benim hiç başım ağrımaz. Yorgunum, açım, garip bir şekilde azgınım, üzgünüm, kızgınım, berbat bir haldeyim ve sanki gün daha yeni başlıyormuş gibi hissediyorum.

"Peki neden-" diye başlıyor Ezra ama sözünü kesiyorum. "Ametist bir insan," diye hatırlatıyorum ona.

"Söylemiyorsun," diye alaycı bir şekilde düşünür. "Ne olmuş yani?"

"Eğer onunla birlikte olacaksam, onu sonsuza dek isteyeceğim. O sonsuza kadar yaşamayacak."

"Onu bir vampire dönüştürün."

Acı bir kahkaha attım. "Lanet olsun, Ezra. Yapamayacağımı biliyorsun. Delirecek."

"Evet, ama aşağı yukarı sadece birkaç yüz yıldır deliler.

Ondan sonra düzelecek ve birlikte olacaksınız."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. Vampirler iki şekilde "doğar". Birincisi, ya iki vampirden ya da bir vampir ve bir insandan doğal olarak doğarsınız. Benim gibi insan olarak doğuyorlar ve yaşlandıkça vampire dönüşüyorlar (kadınlar yirmi bir, erkekler otuz beş yaşında). Diğeri ise efsanelerin bahsettiği "klasik" yol. Isırılırsınız, kanınız çekilir, temelde ölürsünüz ve sonra bir vampir size karşılığında kanını verdiğinde geri gelirsiniz. Bu yöntemle ilgili tek sorun, yaratılan vampirlerin delirmesidir. Kana susamışlıkları kontrol edilemez hale geliyor ve tüm ahlak ve insanlık duygularını kaybediyorlar. Bu öyle bir sorun haline geldi ki sonunda yasadışı hale getirildi, ancak son zamanlarda herhangi birinin cezalandırılıp cezalandırılmadığından emin değilim. Kimse yüzlerce yıl boyunca kendine gelebilecek ya da gelemeyecek deli bir yaratığın yaratılmasından sorumlu olmak istemez.

Aslında, bu şekilde yaratılmış, bir zamanlar deli olan sadece bir avuç vampirle tanıştım. Onlardan biri Solon.

"Bunu ona asla yapmam," diyorum Ezra'ya, Solon'un ilk aşkını nasıl öldürdüğünü düşünerek. "Asla."

"Yani hayatının geri kalanında mavi taşakların mı olacak?" Ona ters ters bakıyorum ve o da bana sahte bir gülümseme veriyor. "Üzgünüm, hayatının geri kalanında."

"Son zamanlarda sana hala bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

Omuz silkiyor, sakız çiğniyor ve pencereden yoğun bakım ünitesine bakmaya devam ediyor. Bir süre sonra "Umarım iyileşir," diyor, sesi nihayet ciddileşiyor. "O benim için kendi annemden daha iyi bir anne. Annem en son ne zaman beni ziyaret etmek için İtalya'dan ayrıldı? Hiçbir zaman. Ama Yvonne, biliyorsun, her gün burada bizimle birlikte. Elbette her zaman onun pişirdiğini yemiyorum, ama harika bir pirzola yapıyor, gerçekten çiğ ve kanlı, bilirsiniz, tam sevdiğim gibi. Bunu özleyeceğim."

"O ölmedi," diye düzeltiyorum Ezra'yı. "Ve ölmüyor da. Hâlâ hayatta. Atlatacak."

"Evet," diyor sessizce. "Dediğim gibi, gerçekten öyle olmasını umuyorum."

Ezra biraz daha kalıyor, sonra Lenore geliyor ve bana soğuk bir kahve uzatıyor. Sonra bir eve döneceklerini ve herhangi bir değişiklik olursa ya da Amethyst'in yanında olacağım ve onu yalnız bırakmak istemeyeceğim için bir molaya ihtiyacım olursa onlara mesaj atmamı söyleyerek ayrıldı.

Sonunda kapılar açılır ve Ametist dışarı çıkar. Gözleri kan çanağı, şiş, yüzü solgun, burnu kırmızı. Elinde bitmiş bir mendil tutuyor ve sanki sonunda zayıf düşmesine izin veriyormuş gibi çökmeye yakın görünüyor.

Bu kalbimi kırıyor. Ama Solon'un ne dediğini hatırlıyorum. Burada onun için güçlü olması gereken kişi benim.

"Hey," diyorum ona, onu kendime doğru çekip kollarımla sarıyorum. Başının üstünü öpüyorum ve o da bana zayıf bir sıkışma ve sessiz bir hıçkırıkla karşılık veriyor.

"Onu başka bir beyin taramasına götürüyorlar," diye mırıldanıyor bana. "Bana gidip bekleme odasında oturmamı söylediler."

"Tamam, hadi gel" diyorum, elinden tutup köşedeki küçük odaya götürüyorum. Bir kanepesi, iki sandalye ve duvarlarda Paris'le ilgili birkaç sanat eseri var. İçeride kimse yok, biz de içeri girip kapıyı kapatıyoruz.

Hemen kanepeye çöküp uzanıyor. Beni ne kadar yakınında istediğini bilmiyorum, bu yüzden yanındaki sandalyeyi alıp uzanıyorum ve elini tutuyorum.

"O nasıl?" Nazik bir sesle soruyorum.

Alt dudağı titriyor, çenesi buruşuyor ama kendini tutuyor. Kahretsin, onu böyle görmek beni parçalıyor. Kederi, üzüntüsü, dalgalar halinde üzerime akıyor, benimkilerle birleşiyor.

"O iyi. Tepki vermiyor ama hemşire bunun normal olduğunu söyledi. Buraya ilk geldiğinden beri bir değişiklik olup olmadığını görmek için bir tarama daha yapacaklar."

"Size beyin aktivitesi hakkında bir şey söylediler mi?"

Başını sallıyor, bir damla gözyaşı yanağından kanepenin minderine doğru süzülüyor. "Hiç olmadığını ama bunun değişebileceğini söylediler. Umutlu kalmak için bir nedenim olup olmadığını sordum ve her zaman umutlu olduklarını söylediler. Ama Tanrım, onlardan bir şeyler almak çok zor, biliyor musun? Sanki kendi fikirlerini kendilerine saklıyorlar."

"Hemşireler ve doktorlar tedbirli olmak zorunda," diyorum ona. "Asla yanlış bir şey söylemek istemezler."

"Biliyorum, ama sadece bana umut vermelerini istiyorum."

"Senin umudun var. Benim de umudum var. Bu yeterli, inan bana." Elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum.

Üzerimize sessizlik çöküyor. Kalbinin göğsünde attığını duyabiliyorum, sesi neredeyse yorgun ve ağır geliyor. Sığ nefes alıyor ve adrenalini hâlâ tavan yapmış durumda, havayı kendine özgü kokusuyla dolduruyor. Yakında yatacak ve bence en iyisi de bu. Biraz uykuya ihtiyacı var.

Bir an için neredeyse uyuduğunu düşündüm. Sonra diyor ki. "Rüyalarım," diyor. "Hayalet kadın. O benim annemdi, biliyorsun. Mavi hastane önlüğü. Başındaki yara. Elleri, elleri aynıydı. O... bu da ne demek oluyor?"

Derin bir nefes çekiyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Bu onun Mara'nın bir parçası olduğu anlamına geliyor."

"Ne?"

"Mara. Kabusların ve uyku felcinin geldiği yer. Siz uyurken ölüm ve talihsizlik getiren iblis."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak doğruluyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ellerime bakıyorum. "Çünkü bunu daha önce de gördüm. Babam öldüğünde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

AMETHYST

gözlerini dikmiş Wolf'a bakıyordu.

"Daha önce gördün mü?" Bana ne söylediğini anlamaya çalışarak soruyorum. "Bekle, yani bu şeyi gördün, bu *Mara*'yı, senin Babam öldü mü?"

Başını sallıyor, acı çekmiş görünüyor. "Ve sonra babamı gördüm. O olduğunu bilmiyordum..."

"Yani..." Bir araya getirerek başlıyorum. "Yani bu iblisi, bu önseziyi ya da gelecekten gelen ziyareti ya da her neyse, baban ölmeden önce gördün. Ve bana bunun aynı şey olduğunu söylemeyi düşünmedin mi?"

Yüz ifadesi düştü. "Düşünmedim... Emin değildim."

Birdenbire bana çarptı. Başımdaki sersemliği görmezden gelerek ayağa fırladım. "Neden bana söylemedin, Wolf? Her an, 'hey aynı şey babam ölmeden hemen önce de olmuştu, belki de bu annene bir şey olacağının alametidir' diyebilirdin."

"Annen olduğunu bilmiyordum!" diyor sesini yükselterek. "Aynı şey olduğunu bilmiyordum!"

"Bunu önleyebilirdim! Bunu durdurabilirdik!"

Başını sallıyor, kaşları yaklaşıyor. "Hayır. Bir fark yaratmazdı."

"Bunu nereden biliyorsun? Yoksa bunu kendine mi söylüyorsun? Bana söyleseydin, Shelter Cove'a gitmezdim. Evde kalır ve anneme göz kulak olurum, onu gözümün önünden ayırmazdım."

"Peki ne kadar süreyle?" diye karşı çıkıyor. "Sonsuza kadar mı?"

"Tabii ki sonsuza dek yapardım! Eğer bunu engelleyebilseydi." Ellerim ağzıma gidiyor, her şeyin farkına varıyorum. "O ölecek, değil mi? Çünkü baban öldü."

"Hayır," diyor yüksek sesle. "Hayır, öyle bir şey yok. Ölüm ve talihsizlik getirirler. Anneni gelecekte gördün ama seni ziyaret ettiğinde ölmüş olduğuna dair hiçbir belirti yok. Sadece yaralıydı. Bu öleceği anlamına gelmez."

Zar zor dinliyorum. "Bana söyleyebilirdin. Bana söylemeliydin. Şu anda burada olmazdı, bunu önlerdim, bunun olmasını engellerdim."

"Ya hayat bu şekilde işlemiyorsa?" diyor sessizce.

"Bu şekilde yürümüyorsa umurumda değil, tamam mı?" Kollarımı açtım, bağırمامam gerektiğini biliyordum ama lanet olsun, hastanedeyim ve burada olmamalıydım. Annem burada olmamalıydı! "Biliyor musun, çık dışarı. Evine git. Seni görmek istemiyorum."

"Ametist," diye başlıyor, bana doğru uzanıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Hayır. Kızgınım, Wolf. Gerçekten çok kızgınım. Eğer o ölürse ve ben bunu önleyebilirim..."

"Sonsuza kadar beni suçlayacaksın," diye bitiriyor ve gözlerinde o kadar büyük bir kalp ağrısı var ki hemen kendimi kötü hissediyorum.

"En azından bir süreliğine seni suçlayacağım," demeyi başarıyorum. Çünkü içten içe bana neden söylemediğini biliyorum, çünkü sebepsiz yere söyleyip beni korkutmak istemedi, çünkü ikimiz de annem olduğunu bilmiyorduk.

Ama beynimin mantıklı kısmı bu bilgiyi barındırıyor olsa da, keskin, soğuk ve dağınık bir şekilde milyonlarca küçük parçaya bölünen kalbim tarafından geçersiz kılınıyor. Zar zor dayanıyorum.

"Lütfen, sadece git," diye fısıldadım. "Bırak beni."

"Seni terk etmek istemiyorum," diyor kabaca. "Seni bırakmayacağım."

"Sadece git!" Ona bağıríyorum. Lütfen, lütfen git, demeden önce gerçekten zalimce bir şey ve sonsuza dek pişmanlık. Sırf birini, herhangi birini incitmek uğruna onu incitmek istiyorum. İçimdeki bu çirkin, korkmuş duygular kovulana kadar saldırmaya ve devam etmek istiyorum.

Ama sonra fark ettim ki hiçbir yere gitmiyorlar. Kalmak için buradalar.

Artık işler böyle yürüyor. Bunu değıştirmek yok.

Bir süre sonra başını sertçe sallayarak "Tamam," dedi. "Tamam. Ben gidiyorum." Avuçlarını teslimiyetle kaldırıyor ve kapıya doğru gidiyor.

Kapı arkasından kapandığı anda gözyaşları içinde kanepeye yığılıyorum. Şu ana kadar onun varlığının ne kadar rahatlatıcı olduğunu, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Ve şimdi yalnızım.

Gerçekten yalnızdım. Demir almamış, karanlıkta yüzüyorum, görünürde kara yok, bana yardım edecek kimse yok.

Çok yalnızım.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Ölüm olasılığı, en sevdiğiniz insanı kaybetme olasılığı, sadece hayatlarımızda değil, dünyada, evrende ne kadar yalnız olduğumuzu fark etmenizi sağlayan bir şey var. Sanırım erkek ve kız kardeşlerim, sevgi dolu bir babam ve evde bulunan ailenin ötesinde büyük bir ailem olsaydı bile, kendimi uzayda hareket eden, başka herhangi bir yaşamdan ışıık yılı uzakta, küçücük, buruşuk bir toz zerresi gibi hissederdim.

Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, sadece nefes almaya çalışıyorum, içimdeki mutlak yalnızlıkla boğuşmaya çalışıyorum, o sırada kapı çalınıyor. Wolf olduğunu düşünerek kaskatı kesiliyorum ve öfkem tekrar geri geliyor. Hoş geldin diyorum.

Her şeyden uzaklaşmak için iyi bir fırsat. Yalnız hissetmektense kızgın hissetmeyi tercih ederim.

"Hey," diyor Lenore usulca, başını içeri uzatarak. "İçeri girebilir miyim?"

Hevesle başımı sallıyorum, Starbucks'tan iki latte ve yiyecek seçeneklerinden küçük bir kâğıt torba taşıdığını fark ettiğimde midem gurulduyor.

Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve başıyla kapıyı işaret ediyor. "Kurt hâlâ dışarıda, onu görmek ister misin yoksa eve göndermemi mi istersin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Onu evine gönder," diyorum, onu görmek istemiyordum ama aynı zamanda burada yalnız olmadığım gerçeğiyle göğsümün ısındığını hissediyordum. Bunca zamandır kapının dışındaydı, Lenore'un gelmesini bekliyordu.

Durup dinliyor ve sonra başını sallıyor. "Gitti." Belli ki beni duymuş ve gitmiş, belli ki o da gittiğini duymuş.

Elinde ürünlerle yanıma geldi. "Daha erken gelirdim ama bütün gün bir şey yemediğini biliyorum, bu yüzden sana Starbucks'tan en sevdiğin yemeği getirdim. Buradaki kafeterya yemekleri berbat. Hiçbir şey için teşekkürler, Zuckerberg," diye mırıldandı.

Kağıt kılıfı bana uzatıyor ve içine baktığımda sağlıksız bir takıntım olan kahvaltılık sandviçlerinden birini görüyorum. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum, hastane şu ana kadar uzayın ötesinde var olan bir kara delik gibi hissettiriyor, ama akşam yemeğinden sonra olabilir.

Ne lanet bir gün.

Bana yulaf sütlü lattemi uzatıyor ve bunun yeni Noel spesiyali Gingerbread olduğunu fark ettiğimde küçük bir mutluluk patlaması hissediyorum, bu benim için sezonun ilki.

Sonra annemin komada olduğunu ve şu anda beynine bakıldığını düşününce bu mutluluğu hissettiğim için utanç duyuyorum. Bir an için zihnimin neler yapabildiğine, nasıl mutlu olabildiğine hayret ediyorum.

Hayatım tamamen darmadağın en sevdiğim içecek kadar aptalca ve önemsiz bir şey. Bunu beklemiyordum.

Kanepeye geri oturuyorum, ruhum tüm bu ikilikten dolayı parçalanmış hissediyor ve yavaşça sosis ve yumurtadan bir ısırık alıyorum. Hepsini bir kerede mideye indirmek istiyorum ama midem bulanacakmış gibi bir his var içimde, o yüzden acele etmiyorum, midem itiraz ediyor.

Yine de güzel. Yarisına gelmiştim ve Lenore yanıma oturduğunda her lokmanın tadını çıkarıyordum.

"Kurt hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Bu noktada bir solucan konservesi gibi hissediyorum. "Annen hakkında ne konuşacağız?"

Kalbim sıkışıyor. Sanki kahvaltılık sandviç bana gerçekliği, bu yeni gerçekliği iki saniyeliğine unutturdu ve her şey az çok iyiydi ve şimdi kapak tekrar yırtıldı.

"Sadece iyi şeyler söylersen," diyorum ona, titreyerek. "Şu anda olumsuz bir şeyle başa çıkamam. Onun iyi olacağına inanmam gerek, tamam mı?"

Lenore yaklaşıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Elbette. Ve bunu atlatacaktır."

Lenore'un ela gözlerine bakıyorum ve ona söz verdirmek istiyorum, çünkü eğer söz verirse, o zaman gerçekten her şeyin yoluna gireceğini bileceğim. Ama ona bunu yaptırmayacağım. Onun da ağladığını söyleyebilirim.

"Ben sadece... onu görmek çok zor, anlıyor musun?" Yemeğimi karıştırarak söylüyorum. "O yatakta çok küçük görünüyor ve çok fazla tüp var. Ve makineler, bana biplenmeyi kesmiyorlar. Sürekli yanlış bir şey yaptığımı, onu uyarmaya çalışmamam gerektiğini düşünüyorum. Ama yapman gerekenin bu olduğunu okumuştum. Hemşireler onunla konuşmaya devam etmemi bile söylediler."

"Evet," diyor Lenore, telefonunu çıkararak. Açıyor ve bir web sayfasına gidiyor. "Komalar ve mucizeler hakkında her şeyi okuyordum.

olur. Bu adamın iki yıldır komada olduğunu ve ona en sevdiği Rolling Stones şarkısını çaldıklarını ve uyandığını biliyor muydunuz? Aynen böyle mi?"

"Gerçekten mi?" Heyecanla soruyorum, telefonu ondan alıyorum ve tüm başarı hikayelerini ya da mucizeleri gözden geçiriyorum. Tanrı'ya inansam da hiçbir zaman dindar olmadım ve mucize kavramı hiçbir zaman reddettiğim bir şey olmadı, sadece üzerinde fazla düşünmedim. Ama ne dersiniz deyin, annemin durumundaki pek çok insan bir gün bu durumdan kurtuluyor gibi görünüyor.

Umut kalbimin içinde kabarıyor. Bazen sahip olmanın tehlikeli bir şey olduğunu biliyorum ve bu umudun bana zarar verecek kadar güçlenebileceğini hissediyorum, ama şimdilik ona bir cankurtaran salı gibi tutunuyorum.

"Ne yapmalıyım biliyor musun?" Lenore'a söyledim. "Annemin en sevdiği müziklerden bir çalma listesi yapmalı ve ona dinletmeliyim. Belki bu onun zihnini canlandırır."

"Evet, evet," diyor Lenore, gözleri parlıyor. "Çalma listesinin adını *Koma* koyabilirim," diyorum.

Hala duruyor.

"Çok mu?" Girişimde bulunuyorum.

Sonra da güler. "Hayır, bu sadece senin karanlık mizah anlayışın. Vampirlerle yaşayınca böyle oluyor." Telefonu benden geri aldı ve başka bir sayfaya geçti. "Bakın, komadaki hastalarla bir çalışma yapmışlar ve eğer arkadaşları ve aileleri gelip o kişiyle eski günlerden konuşurlarsa, bunun hafızalarını tetiklediğini ve komadan çıkma ihtimallerini artırdığını bulmuşlar. Belki gelip eski günlerden bahsedebilecek teyzeleriniz ya da amcalarınız var mı?"

Başımı sallıyorum, aniden kendimi bu kadar yalnız hissetmekten nefret ediyorum. "Hayır. Büyükanнем ve büyükbabam ve annem *de* gibi tek çocuktı. Belli belirsiz arkadaş olduğum kuzenleri var ama onlar Avrupa'da yaşıyor. Hangi

geldi de, belki görürler diye bir Facebook paylaşımı yapsam iyi olacak."

"Ve sanırım babanla konuşmuyorsun?" diye soruyor tereddütle.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hayır. O gittikten sonra onunla ilişkiyi kestim ve bu onun ailesindeki herkes anlamına geliyordu. Annesi, büyükannem, daha sonra ona ulaşmak istedi, onunla hiçbir zaman göz göze gelmedi, ama hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Sadece ben ve annem varız."

İşte o zaman gözyaşlarım lattemin kapağından sekerek yeniden akmaya başlıyor.

"Ve biz," diyor Lenore, elimi tutarak. "Biz varız. Belki kan bağıımız yok ama biz senin aileniz Amethyst. Hepimiz seni ve sevgili anneni çok seviyoruz."

Bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden olur.

İçimde hiçbir şey kalmadığını hissedene kadar ağlıyorum ve ağlıyorum. Lenore benimle kalıyor ve başka şeyler hakkında konuşuyoruz, bu da güzel bir dikkat dağıtıcı, her saniye annemi düşünmem gerekiyormuş gibi hissetmeme rağmen, sanki onu düşünmeyi bırakırsam ölecekmiş gibi. Kahretsin, bu aklımı kaybettiğim zaman, değil mi?

Sonunda merak ettim ve yoğun bakıma geri döndüm. Annem tomografiden döndü ve içeri girip onu görebileceğimi söylediler. Lenore beni bekleme odasında söylüyor, o da yorgun görünüyor ve eve gitmesini istiyorum ama yalnız kalmak da istemiyorum.

Kapıdan içeri giriyorum ve annemin yanına gidiyorum. Artık yeni bir hemşire var ve ben perdeden geçerken bana kibarca gülümsüyor.

"Sen kızısın," hemşire, sesi nötr.

"Öyleyim. Tomografi sonuçları ne diyor?" Yüzünde herhangi bir üzüntü ya da mutluluk belirtisi olup olmadığını dikkatle inceleyerek soruyorum.

"Yarına kadar bilemeyiz," diyor, yüzü bana hiçbir şey söylemiyor.

"Oh. Durumu iyiye gidiyor mu?" Anneme bakıyorum, eline doğru ilerliyorum ve sıkıyorum. Sıcak değil ama soğuk da değil.

"Ateşi biraz düştü ve henüz hiçbir şeye yanıt vermiyor. Beslenme tüpünü değiştirmem gerekecek, sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum. Sanki işlerini yapmalarına engel olacakmışım gibi.

Hemşireye "Çok iyi durumda," diyorum ama beslenme tüpünü kurcalarken, işi bitene kadar başka tarafa bakmaktan kendimi alamıyorum. "Gerçekten, sürekli yürüyüşe çıkıyor. Bütün gün ayakta ve iyi besleniyor, nadiren içki içiyor, sigara içmiyor. Daha yeni sağlık kontrolünden geçti ve hiçbir sorunu olmadığını söyledi."

Hemşire dalgın bir şekilde, "Hı hı," diyor.

Bu *uh-huh* beni rahatsız ediyor. Sanki bana inanmıyor.

"Doğru," diye ekliyorum ona gizlice bakarak. Beslenme tüpünü görmek tuhaf, annemin boğazından aşağı inen beyaz bir macun gibi, ama sandığım kadar öğürme isteği uyandırmıyor. "Ben büyürken o maraton koşardı. Yani, 10 km. Ama yine de çok aktifti. Ve şu anda içindeki tüm bu şeylerle biraz gri göründüğünü biliyorum ve yüzünü gerçekten göremiyorsunuz, ama yaşına göre çok genç görünüyor. Ve gerçekten de genç! Elli üç çok genç bir yaş."

şu anda tamamen saçmaladığımın farkındayım ama hemşirenin yüzünü o kadar yakından izliyorum ki bana kendimi daha iyi hissettirecek herhangi bir şey verip vermeyeceğini görmek istiyorum.

Lütfen, bana onun ölmeyeceğini söyle!

"Bu harika," diyor hemşire, başka bir konuya geçmeden önce bana sakın bir gülümseme veriyor. "Harika bir kadına benziyor."

Sonra hemşire odadan çıkar ve mahremiyet için perdeleri biraz kapatır.

Size duymak istediklerinizi söylemiyor çünkü sonucu bilmiyor, diyor içimdeki ses. *Başarabileceğini bilmiyor. Sana boş yere umut veremez.*

Gözlerimi kapatıp o sesi bastırmaya çalışıyorum. Onu dinleyemem. Eğer dinlersem, parçalanırım. Beni öldürse bile umudu seçmeye devam etmeliyim. I

İnançlı olmalıyım, korkuyu unutmalıyım. Çünkü o korku orada ve çok güçlü, beni her fırsatta altına çekmek isteyen büyük siyah pençeleri var.

Korku yok, sadece inanç, diyorum kendime, bir mantra gibi tekrarlıyorum. *Korku yok, sadece inanç*.

Telefonumu çıkarıyorum ve Lenore ile bekleme odasında hazırladığımız "Koma" çalma listesine göz atıyorum. Karıştır tuşuna basıyorum ve Dire Straits'in "So Far Away From Me" şarkısı çıkıyor.

Aman Tanrım. *Bu* şarkı mı?

Telefonu kulağına tutuyorum, umarım bandajların arasından duyabilir.

"Sana biraz müzik çalıyorum anne," diyorum, yeniden beş yaşındaymışım gibi hissederek. "Senin en sevdiklerinden. Bu müzik bana büyükannemi ziyarete gittiğimiz zamanları hatırlatıyor ve ben bu şarkıyı hep sevmişimdir, senin de sevdiğini biliyorum."

"Benden çok uzakta," Mark Knopfler, "o kadar uzakta ki göremiyorum."

Ve aniden hıçkırıklara boğuluyorum, çünkü şu anda benden çok uzakta. Annemin bedeni burada zihni başka bir yerde, çok çok uzakta.

Ellerim titreyene kadar telefonu yukarıda tutuyorum ve indirmek zorunda kalıyorum. Garip bir rüya aleminde olmasını ve ağladığımı duymasını istemiyorum. Bulunduğu yerde herhangi bir sıkıntı hissetmesini istemiyorum. Sadece huzuru, harika ve sıcak bir huzuru hissetmesini ve iyileşip bana geri dönmesini istiyorum.

"Lütfen bana geri dön anne," diye fısıldıyorum. Beni duymasını istiyorum ama bağırarak da istemiyorum. "Lütfen geri dön. Hazır olduğunda. Baskı yok, üzülme ya da kendine zarar verme, sadece... hazır olduğunda lütfen geri dön."

Şarkı bitene kadar bekledim ve sonra telefonu kapattım. Bütün gece burada kalıp tüm şarkıları çalmayı planlıyordum ama varlığımın onu strese hissediyorum. Gittiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum ama gitmem gerektiğini de hissediyorum.

"Geri döneceğim," diyorum ona, elini sıkarak. Çok zayıf, çok ince, çok küçük. "Uzağa gitmiyorum. Sadece dinlenmene izin vereceğim ama burada, hemen yakınında olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Onu izliyorum. Solunum cihazı hareket ettikçe göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum. Monitörde kalp atışlarını izliyorum, herhangi bir yaşam belirtisi için ellerini, yüzünü izliyorum.

Ama ben bir şey görmüyorum.

GECEYİ YOĞUN BAKIMDAKİ KANEPEDİ UYUYARAK GEÇİRDİM. LENORE KALİYOR. Ben eve gitmesi için ısrar edene kadar benimle kalıyor, sandalyesinde çok rahatsız görünüyor. Beni yalnız bırakmak istemediği için Solon'u çağırdı.

Solon'u çok severim. Solon'a borçluyum. Ona saygı duyuyorum. Ama ağlamak, sümüklü olmak ve küçük bir odada onun yanındaki kanepede uyumak aramızdaki rahatlığın seviyesi değil. Aramızda her zaman biraz kibar bir mesafe oldu; onun bir vampir ve aynı zamanda patronum olduğunun her zaman aşırı farkında oldum, bu yüzden birbirimizle nasıl şakalaşırsak şakalaşalım, birlikte ayak işlerini yapalım ya da kulübün kendisi olsun, kendimi her zaman biraz korumalı tuttum.

Solon benimle birlikte bekleme odasına girdiğinde artık uyuyamıyorum. Bunun yerine, annemi görmek için yoğun bakıma geri dönüyorum, umarım ona çalma listesinden daha fazla müzik çalabilirim ve tekrar zihinsel bir çöküş yaşamam.

Gece hemşiresi hâlâ burada ve ben onun yanından geçip odaya girip perdeyi geri iterken bana kibarca gülümsüyor.

Annem daha önce olduğu gibi orada yatıyor. Odasında bir pencere var ve pek bir manzarası olmasa da gökyüzü biraz aydınlanıyor, sabah olmak üzere.

Onun iyi tarafına gidiyorum. "Merhaba anne," diyorum ve ona çocukken yaptığım gibi böyle hitap etmek doğal geliyor. "Bu senin kızın. Bu Ametist. Şu anda

ama sen iyisin. Seninle ilgilenen harika bir ekip var ve çok iyi gidiyorsun." Kendimi tekrarlayıp duruyorum çünkü onun ne duyduğundan ya da hatırladığından asla emin olamıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok güçlüsün ve orada olduğunu biliyorum, beni duyabildiğini biliyorum. Ben sadece buradayım ve uyandığında da burada olacağım, tamam mı? Seni bekliyor olacağım, tam burada. Yolunu bulacaksın, bunu biliyorum, sadece biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Boğazımı temizliyorum, gözyaşlarımın yeniden biriktiğini hissediyorum. Onlara boyun eğmeyi reddediyorum.

Çalma listesini karıştıra basıyorum.

Yine aynı şarkı çalıyor. "So Far Away From Me."

Ama sırf onu geri getirecek şarkı bu olur diye şarkıyı kapatmak istemiyorum. Eğer ben duygusal bir bağ kuruyorsam, belki o da kurar.

Ben de oynuyorum.

Ve nakarata, tanıdık gitar notalarına geldiğinde, annem elini hareket ettiriyor.

Birkaç santim kaldırıyor.

Nefesim kesildi.

Elini tutup sıktım ve yüzüne doğru eğildim. "Anne! Anne benim, Ametist. İyisin, güvendesin, ben buradayım."

Elini tekrar sıkıyorum.

"Anne lütfen, ben geldim. Ben senin kızınım. Beni göremediğini biliyorum ama buradayım. Sadece elimi sık, tamam mı? Bunu yapabilir misin? Elimi sıkabilir misin?"

Elini tekrar tekrar sıkıyorum. Umut ederek, dua ederek, dileyerek.

Sonra o da elimi sıkı.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

AMETHYST

Annem hastaneye kaldırılalı beş gün oldu.

Bir milyon yıl yaşlanmış gibi
hissediyorum. Öyle de
görünüyorum.

Henüz uyumak için eve gitmedim. Lenore bana kıyafet getirdi ve ben bekleme odasında uyudum. Dişlerimi acil servisin yanındaki banyoda fırçalıyorum. Caddenin aşağısındaki spor salonunda bir kez duş aldım, onun dışında ıslak mendil kullanıyorum. İçim dışım berbat durumda.

Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü annem iyileşiyor.

Yavaş yavaş. Çok yavaş. Ama ilerliyor ve önemli olan da bu. Evet, keşke doktorlar ve hemşireler onun gelişimi konusunda benden daha hevesli olsalardı. Sanırım duygularını bastırmak zorundalar. Ama ilerlediği sürece kutlanacak bir şey var demektir.

Dire Straits çaldığımda annemin elimi sıkmasıyla başladı. Ondan sonra ne çalarsam çalayım, ister Shania Twain ister Faith Hill (onun müzik zevki benimkinden farklıdır), biraz tepki verirdi. Sadece yüzünde. Henüz gözlerini açmamıştı ama kaşlarını çatıyor ve dudakları kıpırdıyordu. Şarkılara eşlik etmeye çalıştığını düşünmek istiyorum.

Hemşireler sonunda bundan cesaret almış görünüyorlardı, bu yüzden ona daha sık ismiyle hitap etmeye ve yüksek sesle konuşmaya başladılar. Sonunda onların bazı komutlarını yerine getirmeye başladı. Bazen ellerini sıkıyor

Gözünü açmasını istediklerinde de göz kapağı sanki açmaya çalışıyormuş gibi çırpınıyordu.

Deniyordu. Bunu görebiliyordum.

Hissedebiliyordum. Çok fazla umudum var.

Ama bugün başhemşire, doktor ve nöroloji bölüm başkanı annemin son taramalarının sonuçları hakkında konuşmak için benimle buluşacaklar ve ben o kadar gerginim ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Bekleme odasında oturmuş, sıkı ve yağlı bir at kuyruğu şeklinde arkaya atılmış saçlarımın uçlarıyla oynuyorum. Bol miktarda kuru şampuan kullanıyordum ama o bile beni yarı yolda bıraktı. Vücudumun her santimini iğneler kaplıyormuş gibi hissediyorum, içimde, göğsümde, kalbimde küçük küçük panik bıçakları var.

Korku yok, sadece inanç, diyorum kendime, deli bir kadın gibi ileri geri sallanarak, *korku yok, sadece inanç.*

Birden hoparlörden cızırtılar ve bip sesleri gelmeye başladı ve neredeyse çılgılık atarak yerimde zıpladım.

Hoparlördeki kişi "Mavi Kod" diyor. "YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ. Soğuk Mavi."

O lanet şeyin sesini günde birkaç kez duyuyorum ve her seferinde yeri açıklamadan önce, yoğun bakım ünitesi diyecekler ve annem olacak diye içimi bir korku kaplıyor. Şimdiye kadar hiç yoğun bakım ünitesi olmamıştı.

Ayağa kalkıp kapıya gidiyorum ve tam zamanında kapıyı açarak koridorda koşuşturan doktor ve hemşirelerin yoğun bakım ünitesinin kapısından içeri daldıklarını görüyorum.

"Hayır," diye ağlıyorum kendi kendime, göğsümü tutarak. "Hayır, hayır, hayır. Annem olmaz."

Kalabalığı takip ediyorum, yüksek sesli uyarıya rağmen sessiz mırıltıları yoğun bakım ünitesine giriyor, anneme koştuklarını görmeyi bekliyorum.

Ama annem yatağında yalnız. İki yatak ötede doktorlar ve hemşireler toplanmış, hepsi akın akın geliyor. İzliyorum.

Kalp masajı yapıyorlar, birkaç gün önce anneme baktığını hatırladığım bir hemşire kişinin göğsünü o kadar sert pompalıyor ki kaburgalarını kırdığını ya da canını yaktığını düşünüyorum. Kalp masajının bu kadar şiddetli olduğunu bilmiyordum. Televizyon bana yalan söylüyormuş.

"Hanımefendi?" diyor bir hemşire, dışarı çıkmamı işaret ederek. Sanırım bu görmem gereken bir şey değil.

Başımı sallıyorum ve bir şekilde gözlerimi olay yerinden, yardım etmeye çalışan herkesten ayırıyorum ve bu beni bir şekilde rahatlatıyor, eğer bu annemin başına gelirse, tüm bu insanlar onu kurtarmak için koşturmaya devam edecekler. O anda kendimi çok bencil hissediyorum, kaza yapan kişi için üzülüyorum ama annem olmadığı için çok rahatlıyorum. Tutunabildiğim her şeye tutunuyorum.

Hemşire tekrar gitmem için işaret ediyor, ben de kapıdan geçip bekleme odasına geri dönüyorum, toplantının biraz gecikip gecikmeyeceğini merak ederken Wolfun sandalyeye oturduğunu görüyorum.

Onu görmek nefesimi kesiyor. Ona karşı duyduğum tüm öfke geri geliyor (*bunu önleyebilirdin! Hepsi senin suçun!*) ama sonra artık ona tutunamayacak kadar güçsüzüm. Hayatın ne kadar değerli olduğunun o kadar farkındayım ki, öfke hemen bırakmam gereken bir şey gibi görünüyor.

"Neden buradasın?" Kapı aralığına yaslanarak ona sessizce sordum. "Lenore'un toplantı için buraya geleceğini sanıyordum."

Sertçe yutkunup ayağa kalkıyor ve ben ona bakarken biraz başım dönüyor, kalbim ters dönüyor. O kadar çekici, o kadar güzel ve güçlü ki, onsuz geçen son beş gün birdenbire çölde geçen ve görünürde hiç su olmayan bir yüzyıl gibi geliyor.

"Görmek istediğin kişi olmadığımı biliyorum," diyor bana, sesi alçak ve ciddi ve lanet olsun, onun sesini özlemişim. "Ama burada olan kişi benim."

Ve öyle de oldu. Altın yeşili gözleri gözlerimin içine bakıyor ve sonunda bulmaya çok çalıştığım gücü geri kazandığımı hissediyorum. Nasıl?

Bu adamın beni aynı anda hem güçlü hem de zayıf hissettirmesi benim için bir bilmece, ya da belki de sadece bir vampir olayı.

Belki de sadece Wolf'tur. Belki de bu sadece biziz.

Başımı sallıyorum, aniden duygularımdan çok utanıyor ve onları kendime yakın tutmak istiyorum, ama aynı zamanda dünyanın bana birkaç ikinci şans vereceğinden ve hepsini dışarı çıkarmam gerektiğinden endişeleniyorum.

"Seni özledim," diyor, şimdi daha da yumuşak bir sesle ve ben neredeyse eriyerek kapının pervazına tutunuyorum.

Saniyeler içinde yanıma geliyor ve beni kendine doğru çekiyor, sert göğsünü bana karşı hissediyorum, altında atan kalbini hissediyorum, sanki benimkine katılmaya çalışıyormuş gibi. Eliyle yüzümü kavlıyor ve teni aynı anda hem sert hem de serin ve ben o kadar sıcak hissediyorum ki ürperiyorum.

"Geri dönmek istiyorum," diye haykırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve bir an için neden bahsettiğimi bile bilmiyorum, her şey bir duygu seli gibi aceleyle ortaya çıkıyor. "Geçen haftaya geri dönmek istiyorum. Shelter Cove'a geri dönmek istiyorum, seninle. Bunların hiçbirisi olmadan önce. O kadar çok geri dönmek istiyorum ki, sadece seninle birlikte olabileyim, annem hala iyi olsun, her şey yolunda olsun ve ben sadece... Ben sadece..."

"Biliyorum," diyor boğuk bir sesle. Büyük elini başımın arkasına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Biliyorum. Ben de biliyorum. Son birkaç gündür zamanı geri almak ve her şeyi baştan yapmak istiyorum. Önceki her anın kıymetini bilmek. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu o önceki anların. Önceki anların ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Önceki anlar," diye fısıldıyorum ona karşı. "Evet. Düşünüp durduğum şey bu. Acının olmadığı o yere geri dönmek için her şeyimi verirdim. Orada acı yoktu Wolf ve biz bunun farkına bile varmadık, değerini bile bilmedik."

Başımın üstünü öpüyor ve beni kendine yakın tutmaya devam ediyor. "Senin için çok endişelendim," diyor bana.

"Benim için endişelenme. Senin endişelenmene ihtiyacım yok. Senin endişelenmene ihtiyacı olan annem."

"İkiniz için de endişelenebilirim." Bana bakacak kadar uzaklaşıyor ve muhteşem yüzü beni şaşkına çeviriyor. "Nasıl oldu? Lenore bana şu anda gerçekten tepki verdiğini söyledi."

"Sanırım öyle," diyorum ona. "Her gün biraz daha fazla hissediyorum. Ekibin iyi haberler alacağından umutluyum. Aksini düşünmeme izin veremem."

Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Her şey girecek."

Tam o sırada kapı çalınıyor ve arkamı döndüğümde ilk günkü hemşire Lily'nin bize el salladığını görüyorum.

"Selam Ametist, ben Lily. Geçen gün tanışmıştık. Toplantı için hazır olup olmadığını merak ediyordum. Yoğun bakım ünitesinde yapmayı düşünüyorduk ama sanırım burada yapabiliriz. Ayakta durmamın sakıncası yok."

"Sanırım yoğun bakım ünitesi biraz meşgul," diyorum ona. "O adam iyi mi? Mavi kodlu olan mı?"

Gülümsemesi biraz duraksıyor. "."

Yutkunuyorum. "Ah. Özür dilerim."

"Evet," diyor uzun uzun, sanki üzücü ama oluyor demek ister gibi. Sonra bakıyor. "Tamam, görünüşe göre herkes burada. Oturun." Wolf beni kanepeye götürüyor, oturuyoruz ve birkaç kez tanıştığım doktor Dr. Seldrik içeri giriyor, güçlü çenesi olan cana yakın bir kadın ve sonra baş nörologla tanıştırılıyorum.

Hemen unuttuğum Hollandaca bir ismi var ve tavırları sessiz ve çekingen, Gözleri keskin.

Bu çok gerçeküstü. Bu bir rüya gibi. Çok kötü bir rüya.

Doktorlar oturuyor ve Lily mahremiyet için kapıyı kapatıyor, arkasına yaslanıyor ve Dr. Seldrik bana yatıştırıcı bir gülümseme veriyor ve bu gülümsemenin yanı sıra kapının kapalı olması da kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Wolf bunu hemen hissediyor ve elini zihnimin üzerine koyarak onu sıkıca kavırıyor.

Başka bir yere gittiğimi hissediyorum, sanki odanın biraz üzerinde süzülüyorum, aşağıdaki Ametist'in kötü habere hazırlanmasına izin veriyorum. Çünkü bu kötü haber, değil mi?

"Yvonne buraya getirileli beş gün oldu," diyor Dr. Seldrik. "Genelde bir hafta içinde herhangi bir gelişme olmazsa bir toplantı yaparız ama son taramalarla birlikte başa çıkmaya hazır olmanız gereken bazı olasılıklar var."

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Wolf elimi daha sıkı sıkıyor.

"Sorun yok," diye fısıldadığını duyuyorum ama o kadar sessiz ki bana mı yoksa kendisine mi söylediğinden emin olamıyorum.

"En önemli şey," diye devam ediyor doktor, "onu mümkün olan en kısa sürede solunum cihazından çıkarmak istiyoruz. Ne kadar uzun süre solunum cihazında kalırsa, bu ona o kadar çok zarar verecektir."

Nedense bunu kötü bir şey olarak görmüyorum. Ses tellerine zarar verecek, onsuz nefes almasını zorlaştıracak mı? Elbette, ama hayatta kalacak. Zarar görmesi için hayatta olması gerek, değil mi?

"Ama bilinci yerine gelene kadar onu solunum cihazından çıkaramayız," diye ekliyor. "Henüz o noktada değil."

"Ama elimi tutuyor. Kaşlarını çatıyor, çabalıyor," diyorum ona.

"Süreç yavaş işliyor."

"Ama doğru yönde ilerliyor." Yardım için Lily'ye bakıyorum, eminim o da iyileşmeyi görmüştür. Ama Lily sadece doktora bakıyor.

"Öyle," diyor doktor. "Ve bu umut verici."

Umutlu! Umutlu olduğunu söyledi. Rahatladım, her şey için çok çaresizdim.

"Ancak ilerleme tutarlı değil. Onu çıkarmaya çalışmadan önce bunu daha tutarlı bir şekilde görmek istiyoruz."

"Yani biraz zamana ihtiyacı var," diyor Wolf ve ikimizin de hissettiklerini onlara anlattığı için çok mutluyum. "İyileşmek için zamana ihtiyacı var. Bunu yapamazsın."

Ona bir araba çarpmasını ve komadan çıkmasını beklerdim." "Evet," diye ekliyorum vurgulamak için. "Zamana ihtiyaı var, hepsi bu."

"Solunum cihazıyla fazla zamanımız yok," diyor doktor. Duraklıyor ve nroloa bakıyor. "Ve..."

Nörolog boğazını temizliyor. "Beyin taramaları ciddi hasar gösteriyor." Wolf geriliyor.

Ruhum hemen bedenimi terk ediyor.

Gz kırpıyorum. "nemli mi?"

Nörolog yavaşça başını sallıyor. "Tamamen iyileşme ve hatırladığınız gibi bir anne olma ihtimali çok düşük."

Sylediğı şeyin kabul etmeyi reddediyorum. "Zayıf ama imkansız değil," diye belirtiyorum.

"Hayır," diyor isteksizce. "İmkansız değil. Bu noktada her şey mümkün."

"Bu yüzden, imkansız olana kadar, hepinizden ona inanmaya devam etmenizi istiyorum. Sadece zamana ihtiyaı var. Kendine gelecektir. Uyanana kadar beynindeki hasarı bile söyleyemezsiniz, değil mi? Neyin etkilendiğini ve ne kadar kötü olduğunu bilmiyor musunuz? Belki daha unutkan olacak, belki düzgün yürüyemeyecek, belki uygunsuz zamanlarda gülecek. Her halükarda, onunla ilgileneceğiz. Onu eve götüreceğiz ve ona bakacağız."

"ok fazla bakıma ihtiyaı olabilir," diyor doktor nazikçe.

"nemli değil," diyor Wolf derin sesiyle. "Yvonne'a biz bakıyoruz. Mutluluğu hissedebildiği, acı çekmediği ve anlamlı bir hayatı olduğu sürece onunla ilgileneceğiz. Onun hangi versiyonuna sahip olursak olalım, ona bakacağız ve onu aynı şekilde seveceğiz."

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim, Wolf'a huşu içinde bakıyordum. Sadece anneme, bu habere değil, Wolf'un böyle bir adım atmasına da. Anneme onun kadar değer veriyor. Onu onun gibi sevmesi.

Tanrım, sanırım seni seviyorum.

Kelimeler kalbimde donuyor, beni duraksatıyor.

Ama sonra onları sıkıca tutuyorum çünkü
doğrular. *Seni seviyorum, Wolf.*

Seni çok seviyorum.

"Tamam," diyor nörolog ve ben gözlerimi Wolf'tan ayırıp ona ve diğer doktorlara bakıyorum. Başka bir şey söylemeye devam ediyor ama gerçekten dinlemiyorum. Tek düşünebildiğim, ne olsun Wolf ve benim anneme bakacağımız ve onu seveceğimiz, benim de onu seveceğim ve iyi olacağımız.

Sonunda doktorlar ve Lily başka birine kötü haber vermek üzere ayrılırlar.

"Ametist," diyor Wolf bana ve adım kulağıma çok yabancı geliyor. Yavaşça ona bakıyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor. "Benimle gelmen gerek."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Burada onunla kalmam gerekiyor."

"Doktorun ne dediğini duymadın mı? Annen testlerden dolayı çok yorgun, daha fazlasını veremez. Durumu stabil. Gece boyunca iyi olacak, sadece bir kereliğine eve gidip dinlenmen gerekiyor."

"Kendimi çok kötü hissedirdim."

"Ona hiçbir şey olmayacak," diyerek beni temin ediyor ve elini enseme koyuyor. "Kendine dikkat etmelisin. Bırak seninle ben , bebeğim."

Alnını benimkine yaslıyor, gözleri gözlerimi arıyor, umutlu ve vahşi. "Lütfen," diye ekliyor.

Gereken bu. Bu kadar basit, dürüst, *lütfen.*

Ona küçük bir gülümseme vererek başımı sallıyorum. "Tamam. Beni eve götür."

Çantamı alıp beni odadan çıkarırken suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum.

"EVİNİZDESİNİZ!" LENORE KOCAMAN BİR GÜLÜMSEMEYLE BİZİ KAPIDA KARŞILIYOR.

elinde bir şişe şarap ve iki boş bardakla.

Eve adımımı attım. Sadece bir hafta oldu ama sanki buraya en son geldiğimden beri onlarca yıl geçmiş gibi hissediyorum. Evin kokusu burnuma doluyor, sıcak, baharatlı ve *rahatlatıcı* -ev- ve annemi arka planda mutfak kapısının yanında görmeyi bekliyorum. Önlüğü üzerinde, elleri önünde kenetlenmiş, yüzünde o gururlu gülümseme.

Ama annem orada değil.

Onun yokluğu bana sert bir şekilde batıyor ama ağır çekimde ilerliyorum.

Wolf çantamı odama getirirken Lenore'dan şarabı alıyorum.

Odin onun yanından geçip merdivenlerden iniyor.

Solon'un köpeği bana doğru kıpırdandığında dizlerimin üzerine çöküyorum. Odin siyah bir pitbull, görebileceğiniz en nazik, en sevimli köpek ve beni her zaman sakinleştiriyor. Ona şaka yollu terapi köpeğim diyorum ve bu hiç kadar doğru olmamıştı, ipeksi tüylerini okşamak ve öpücüklerine maruz kalmak bana iyi olacağımı hissettiriyor. Sanki biraz olsun düze çıkıyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni özlemiş," diyor Lenore, fazladan bardağı merdiven trabzanında dengeleyip bana bir içki doldururken. "Hepimiz özledik. Bir geceliğine de olsa seni evde görmek güzel."

Ve vermek istediğim tek şey bu. Sadece bir gece. Sadece kendi yatağında uyumak, biraz dinlenmek ve düş almak için bir şans. Evet, kendi şampuanım, havlularım ve kıyafetlerimle bir düş yarayacaktır.

Şarabı ondan alıyorum ve sanki dün bütün gün yanımda değilmiş gibi onunla biraz konuşuyorum. O kadar harika, o kadar inanılmazdı ki, her şekilde bana destek oldu. Solon da öyle, hatta Ezra bile uzun süre yalnız kalmadığımdan emin olmak için bir kez uğradı.

Ama şimdi buradayım ve yeniden insan gibi hissetmek istiyorum.

Evdeki tek insan.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

Bardağı üst kata çıkardım ve doğruca odama gittim. Wolf çantamı yatağın üzerine koyuyor ve ben de dolabıma gidip temiz kıyafetlerimi ve çeşitliliğini görünce rahatlayarak iç çekiyorum. Bazılarını -uzun tunik kazak, bir çift ipek siyah harem pantolonu- alıp yatağa atıyorum, yeni iç çamaşırları ve bir bralet alıyorum, sonra doğruca banyoya, duşa giriyorum ve uzun süre sıcak suyun altında duruyorum.

Uzun süre ağladım.

Sıcakta, tüm sesleri bastıran, tüm gözyaşlarını silip süpüren akan suda, tamamen yalnız olma hissinde, duştayken gözyaşlarını akıtan bir şeyler vardır. Bu da bir istisna değil.

Sonunda, yeterince temiz hissettiğimde, dışarı çıkıyorum.

Rahat kıyafetlerimi giydim ve yatağıma uzandım. Sadece bir anlığına.

Annemi düşünüyorum.

Beni duyabiliyor musun? Sanırım. Beni duyabiliyor musun anne? İyi misin?

Kafamın içinde onunla konuşmaya çalışıyorum, beni duymasını umuyorum. Komasının derinliklerinde, o karanlığın içinde her neredeyse, zamanın ve mekânın içinden ona uzandığımı, kollarımı açtığımı duymasını umuyorum.

Ve sonra her şey kayıp . Karanlığa

karışıyorum.

Uykuya.

Annemi orada bulabileceğimi umarak isteyerek gittim.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

WOLF

tavana bakıyorum, kirişlerin yapısında kayboluyorum. Köşede ağ örmeye çalışan siyah bir örümceği izliyorum.

Ne kadar özenli bir emek, bir sanat eseri. Bu örümcek dönüyor ve dönüyor, çünkü dönmek zorunda. Yemek için, beslenmek için bunu yapmak zorunda olduğunu biliyor. Sanat yarattığının farkında değil, simetriyi takdir etmiyor. Sadece yaşamak için yapması gerekeni yapıyor.

Eskiden örümcekle ilişki kurardım. Tuzak kurmak. Farkında olmadan bir şeyi, bir hayatı kapmak ve o hayatı almak, o hayatı kendimi beslemek için kullanmak. Sadece ölüm olana kadar o ağın içinde yaşamı döndürmek. Ben bir yırtıcıydım. Ve bugünün tüm formalitelerine, etiğine ve rızasına rağmen hala bir yırtıcıyım. Çünkü Karanlık Gözler olmasaydı, hayatta kalmak için öldürmek zorunda kalacaktım. Yaşamak için ölüme sebep olmak zorunda kalacaktım.

Yine de şu son birkaç gündür artık kendimi örümcek gibi hissetmiyorum. Başka birinin ağına yakalanmış gibi hissediyorum. Amethyst'in ağına takıldım. Ve o da örümcek gibi, farkında bile olmadığı bu ayrıntılı şeyi, bu sanat eserini inşa etmiş.

İsteyerek içine girdiğim bir tuzak. Kendime bile yardım edemiyorum.

Ona aşık oluyorum. Hiç bu kadar kaybolmadığım bir zamanda ona aşık oluyorum. O bir ışık, o ruhumun karanlığındaki ay ve ben ona ulaşmaya, onu yakalamaya çalışıyorum.

Eğer bana izin verirse.

Şu anda çok savunmasız. Ben de öyleyim. İkimiz de bir denge kirisinin üzerindeyiz, birbirimize doğru yürümeye çalışıyoruz ama her adım düşme riski anlamına geliyor.

İncinmek istemediğini biliyorum.

İkimizi de incitebileceğimi biliyorum.

Her şeyden korktuğum gibi kendimden de korkuyorum. Korkudan geri adım atacağımdan korkuyorum. Kendimi "korumak" için aptalca ve zararlı bir şey yapacağımdan. Gerçekten sevecek birine sahip olmadan, kendi başıma yaşadığım yüzyılların her seferinde benim varsayılanım olacağından ve bildiğim hayatı olabilecek hayata tercih edeceğimden.

Ametist ile yaşayabileceğim o güzel hayat.

Çünkü ona sonsuza dek sahip olamayacağımdan çok korkuyorum.

Ama şimdi bunu düşünmeme izin veremem. Bir gün öleceği gerçeğini, çünkü ben de Yvonne'u düşünmeme izin veremem. Bunu yaparsam, hiçliğe gömülürüm. Eğer yaparsam, kaçırım. Bunu yaparsam, hayatımda sahip olduğum en iyi şeyi kaybederim, hem de ona gerçekten sahip olmadan.

Bu yüzden her zaman yaptığım gibi hepsini bir kenara itiyorum çünkü bazen gerçeklerin gömülmesi gerekir.

Ateşli düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuşum ki, kapım hafifçe çalınana kadar Ametist'in varlığını bile hissetmiyorum.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum. Geçen gün beslendim, açlığımı bastırmak için alıştığımдан daha fazla kan içtim ama yine de yaşadığım baş dönmesine yardımcı olmuyor. Belki de bu, bir şeyleri çok derine gömmemin bir ürünüdür.

Kapıya doğru yürüyorum, ay ışığı bir bulutun tepesinden süzülüp pencereden içeri giriyor ve açmadan önce kendime bakıyorum. Üzerimde sadece boxer külotum ve tişörtüm var, ancak Amethyst'in kapıdan gelen kokusu nedeniyle aletim çoktan yarı sertleşmiş durumda.

Açıyorum.

"Merhaba," diyor büyük, tatlı gözlerle ve ben garip bir şekilde hissediyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Geç oldu. Gerçekten geç oldu ve bütün gün onu rahat bıraktım, bu yüzden onu böyle gördüğüme hala şaşıyorum.

Ona bakıyorum ve sanki dünyadaki her şey -tüm üzüntü, endişe ve korku- yok olup gidiyor.

Her şey tek bir şeye indirgeniyor.

Onunla.

Birden nutkum tutuldu, onun için hissettiklerim karşısında şaşkına döndüm. Boğazımı temizliyorum ve odaya girmesi için işaret ediyorum.

Bana hızlı bir gülümseme veriyor ve içeri giriyor. Kapıyı kapatıyorum ve odanın ortasına doğru yürürken onu izliyorum. Nefes almıyormuşum gibi hissediyorum ve aramızdaki gerginlik canlı bir tel gibi, cızırtılı, gergin ve kopmaya hazır.

"İyi misin?" Sonunda sormayı başardım ama bunun aptalca bir soru olduğunun farkındaydım. Hiçbirimiz iyi değiliz.

Başını hafifçe sallayıp, dudaklarını endişeyle birbirine sürterek siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. Üzerinde bir çift bordo ipek pijama, saçları omuzlarına dökülmüş, yüzü pembe yanaklı ve makyajsız. Mor kuvars gibi parlayan gözleri beni yerimde tutuyor.

Acaba beni ne kadar zorladığını biliyor mu? Odadaki vampir ben olabilirim ama dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak, her emrini yerine getirmek istememe neden olan bir tarzı var.

Senin için her şeyi yaparım, sanırım.

Keşke bu düşünce beni bu kadar korkutmasaydı.

"Kurt," diyor bana. Adım sanki bana sunduğu bir şeymiş gibi geliyor, sanki kendinden bir parçaymış gibi.

Sonra pijamasının önündeki parlak düğmeleri çözmeye başlar.

Aletim bir anda tepki veriyor, kalın ve acı verecek kadar sert, şimdiden içine boşalmam için yalvarıyor.

"Senden bir şey isteyeceğim," diyor, gırtlaktan gelen, boğucu bir sesle, ama istemesine gerek olmadığını biliyorum. Yavaş bir striptizle düğmeleri çözmeye devam ediyor, ta ki gömleği açılıp göğüslerinin arasındaki deri parçasını ve karnının yumuşak kıvrımlarını gösterene kadar.

Gömleği yere düşüyor, çırpınıyor.

"Ne oldu?" diye sordum. Onu, muhteşem göğüslerini, gözlerimin önünde gerilen pembe meme uçlarını görünce sesim titriyor. "Tanrım, harikası. Seni tanrıça."

Yüzünün kızarmasını, bakışlarının hınzırlaşmasını bekliyorum - hınzırlaşmakta çok başarılı- ama yüzü değişmiyor.

Pijama pantolonunu çıkarıyor, ipeği ayaklarının dibinde birikiyor ve şimdi tamamen çıplak, bana doğru yürüyor ve sanırım kendi lanet adımı unutuyorum.

"Kurt," diye fısıldıyor bana, bunu hatırlatarak. "Artık düşünmek istemiyorum."

Tam önümde durdu, çırlıçıplak ve çok güzeldi ve ben gibi sertleşmişim. Eli , sıcak parmakları alnımı, burnumu, dudaklarımı ve çenemi okşuyor. Sanki kayan yıldızlar bana dokunuyormuş gibi hissediyorum. "Artık hissetmek istemiyorum," diye devam ediyor, sesi sessiz ve yine de aciliyetle dolup taşıyor.

"Ya sana kendini güzel hissettirebilseydim?" Ona söylüyorum, göğsümden taşan duygular şehvetle karışıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ya benden ve sana ne kadar iyi hissettirdiğimden başka bir şey düşünmek zorunda olmasaydın?"

"Bu hoşuma gider," diyor, parmaklarını boynumda gezdiriyor, gözleri onların yolunu takip ediyor, ta gömleğime gelene kadar, parmaklarını etek doluyor ve yukarı çekiyor.

Ona yardım ediyorum, gömleğimi başımdan geçirip yere atıyorum, sonra boxer külotumu indiriyorum, ta ki sikim acı verici bir şekilde serbest kalana kadar

Sert. Benzine çok yaklaşmış bir ateş gibi içimde yükselen arzuyu bastırmaya çalışarak hemen tabanı sıkıca yumrukluyorum.

"Ama bana bir söz ver," diye mırıldanıyor, elleri göğsümde geziniyor, tırnakları karın kaslarımı çiziyor, aletimi de tutana kadar aşağı uzanıyor, elleri benimkilere kıyasla çok küçük. "Beni kanat."

Nabzımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ne?" Kalın bir sesle sordum.

Uzun siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve yine bu kadının benden istediğı her şeyi yapacağımı biliyorum. "Kanat beni," diyor usulca, gözleri parlıyor. "Canımı yak. Hissettiklerimden başka bir şey hissettir bana."

Başımı sallıyorum, ama bir parçam, içimdeki karanlığın derinliklerine gömdüğüm parçam, onun da kanını akıtmak istiyor.

Ondan beslenmek istiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan keskin bir şekilde nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Ben..." Başlıyorum, ama gözlerimi açtığımda, sanki kendi istekleri tarafından ele geçirilmiş gibi bana bakıyor ve hayır diyemiyorum.

Hayır diyemem.

"Becer beni, Wolf," diyor, ellerini göğüslerine doğru kaldırıyor ve dokunuşuyla gerilen meme uçlarının üzerinde gezinmelerine izin veriyor.

İçimde biriken tüm o enerji, yakıtı çok yakın yanan o alevler, onun sözleriyle oracıkta tutuşuyor.

Yakıldım.

İçimden alçak, hayvani bir hırıltı geliyor ve sonra onun üzerine atılıyorum, boynundan tutup ağızımla saldırıyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, dudakların, dişlerin ve dilin bir hareketi ve bu şiddetli ve dağınık ve bizim vahşileşmemiz, alevler içinde kalmamız.

kaybetmeden önce onun içine girmeliyim.

Geri çekiliyorum, nefessiz kalıyor ve inliyor ve sonra onu yatağa düşene kadar geriye doğru itiyorum, gözleri arzudan ateşleniyor. Çarşaflarımın üzerinde hızla geriye doğru hareket ediyor, bacaklarını benim için açıyor ve o yumuşak tenin parıltısı, tadının ne kadar bağımlılık yapıcı ve bal gibi tatlı olduğunu bilerek salyalarımı akıtmama neden oluyor.

Dizlerimin üzerinde yatağa tırmanıyorum ve kalçalarını kendime doğru daha da yaklaştırıyorum. Amcığı çıplak, ıslak ve bekliyor. Çok güzel. Davetkâr bir parlaklığa sahip mükemmel pembe, tadına bakmam için bana yalvarıyor. Dudaklarımı ve dilimi dizinin iç kısmından iç uyluklarının ipeksi yoluna kadar takip ediyorum ve onun derinliklerinden nefessiz bir inilti getiriyorum. Sırtını dikleştiriyor, kendini açgözlülükle ağzımın içine itiyor, daha fazlasını istiyor.

"Sakin ol," diyorum ona karşı. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorum."

Ve o benim için iyi olan şey. Tadı cennet gibi ve dilimi klitorisinin etrafında dolaştırmak için zaman ayırıyorum, içine daldırmadan önce kabarıklıklarda yukarı ve aşağı, etrafımda sıkışma şeklini kaybettim.

"Tanrım, durma," diye haykırıyor, saçlarıma uzanıyor ve kafa derim acıdan sızlayana kadar saç tellerimi umutsuzca çekiştiriyor. Canını yakmamı istiyor ama canımı yakması çok hoşuma gidiyor.

Bir an için geri çekiliyorum, onun yerine parmaklarımı kullanarak onunla oynuyorum, parmaklarımı içine sokmadan önce bir gül gibi açan şişmiş klitorisiyle alay ediyorum. Gözlerini kapatıp boynunu bükerken büyülenmiş gibiyim. "Becer beni, canımı yak, lütfen. Sadece boşalmak istiyorum, sadece hissetmeye ihtiyacım var."

Sözleri beni her zamankinden daha sert yapan o boğuk çaresizlikle dolu.

"O zaman gel," diyorum ona. "İyi bir kız gibi benim için gel, sonra sana istediğin her şeyi vereceğim."

Yine de komutla gelemeyeceğini biliyorum, her şey bana bağlı.

Parmaklarımın sihirlerini yapmasına izin veriyorum, kalçalarını daha da yukarı kaldırıana kadar tüm kutsal noktalarını doğru şekillerde okşuyorum ve sonra

Islak ağzımı tekrar aşağı indirip üzerine tükürdükten sonra dilimi çıkardım ve sert ritmik hareketlerle onu yaladım.

Ametist aniden çılgık atıyor, sanki orgazm onu şaşırtmış gibi ve onun nabzının attığını, dudaklarımın altında ve parmaklarımın etrafında yarıştığını hissedebiliyorum. Vahşi, dağınık, günah kadar ıslak ve bu sadece başlangıç.

Doğrulup onun bitkin bedenine bakıyorum, serbest kalmak için can atan sikimi yumruk yapıyorum.

Vücudu hala titriyor, geliyor, başını kaldırıp açgözlü bir kız gibi bana bakarken, açlığı yeniden ortaya çıkıyor ve daha fazlası için hazırken sayıklama dalgalarına biniyor.

Doyumsuz biri. Şaşırmadım ve gururlandım.

"Ayağa kalk, arkanı dön," diye emrediyorum, sesi alçalıyor ve hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek yanıt veriyor, yumuşak, yuvarlak kıcı bana bakıyor. O kadar mükemmel ki, her bir parçası, vücudumun geri kalanıyla olduğu kadar gözlerimle de onu tüketmek istiyorum.

Kendi kendime sırtarak parmaklarımı belinde, kıkırda, kalçalarının yumuşak eğiminde gezdiriyor, her santimini hissetmek için zaman ayırıyorum.

Sen benimsin, tamamen benimsin, sanırım. Bana senin olduğumu söyle.

Ama bunu ona söylemiyorum. Çünkü bir önemi yok.

Onu kendim yapacağım.

Aletimin tabanını ve kalçasının yan tarafını tutuyorum, parmaklarım narin cildine giriyor ve kendimi yavaşça içine itiyorum.

Hay sikeyim.

O kadar ıslak, o kadar sıkı ki, gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. Kontrolün bende kalması için işleri yavaştan almam gerektiğini biliyorum. Böylece ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirim. Yeni boşalmış olması önemli değil, bunu ona tekrar tekrar yapmak için planlarım var.

Kalçalarını sıkıca kavradığımda, aletim kabzasına kadar batana kadar onu kendime doğru çekiyorum ve beni o kadar ıslak ve kaygan tutuyor ki, zar zor

hatta nefes alıyorum. Vücudumdaki her bir sinir tatlı bir rahatlama için ağlıyor, boşalmak ve sertçe boşalmak için korkunç bir ihtiyaç duyuyor. Beynimi patlatmak.

"Bebeğim," diyorum kısık sesle, nefesim kesiliyor ve burada aklımı gibi hissediyorum.

"Daha sert," diyor, çaresiz küçük sesler çıkararak. "Canımı yak." Kahretsin, bunun beni da tahrik etmesinden nefret ediyorum. Bununla zar zor başa çıkabiliyorum.

Ona sertçe çarpacak kadar geri çekildim, taşaklarım sallanıyordu.

"Tanrım!" diye haykırıyor ve sonra ona istediğini veriyorum, kalçalarını daha sert çalıştırıyorum, acımasızca içine giriyorum, yatak kalçalarının hareketinden birkaç santim hareket ediyor, ta ki ileri uzanıp onu saçlarından tutana ve onu kendime doğru çekip sırtını kamburlaştırana kadar.

Acı dolu bir çığlık attı ve "Devam et!" diye bağırmadan önce neredeyse gitmesine izin veriyordum.

Tamam. Yani gerçekten ciddiye. Gerçekten onu incitmemi istiyor.

Bu ince bir çizgi, özellikle de benim acı eşiğim onunkinden farklıken benim gibi bir vampir için, ama ben varım.

Kalın siyah saçlarını sertçe bir kez daha çekiyorum, nefesi ciğerlerinde sıkışmış gibi geliyor, sonra öne uzanıyorum, elimi narin boğazına doluyorum ve onu yerinde tutuyorum.

"İstediğin bu mu?" Kulağını törpüledim, şimdi daha sert itiyorum.

Başını sallamaya çalışıyor ve avucuma karşı yutkunduğunu hissediyorum ve nefes borusunu, yakında bilincini kaybedeceğini ve sabah parmaklarımın şeklinde çürükler olabileceğini bilecek kadar sert sıkıyorum.

Bundan utanacak kadar bile tahrik oluyorum. Karanlık doğam ortaya çıkmaya başlıyor, neler yapabileceğimi görmek için suları test ediyorum.

"Bebeğim, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum ve onu boğarken hızımı artırıyorum, her güçlü itişte ona çarpıyorum, acımasız bir makine gibi içine pompalıyorum, vücudunun titremesini izliyorum.

"Boşalacak mısın?" Ona soruyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, ritmim durmak bilmiyor. "Seni daha fazla incitmemi ister misin?"

Bir şeyler söylemeye çalışıyor, boğazı bana karşı hareket ediyor ve nefes nefese kalana kadar baskıyı azaltıyorum. "İç benden," diyor sert bir fısıltıyla.

Dileği beni bir kibrit gibi çarptı. Karşılık olarak sıkıca kavıyorum, şimdi onu tamamen boğuyorum.

Boğazından sıkı bir ihtiyaç iniltisi yayılıyor ve içimdeki sıcak ve vahşi her şey büyüyor, aletim sertleşiyor, umutsuzca serbest kalmayı arzuluyor. Ondan içmemi istiyor, onu *yutmak* istiyorum, gerçek ilkel formumu serbest bırakmak istiyorum, geri tutmaya çalıştığım tehlikeli yırtıcı çünkü serbest kalırsa ona ne yapacağımı bilmiyorum. İsteddiği zaman onu incitmekle, *ne* istediğini zaman incitmek arasında fark var. İçimdeki o tehlikeli yaratığa güvenmeyen bir yanımdır. Öldüren, sakat bırakan, onun gibileri hayattan koparan ve onlara sadece ölüm getiren o yaratığa.

Ona ölüm getirmek
istemiyorum. Sadece onun
gelmesini istiyorum. Ve onu
benim yapmak.

Ama onun istediği de bu.

Ve bu kirli, tehlikeli düşünceler aklımdan geçtiği anda bana bakıyor. Vahşi, yabanıl bir bakış.

"Kanat beni," diyor gırtlaktan gelen bir sesle. "Lütfen."

Beni mahveden de bu "lütfen". Yalvarması.

Tanrım, ondan beslenmem için yalvarıyor.

Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum.

Yine de başımı sallıyorum, bunun ne anlama geldiğinin fazlasıyla farkındayım. "Senden beslendikten sonra başka bir şey istemeyeceğim. Başka kimseyi." Duraklıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Benim olacaksın, benim olacaksın, benim olacaksın. Sonsuza dek benim olacaksın."

Bunun beni ne kadar korkuttuğunu bilmesine gerek yok. Muhtemelen beni ondan daha çok korkutuyor.

"Benim de istediğim bu," diyor. "Senden istediğim tek şey bu." Sanki bu hayat değiştiren bir şey değilmiş gibi söylüyor bunu.

Sanki ne söylediğinin farkında değilmiş gibi.

Ona sahip çıkmak, onu gerçekten benim yapmak, kalplerimizi bir ömür boyu birleştirmek demektir. Bu önemsiz bir şey değil. Daha önce hiç kimseye vermediğim ve içtenlikle yaptığım bir şey.

Şimdiden ondan beslenmeye devam edip edemeyeceğimi ve mesafemi koruyup koruyamayacağımı merak ediyorum.

Eğer onun kanını akıtabilirsem, ona istediğini verip kendimi kurtarabilirim. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Suyuyla parlayan ve kalınlaşan sikimi içinden çıkarıyorum, sonra onu belinden tutup yatağa düşene kadar dönmesini sağlıyorum. Sırtüstü yatıyor ve ben bacaklarının arasındayım, sikim gidebildiğim kadar derine girene kadar onu itiyor.

"Lanet olsun," diyor nefes nefese, gözleri geniş, doygun ve endişeli, ben ona bakarken, yüzüm birkaç santim ötede.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" Soruyorum, kalçalarım onun kalçalarına karşı sıkı, yakın daireler çiziyor, aletim ağzı açık kalana kadar daha da sertleşiyor, nefes almaya çalışıyor. Ne kadar muhteşem bir ağız.

Dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırıyor, gözleri korkudan tahrik olmuş gibi parlıyor ve başını yana doğru hareket ettirerek boynunun yan tarafını gösteriyor. O tatlı, yumuşak, solgun boynunu.

Tabii ki vampirler sadece boyundan beslenmezler. Kan akışının iyi olduğu her yerde, alıcının istekli olduğu her yerde ısırırız. Ancak söz konusu sevdiğiniz kadın olduğunda ve onun içinde taşaklarınızın derinliğinde olduğunuzda, onun kendini iyi hissetmesini istersiniz ve boyun, pek çok insanı dizlerinin üzerine çökerten o savunmasız yerlerden biridir.

Boynundaki damara, yumuşak teninin yüzeyinin altında kanının bana şarkı söyleyişine, yaklaşan açlıkla dişlerimin keskinleşmeye başlamasına bakarken, şehvetle dolmuş aklımdan geçen düşünceyi fark ediyorum:

Sevdiğim kadın.

Ametist sevdiğim kadın.

Her zaman olduğu gibi bu kadına aşığım ve ondan beslenmek üzereyim, sonunda ilk kez onun kanını tadacağım ve sanki her şey mükemmel bir fırtınada bir araya geliyor, inşa ettiğim tüm savunmaları yıkabilecek ve beni temelde parçalanmaya bırakabilecek bir fırtına.

"Yap şunu Wolf, lütfen," diye yalvarıyor.

Dürtünün omurgamda ilerlemesine izin verdim, açlık içimden pençelerini geçirdi ve ben de buna boyun eğdim.

Ağzımı boynuna dayadım ve ısırdım.

Her nasılsa ilk başta kontrol bendeydi. Isırık keskin ama sık ve Amethyst'in acı içinde haykırmasına yetiyor, vücudu altımda kıvranmaya başlıyor, sanki hem bundan zevk alıyor hem de kaçmaya çalışıyor. Bir avcının ağzındayken avın içgüdüleri.

Sonra kanı ağızıma akmaya başlıyor, birkaç damla dudaklarımdan dökülüyor ve aniden tüm kontrolümün yok olduğunu hissediyorum.

Tadı sonsuzluk gibi. Yıldızların arasındaki hayat gibi. Beni sonsuza dek ayakta tutabilecek bir şey gibi, onun kanı her zaman benimkine aitmiş gibi. Onun kanı dilimdeyken, damarlarıma karışırken daha iyiyim, daha güçlüyüm ve *daha fazlasıyım*.

Kendimi kaptırdığımı hissedebiliyorum.

Onu hâlâ beceriyorum. Onu o kadar sert beceriyorum ki yatak ikiye ayrılacak sanıyorum, şiddetli ve acımasız ve sikim ona hükmetme ihtiyacıyla saldırganlaşıyor. Bir şekilde vücudum onu boşaltmak için ne yapmam gerektiğini hatırlıyor ve tırnakları omuzlarımı, sonra sırtımı ve üstümü kazıyana kadar içindeki her sıkı sarmal sinire vuracak kadar yavaşlıyorum.

Kıçımı sıkıca tutuyor ve gerilimin geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğini hissedebiliyorum.

"Oh Tanrım, oh Wolf!" Haykırıyor, yüksek sesle inliyor ve sertçe boşalıyor, sevişmemizin kaygan sesleri odayı dolduruyor. Sonra ben de boşalıyorum, içimi yırtan keskin ve içgüdüsel açlığa kendimi bırakıyorum.

Onun içinde kaybolana kadar
geliyorum. Onun içinde vahşileşene
kadar.

Onun tarafından beslenmek.

İhtiyacım olan tek şey onun kanı.

İhtiyacım olan tek şey o.

Ama inliyorum, dişlerim derisindeyken geliyorum ve hala ondan içiyorum ve yakında durmazsam, hasar dayanılamayacak kadar fazla olabilir.

Ağzımı boynundan çıkarmayı başardığımda acı ve memnuniyet karışımı bir duyguyla bana bakıyor ve ben de derisinde bıraktığım ısırik izlerine bakıyorum. Olmasını istediğimden daha büyükler ve sanırım kanamayı durdurmak için yakında bir kompres gerekecek, ama iyi olmalı.

Kanımı bir kaptan içmeye o kadar alışmışım ki, doğrudan gerçek bir insandan beslenmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum. O yakınlık, o ten tene, kandan kana temas... Bana ne yaptığının farkında bile değil.

"Sen benimsin," diyorum ona, sesim kısık, her yanımda savunmasız ve çığ. Bu bir soru değil, bir ifade.

"Söz mü?" diye soruyor bana, sırtıyor, gözlerinde şakacı bir ifade belirliyor. Sonra elini boynuna götürüyor ve parmaklarını çekiyor, parmaklarındaki kendi kanını görünce irkiliyor. "Nasıl oldu? Doktora ihtiyacım var mı?"

"Saygılı olmak için elimden geleni yaptım," diyorum ona. Bileğini tutuyorum ve parmaklarını ağzıma götürüyorum, dilim dışarı çıkıyor ve kenarlarını yalıyor,

Son damlasına kadar almaya çalışıyorum. Elimde olmadan ona tembelce sırtıyorum, kanı dilimin üzerinde dans ediyor, en iyi kokain gibi vızılıyor. "İzleri kalacak ama kanama birkaç bandajla kısa sürede durur."

"Bu kadar mı?" diye soruyor. "Beni soğuk bir bardak su gibi hprdettiğine yemin edebilirim."

"Kendimi gerçekten bıraksaydım bırakırdım," diyorum. Ondan ayrılıyorum, yanıma dönüyorum ve kolumu kaldırıyorum, bana yakın olmasını istiyorum.

"Sanırım bunu yapsaydın ölmüş olurdu," diyor ve kolumun altına gelip başını göğsüme yaslıyor. "Yani sanırım, güvenli oynadığın için teşekkürler?"

"Rica ederim," diyorum. "Umarım seni çok fazla incitmemişimdir," diye ekliyorum usulca.

Uzun ve yüklü bir i geçiriyor. "Hayır. Mkemmeldi. Değışiklik olsun diye başka bir şey hissetmek için ihtiyaım olan her şeydi."

Başının üstünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Biliyorum. Sanırım benim de buna ihtiyaım vardı."

şu anda benim için tek sorun, Amethyst için daha önce hissettiğim her şeyi, her zamankinden daha güçlü hissediyor olmam. Onun kanı beni dizlerimin üstüne ktrd. Beni dizlerimin üstüne ktrd.

Ve korkutucu bir yer.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

AMETHYST

Wolf'un kollarında uyandım.

Onun güçlü, rahatlatıcı, kaslı kolları beni o kadar yakın tutuyor ki, onların içinde tekrar uykuya dalabileceğimi ve sonsuza kadar yüzeceğimi hissediyorum

Barış ve sevgiden başka hiçbir şeyin olmadığı harika, sıcak ve karanlık bir boşlukta.

Onu çok seviyorum.

Kahretsin, çok aşığım.

Bu düşünce boşluğa gelir ve biraz kaos getirir, çünkü aşk kaotik değilse hiçbir şeydir. Özellikle de şimdi.

Özellikle de şimdi.

Şimdi...

Şimdi.

Amethyst DeMille için 10 Kasım'ın gerçekliği.

Annem komada, hastanede ve beyinde ciddi hasar var ve yaşayıp yaşamayacağını ya da bir daha eskisi gibi olup olamayacağını bilmiyoruz.

Şu anki gerçek bu.

Oturuyorum, nefes nefese kalıyorum, boğuluyorum, gerçekte ne olduğunun dalgası üzerime çöküyor ve önceki o güzel huzurlu varoluş, Wolf'la bütün gece seks yapmak, onun kollarında uyumak, boşlukta rüya görmek *yok* oluyor.

"Ne oldu?" Wolf soruyor, sesi sabah sabah daha da sertleşiyor. Yanıma oturuyor, elini sırtıma koyuyor. "Nefes al, bebeğim. Al ve ver."

Nefesimi içime çekmeye çalışıyorum ama çok zor, her şey çok sert, soğuk ve sık geliyor.

"İyisin," diye devam ediyor Wolf sırtımı ovarak ve beni biraz zorladığına yemin edebilirim çünkü elinin tenimin üzerinden her geçişinde kalp atışım yavaşlıyor ve nefesim geri geliyor.

Ama o korkunç farkındalık, bir kova buzlu suya batırılmış gibi gerçeğin o soğuk tokadı, işte burada kalacak. İşte bu yüzden sürekli annemi düşünmem gerektiğini hissediyorum çünkü düşünmediğim anlarda gerçekliğe geri dönüş canımı çok acıtıyor.

"Ben sadece... unutmşum," diyorum bir süre sonra, dokunuşuna karşı biraz rahatlayarak. "Uyandım ve mutluydum." Ona bakıyorum, keşke onu sevdiğimi söyleyebilseydim. "Burada seninle olmaktan çok mutluydum. Ve sonra..."

Alnı sempati ile kırışıyor. "Ve sonra hatırladın." "Ve sonra hatırladım."

"Biliyorum," diyor nazikçe, elimi tutup dudaklarına götürüyor ve arkasından öyle bir şefkatle öpüyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bu acımasız bir uyanış."

"Bu yüzden bazen her zaman, her saniye onu düşünmek istiyorum. Başka tarafa bakmaya korkuyorum."

"Ama bazen gözlerinizi kaçırmamız gerekiyor," diyor. "Delirirsiniz. Beyniniz bunu kaldıramaz. Her zaman dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışacaktır çünkü bir seferde ancak bu kadarını kaldırabileceğinizi bilir. Bunun için kendini hırpalama." Duraklıyor, dolgun dudaklarında sinsi bir gülümseme. Tanrım, o dudakları öpebildiğim için çok şanslıyım. "Ayrıca, bence oldukça değerli dikkat dağıtıcı şeyler bulmuşsun."

"Seks mi demek istiyorsun?"

"Hayır, yeni albüm hobin," diyor alaycı bir ifadeyle, uzanıp parmaklarını saçlarıma arkasına geçiriyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Dudaklarına karşı sırtıyorum. "Scrapbooking mi? Artık buna böyle mi diyoruz?"

"Nasıl istersen öyle adlandır," diyor diliyle alt dudağımı sıyrarak. "Adımı haykırdığın sürece sorun yok."

Yüzüm kızardı. Bu vampir ve onun kirli ağzı. Kendi müstehcen sözlerime taş çıkartan bir adamı seviyorum.

"Beni sabah kaldırmaya mı ihtiyacın var?" Parmaklarımı henüz ısırmadığı taraftaki boynumda gezdirmek için çekerken soruyorum.

Gözbebekleri hemen kızarıyor, burun deliklerinden soğuk bir nefes çıkıyor. "Benimle dalga geçme," diyor alçak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla, muhtemelen başkasına *tehlike!* diye bağırса da beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor.

Başkaları Wolftan kaçarken, ben sadece ona koşacağım.

"ama," diyorum dudağımı müstehcen bir şekilde ısırarak. "Sadece küçük bir .

Biraz tadına bak."

Hırlıyor. "Tadına bakacağım, tamam."

Üstüme çıkıyor, devasa, yırtık vücudu benimkine kıyasla çok büyük ve ağırlığının üzerimdeki hissi kesinlikle lezzetli. Boynumu öpmeye başlıyor ve bir ısırık alabileceğini düşünüyorum çünkü tüm kasları geriliyor ve biraz daha hırlıyor. Sonra aşağı doğru inmeye devam ediyor, dili köprücük kemiklerimin üzerinden, göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden, bacaklarımın arasına geri dönene kadar aşağı iniyor.

Kalçalarımın her iki yanını sıkıca kavrayarak onları ayırıyor ve hiç vakit kaybetmeden o tadı alıyor.

Nefesim kesiliyor, ağzı klitorisimi bulduğunda sırtım kamburlaşıyor ve kısa sürede sıırıslık oluyorum ve daha fazlası için kıvranıyorum ve sonra o kadar hızlı boşalıyorum ki sanki bir yük treni çarpmış gibi oluyorum.

Yine de orada durmuyor. Yüzünü kalçalarımın arasında tutuyor, beni dağınık, kontrolsüz bir şekilde yiyor ve ben artık bu dünyadan olmadığımı ve kesinlikle artık olmadığımı hissedene kadar boşalmaya ve tekrar boşalmaya devam ediyorum.

bu bedenin. Ben sadece odanın üzerinde sürekli bir mutluluk halinde süzülen bir varlığım.

Sonunda hava almak için kalktı ve beni sikmeye başladı, aleti sert ve inanılmaz kalındı. Yavaşça içeri ve dışarı itiyor, bu kasıtlı alay beni daha fazlası için nefes nefese bırakıyor, zaten milyonlarca kez boşalmış olsam bile. Yine de onun sikişinde beni en çok arzulatan bir şey var, içeriden öyle bir şekilde doldurulma hissi ki, bir olarak birleşiyoruz ve onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorsunuz.

"Daha sert," diye fısıldıyorum ona, dün geceki gibi olmasını istiyorum, yatak hareket ederken, aletin beni ikiye böleceğini düşündüğüm zamanki gibi. "Lütfen," diye ekliyorum, bunun ona ne yapacağını biliyorum.

Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve beni gerçekten becermeye başlıyor, gıcırdayan kalçalarından sert darbeler geliyor ve bacaklarımı yanlarından yukarı kaydırıyorum, ayak bileklerimi sırtının alt kısmına değdiriyorum ve onu yerinde tutuyorum.

"Siktir," diye sertçe boynuma tıslıyor Wolf, dün gece bıraktığı ısırik izlerini atlamaya dikkat ederken tenimi emiyor. Ellerimden birini başımın üzerine getirerek bileğimi yastığa sabitliyor ve onun kavrayışına esir olma hissine bayılıyorum. Yatağı sarsacak, göğüslerimi titretecek kadar tekrar tekrar içime girmeye başlıyor ve kendimi onun altında bir bez bebek gibi hissediyorum, vücudumun her santimi kontrolsüzce hareket ediyor.

Tanrım, o tam bir hayvan. O

mükemmel.

Omzundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, yanlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Ama ne kadar sıkı tutunursam, o kadar bir şeyler kaybediyormuşum gibi geliyor, kendimi kaybetmek üzereymişim gibi, sanki bir ipin üzerindeymişim ve düşüş sadece iyi hissettirmekle kalmayacak, beni yaracakmış gibi.

Şimdi homurdanıyor, beni bir makine gibi çalıştırırken nefes nefese kalıyor ve çok yakın olduğumu biliyorum, çok yakınım. Kalçaları benimkilere doğru esniyor, daha sert, tokat atıyor, hassas tenimi zedeliyor. İçindeki hayvan oynamak için geldi, tıpkı

Dün gece, çok güzel ve tehlikeli bir şeye dönüşürken yüzüne, vücuduna ve her hissine yapıştım.

Ama kulağımdaki nefesi daha sık, daha törpülenmiş, itişleriyle aynı ritmi yakalarken ve boşalmaya daha da yaklaşıırken, daha da korkmaya başlıyorum.

Ondan
değil.

Ama
benden.

Ve onun için ne hissettiğimi.

Çünkü onu seviyorum. Onu çok seviyorum ve kaybetmekten çok korktuğum için şu anda bu sevgiye ne kadar sıkı sarıldığımı biliyorum.

Annemi kaybetmekten korkuyorum, onu kaybetmekten korkuyorum. Kalbimi kaybetmekten korkuyorum, zaten onun olmasına rağmen.

Başka bir derin, gırtlaktan inlemeyle eli amıma kayıyor, klitorisimin üzerinde kayıyor ve o kadar ıslağım ki, neredeyse hiç kontrolü yok, sadece etrafta kayıyor ve sonra boşalıyorum.

Orgazm beni vuruyor ve doğrudan kalbime gidiyor.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum beni parçalara ayırırken. "Seni seviyorum!" Nefes nefese kaldım. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Ve işte orada.

Seni seviyorum.

Korktuğum şey.

Bu sözler havayı doldurduğunda Wolf bir an duraksıyor ve sonra bana vurmaya devam ediyor, her zamankinden daha hızlı ve daha sert ve beni öpüyor, ağzımın içine inliyor. Orgazm onu , sırtı kavisli ve ben onun inanılmaz güçlü vücudunun genişliğine bakıyorum ve bu kadar büyük ve güçlü birinin aynı nasıl bu kadar savunmasız görünebildiğine hayret ediyorum. Nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor ve bir an duraksıyor, titreyerek içime boşalmadan önce dudakları bir çığlıkla aralanıyor.

Hâlâ titriyorum ama en çok kalbim titriyor. Çünkü ona onu sevdiğimi söyledim.

Ve beni duyduğunu
biliyorum. Ve karşılık
vermedi.

Wolf daha sonra tüm ağırlığıyla üzerime çöküyor ve sonra kendini yukarı
itmek için bir hamle yapıyor, ama ben onu hemen kendime doğru tutuyorum,
bırakmak istemiyorum.

"Umarım seni korkutmamışımdır," diye fısıldıyorum, düşüncelerimi ve
duygularımı benden kaçmadan önce toparlamaya çalışıyorum. Şu anda o kadar
savunmasızım ki, ne yapıyorum ben?

"Beni korkutmak mı?" Wolf tekrarlıyor. Yüzündeki ifade yumuşayarak
bana bakıyor. "Asla korkutamazsın."

Yine de ondan bir parça korku hissediyorum.

*Karşılık vermeni istemiyorum, söylemek istiyorum. Geri söylemek
zorunda değilsin.*

Ama söylemiyorum çünkü söylersem bunu ciddiye alacağından ve asla
söylemeyeceğinden korkuyorum.

SON ÜÇ GÜNÜ ANNEMLE HASTANEDE GEÇİRDİM.

Gece yarısı olduğunda, Wolf uyumak için beni eve götürmekte ısrar etti.
Bazen seks yapıyoruz, bazen de yatağa girip hemen uykuya dalıyoruz.
Geceleri annemi terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama hastaneden
biraz uzaklaşmanın bana iyi geldiğini söylemeliyim. Kendimi yeniden gerçek
ve bütün hissetmek için.

Aşık olmanın tadını çıkarmak için.

Bununla birlikte, hastanenin uzun labirent koridorlarında sabah yürüyüşü
stres seviyelerime başka bir şey yapıyor. Yoğun bakım ünitesinin bekleme
odasında uyurken, sürekli olarak olup biten her şeye dalmış durumdaydım.
Sürekli annemi kontrol ediyor, güncellemeler için hemşirelerle
konuşuyordum. Geceleri evde olduğumda, annemin ölümünden korkarak
yaşıyordum.

Beni arayıp öldüğünü söyleyeceklerdi ya da umutlu bir haber vereceklerdi ama hiç aramadılar.

Yine de yoğun bakıma giderken, içeri adımımı attığım anda halıyı altımdan çekip alacak olumsuz bir değişiklik olacağından çok korkuyorum. Bunun olumlu bir olabileceğini de düşünmem gerektiğini biliyorum ama aklım oraya gitmiyor. Bu yüzden attığım her adımda ayaklarımın uyuduğunu ve bir nevi havada süzüldüğümü hissediyorum.

"Nefes almayı unutma," diye hatırlatıyor Wolf, eli elimi sıkıca kavırken. "Muhtemelen sadece statükodur."

Ve son birkaç gündür de öyle. Tanrıya şükür daha kötüye gitmiyor ama daha iyiye de gitmiyor. Oraya adım attığım her gün hemşirelerin yüzlerindeki gergin ifadeden daha hızlı iyileşme istediklerini anlıyorum ama onlara sadece geri çekilmelerini söylemek istiyorum. Daha fazla zamana ihtiyacı var! Bunu anlamıyorlar mı?

Wolf sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama muhtemelen durum bu olduğuna göre, anneniz için bazı planlar yapmaya başlamalıyız." "Beyin hasarının boyutunu bilmiyoruz ama oldukça küçük olabilir. Her iki durumda en kötüsü için plan yapmalıyız, mesela ya yürüyemezse gibi."

"Doğru," diye düşündüm. Annemin böyle olması fikrinden nefret ediyorum ama hayatta olduğu ve bizimle birlikte olduğu sürece engelli olmak dünyanın sonu değil. Doktorlar yaşam kalitesinden bahsedip duruyorlar ama müzikten zevk alabildiği, gülebildiği, mutlu olabildiği ve sevildiğini hissedebildiği sürece, ihtiyacınız olan tüm kalite budur. Değil mi?

"Belki de onu evin ilk katına taşıyabiliriz," diyorum ona. "Ön tarafa da bir tekerlekli sandalye rampası koyarız, böylece merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmaz."

"Ben de öyle düşünüyordum," diyor Wolf, elimi bir kez daha sıkıyor ve bir kez daha ona olan hislerimin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bizim için adım atma şekli... Ona sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım.

"Ve," diye devam ediyor son köşeyi dönerken, "o da iyi olabilir. Belki sadece hafıza sorunları vardır ya da konuşması etkilenmiştir, ama bununla başa çıkabiliriz. O mutlu olduğu sürece, onunla ilgilenmek için her şeyi yaparız."

Bahsettiğimiz şey büyük bir istek. Bunu biliyorum. Geçen gün bir sosyal hizmet görevlisi bizimle konuştu, sanırım hastane bu durumlarda onu görevlendiriyor. Annemin bize sahip olduğu için şanslı olduğunu söyledi çünkü çoğu zaman beyin hasarı olan insanlar belirli evlere ve tesislere kapatılıyor. Anneme tek başımıza bakmamızın ne kadar zor olabileceğinden bahsedip durdu, ama şu anda bunun en iyi senaryo olabileceğini hissediyorum ve kollarımı açarak kabul edeceğim. Evet, zor olacak, özellikle de çok bağımsız olan ve insanlara güvenmekten nefret eden annem için zor olacak ama bu benim yapmaya hazır olduğum bir takas. Onun bize döneceğinden emin olmak için Tanrı'yla sürekli pazarlık yapıyormuşum gibi hissediyorum. Onun alabileceğimiz her halini seveceğiz.

Yoğun bakım ünitesinin kapısının önünde duruyoruz ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki yıldızları görmeye başlıyorum.

"Sakin ol bebeğim," diyor Wolf bana. Kapılara bakıyor, ben bakmadan önce ona yaptırdığım bir şey, parmaklarının arasından korku filmi izlemek gibi. "İyi görünüyor. Normal gibi."

Kesinlikle tuttuğum nefesi dışarı verdim. Sanırım en büyük korkum bir gün orada hiç yatmayacak olması.

Elini sıkıyorum ve sonra kapıdan içeri giriyorum. Hemşireler içeriye ikişer ikişer girmemizden hoşlanmıyor, bu yüzden Wolf annemi görmek ve onunla konuşmak için içeri girdiğinde, o genellikle dışarıda beklemek zorunda kalıyor.

Gündüz hemşiresi yaklaştığımda bana sıkı bir gülümseme veriyor, bu da beni hemen sinirlendiriyor.

"O nasıl?" Neşe ve pozitiflik yansıtarak soruyorum, sanki biri bana kötü bir şey söylemeye kalkışacakmış gibi.

Odaya girdiğimizde bana "Tansiyonu yüksek," dedi. "Bu yüzden ona yardımcı olması için bazı ilaçlar verdik. Ayrıca akciğerlerinde aspirasyondan kaynaklanan bir enfeksiyon var, bu solunum cihazına bağlıyken ve her zaman bu pozisyondayken yaygındır ve bununla savaşmak için doğru antibiyotikleri almak üzere o örneği gönderdik. Beyaz kan hücreleri de yüksek ama büyük ihtimalle enfeksiyondan kaynaklanıyor."

"Tamam," diyorum yavaşça, hâlâ gülümsemeye çalışarak. Hiç de duyarlı görünmeyen anneme bakıyorum. "Peki gözlerini, yani sağlam gözünü açmayı denedi mi?"

Başını sallıyor. "Dün gece hemşire bazı komutları yerine getirmesini sağlama konusunda şanslıydı ama bugün hiçbir şey yok."

"Şimdiye kadar," diye ekliyorum.

"Evet, şimdiye kadar."

Odadan çıktı ve ben annemle yalnız kaldım.

Onunla konuşurum. Her zamanki konuşmamı yapıyorum. Temel şeylerle başlıyorum; kim olduğumu, nerede olduğunu, güvende olduğunu, iyi olduğunu, sevildiğini, en iyi yardımı aldığını ve bunu atlatacağını söylüyorum. Sonra gün, hava, insanlar, her şey hakkında konuşuyorum. Normal biriymiş gibi. Sadece sohbet. Konuşmanın en iyi yolunun bu olduğunu söylerler.

Yine de bana hiçbir şey vermiyor.

Daha günün erken saatleri, diyorum kendime. *Biraz zaman ver.*

Ben de çıktım ve Wolf ona günlük selamlarını söylemek için içeri girdi ve ben de kapının dışında bekledim.

Wolf yoğun bakımdan koşarak çıktığında sadece beş dakika kadar bekliyordum. Hemen kalbim sıkışıyor ama sonra üzgün görünmediğini, sadece heyecanlı olduğunu görüyorum.

"Git, git, git!" diyor bana, beni kapıya doğru iterek. "Annen gözlerini açtı. Bana baktı, ona gözlerini açık tutmasını ve senin geleceğini söyledim. Uyanık kalmak için savaşıyor!"

"Aman Tanrım!" Bağıyorum ve kapıları iterek aceleyle yoğun bakım ünitesine, onun odasına doğru ilerliyorum.

Onu orada yatarken görüyorum, bandajsız gözü açık ve kararlılıkla tavana bakıyor. Bu boş bir bakış değil, gerçek bir kararlılık bakışı, sanki uyanık kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve bunu benim için yapıyor.

"Anne!" Haykırdım ve yanına koştum, ona doğru eğildim. "Anne benim, Ametist, senin küçük kızın. Ben buradayım, ben buradayım."

Başını hafifçe çevirip bana baktı. Yani

gerçekten bana bakıyor.

Göz teması kuruyor.

Ve beni görüyor.

Gülümsüyorum, ağlıyorum ve sevinçten çılgılık atmak istiyorum.

"Merhaba anne" diyorum, sesim hıçkırıklarla titriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Merhaba, seni görmek çok güzel. Buradayım, tamam mı? Buradayım. Seni seviyorum ve buradayım, tamam mı?"

Bakışlarında bir tanıma var, bana bakma şekli, aramızda bir bağ var, anne ve kız, asla koparılamayacak bir bağ. Beni görüyor, *beni görüyor*.

Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

"İyisin," diye temin ediyorum onu, elini tutmak için uzanıyorum. "İyisin. Hastanedesin ama iyisin. Elimi sıkabilir misin? Elimi tutabilir misin?"

Ona bakmaya devam ediyorum ve göz kapağı biraz düşmeye başlıyor.

"Anne! İstedğimden daha yüksek sesle söyledim ve gözleri tamamen açıldı. Güldüm. "Bağırdığım için çok özür dilerim. Benimle kal anne. Elimi tut, tamam mı?"

Ona bakmaya devam ediyorum, titrek bir gülümsemeye gülümsemeye devam ediyorum, elini sıkmaya devam ediyorum ve sonunda o da elini sıkıyor.

"Teşekkür ederim anne," diyorum ona. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Eli tekrar gevşiyor. Gözü kapanıyor.

"Seni seviyorum," deyip duruyorum. "Buradayım ve seni seviyorum ve yakında bizimle eve geleceksin. Ne kadar uyanık kalmaya ve bize geri dönmeye çalışırsan, buradan o kadar çabuk çıkarsın. Seni eve götüreceğiz ve seninle ilgileneceğiz ve endişelenmene, stres yapmana gerek yok, seninle ilgileneceğiz ve iyi olacaksın ve-"

Yatağının yanındaki makinelerden gelen keskin bir alarm sesi kulak zarlarımı patlatıyor.

Elini bırakıp geri sıçıyorum, ne yaptığımdan emin değilim, sanki her zaman bir makinenin alarm vermesine neden oluyormuşum gibi hissediyorum ve işte o zaman bu alarmin çok yüksek, çok sert olduğunu, bunun mavi kod alarmı olduğunu fark ediyorum.

"Affedersiniz, lütfen geri çekilin," diyor hemşire, aceleyle içeri girip beni yoldan çekerek. Birden yoğun bakım ünitesindeki herkes annemin odasına koşuyor.

"Düşüyor!" diye bağıyor biri, bir başka hemşire beni yoldan çekerken, odanın sonunda perdenin yanında duruyorum ve daha fazla insan akın ediyor.

Dahili telefon açılır. "Mavi Kod. YOĞUN BAKIM." Arayanın hemşire istasyonundan biri olduğunu fark ettim.

Bu arama annem için.

Böyle bir şey olamaz.

Hemşireler ve doktorlar birbirlerine anlayamadığım bir şeyler bağıyorlar ve sonra bir erkek hemşirenin anneme kalp masajı yapmaya başladığını görüyorum.

Aniden güçlü eller omuzlarımı kavıyor ve beni daha da geriye çekiyor ve onun Wolf olduğunu biliyorum ve bana bir şeyler söylüyor, muhtemelen gitmem gerektiğini, bunu görmemem gerektiğini söylüyor ve ben hareket edemiyorum, konuşamıyorum, zar zor duyabiliyorum.

Tek yapabildiğim annemin hayatını kurtarmaya çalışan bir grup sağlık çalışanına bakmak. Kalp masajı yapmalarını izliyorum. Hepsi sırayla. Bir süre boyunca yapıyorlar.

En az on dakika ve dehşet içinde izliyorum çünkü durmuyorlar.

Neden işe yaramıyor?

Neden kurtarılmıyor?

Kendimi Wolf'a "Beni gördü," derken buluyorum, gözlerim önümde gelişen dehşet sahnesine yapışmış. "Gözü açıktı ve o, o beni gördü. Bana gerçekten baktı."

Beni arkamdan tutup sıkıca kavırıyor. "Biliyorum. Onunla konuşuyordum ve birden gözünü açtı ve bana baktı. Ona diyordum ki..." diye devam ediyor ve yüksek sesle yutkunduğunu duyuyorum. "Ona bakacağımızı söylüyordum. Ve sana her zaman göz kulak olacağıma söz verdim." Titrek bir nefes verdi. "Gözünü açtı ve bana baktı, ben de ona uyanık kalmasını, gözlerini açık tutmasını, senin köşede olduğunu söyledim. Odadan koşarak çıktım ve omzumun üzerinden baktığımda onu senin için uyanık kalmaya çalışırken gördüm."

Son sözleri biraz bozuluyor ve titrediğini hissediyorum ve Wolf'un bunu zor karşıladığını fark ediyorum ve eğer bunu zor karşılıyorsa, bu gerçek demektir.

Bu gerçekten oluyor.

Aman Tanrım.

...ölüyor.

Bu farkındalık beni tam kalbimden vuruyor.

"Hayır!" Çığlık atıp anneme doğru koşmaya çalışıyorum ama Wolf beni tutuyor. "Hayır, lütfen! Kurtar onu, kurtar onu!"

Ama doktorlar ve hemşireler uzaklaşmaya başlıyorlar, giderken bana sempati, suçluluk ve pişmanlık dolu bakışlar atıyorlar.

Hayır, , hayır. Kal! Onunla kal, onu iyileştir, ölmesine izin verme!

"Lütfen!" Çığlık atıyorum. "Lütfen, ona yardım edin! O benim annem, onsuz yaşayamam! Lütfen!"

Çığlık atıyorum, ağlıyorum ve bu bir feryada dönüşüyor, içimin derinliklerinden kopup gelen, içimden dışarıya doğru tırmanan mutlak kederin çiğ ilkel çığlığı

boğazımı, odayı dolduruyor. Feryat ediyorum, feryat ediyorum ve bu yankılanıyor ve şimdi asılı duruyorum, Wolf beni tutarken ellerim kollarına yapışmış, saçlarım aşağı sarkıyor, gözyaşlarım tellere karışıyor.

Hayır, , hayır, lütfen . Tanrım hayır, lütfen kurtar onu, kurtar onu. Onu kaybedemem, onu seviyorum, annem olmadan yaşayamam, o benim tek dünyam, sahip olduğum tek şey, lütfen onu kurtar, onu hayata döndür, her şeyi yaparım, her şeyi. LÜTFEN!

Ne kadar süre dua edeceğimi, ağlayacağımı ve ruhumun kaybolmuş, parçalanmış ve sonsuza dek değişmiş hissettiği bu keder durumunda var olacağımı bilmiyorum.

"Bunun son olduğunu bilmiyordum, bunun son kez olacağını bilmiyordum," diyorum kırık bir hıçkırıkla.

" değil," diyor Wolf, sesi kırılarak. "Ben de anlamadım." "Ametist," diyor bir ses. Yumuşak ve nazik ama sert bir şey.

Başımı kaldırıyorum, kan kafatasıma çarpıyor ve yüzümdeki saçların arasından donuk donuk bakıyorum. Dr. Seldrik.

"Ametist," diyor doktor tekrar. "Anneni görmek ister misin? Artık vedalaşabilirsiniz."

Başımı sallıyorum, anlamıyorum. Bu bir rüya, değil mi?

Kabus mu?

Mara.

Doktor bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Çok üzgünüm Amethyst. Başaramadı."

"Ama biraz önce iyiydi," diyor Wolf kararlılıkla. "Bana baktı. Ametist'e baktı. Oradaydı, bizi *gördü*. Bu oydu, onun normal beyniydi, bizim kim olduğumuzu biliyordu."

"Belki de tüm gücünü sadece bunu yapmak için kullanmıştır," diyor doktor. "Sonunda onun yanında olduğunuzu bildiğini size bildirmek için."

"Ama bu nasıl..."

"Vücudu pes etti. Kalbi durdu. Hepimize verilen sadece çok fazla kalp atışı vardır. Sonunda onlar da tükenir."

Neredeyse gülecektim çünkü sonsuza kadar kalp atışı olan bir vampirle konuştuğunun farkında değil. Onun suratına gülmek istiyorum. Sayıklamaktan delirmek istiyorum, böylece bunların hiçbirisiyle yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Çünkü yapamam,
yapamam. O gidemez.

Annem . Tüm bunlardan sonra
olmaz.

Her , doktor Wolf ve beni annemin yatağına götürdü ve şimdi ona bakıyorum.

Havalandırma kaldırılmıştır.

Hemşireler makineleri yoldan çekmişler. Artık hiçbir
makineye bağlı değil.

Ve nefes almıyor. Ve kalbi
atmıyor. Bakıyorum.

Başının sargılı olmasına alışmıştım, gerçi burada kaldığı süre boyunca sargılar azaldı ama şimdi, solunum cihazı, tüpler ve serumlar olmadan, yine kendisi gibi görünüyor. Sadece daha küçük, daha ince. Daha solgun. Ama bu o.

Ve o çok güzel. O kadar güzel ki. Bunu ona en son ne zaman söyledim bilmiyorum. Bunu ona daha çok söylemeliydim. Ona güzel olduğunu ve onu daha çok sevdiğimi söylemeliydim.

"Anne," diye fısıldıyorum. Wolf yatağın diğer tarafına geçip onun diğer elini tutarken ben de onun elini tutuyorum. "Hâlâ buralarda mısın bilmiyorum, belki de odanın üzerinde süzülüyorsundur. Ama beni hâlâ duyuyor olma ihtimaline karşı, hâlâ benimle olduğunu söylemek istiyorum..."

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum, kalbim tekrar tekrar paramparça oluyor ve çok fazla acı çekiyorum.

Ve çok fazla sevgi.

Verecek o kadar çok sevgim kaldı ki.

"Söylemek istediğim çok fazla şey var," diyorum doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Ah, sadece... söylenecek çok şey var. Ama seni seviyorum. En büyüğü bu. Seni seviyorum. Ve senin kızın olmaktan ne kadar gurur duyduğumu sana hiç söylemedim ve bunu sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm. Çünkü öyleydim. Gurur duyuyorum. Bu değişmeyecek. Seninle, beni nasıl yetiştirdiğinle, başımızı suyun üstünde nasıl tuttuğunla gurur duyuyorum ve ben... Aradığın aşkı bulamadığın için çok üzgünüm. Bilirsin işte. Hak ediyordun... Her zaman bir gün seni gerçekten sevdiğini hissettirecek biriyle tanışacağını düşünmüştüm ama bu şansı yakalayamadın. Umarım sana sevildiğini hissettirebilmişimdir. Çünkü seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum. Ve şimdi sana veda etmek zorunda olduğuma inanamıyorum, hazır değilim. Asla hazır olamayacağım. Bu hiç adil değil."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, keder ve şok dalgası beni bir tsunami gibi vuruyor ve devrilmemek için hastane yatağının kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Ben ağlarken, içim dışım titrerken, Wolf öne doğru eğilip annemi yanağından öpüyor. O kadar nazik bir jest ki, beni daha da mahvediyor.

"Ben de keşke sana bir şeyler söyleseydim diyorum, o kadar çok... o kadar çok kez düşündüm ama yapmadım çünkü... çünkü ben bir aptalım," diyor Wolf. "Çünkü bazen senin benim gibi olmadığını unutuyorum. Ve bu, bunun en ezici hatırlatıcısı. Ölümün. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu. Burada olmamalıydın. Kızınla birlikte hala hayatta olmalıydın, o evde bizimle birlikte olmalıydın ama değilsin ve bunu nasıl kabulleneceğimi gerçekten bilmiyorum. Çünkü seni seviyordum Yvonne, annemi sevdiğim gibi ve onu da kaybettim. Ve ben..." Wolfun gözleri kısılır, yanağından bir damla yaş süzülür. Dudaklarını yalayıp başını iki yana sallar. "Ametist'in iyi olduğundan emin olacağım. Sakın

Bunun için endişelen. Onun için endişelenme. Kızınız çok zeki ve çok güçlü ve iyi olacak. Sana söz veriyorum."

Burnumu koluma siliyorum ve anneme bakıyorum. Ne hissettiğimi bile anlayamıyorum, her şey çok gerçeküstü, çok fazla ve çok acı verici. Daha önce hiç böyle bir anda bulunmamıştım ve tabii ki bu, ruhumun ikiye ayrıldığını hissettiğim, annemin de bir parçasını kendisiyle birlikte götürdüğü bir an.

Wolf'a bakıyorum. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum."

"Ben sadece... Artık burada olmadığını biliyorum. Gittikçe soğuduğunu biliyorum. Artık sadece bir beden olduğunu biliyorum. Ve ruhunun gittiğini. Ama nasıl arkamı dönüp gideceğimi bilmiyorum. Gidemezmişim gibi hissediyorum. Çünkü bu o... Nasıl dönüp onu burada bırakabilirim? Bu doğru gelmiyor."

"Burada istediğin kadar kalabiliriz," diyor bana.

Ona teşekkür etmek için küçük bir gülümseme veriyorum ama sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona "Kendimi çok aptal hissediyorum," diye fısıldadım. "Çünkü Bunca zaman onun kurtulacağını düşündüm. Kör bir umudum vardı. Pozitif kalırsam ve ona gerçekten inanırsam bunu başaracağına inanıyordum. Tanrı dualarıma cevap verecekti. Her şey yoluna girecek ve o da şanslı olanlardan biri olacaktı. Buna gerçekten inandım. Bir mucize olacağına inandım."

Wolf başını sallayıp derin bir nefes veriyor, kollarını göğsünde kavuşturup annemin bedenine bakıyor.

"Umut etmek asla aptalca değildir," diyor Wolf sessizce. "Onun başaracağına inanmayı seçtin ve bu odada onunla birlikte olduğun her an umudunu hissetti. Her şeyin yoluna gireceğine inandığın için pişman olma. Umudundan pişman olma. Bu anneni ve seni ayakta tuttu. Beni de ayakta tuttu. Umut sahip olunması gereken güzel bir şeydir, en sonunda bile. Dickens'ın dediği gibi, 'Umut, sonuna kadar umut'."

Evet. Her şeyden çok buna sahiptim.

Umut, sonuna kadar umut.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

AMETHYST

T Cenaze evi müdürü konuşmaya devam ediyor ama ben artık dinlemiyorum. Görüşmemizin yaklaşık yirmi dakikasında dinlemeyi bıraktım, çünkü söylediği şeyler beni aşıyordu.

Bugünlerde beynim çalışmıyor, çalışmıyor işte. Kelimeleri ve cümleleri zar zor kurabiliyorum. Nerede yaşadığımı unutuyorum. Adımı unutuyorum.

Artık sadece varım.

Lenore, Solon... Wolf. Etrafımda toplanıyorlar. Bana doğru yolu gösteriyorlar ve doğru şeyleri yapmama yardım ediyorlar ama kendimi o kadar bitkin ve aptal hissediyorum ki her şeyi yanlış yaptığımdan eminim. Eğer bana kalsaydı, burada benden birkaç yaş daha genç görünen ve her şeyi o kadar profesyonelce karşılayan cenaze evi müdürü Michael ile bu saçmalıklarla uğraşmıyor olmazdım.

Bu aceleyi anlamıyorum. Yani, tamam, anlıyorum. Halledilmesi gereken bir ceset var (bunu kabullenmek birkaç günümü aldı... *ceset*. O artık benim annem değil), ama diğer her şey beklemeliymiş gibi geliyor. Çoğu insanın cenaze işleri, lojistik, hesapların kapatılması, vasiyetler ve biri öldükten sonra ortaya çıkan milyonlarca şeyle başa çıkmak için adrenalin yakıtlı hayatta kalma moduna girmesi gerektiğini biliyorum, ama o kişi ben değilim. Kederden başka bir şeyle beslenmiyorum ve keder

Acının olmadığı, sadece huzurun olduğu bir dünyada bir topun içine kıvrılıp bütün gün uyumak istiyorum.

Tüm bunlarda bana yardımcı olabilecek tek kişi burada olmayan tek kişi. Soğuk hava deposunda bir yerde, yakma işleminin detaylarını onaylamamı bekliyor.

"Tabutu seçmek ister misin?" Michael bana sordu. Ona bakıyorum. "Tabut mu? Ama yakılacak." "Tabutun içinde yakılacak," diyor.

Bunun anlamı ne? Sormak istiyorum. Ama bana cesetleri sadece yakma fırınına atmadıklarını söyleyeceğini biliyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni ofisten geçirip koridorda tabutlar ve vazolarla dolu başka bir odaya götürüyor.

Etrafıma geniş gözlerle bakıyorum.

"Biliyorum," diyor Michael. "Burada bir grup vampir yaşıyor gibi görünüyor." Alay ediyorum. "Onlar tabutlarda uyumazlar."

Michael'ın bakımlı kaşları .

Boğazımı temizliyorum. "Peki, en ucuzu hangisi?"

Bana oldukça çıplak görünen bir tanesini gösteriyor. "Yine de bir yastığı var," diye düşünüyorum. "Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyorum."

Bana gergin bir gülümseme verdi. "Eğer bu tabutu istiyorsan, vazo konusunda anlaşabiliriz."

Yine en ucuzunu seçtim. Annemin bana bağırdığını duyar gibiyim: "Sakın harcamak zorunda olmadığın parayı harcama! Bunlara ihtiyacım yok." Onun hayatının çoğunda üç kuruşa talim ettik ve bu bende de devam etti.

Ben seçimlerimi yaptıktan sonra, Michael ayın zamanı geldiğinde beni arayacağını söyledi. Daha önce bana tabutu için kıyafet seçtirdi ve bu inanılmaz derecede zordu. Annemin dolabında ağlayarak yıkıldım ve sonunda Lenore kıyafetlerini seçmek zorunda kaldı, onları bir çöp torbasına koydu. Torbayı Michael'a verdim, içinde ne olduğuna bakmak istemedim. Bunu yapamam.

Fahiş faturayı ödedikten sonra cenaze evinden dışarı çıkıyorum ve Richmond'un dışında soğuk bir sis olmasına rağmen havayı derin derin içime çekiyorum.

Başardım. Cenaze evinden sağ . Kurtulacağımı sanmıyordum.

Köşeyi döndüğümde Wolf'un Audi e-tron'unun beni beklediğini gördüm, araba elektrikli arabaların yaptığı o sessiz şekilde uğulduyordu. Toplantı sırasında bana eşlik etmesini isteyip istemediğimi sormuştu ama son zamanlarda tuhaf davranıyordu, bu yüzden çok fazla şey istemiş olma ihtimalime karşı tek başıma gitmemin en iyisi olacağına karar verdim.

Biliyorum. Son zamanlarda garip davranıyor. Son zamanlarda hepimiz tuhafız. Hepimiz yas tutuyoruz. Ben sadece garip değilim, yepyeni bir insanım. Tam olarak şekillenmiş değil, daha çok bir amip gibiyim, ama yeniyim, yeni bir hayata başlıyorum, tıpkı annemin son nefesini verdiği anda eski hayatımın başka bir dala ayrılması gibi. Buradan eski hayatımı görebiliyorum, hala aynı bedendeyim, aynı kıyafetleri giyiyorum, aynı odada uyuyorum. Ama dünyadaki diğer her şey değişti, beni hücre hücre değiştirdi.

Yani evet, ben tuhafım. Ama Wolf da öyle. Çünkü aynı odada uyuyorum dediğimde ciddiylim. Benim odamda. Yalnız uyuyorum. Şu anda seks ya da onun gibi bir şey düşündüğümünden değil. Bir zaman var ki harika bir dikkat dağıtıcı ve bir zaman var ki aklımda bile değil. Aklımda olan tek şey annemin kaybı ve yeni varlığımın ne kadar korkunç olduğu.

Ama yine de benimle yatacağını düşünmüştüm. Sarıl bana.

Ve o yanımda değil. Annem dört gün önce öldü ve o uzaklaşıyor ve ben nedenini bilmiyorum. Yani, teorilerim var ama doğru olmalarını istemiyorum. Bana dokunmayı bıraktı, bana bakmayı bıraktı. Annemin ölümüyle ilgili her ayrıntıya yardımcı olmak, vasiyetname, bankalar ve hastane ile ilgili avukatları aramak ve cenaze töreniyle ilgili düzenlemeleri yapmak gibi tüm destekleyici şekillerde yanımda.

toplantı için evde, onun ölümü yüzünden biriken tüm bu *boktan şeyler*. Fiziksel olarak orada.

Sadece duygusal olarak orada değil.

Ona şüpheyile yaklaşmaya çalışıyorum. Annemi kaybetmek onun için zor oldu, belki de tahmin ettiğinden daha zor oldu. Annemin onun için ne anlama geldiğini biliyorum ve bunu hazmetmekte zorlandığını da biliyorum. Ayrıca iyi olmadığımı, iyi olmaktan milyonlarca kilometre uzakta ve şu anda tamamen korkuyla hareket ettiğim için olmayan şeylere bakıyor olabileceğimi de biliyorum.

Öldüğünde beklemediğim tek şey buydu.

Korku.

Çok fazla keder ve üzüntü var ama nereden geldiği belli olmayan bir korku da var. Sanki Mara'yı ya da o kâbus iblisi her neyse onu yeniden görüyorum. Geceleri karanlıkta yatağımda uzanıyorum ve çok korkuyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece onun ölümüyle gelen bir korku bu. Uçuruma bakmak ve uçurumun size bakması gibi bir şey.

Belki de bu korku hayatımın diğer yönlerine de sirayet ediyordur. Onunla olan ilişkiye -adına ne dersiniz deyin-.

Ama yine de, ne kadar hissetmiyormuş gibi emin değilim. Yolcu kapısını açtım ve arabaya bindim.

Wolf bana sempatik bir gülümseme veriyor. Hâlâ nefes kesecek kadar güzel, sonuçta o bir vampir, ama o bile görünüyor. Gözlerindeki ışıltı gitmiş. Onun yerine sadece hüznün var. "Nasıl geçti?"

Yorgunluğun bir anda üzerime çöktüğünü hissederek başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Kabullenmesi çok zordu. Sakıncası yoksa, görüntüleme için geri dönmem gerektiğinde senin de gelmeni istiyorum."

Sessizlik arabayı dolduruyor.

Taş kesilmiş yüz ifadesini okumaya çalışarak ona bakıyorum. "Eğer istersen," diye ekliyorum çabucak. "Onu görmek zorunda değilsin, sadece bir dahaki sefere yalnız kalmak istemiyorum."

Yan odada bekleyebilirsin. tamamen kişisel bir mesele, anlıyorum." "Elbette," diyor sertçe yutkunarak. "Bunu yapabilirim."

Arabayı park yerinden çekip evin olduğu yöne doğru sürmeye başladığında "Harika, *teşekkür ederim*" diyorum, sis sokaklarda yanımızdan geçip gidiyor. "Aslında," diyorum hemen, "biraz dolaşsak olur mu? Neresi olursa, umurumda değil, henüz eve dönmek istemiyorum."

"Elbette," diyor yine, sesi aynı nötr tonda, sanki benimle yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi. Muhtemelen de öyle. Son zamanlarda her şey yüzünden yıkılıyorum. İnsanlar kayıp ve kederi gün be gün yaşamanız gerektiğini söylediklerinde aslında an be an demek istiyorlar. Bir an *iyiyim*, neredeyse eski halim gibiyim, sonra bir bakıyorum top gibi kıvrılmış, hüngür hüngür ağlıyorum.

Arabayı Point Lobos caddesine çekip kuzeye doğru gidiyor.

"İyi misin?" Soruyorum ama sorduğum anda bunun aptalca bir soru olduğunu anlıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorar. Sonra başını sallar, dudaklarını birbirine bastırır, çenesi gerilir. "Hayır. Ben iyi değilim. Hiçbirimiz iyi değiliz, Ametist. Sadece sen değilsin."

Doğru. "Annemi kastetmiyorum. Demek istediğim... biz iyi miyiz? Sen ve ben."

Gözlerinin üzerinde karanlık bir şey parlıyor ve arabanın içindeki hava birkaç derece daha soğuyor. Tamam, iyiye işaret değil. Kalbim hemen sıkışıyor.

"Kenara çek," diyorum, kelimeler ağzımdan yeni . "Buraya mı?"

Wolf arabayı Legion of Honor Sarayı'nın dışında yolun kenarına çekerken tırnaklarım kot pantolonuma batarak başımı sallıyorum. Yoğun sis yanımızdan akıp gidiyor, zaman zaman binayı gizliyor ve kendimi korkunç bir rüyadaymışım gibi hissediyorum, ben içindeyken sürekli değişen ve dönüşen bir rüyada.

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum ve sanki içimdeki her şey titriyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Konuş benimle."

Yavaşça başını sallıyor ve bana bakıyor, o gözler her zamankinden daha lanetli görünüyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Umut verici bir başlangıç değil.

Boğazımdaki yumruyu temizliyorum. "Sadece kaçırmadığıma dair bana güvence vermene ihtiyacım var. Çünkü kaybettiğimi biliyorum, kederin insanı delirttiğini biliyorum ve şu anda birbirine karışan iki farklı gerçeklik yaşıyorum ve neyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama ben sadece... Korkularım var ve korkuyorum ve gerçekten her şeyin yolunda olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var. Aramızda. Sen ve ben."

"Senin için burada olduğumu biliyorsun," diyor ve kelimelerinde öyle bir kasıt var ki, sanki hangilerini seçeceğine dikkatle zaman harcamış, sanki bir şey için yargılanıyormuş gibi. "Bu asla değişmeyecek. Senin için buradayım."

"Evet, biliyorum," diyorum ona, dudağımı dişlerimin arasına alıp endişelenerek, hemen atlasam mı diye düşünerek. "Sen benim yanımdasın. Çok yardımcı oldun, çok destek oldun ve bunu sensiz yapamazdım ama... günlerdir bana dokunmadın."

İşte. Söyledim işte.

Dişlerini birbirine geçirmesini dikkatle izliyorum. "Çok şey oldu."

"Biliyorum. Bu yüzden güvence istiyorum." Kuru bir kahkaha attım. "İnan bana, bunu istememeyi tercih ederim. Bu... utanç verici. Ama öyleyim. Sadece hâlâ birlikte olduğumuzu bilmem gerekiyor..."

"Hâlâ ne?" diyor ama sesi zar zor duyuluyor. "Hâlâ birlikteyiz. Bir çift olarak."

Kaşlarını çattı. "Bir çift olduğumuzdan pek emin değilim."

Midem bulanıyor ve şok içinde ona göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... tüm bunlardan önce ne olduğumuzu hiç konuşmadık... daha önce..." diye devam ediyor ve pencereden dışarı, sise bakıyor.

"Wolf," diye neredeyse bağıracaktım, ona doğru eğilerek. "Seni sevdiğimi söyledim. Sana kalbimi açtım, ruhumu ortaya koydum, en savunmasız halime büründüm ve *seni sevdiğimi söyledim*. Karşılık vermediğini biliyorum, vermek zorunda değildin ama... tüm bunlar çift olmanın anlamsallığına dayanıyormuş gibi davranamazsın. Seni seviyorum!"

"Şu an doğru zaman değil," diyor, sanki beni engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapatarak.

"Ne oluyor lan?" Buna katlanamayacağımı, sinirlerimin tepeme çıkmaya hazır olduğunu söyledim. Uzanıp koluna bir şaplak attım. "Ne için doğru zaman değil?!"

"Annen daha yeni öldü," diyor bana, sesinde öfke yükseliyor. Gözlerini açıyor ve gözleri buzla kaplı yapraklar gibi. "Daha yeni öldü. Şimdi zamanı değil."

"Kahretsin, daha yeni öldü! Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu daha sonra konuşalım, gelecekte." Elini vites koluna doğru uzattı ama ben uzanıp bileğini tuttum.

"Hayır," diye öfkeleniyorum, kalbimin tekrar kırıldığını hissetmemek için öfkemi tutuyorum. "Hayır, şimdi bunu konuşuyoruz. Neyin var senin?"

"Yas tutuyorum!" diye kükrüyor bana.

"Ve sen de bununla beni iterek mi başa çıkıyorsun?" Ben de ona bağıríyorum.

"Seninle olamam!" diyor ve sanki göğsümden bir tüfekte vurulmuşum gibi hissediyorum. "Tamam mı? Seninle birlikte olamam. Yürümeyecek Amethyst, hiçbir zaman yürümedi ve sen de bunu biliyorsun."

Dehşet içinde ona bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağımı düşünüyorum. Araba benim sığ, düzensiz nefesimin sesiyle doluyor ve sanki zaman yavaşlıyor, acı verici bir şekilde, sanki kırık camın üzerinde sürünüyormuş gibi.

Bana doğru bakıyor ve bir an için onu tanıyamıyorum bile. Kurt mu? Bu benim Wolfum olamaz, bana asla böyle bir şey söylemez, beni asla bilerek incitmez, milyon yıl geçse de incitmez.

Sonra gözlerindeki acıyı gördüm. Ama artık çok geç.

Sallantılı bir nefes alıyorum, gözyaşlarım eşikte ve hızla emniyet kemerimi çözüp kapıyı açarak sisin içine adım atıyorum. Hızla yürüyorum, içimden patlamak isteyen hıçkırıkları tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Arabadan birkaç metre uzaklaştım ve sonra boğazımdan en şiddetli çığlık koparken kamburlaştım ve sanki yere doğru çığlık atıyorum. Artık kendimi saf bir hayvan gibi hissediyorum, yaralı, kapana kısılmış ve hayatı için uluyan.

"Ametist," diyor Wolf, kollarımdan tutup beni yukarı çekiyor ama ben dönüp ellerimi göğsüne bastırarak onu geri itmeye çalışıyorum. Tabii ki hareket etmiyor.

"Yapma!" Ona bağıyorum, saçlarım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Dokunma bana şimdi! Bu ne cüret. Bu ne cüret!"

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Öyleyim, ben-"

"Birlikte olamayacağımıza bizim adımıza karar verdin. Ne cüretle karar verirsin!"

"İşe yaramayacak ve bunu sen de biliyorsun!" tersledi beni.

"Neden olmasın? Söyle bana neden olmasın? Beni sevmediğin için mi? Bak, geri çekileceğim, duracağım, bana aşık olmadığın için olduğunu söylersen anlayacağım, tamam mı? Anlayacağım." Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama ciğerlerim yanarken bu çok zor. "Tamam, söyle bana. Bunu kaldırabilirim. Bana gerçeği söyle. Bana aşık olmadığını söyle."

Wolf öylece bakıyor, altın yeşili gözlerinin ardında dönen çarklar, o kadar çok sevdiğim gözler ki beni öldürüyor.

"Bana aşık olmadığını söyle!" Arabaların yanımızdan geçerken yavaşlamasını umursamadan bağıyorum.

Huzursuzca yutkunurken adem elması sallanıyor, çenesi gerginlikle bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Bunu yapamam."

Cevap vermeyince neredeyse patlayacaktım. "Neyi yapamazsın?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sana aşık olmadığımı söyle," diyor dudaklarını yalayarak. "Çünkü bu yalan olur. Çünkü ben sana aşığım."

Bana böyle anlattı. Yolun kenarında, sisin içinde, gözyaşlarım yüzümden akarken. Bunu bana şimdi, kalbim onun aşkına bir cankurtaran salı gibi tutunacak kadar mutluluğun herhangi bir biçimine tutunmaya hevesliyen söylüyor.

"İşte bu yüzden bu işe yaramayacak," diye devam ediyor ve sanki sala bir iğne saplamış ve o kısa mutluluk patlaması şimdi sönüyor, beni de beraberinde aşağı çekiyor. "Çünkü şu anda yaşadıklarımın daha kötü bir şey yaşamamın imkanı yok."

Ellerimi göğsüme bastırıyorum. "Anlamıyorum..."

"Anlıyorsun," diyor bakışlarıyla beni delip geçerek. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Senin ne olduğunu da. Sen ve benim asla yürümeyeceğimizi biliyorsun. Sadece trajediyle sonuçlanacak."

"Nasıl? Beni öldürmeyi mi planlıyorsun? Kanımı içtin Kurt ve . Ben de . Gelecekte kendini kontrol edemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Sorun o değil. Senin yanındayken kendimi kontrol edebiliyorum. Ben sadece..." başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Sen benim kadar uzun süre yanımda olmayacaksın ve bir gün seni kaybedeceğim." Bunu o kadar alçak sesle söylüyor ki, geçen arabaların sesinden onu zar zor duyabiliyorum. "Senin önünde koca bir hayat var, ama benim bundan daha fazla hayatım var. Kendime bu acıyı tekrar yaşatamam, yaşatmayacağım. Seninleyken olmaz."

"Ne kadar da asilsin! Bana aşık olduğunu söylüyorsun ama incinmek istemediğin için mi ilişkini bitiriyorsun? Flaş haber, Wolf, herkes incinir! Herkesin! Sırf lanet bir vampir olduğun için bunu es geçemezsin."

"Bunu biliyorum!" diye tersledi beni. "Tamam!" mı? Babamın gözlerimin önünde öldüğünü gördüm. Annem gitti ve bir daha geri dönmedi, insanlar tarafından öldürüldü. Sonra, benim

Kardeşim öldü! Eminim bunu da bilmiyordun. Tanıdığım herkesten daha fazla ölüm, acı ve keder yaşadım ve sonra annen..." diye devam ediyor, burnundan derin nefes alıyor, gözleri kapalı ve ondan gelen acı o kadar elle tutulur ki kemiklerimin iliklerinde hissediyorum. Çok soğuk hissettiriyor.

"Anneni sevdim, Ametist," diyor boğuk bir sesle. "Ama seni daha da çok seviyorum. Ve seni kaybetmekten kurtulamayacağım, çünkü seni kaybedeceğim. Bir gün bu dünyadan göçüp gideceksin ve beni yapayalnız bırakacaksın. Bunun bencilce bir seçim olduğunu biliyorum ama bunu yapamam. Bunu tekrar yaşayamam."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Çok kızgınım ve çok üzgünüm ve neden kendi mutluluğunu benimkine tercih ettiğini anlamıyorum.

"Kendini benim önüme koyuyorsun," diyorum sessizce. "Ametist..."

"Anneme benimle ilgileneceğini söylemiştin!" Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum ve her şey o kadar sert, o kadar acı verici bir şekilde yüzüme çarpıyor ki neredeyse yere yığılıyorum. Annem! Ona güvenmişti, ona güvenmişti!

Kurt bir saniye içinde yanımda, beni tutuyor. Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o daha güçlü, herhangi bir insanın olabileceğinden daha güçlü ve beni göğsüne doğru sıkıca tutuyor.

"Sana göz kulak olacağım," diyor hışımla, çenesini başımın üstüne dayayarak. "Bu sözümü asla bozmayacağım."

Ona karşı hıçkırıyorum. Bir süre sonra "Demek sözünden dönmeyeceksin," diyorum. "Ama kalbimi kırmakla ilgili bir sorunun yok, öyle mi?"

Sert bir nefes veriyor. "Ben de kendi kalbimi kırıyorum. Lütfen bu konuda bana inanın. Ama şimdi böyle hissediyorsam, daha sonra olacıklara dayanamam."

Siktir git, sen karar veremezsin, diye düşünüyorum, çok kızgınım. Çok kırgın. *Neyin en iyisi olduğuna karar veremezsin.*

Ama o kararını verdi.

Beni gerçekten sevsin ya da sevmesin, bu onun benimle birlikte olması için yeterli değil.

İşte bütün bu.

Gelecekte ne olursa olsun, beni şu anda benimle birlikte olacak kadar sevmiyor.

"Seni bırakmayacağım," dedi bana. "Bu süreçte sana her şekilde destek olacağım."

Tam bir centilmen.

"Hadi," diyor, uzaklaşıyor ve kolunu belime doluyor. "Seni eve götüreceğim."

Beni arabaya götürüp yolcu koltuğuna oturtuyor ve sanki otomatik pilottaymışım gibi hareket ediyorum. Bir anda kendimi kapattığımı, hissizleştüğimi hissediyorum. Buz gibi. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Tüm acıyı kapatma şansını memnuniyetle karşılıyorum. Kendimi tamamen kaybetmeden bunları atlatabilmemin tek yolu bu.

Araba yolculuğu sessizlikle doluydu. Garip bir sessizlik, ama artık umursamayacak kadar içim ölü. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ondan ve bu olaydan uzaklaşıp karanlıkta yalnız kalmalıyım.

Sonunda evin arkasındaki yere park ediyoruz ve ben arabadan fırlayıp Karanlık Gözler'in arasından binaya doğru ilerliyorum.

Neyse ki boş. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Üst kata koşuyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor, doğruca banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum. Banyoyu çalıştırdım, suyu ısıttım, içine bir sürü banyo tuzu attım. Klozet kapağını indirip kenarına oturuyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bir arada tutmak için çok uğraşıyorum.

Ama içimde, kırabileceğimi düşünmediğim yerlerim . Annemi kaybettiğim için kalbim çoktan paramparça oldu.

Ama Wolf... Wolf, o kırık parçaları tutan kişiydi.

Beni tekrar bir araya getirebileceğini düşündüğüm kişiydi. Belki hemen değil. Ama bir gün. Bir gün tekrar bir bütün olmama yardım edecekti.

Ama Wolf bunun yerine kalbimin o küçük, parçalanmış parçalarını aldı ve onları elinde ezdi. Tekrar ve tekrar. Ta ki kalbim artık kırık değil, toz haline gelene kadar. Şimdi sadece toz. En ufak bir esintide uçup giden, içimi tamamen boş bırakan, kalpsiz bir toz. Bir bütün olmadan.

Kıyafetlerimi zar zor çıkarıyorum. Küvetin yarısı dolu, banyo sıcak ve buhar aynaları tıkıyor ve suya giriyorum, ılık gözyaşlarım yağmur damlaları gibi düşüyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başımı suyun altına sokacağım.

Ağzımı aç.

Ve çığlık at.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

WOLF

Ölümle her zaman garip bir ilişkim oldu, bir vampir için bile. Çocukken, babam öldürüldüğü andan itibaren içimde yaratılan bir ikilik var. Babamın başına gelenleri uzlaştırmak zorundaydım.

Bu, daha sonra yapmam gerekenlerle birlikte, doğduğumdan beri bize asla olmayacağı söylenen bir şeydi.

Onun ölümünden önce bile, ailemin hayatta kalmak için insanları öldürdüğünün farkındaydım. Onların kanını içtiler. Bunu, babamın bizi, henüz insan olan çocuklarını beslemek için geyik avladığını ya da köylerdeki insanların kendi karınlarını doyurmak için inek yetiştirdiklerini anladığım kadar kolay anlıyordum. Hala saflık ve masumiyetle dolu küçük bir çocuk olarak, tüm bunları olduğu gibi kabul ettim ve hiç sorgulamadım.

Ama sonra babam öldü. Sonra annem öldü. Ve sonra annemin öldürdüğü, çoktan ölmüş (ve yirmi beş yıl çok erken, genç zihnim bunu kaldıramadan) insanlardan beslenmekle yüzleşmekten, dışarı çıkıp insanları kendim öldürmeye başladım.

Bu bana doğal geldi. Bu benim de hesaba katmam gereken bir şeydi. İnsanları öldürdüm, kanlarını içtim ve yaşayabilmek için hayatlarını çaldım. Ve içimde babasının ölümünü izleyen ve daha sonra annesini kaybeden çocukla birlikte bunu dengelemek zorundaydım. Nasıl öldürebilir ve ölüm yaratabilirdim?

Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak bildiğim halde, dışarıdaki pek çok ruh için üzmek nasıl bir duygu?

Sanırım bu yüzden vampirler bize karşı hep temkinli davranıyor. Bunun nedeni bilerek gizemli olmaya çalışmamız değil. Bu kısım doğal olarak geliyor, çünkü gerçekte ne olduğumuzu dünyanın çoğuyla paylaşamıyoruz. Ama bir de kendi grubumuz içinde kalmamız gerektiğini söyleyen başka bir yanımız var. Çünkü bir insanla dost olmak ölümle dost olmak demektir. Dikkatli olmazsanız kendinizin sebep olabileceği ölümle ya da hayatlarının değişmez bir parçası olduğu için ölümle. Eğer vampirler ölümlülerle takılmak, onlara aşık olmak ve aile kurmak zorunda kalsalardı, muhtemelen nasıl yaşadıklarını iki kez düşünürlerdi. Ve nasıl hayatta kaldıklarını.

Elbette, Karanlık Gözler bu sorunu çözüyor. Absolon Stavig, korkunç geçmişine rağmen (ya da belki de korkunç geçmişine rağmen), artık öldürmek zorunda olmadığımız bir yer yarattı. Bazıları bunun şehrin dört bir yanında işlenen cinayetlerle üzerimize daha fazla şüphe çekilmesini istemediğimiz için olduğunu, bunun aslında yerimizde kalmamız ve bir yuva yaratmamız için bir yol olduğunu söylüyor. Ama ben Solon'u tanıyorum. Bunun onun hesaplaşması olduğunu, işlerin yapılış şeklini değiştirmek için bir şans olduğunu biliyorum. Eğer ölüme sebep olmak zorunda değilsek, neden olalım ki?

Ama şimdi, Karanlık Gözler'de her zamanki kadife koltuğumda otururken, bu ikiliğin beni ikiye böldüğünü hissediyorum. Üst kattaki odasında Ametist, cenaze müdürüyle annesi hakkında ne yapacağına dair bir toplantı yapıyor.

Annesi öldü. Dört gün
önce öldü.

Yoğun bakım ünitesinin dışında olmama rağmen annesinin hayattan ayrıldığını hissettim. Gittiğini hissettim. Bu kaybı içimde soğuk bir yılan gibi hissettim ve ardında sadece boşluk bıraktı.

Ve hayatımın beni hazırlaması gereken vahim bir hata yaptığımı fark ettim.

Çok yaklaştım.

Yvonne'a çok yaklaştım.

Ve kızına çok yaklaştım.

Onun muhteşem, zeki, komik, sevgi dolu kızı.

Yvonne'u sevdim. Ametist'e aşık oldum.

Şimdi, başlangıçta mesafemi korumuş olsaydım kolayca kaçınabileceğim bir kayıpla boğuşuyorum. Büyürken tek istediğim, yaşadıklarımı bir daha asla yaşamak zorunda kalmamaktı. Vampirlerle olan ilişkilerim bile yüzyıllar boyunca oldukça yüzeyseldi, onları bir şekilde kaybetme ihtimalime karşı. Bazı sevgililerim oldu, hatta bazılarını sevdim bile, ancak her zaman süreleri doldu ya da onlarla ömür boyu birlikte olamayacağımı ya da ömür boyu onlarla birlikte olmak istemediğimi fark ettiğimde bu ilişkilerden çıktım.

Sonra Ametist bir gece Karanlık Gözler'e girdi ve ben gidici oldum.

Sanırım ona görür görmez aşık oldum.

Sonunda bizim için tam zamanlı çalışmaya başladı ve Solon evi ona ve annesine teklif etti. Yvonne da bizim için çalışmaya başladı ve ilk defa evde hayat varmış gibi hissettik. O kadar düşünceli, karanlık, karanlıkla ve ölümle meşgul olabiliyoruz ki, aramızda insanların yaşaması bize zarar vermiyor, sadece hayatımıza katkıda bulunuyordu.

O dünyaya ışık getirdi. Ben dünyaya ölüm getirdim.

Birlikte ay ışığı ve gölgeydik.

Tabii ki bağlanacağımı hiç düşünmemiştim. Her zaman sıradan tutmaya çalıştım. Amethyst'e karşı hissettiklerimi her zaman dostane bir mesafede tuttum ve annesini yardım dışında düşünmemeye çalıştım.

Ama en iyi niyetim başarısız

oldu. Başarısız oldum.

Aşık oldum.

Şimdi Yvonne öldü, kendi annem gibi gördüğüm bir kadın. Ve

kızı geride kaldı.

Ametist'i ne kadar sevsem de, bu aşk sadece gelecek olanın bir tadı. Sadece bir göz atma. Ana yemek ve tatlıdan önceki meze. Bu kadını sevebileceğim derinlikler akıl almaz.

Bu yola tekrar giremem.

Ben bencil ve korkak bir yaratığım. Bunu biliyorum. Bununla gurur duymuyorum. Bugün yaptığım şeyle, o zaten bu kadar derin ve karanlık bir acıyla yaşarken onu incitme şeklimle kesinlikle gurur duymuyorum.

Ama bu tamamen kendini koruma amaçlı. Ametist'ten şimdi geri adım atmak, gelecekte onu kaybetmekten çok daha az acı verecektir.

Geleceğimizde sadece ölüm
var. Onun ölümü.

Onun ölümü beni kazığa oturtacak, yok edecek, annesininkinden bin kat daha fazla mahvedecek. Bu ölümle yaşamak zorunda kalacağım, tıpkı diğerleriyle yaşamak zorunda kaldığım gibi. Ama belki de sonunda beni mahvedecek olan ölüm bu olacak.

Ben hayatta .

Ve tüm vampirlerin bildiği gibi, hayatta kalmak için her şeyi yaparız.

"Wolf, seni bencil pislik," diye hırlıyor Ezra kulübe girerken, evin kapıları arkasından sallanıyor. Elimdeki içkiden başımı kaldırıyorum, kaç tane içtiğimi hatırlamıyorum ama bunun için yeterli değil. Sandalyeme doğru yürürken Ezra'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Bencil *pislik*."

"Ne?" Donuk bir sesle soruyorum, ama bunun Ametist'le ilgili olduğundan eminim. Muhtemelen herkese her şeyi anlatmıştır ve eminim artık hepsi benden nefret ediyordur. Burada karanlıkta oturuyor ve üzüntülerimi içerek çalışıyordum. Ne kadar zamandır burada olduğumu ya da saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Saatler olabilir. Ertesi gün de olabilir.

"Ne?" diye tekrarlar. "Ne demek *ne*? Az önce barmenimizden kurtuldun. Şimdi fazla mesai yapmam gerekecek. Sen de öyle!"

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Ametist," diyor sabırsızlıkla. "İşi bıraktı! Taşındı. Hepsi senin bencil bir pislik olman yüzünden."

Hemen ayağa kalkıyorum, içki dökülüyor. "Ne?! Sen neden bahsediyorsun, Ezra?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor, üst dudağını hırıltıyla ısıırıyor. "Tanrım, sen gerçekten aklını kaçırmışsın, değil mi? Böyle bir zamanda onun kalbini kırabileceğini ve onun da burada kalıp buna katlanacağını mı sanıyorsun? Aferin sana, göt herif."

Düşünemiyorum bile. Kapıya doğru ilerliyorum ama Ezra önüme geçip beni geri itiyor. "Çok geç, sıkık," diye tersledi beni. "O çoktan gitti. Eşyalarını topladı ve gitti. Solon onu ve Lenore'u Lenore'un ailesine götürdü. Ametist bundan sonra onlarla kalacak. Görünüşe göre insanların yanında olmaya ihtiyacı var. Onu suçlamayın. Seninle olmaktansa bir insanla olmayı tercih ederim ve bu çok şey ifade ediyor."

Bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Ne oluyor lan?

Gerçekten taşındı mı? Şimdi mi?

İstediğim bu değildi. Ben... Annesine ona göz kulak olacağımı söyledim ve sözümü tutmaya niyetliydim, tuttum.

Çok sıçtın.

Öfke ve keder uluyan bir canavar gibi içimde dolaşıyor ve aniden arkamı dönüp bardağımı elime alıyorum, öyle bir güçle salona fırlatıyorum ki, paramparça olmadan önce duvar kağıdında bir çentik açıyor, kırılan ışık havayı dolduruyor.

"Lanet olsun Wolf, kendine gel," dediğini duyuyorum Ezra'nın, ama kalbimin kafamın içinde çarpmasıyla neredeyse boğuluyor, içimdeki öfkeyi daha fazla tutamayana kadar büyüten sabit bir sıcak vuruş.

Birdenbire yanımdaki pampas otuyla dolu uzun bambu vazo alev alıyor, ateş birdenbire canlanıyor. Sonra duvardaki bir tablo tutuşuyor. Sonra ayaklarımın altındaki kilim, alevler ileri sıçırıyor ve bacaklarıma doğru geliyor.

bile zahmet etmiyorum.

Gel beni al, sanırım. Bu iş burada bitsin.

"anasını," diyor Ezra ve bir bakıyorum ki tepeden tırnağa soğuk suyla ıslatılıyorum, sanki üzerime koca bir kova boşaltmış gibi. Ezra daha sonra vazoyu, tabloyu işaret ediyor ve ateş elinin bir hareketiyle anında sönüyor, su tıpkı alevlerin yaptığı gibi birdenbire ortaya çıkıyor.

Suyun şoku, başıma geçirilen bir lastik bant gibi aklımı başıma getirdi. "Az önce ne oldu?"

Ezra vahşi gözlerle bana bakıyor. "Az önce ne oldu? Sinir krizi geçirdin, Solon'un duvarına bir çentik attın, sonra da kendin de dahil olmak üzere her şeyi ateşe vermeye başladın. Olan buydu."

Sertçe yutkunuyorum, ayaklarıma çok yakın olan yanmış halıya bakıyorum. "Peki ya su? O sen miydin?"

Yüzünde belli belirsiz bir gurur ifadesi belirliyor. "Evet, o bendim. Büyü için cadıları takas eden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sana her ne hediye verildiyse, bil ki ona karşı koyacak bir şeyim var. Biri seni tetikte tutmalı. Romeo'nun Mercutio'su."

Kaşlarımı çattım. "Hangimiz Romeo?"

"Ben, tabii ki," diye alay ediyor. "Her neyse, bence oturup kendine çeki düzen vermelisin dostum, çünkü zaten elimiz kolumuz bağlıyken bir de bu evde büyük bir sorun yaratıyorsun. Yvonne'un ölümüyle uğraşan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Değilsin. Ametist bir yana, hepimiz bunu zor karşılıyoruz. Lenore, Solon, ben. Ama o zavallı kızın kalbini kırmıyoruz ve kesinlikle hiçbir şeyi ateşe de vermiyoruz."

İçimde bir şekilde alevler çıkaran öfke kurcalanmış olsa da, içimdeki keder kurcalanmadı.

"Yapılması gerekiyordu," diyorum ona, sandalyeme geri çöküyorum, hava için için yanıyor.

"Şimdi mi oldu?" diye soruyor sandalyenin arkasından dolanarak. Birden başım yıldızlara dönüşüyor ve Ezra'nın bana *tokat* atmasıyla bir acı patlaması .

kafasına. "Kendine gel lan!"

Yanağımlı tutarak dönüyorum, Ezra'nın suratına bir yumruk atmak üzereyim. "Bu ne içindi lan?"

"Solon burada değil, bu yüzden birinin seni hizada tutması gerekiyor. Aslında bekle, bu Ametist'in işiydi, değil mi?"

Hay sikeyim. Adam haklı. Hepimizi hizada tutan oydu.

"Dinle, sik kafalı," diye devam ediyor, "Kendin için üzölmek istediğini anlıyorum, gerçekten. Ve buna hakkın da var. Ama kendi sorunlarını yaratıp sonra da başkalarını suçlayamazsın."

"Ben-"

"Yaptığın şey lanet olası bir insan gibi davranmak," diye sözümü kesti. "Tam bir dangalak gibi davranıyorsun. Tipik soğukkanlı adam. Yani, ona aşksın ve bir gün ölüyor. Aman ne önemli dostum, herkes bunu yaşamak zorunda, vampirler bile. Ne yani, bunu yaşamayacak kadar özel olduğunu mu sanıyorsun? Sırf daha önce yaşadın diye mi? Hayır dostum, hayat böyle işlemiyor. Onlar için değil, bizim için de değil. Üzerimize hak etmediğimiz pislikler yığılıyor ve bu pisliklerin içinden geçip gitmekten başka seçeneğimiz yok. Ya da aslında bir seçeneğimiz var. Bazen hayatın gerçekten berbat olduğu ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle başa çıkabilir ve elinizden gelenin en iyisini yapabilirsiniz. Ya da yuvarlanıp pes edersiniz ve şu anda yaptığınız da bu."

etmek için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum.

Çünkü o haklı.

O çok haklı.

Adıma yakışır şekilde yaşamıyorum bile.

Bir kurt yuvarlanmaz.

Hayır, ben sadece korkmuş küçük bir çocuğum. Ve eskiden korktuğum küçük çocuk bile değilim, çünkü o çocuk cesurdu. Babam bana adamlardan kaçmamı, eve dönmemi söylediğinde dinlemedim. Geride kaldım. Onu kurtarmaya çalıştım, onlarla savaşmak istedim ve yapabileceğimi düşündüm. Ben

O anda, o zamandan beri hiç olmadığım kadar cesurdum. Kendi hayatımı riske atmak anlamına gelse bile babamı kurtarmak için her şeyi yapardım.

Ne oldu bana?

Ellerime bakıyorum. *Şimdi kendine bak. Neye dönüştüğüne bak. Yüzyıllar eskiden olduğun kişiyi sildi. O küçük çocuk, dönüştüğün korkaktan çok utanırdı.*

"Hey şimdi," diyor Ezra, karşımdaki sandalyeye oturarak. "Bunu bir acıma partisine dönüştürme. Yas tutuyorsun Wolf. Her şeyi berbat edecek ve aptalca şeyler yapacaksın. Sadece aptalca şeyler yaptığının farkına var, hepsi bu. Sonra hazır olduğunda geri dön ve Amethyst'i getir ve bu lanet karmaşayı düzelt çünkü bu kulüp onsuz bir şaka gibi."

Ona bakıyorum. "Ya çok geçse?"

"Son derece aptalca bir şey yaptın diye seni sevmekten vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Hayır, siz bunun için fazla sarmaş dolaşsınız." Ayağa kalkıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, ilişkinizi düzeltmeden önce kendinizi düzelttiğinizden emin olun. Bu konuda bana güven."

Sonra Ezra gitti ve ben yine yalnız kaldım.

Düşüncelerimle baş başa.

Ne kadar tehlikeli bir kombinasyon.

Çünkü sorun hala devam ediyor. Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. İkimizin de kalbini bilerek kırdım çünkü ben lanet bir korkağım.

Ve yine de bu korku gitmiyor.

Bu kadar çok şey kaybettikten sonra onu kaybetme korkusu.

Bu korkuyu nasıl geride bırakabilirim? Bir gün her şeyin cehennem gibi acıtacağını bile bile kendimi nasıl bu kadar açık kollarla aşka geri atabilirim?

Sonra babamın söylediği bir şey aklıma geliyor, rüzgârda uçuşan bir tüy gibi. Ölmeden önceydi. Tam anlamıyla hemen önce. Engellemek için çok uğraştığım her şeyin bir parçasıydı.

Bana dedi ki, "Kayıp ve aşk el ele gider."

Babam o zamanlar bunu biliyordu. Bunu basit bir gerçek, hayatın bir gerçeği olarak , korkulacak bir Şey olarak değil. Öleceğini biliyordu ve yine de bana bir ders vermeye çalışıyordu; ölüm de tıpkı aşk gibi hayatın bir parçasıydı.

Sadece bunun çok geç öğrendiğim bir ders olup olmadığını bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

AMETHYST

"**A**methyst?" Lenore mutfaktan sesleniyor. "Annem mesaj attı. Akşam yemeği hazırmış. Yukarı gelmek ister misin yoksa odanda mı yemek istersin? Sana tekrar getirebilirim."

Lenore'un Hayes Valley'deki eski dairesinde, geçici evim haline gelen yatak odasında, kapitone örtülerin üzerinde yan yatıyorum. Karanlık, tüm ışıklar kapalı ve akşam yemeğiyle ilgili bir şey söylememiş olsaydı günün hangi saati olduğunu bilemeyecektim. Son birkaç gündür içime kapandım, uyku ile gerçeklik arasındaki bu liminal dünyada var oldum. Böyle olmasını seviyorum. Acının çok gerçekçi olmasını engelliyor ve inanın bana, bana her farklı yönden gelen bir acı var.

Annemi kaybetmenin acısı.

Wolfu kaybetmenin acısı.

İnsanların aynı anda bu kadar çok şeyi kaldırabilecek yapıda olduğunu sanmıyorum. İster mutluluk, ister acı olsun, sanırım kendimizi kaybediyoruz. Beynimin bunların hiçbirini işleme kapasitesine sahip olmadığını biliyorum. Bu yüzden beni bilinç altında olmak gibi bir durumda tutuyor.

Ya da komada olmak.

Bu şekilde düşünmemeye çalışıyorum ama aklıma sürekli o geliyor.

Annem o komada yatarken de böyle miydi? Huzurlu bir yer miydi? Bilerek içine çekildiği bir yer miydi çünkü uyanık olmak

çok mu zordu? Yoksa karanlık ve korkutucu muydu ve kendini kaybolmuş mu hissetti? Onunla konuşurken beni gerçekten duyuyor muydu? Yoksa sadece süzülüyor, bazen bir ağın içinden geçer gibi geliyor, sesimin parçacıklarını yakalıyor ve sonra tekrar kayboluyor muydu?

Bana baktığında beni gerçekten gördü mü?

Yoksa beynindeki hasar çok fazlaydı da benim kim olduğumu bilmiyor muydu?

Beni en çok korkutan soru bu, o anın, gözlerimiz buluştuğunda paylaştığımız o güzel bağın onun için hiçbir şey ifade etmemesi. Onun kızı olduğumu bilmemesi.

Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Hayır, öyle olduğunu düşünmek *zorundayım*, yoksa en derin üzüntüden delireceğim. Gözlerindeki tanıma hissini gördüm ve inanmak *zorundayım*, kim olduğumu ve onu sevdiğimi bildiğine *inanmak zorundayım*.

En azından sevgiyi hissetmiş olmalıydı.

Ve Wolf ona gözlerini açık tutmasını söylediğinde, gerçekten ne istediğini biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, bu yüzden mi sonra öldü? Beni son bir kez görmek gerçekten tüm gücünü mü aldı?

Son bir kez. Aman Tanrım.

Ama bunu düşündükçe daha çok canım yanıyor ve bu yüzden yapmıyorum. Devam etmeye çalışıyorum. Sanki yüzeyde süzulebiliyormuşum gibi hissediyorum, tıpkı göletlerde yürürken gördüğünüz böcekler gibi. Çok hafifler ve suyun üzerinde yürüyorlar ve bu bir mucize gibi görünüyor, ama yine de altında o balıkların yüzdüğünü, onu bütün olarak yutmaya hazır olduğunu biliyorsunuz.

O benim.

Bütün olarak yutulmayı bekliyorum.

Sonra yüzey kırılıyor ben aşağıya, aşağıya, aşağıya, acımın içine batıyorum ve bu kemik kırıcı ve kalp parçalayıcı ve her bir zerrem, kim olduğum, kim olduğum, kim olacağım, dağınık, şiddetli, geri döndürülemez şekillerde değiştiriliyormuş gibi hissediyorum. Sonra tekrar yüzeye çıkıyorum ve

Birkaç saniye daha nefes alın, hatta her şey yeniden olmadan önce belki birkaç adım daha yürüyün.

Ne zaman bitecek? Eğer hiç bitmeyecekse, bununla yaşamayı nasıl öğrenebilirim? Annemi her düşündüğümde dibe batmadan hayatımı yeniden nasıl yaşayabilirim?

Yoksa Kurt mu?

Kalp kırıklığının verdiği acıyla ölümün verdiği acının aynı olmadığını biliyorum. Bunu artık biliyorum, ama lanet olsun, ikisi de benzer. İkisi de keder getirir. İkisi de bildiğiniz her şeyi sorgulamanıza neden olur. İkisi de seni içten dışa doğru keser.

Ama annem için duyduğum keder derin ve içime işleyen bir kederken, Wolf için duyduğum keder beni öfkeliyor. Sağlıksız bir şekilde kızgın. Sanki çılgılık atmak, duvarları yumruklamak, saldırmak ve dünyayı yerle bir etmek istiyorum.

Sadece birinin bana bir eşleşme vermesine ihtiyacım var.

"Ametist?" Lenore kapıya hafifçe vurarak tekrar sorar.

Yavaşça doğruluyorum, kendimi bu dünyaya geri getirmeye çalışıyorum. "Evet. Üzgünüm, uyuyordum."

Kapı açılıyor, mutfaktan bir parça ışık geliyor. "Sana yemek getirebilirim," diyor usulca. "Ya da aç değilsen, daha sonra yemek için buzdolabına koyarım."

"Aç değilim."

"Tamam," diyor. "Ama yemek yemelisin. Zor olduğunu biliyorum ama vücuduna da iyi bakmalısın."

"Öyle diyorlar," diyorum nefesimin altında. Yas tutarken insanların size söylediği pek çok şey vardır ve bunlardan biri de kendinize iyi bakmanız gerektiğidir. Doğru beslenin, egzersiz yapın, yeterince uyuduğunuzdan emin olun. Ben de diyorum ki, bunlar da neyin nesi? Ne demek bunlar? *Kendime* bakmak zorunda mıyım? Hayır, şu anda önemsizim. Vücudumla ilgili hiçbir düşüncem yok, hatta bir gün daha nasıl hayatta kalacağımı bile bilmiyorum. Tüm dünyam

yok edildi ve umursadığım son şey, yaşamaya devam edecek ve tüm bu saçmalıklara katlanacak kadar sağlıklı olmam.

"Hey," diyor ve odaya girip yatağın kenarına oturuyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Derin bir iç çektim. "Bilmiyorum."

"Yapmalısın," diyor. "Elle öldüğünde ben de bunu öğrendim. Ne kadar içine atar ve kendine saklarsan o kadar zarar veriyor. Bu yüzden panik atak geçirmeye başladım. Sonuç bu oldu."

Yavaşça başımı sallıyorum. Lenore'un en iyi arkadaşı Elle'di, ama bu dairede vampir avcısı tipinde bir cadı (ayrıntıları bilmiyorum) onu bıçakladığında trajik bir şekilde öldü. Görünüşe göre kasıtlı değildi ama bir fark yarattığını sanmıyorum. Elle öldü ve Lenore onu bir vampire bile dönüştüremedi çünkü bu sadece bir canavar yaratacaktı.

Bazen hastaneyi düşünüyorum, annem öldüğünde Wolf'un orada olduğunu düşünüyorum ve acaba bir şeyler yapabilir miydi diye düşünüyorum. Yani, yapabilirdi ama yapmayacağını da biliyorum. Onu ne kadar severse sevsin, annemi asla bir vampire dönüştürmezdi, tıpkı aynısını bana asla yapmayacağı gibi. Bedeli çok büyük olur. Ama tanrım, istediğin şekilde kullanamayacağını bilerek bu güçle boğuşmak garip olmalı.

"Ee, bugün nasılsın?" Lenore soruyor, yüzü sempati ile çarpılmış. Sonra kendini tutup başını sallıyor. "Özür dilerim. Başlangıç için aptalca bir soru olduğunu biliyorum. Elle öldükten sonra bunu duymaktan nefret ettim çünkü bir cevabım yoktu. Nasıl olduğumu bilmiyordum. Bazı açılardan hâlâ bilmiyorum."

Başımı sallıyorum ve o da uzanıp elini omzuma koyuyor. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Seninle sessizce oturabilirim. Ya da yalnız kalabilirsin. Ben sadece... senin için burada olmak istiyorum."

Mesele şu ki, o benim için burada. Herkesten çok. Birkaç gün önce Lenore'un eski dairesine taşındım. Wolf kalbimi bir dal gibi kırdıktan sonra... artık onunla aynı evde kalamazdım. Eşyalarımı topladım ve Lenore burada kalabileceğimi söyledi.

Alamo Meydanı'ndan çok da uzak olmayan bu iki katlı evde benimkinin üst katında oturuyor. Ailesiyle birkaç kez tanıştım ve gerçekten iyi insanlar - ve buradaki en önemli şey de bu. *İnsanlar!* Onlar insan. Tabii ki onlar cadı ama yine de insan ve şu anda insanlarla birlikte olmaya ihtiyacım var, kederi doğru anlayan ve normal insanlarla, yüzyıllardır var olan, ölümden ve duygulardan kaçmaya çalışan vampirlerle değil.

Ona minnettar bir bakış atıyorum, elimden geldiğince. "Hayır, sorun değil. Sanırım... Sanırım bunun hakkında konuşmaya ihtiyacım var. Denemek ve anlamlandırmak için. Kafamın içinde o kadar sıkışıp kaldım ki... her şey bir örümcek ağı gibi etrafımda dönmeye devam ediyor, ta ki üzüntümün içinde tamamen sıkışıp kaldığımı ve kaçış olmadığını hissedene kadar. Ve kaçış olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Bunun sonsuza dek benim yeni gerçekliğim olduğunu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum."

"Evet. Sanki ne olursa olsun, sıkışıp kalmışsınız gibi. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve bilirsiniz, bir nebze de olsa kontrolümüz olduğunu düşünmek isteriz, değil mi? Ama öyle değil. Ölüm de bunu kanıtlıyor."

Bunu anladığı için çok rahatladım. Tanrı'ya şükür hâlâ yarı insan. "Ve herkes kederin geçip giden bir şey olmadığını, bununla yaşamayı, uyum sağlamayı öğrendiğin bir şey olduğunu söylüyor ama ben bununla yaşamak istemiyorum! Buna uyum sağlamak istemiyorum!" O her zaman var olan gözyaşları öne doğru akıyor, kalbim daha sıkı bir yumruk haline geliyor. "Annemi geri istiyorum. Doğduğumdan beri neredeyse her gün yanımda olan, dünyadaki en iyi arkadaşım, değişmezim, her şeyim olan annemi bir anda kaybedemem. Bu kayba uyum sağlayamam, kimse sağlayamaz. Bu imkansız. Tüm bunlar o kadar imkansız ki!"

Bu son kelimeler düzensiz bir çığlık halinde çıktı ve tekrar sakinleşmeye çalışmam bir anımı aldı.

"Hey, bırak içini dök," diyor Lenore, kolunu bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Keşke Wolf olsaydı ama o da olur.

"Hiç gerçek gibi hissedecek misin?" Başımı omzuna yaslayarak usulca söylüyorum. "Çünkü gerçek gibi hissettirmiyor ve sanırım gerçek gibi hissetmeye ihtiyacım var."

Lenore bir an düşünür, sessizlik yatak odasını doldurur. "Bilmiyorum. Elle söz konusu olduğunda hâlâ pek bir şey ifade etmiyor ve annen söz konusu olduğunda da kesinlikle etmiyor. Sanırım bu zamanın halledeceği bir şey. Gün içinde bazen gelişerek ilerliyorsunuz ve sonra gerçek olduğunu hissediyorsunuz, derinden vuruyor ve ağlamadan duramıyorsunuz. O anlarda olabildiğince gerçektir. Ve bir o kadar da acı vericidir."

"Sadece daha gerçekçi hissetmek istiyorum. Sanki şu anda yeterince yas tutmuyormuşum gibi beni gafil avlamasından çok korkuyorum."

"Biliyorum. Benim için bunu daha gerçek kılan şey Eylül ayının gelmesiydi. Sadece üniversiteyi değil, onu da düşünmeye başladım. Sonra doğum günleri, tatiller, birlikte yapacağımız bazı şeyler. Genelde orada olduğu ama olmadığı zamanlar da bunu gerçek kılıyor." Duraklıyor ve bir damla gözyaşını nazıkçe siliyor. "Ama yas tutuyorsun. Önce kötülecek, sonra iyileşecek, sonra da kötülecek. Bir adım ileri, belki iki adım geri. Ama bence bu vücudumuzun bizi koruma şekli. Her zaman gerçekmiş gibi hissetmeyiz çünkü bununla başa çıkamayız, o yüzden bunu parseller. Bağışıklık kazanmak gibi... Ama asla kedere karşı bağışıklığınız yok."

"Hayır." İçimde bir öfke patlaması hissediyorum, lav gibi sıcak. "Bazı insanların bedava geçiş hakkı olduğunu düşünmesi dışında."

Uzun bir nefes veriyor ve kolunu üzerimden çekiyor, sanki patlayacağımdan ve onunla birlikte onu da alacağımdan korkuyormuş gibi. "Wolf'u kastediyorsun."

"Evet, lanet olası Wolf. Kim olduğunu sanıyor bu? Gelecekte keder hissetmemeyi seçebilir mi? Sikerim böyle işi. Onu da sikeyim. *Sikeyim. Onu.*" Bu son iki kelimeyi dolgularımı acıtana kadar gıcırdatıyorum.

"Şu anda kederli olduğunu biliyorsun," diye nazıkçe işaret ediyor.

Tek görebildiğim gölgeler içindeki yüzü olsa da ona çılgınca bir bakış atarak geri çekiliyorum. "Onun için mi ayağa kalkıyorsun?"

Ve yüzü gölgede olmasına rağmen, gözleri bir an için kehribar rengi ışıklar gibi parlıyor. "O bir arkadaş, Ametist. Tıpkı senin gibi."

"Onun için ayağa kalkıyorsun," diye neredeyse homurdanıyorum.

"Bak," diyor yatıştırıcı bir sesle. "Ben eve yeni gelen biriyim. Wolf'u senin gibi tanımıyorum, bu yüzden tanıyormuş gibi davranmayacağım. Ama duymak istemediğin şeylere de dikkat çekmek zorundayım ve bunlardan biri de Wolf'un annenin ölümünü çok zor karşıladığı."

Dişlerimi sıkıyorum. "Bu bir mazeret değil." "Biraz öyle."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Keder sana tam bir pislik olma özgürlüğü vermez!"

"Öyle sayılır."

Tamam, şimdi gerçekten çok kızgınım. Düşüncelerimi zar zor toparlayabiliyorum. O kadar insan varken neden onu savunuyor?

Şöyle devam ediyor: "Herkes kedere farklı tepki verir. Kaybetmeye. Ölüme. Bu çok kişiseldir. Kişinin merhumla olan ilişkisine kadar pek çok farklı şeyi hesaba katmanız gerekir." Tanrım, bu kelimeden nefret ediyorum. "Geçmişlerindeki diğer kederlerle nasıl başa çıktıklarına kadar. Wolf bildiği tek şekilde tepki veriyor. Korkudan. Ve evet, onun bir vampir olduğunu ve asırlardır buralarda olduğunu ve artık kendini idare etmeyi bilmesi gerektiğini biliyorum ama inanın bana, vampirler mükemmel değildir. Tıpkı insanlar gibi hata yaparlar. Yani, Solon'a bir bakın."

Bunu duymak istemiyorum. İstemiyorum çünkü öfkemi bırakmaktan korkuyorum. İçten içe Lenore'un haklı olduğunu ve Wolf'un acı çektiğini bilsem de Wolf'un nereden geldiğini anlamak istemiyorum. Bana zarar verdiği kadar kendine de zarar veriyor.

Ama yine de... öfke zorlayıcı. Üzüntümü alıyor, parçalıyor ve kontrol edebileceğim bir şey haline getiriyor. Öfke güçlü, keder zayıf hissettiriyor.

"Beni bir kenara atıyor," diyorum uzun bir aradan sonra. "Şu anda sahip olduklarımızı bir kenara atıyor çünkü daha sonra kaybedebileceklerinden korkuyor."

"Biliyorum," diyor. "Bunun aptalca olmadığını söylemiyorum. Aptalca davranıyor. Ama çoğu erkek aşk söz konusu olduğunda aptal gibi davranır, değil mi? Bu çok insani bir şey. İşler çok ciddileşmeden ayrılalım. Yani, işlerin ne kadar ciddileşeceğini biliyorsun, değil mi?"

Wolfun kanıma sahip olduğu zamanları düşünüyorum, bana onun olduğumu ve asla başka birini istemeyeceğini zamanları. Beni becerdikten sonra sahipleneceğini söylediği ve bunları yaptığı zamanları düşünüyorum.

"Vampirler de diğer insanlar kadar rahat davranabilirler ama aşık olduklarında, gerçekten bağlandıklarında... bu ömür boyu sürer. Ve Ametist, sorun şu ki o seni hayatının geri kalanı için istiyor. On yıllarca değil, yüzyıllarca. Sonsuzluk için." Duraksıyor. "Böyle davranmasının nedeni, sana bir kez bağlandığında, bunun sen ölene kadar süreceğini ve senin ondan çok önce öleceğini biliyor olması."

"Ama Solon hayatını sana adanmış durumda," diyorum sessizce. "Ve ikiniz de ne kadar yaşayacağınızı bilmiyorsunuz."

"Biliyorum," diyor üzüntüyle. "Ama Solon kaybın tüm sevgiye değeceğini biliyor. Wolfun bunu kendi başına çözmesi gerekiyor."

"Ya yapmazsa?"

"Yapacak. İşleri yoluna koyması için ona zaman ver. Kendi sorunlarını çözmeli, kaybıyla başa çıkmalı ve sana söz veriyorum diğer taraftan çıkacaktır."

"Ama şimdi ona burada ihtiyacım var," diyorum, neredeyse sızlanarak. "Hayatımın en berbat dönemindeyim ve ona en çok o zaman ihtiyacım var."

"Hâlâ senin için orada," diyor. "Gerçekten öyle. Sadece korkuyor. Korkuyor ve kaybolmuş durumda ve yeterince güçlendiğinde seni bulacak, yani sen onu geri aldığın sürece." Duraksıyor. "Elbette onu geri alacaksın."

İç çekip başımı sallıyorum, kalbim göğsümde fırlayacakmış gibi atıyor. "Elbette yapacağım," diye fısıldıyorum. "Ama şimdi onun tüm tereddütleri bana düşünmek için zaman verdi. Artık her şeyi farklı düşünüyorum, hayatımın her yönünü."

Ve merak ediyorum... Eğer bir vampire dönüşebilseydim, beni kaybetmek zorunda kalmazdı. Gerçekten sonsuza kadar birlikte olabilirdik. Bu her şeyi çözerdi."

Lenore sertleşiyor. "Cidden bunu yapar mısın?"

"Şey, hayır. Çünkü iki yüz yıl boyunca aç ve iğrenç bir canavar olarak etrafta koşturmak ve üzerime salya akıtmak istemiyorum. Muhtemelen evin bodrumunda zincirlenmem ve insan kurbanlarla ziyafet çekmem gerekir."

"Her geçen gün daha da deliriyorsun," diyor ciddiyetle. "Solon'un anlattıklarına bakılırsa, tam bir cehennem gibi. Bırakın yüzyılları, kaotik ve çılgın bir beynin karmaşasında bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Bu durumdan bu şekilde kurtulduğu için şanslı."

"Biliyorum," diyorum, o keder yine göğsümü tırmalıyor, her zaman yüzeyin hemen altında. Sonsuza kadar Wolf ile yaşamak ne kadar harika olurdu.

Sonra kendimi durduruyorum. Çünkü sonsuza kadar (ya da sonsuza yakın) yaşamak demek, annemi bir daha görmeden o kadar uzun yaşamak demek. Dindar olmasam da öbür dünyaya inanıyorum ve öldüğümde onunla birlikte olma şansım olacağına inanıyorum. Belki burada, Dünya'da olduğumuz insan formunda değil ama ruhani bir formda, sevgiyi temsil eden bir şeyde. Ruhlarımız. Ruhlarımızın bir gün tekrar buluşacağına inanıyorum, bu beni rahatlatan tek şey.

Ama eğer vampir olursam, vampirliğim olmadan yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağım.

Anne, 60 yıl daha değil, gelecek çağlar boyunca. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

İşte o zaman Wolf'un da şu anda aynı şeyi yaşadığını fark ettim. Ondan beni şimdi sevmesini ve sonsuza kadar yas tutmasını istiyorum. Bu pek adil görünmüyor.

"Her neyse," diyorum saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek, "bu endişelenmem gereken bir şey değil. Tanrı'ya şükür, çünkü çılgın sonuçların hiçbiri olmadan vampir olabilseydim, bunu ciddi olarak düşünürdüm ve bu da bambaşka bir solucan kutusunun açılmasına neden olurdu." Yumuşak bir kahkaha attım. "Yani,

Gerçekten, bifteğimi iyi pişmiş severim, kan içmek için pek uygun değilim." Lenore kaşlarını çatı ve ben de ekledim, "Alınmayın."

"Hayır," diyor yavaşça, aklında başka bir şey varmış gibi. Sonra telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Annemler arıyor. Hâlâ aç değil misin?" Yataktan kalkıyor.

"Aslında biraz öyleyim," diyorum ona. "Yine de sorun olmazsa burada yemeyi tercih ederim. Şu anda havadan sudan konuşacak durumda değilim." Lenore'un ailesi, Elaine ve Jim, birinin ölümüyle birlikte gelen diğer tüm evrak işleri ve ayrıntılar konusunda şu ana kadar çok yardımcı oldular, yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama henüz akşam yemeğinde havadan sudan konuşabileceğim bir aşamada değilim.

"Sorun değil," diyor Lenore ve kapıya yöneliyor. Yolun yarısına geldiğinde duraksıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "Ametist," diyor dikkatimi vermemi sağlayacak bir ses tonuyla.

"Ne?" İhtiyatla cevap veriyorum.

Gözbebeklerinde kırmızı bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim ama eminim gözlerim bana oyun oynuyor. O sadece Solon'dan besleniyor, tıpkı Solon'un ondan beslendiği gibi. Yine de ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. İşte böyle anlarda Lenore'un ne olduğunu hatırlıyorum.

"Eğer delirmeden ya da bir canavara dönüşmeden vampir olabilseydin," diye düşünerek başlıyor, "bunu gerçekten yapar mıydın?"

Silüetine bakıyorum, onun yüz ifadesini göremediğimin ama onun benimkini görebildiğinin farkındayım.

"Sanırım öyle," diyorum. "Emin olmak için muhtemelen biraz daha düşünmem gerekecek ama evet. Sanırım öyle. Wolfla birlikte olmak, onun kendini bırakmasına yardım etmek, böylece sonsuza kadar onunla olacağımı bilmesi. Böylece bensiz yaşamak zorunda kalmayacak. Evet... Sanırım öyle." Bir süre geçti. "Neden?"

Bir başka ağır duraklama. Tüm oda nefesini tutmuş gibi görünüyor. Sonunda alçak bir sesle, "Çözüm bende olabilir," dedi.

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

AMETHYST

Buzdolabına gidip Lenore'un geçen gün benim için aldığı ballı kahverengi birayı getirdim, açtım ve büyük, tatmin edici bir yudum aldım.

Burada diken üstünde Lenore'un dönmesini bekliyorum, bu yüzden bir yudum daha alıyorum, kutunun yarısı çoktan bitmiş ve mutfağında volta atmaya başlıyorum. Bütün gün hiçbir şey yemediğim için biranın içindeki alkolün beni etkilemeye başladığını hissedebiliyorum.

Lenore sorunumun sözde "çözümünün" ne olabileceğini henüz açıklamadı. Yukarı çıkıp ailesinden yemeğimi alması gerektiğini söyledi ve çoktan buraya dönmüş olması gerekirken, muhtemelen onlarla konuşmak zorunda kaldı.

Kalbim sıkışıyor. Lenore bana annemin ölümünün ailesiyle daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini fark etmesine neden olduğunu söyledi ve bu yüzden hala Solon'la birlikte evde yaşıyor olsa da, o da sık sık burada, benimle ve onlarla birlikte.

Bu yüzden şu anda kaliteli anlar yaşamaya çalışıyorsa onu acele ettirmek istemiyorum ama...

Lanet olası çözüm nedir!?

Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama bu bira kutusu yardımcı olmuyor, ben de buzdolabını açıp bir tane daha getiriyorum.

Wolf'un kendini ters vampir yapabilmesinin bir yolu var mı? Böyle bir şey var mı?

Ve eğer böyle bir şey varsa, bunu onun için ister miyim?

Ondan insan olmak için yıllarca süren ölümsüzlüğünden vazgeçmesini istemek doğru olmaz. Tekrar ediyorum, bu mümkün olsa bile, ki mümkün olduğunu sanmıyorum, aksi takdirde bunu duymuş olurdum.

İkinci kutu biramı bitirmek üzereydim ki ön kapı açıldı ve Lenore elinde folyoyla kaplı bir tabakla içeri girdi.

"Yemeğini aldım," diyor parlak bir gülümsemeyle. "Köfte. Biliyorum, homurdanma, gerçekten çok güzel. Güven bana. Eğer bu sabah Solon'dan beslenmemiş olsaydım, her şeyini yerdim."

Buzdolabını açıp tabağı içine yerleştiriyor ve kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde ben ona bakıyorum, kollarımı kavuşturmuş sabırsızlıkla bekliyorum, şu anda köfte umurumda değil.

"Yani?" Ona "Çözüm nedir?" diye sordum.

Bana sert bir gülümseme verdikten sonra mutfak masasına oturdu ve bana karşısına oturmamı işaret etti. "Bunu düşünüyordum... ve belki de çok erken konuştum."

"Bunu mu düşünüyordun?" Tekrar ediyorum. "On dakikadır yukarıdaydın."

"Biliyorum ama bir köşesinde, ." "Peki, yine de, ne oldu?"

Sanki kendini dengeliyormuş gibi derin bir nefes alıyor ve ben de oturuyorum çünkü bunun çok zor olacağını hissediyorum.

"Kızıl Dünya'dayken," diye başlıyor, "ve Solon gözümün önünde öldüğünde, ne yapacağımı bilemedim. Canavar formundayken öldürüldü ama vampir formuna geri döndü ve öylece... öldü. O ölmüştü ve ben ne yapacağımı bilemedim."

Onun her sözünü dinliyorum çünkü Solon ve Lenore, Solon'un kötü vampir kralıyla savaşmak için Finlandiya'ya gittiklerinde olanları duymuş olsam da

ve başka bir dünyaya seyahat etmek zorunda kaldığından, neler olup bittiğine dair çok fazla ayrıntı alamadım. Lenore'un uçabildiğini keşfettiğini biliyorum. Ve kendi öz babası kötü büyücü Jeremias'ı öldürdüğünü (üst kattaki babasını değil) ve Solon'un babasını öldürdüğünü (şimdiye kadar fark , Solon ve Lenore baba sorunları nedeniyle birbirlerine bağlılar). Ayrıca Solon'un bir cadı bıçağı tarafından kalbinden bıçaklanarak öldüğünü de duydum.

Ve Lenore onu hayata döndürdü.

"O ölmüştü," diye devam ediyor, sesi hatırladıkça acı çekiyor. "Ve ben hiçbir şey yapamadım. Benim güzel Solon'um, yapamadım... Gitmesine izin veremedim. Bırakamazdım. Ben de kaybedecek bir şeyim kalmadığı için şansımı denedim. Bileğimi yırttım. Ağzına dayadım. Ve kanımın ona ulaşması için dua ettim."

"Aman Tanrım," diyorum usulca, farkına vardığım şey beni sarsıyor. "Onu sihrin olduğu için geri getirdiğini sanıyordum."

"Belki de bununla bir ilgisi vardı, bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Ama ona kanımı verdim ve sonunda... uyandı. Aç olarak uyandı. Benden beslendi ve tekrar vampir oldu..."

"Ve delirmedi," diye fısıldıyorum hayretle.

"Hayır, tam tersi oldu" diyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Canavar sonra gitti. Bir daha asla geri gelmedi. Solon'un hâlâ biraz büyüğü ve önceki hayatına dair tüm anıları var ve eskiden olduğu gibi hemen hemen aynı vampir. Sadece daha iyi, hepsi bu."

Ona bakıyorum, aklım olasılıklarla dolup taşıyor. "Yani, sen... sen bir vampir yaratabilirsin, ama kötü yan etkileri olmadan? Delirmeyen bir vampir yaratabilirsin."

Parmağındaki yüzükle oynarken bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Teoride."

"Peki, çözüm bu mu?"

Dudakları endişeyle birbirine sürtünüyor. "Öyleydi. Ama dediğim gibi, tekrar düşünmeye başladım."

"Düşünecek ne var ki?" Öne doğru eğilerek parmaklarımı heyecanla masaya bastırıyorum. "Beni artık bir vampir yapabilirsin."

"Yapabilseydim bile, hiçbir risk olmasaydı bile, bunun yapmak istediğin bir şey olup olmadığını kendine gerçekten sorman gerekir. Bunun gerçekleşme ihtimali olmadığını düşündüğünüz halde vampir olacağınızı söylemek başka bir şey."

"Risk nedir?" diye sordum. Birden kalbimde bir umut belirdi. Çok uzun zamandır umudum yoktu.

"Birincisi, ya insanlarda aynı şekilde çalışmıyorsa? Ya Solon'da sadece vampir olduğu için işe yaradıysa? Ya sadece büyü dolu bir gerçeklik olan Kızıl Dünya'da olduğumuz için işe yaradıysa ve bu bir şekilde bana yardımcı olduysa? Ve belki de sadece çaresizlik içinde olduğum için işe yaradı. Belki de yaşlı bir tanrı dualarımı kabul etti - kesinlikle hiçbir fikrim yok çünkü o zamandan beri bunu yapmadım."

Haklı. Kalbimdeki umut biraz olsun azalıyor. "Ama ya bunların hiçbiri olmazsa. Beni dönüştürebilirsin ve ben bir vampir olabilirim ve sonra..."

"Doğru. Ve sonra..." diyor elini sallayarak. "Bak, ne istediğini gerçekten düşünmelisin Amethyst, çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu düşünsem bile -ki henüz öyle düşünmüyorum- neye bulaştığını bilmelisin. Vampir olmak... bak, uzun zamandır vampirlerin etrafında olduğunu, onlarla birlikte yaşadığını biliyorum ama gerçek bir vampir olarak, bunun kalbi zayıf olanlar için olmadığını söylemek zorundayım. Dönüştüğümde, şok edici ve acımasızdı ve beni hazırlıksız yakaladı. İnsanlığımı kaybetmedim ve bunu daha da kötü yapan şey, hala ben olduğumu ama aynı zamanda kana susamış bir canavar olduğumu bilmektir."

"Sen bir canavar değilsin," diyorum usulca.

"Teşekkür ederim," diyor. "Ama kendini öyle hissedeceksin çünkü hâlâ sen olacaksın. Hâlâ Ametist olacaksın ve av iken avcı olmak uzlaşılması zor bir durum. Sadece bu da değil..."

Sonsuza kadar yaşamaya hazır mısın? Hazır olup olmadığımı bile bilmiyorum, sadece bir melez olduğum için ne kadar yaşayacağımı da bilmiyorum. Ama bununla boğuşmak çok zor."

Beni geride tutan tek şey bu. Yırtıcı bir hayvan olmak değil, açıkçası bu konuda oldukça iyi olacağımı düşünüyorum. Ama bu sonsuza kadar yaşama meselesi. Şimdi, vampirlerin *sonsuz*a kadar yaşamadığını ve ölümsüz teriminin gevşek bir şekilde kullanıldığını biliyorum, yani asla doğal nedenlerden ya da yaşlılıktan ölmeyecekleri anlamına geliyor. Eninde sonunda bir şey onları öldürecektir. Ama öyle bile olsa, bu uzun bir süre ve annemi kaybetmenin yasını daha uzun süre tutmayı hayal bile edemiyorum. Bu benim için akıl almaz bir şey.

Yine de yalnız olmazdım.

Lenore, Solon ve Ezra'ya sahip olurum. Ben de Wolf'la birlikte olurum.

"Tanrım," derken buluyorum kendimi, boş gözlerle masaya bakarken. "Şu anda deli biri gibi mi konuşuyorum?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Şu anda mı demek istiyorsun? Vampir olmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ve bunu aşk için yapıyor. Yani, kadınların erkekler için her türlü aptalca şeyi yaptıklarını biliyorum, işlerini bırakmak, okulu bırakmak, ülkenin öbür ucuna taşınmak ya da her ne haltsa, ama demek istediğim... vampir olmak gibi mi? Sonsuza kadar onunla birlikte olayım diye mi? Yani, ya bu Wolf'u korkutursa? Bilirsin, belki de biraz fazla? Belki de çiçeklerle falan başlamalıyım."

Lenore bir kahkaha patlatır. "Ametist, hadi ama. Ne demek istediğini anlıyorum ama Wolf sana aşık ve bu asla değişmeyecek, şu anda ikiniz de doğru yerde olmanız ve *teknik olarak* birlikte olmanız bile."

Sanırım diğer mesele de bu. Lenore bana Wolf'un bana aşık olduğunu söyleyip duruyor ve evet Wolf da bunu itiraf etti ama bana olan aşkını duymam gereken şekilde dile getirmedi. Ya bütün bunları yapıyorum ve

Beni gerçekten düşündüğüm gibi ya da ona ihtiyaç şekilde sevmiyor mu?

Lenore devam ediyor. "Evet, tamam, insan standartlarından bakmak isterseniz biraz fazla ve belki çiçekler başlamak için güzel bir yer. Ama o bir vampir. Burada bambaşka bir türle karşı karıyasınız. Bence bu bağlılığı takdir edecektir."

Homurdanıyorum. "Olur muydu? Yani Wolf'a, 'Lenore'un beni vampire dönüştürmesini sağlayacağım' desem, bunu sorun etmez mi?"

Gözleri fal taı gibi açıldı. "Oh hayır. Hayır, hayır bunu yapmana izin vermezdi. Benim yapmama da izin vermez. Solon da öyle, neler yapabileceğimi ilk elden bilmesine rağmen. Hayır, ikisini de tanıyorum, bunun olmasına izin vermezler."

"İşte bu yüzden onlara söylemeyiz."

Başını sallayıp i geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum, Ametist. Ben sadece... eğer gerçekten isteseydin bunu senin için yapardım. Ama bir şeyler ters giderse kendimle yaşıyamadım, yani..." sertçe yutkunuyor ve bana bakarken yüzünü buruturuyor. "Sürecin farkındasın, değil mi?"

"Elbette. Sen beni ısırırsın, ben de seni... hey, zamanında ben de kızlarla birlikte oldum, bunun tuhaf olduğunu düşünmem."

"Hayır, demek istediğim... Seni öldürmek zorunda kalacağım." Ah. Doğru ya.

"Ama ben... gerçekten lmeyeceğim, değil mi?" Lenore henüz bilmese de içindeki kana susamışlığı hissediyormuş gibi vücudum gerilerek soruyorum. "Daha çok kanımı emmen, beni ölümün eğiğine getirmen, bu yüzden zayıf dşmem ve sonra bana kanını iirmen ve sonra... işte. Vampir Ametist."

Dudakları sert bir çizgi halinde bir araya geliyor. "Hayır. lmek zorundasın. Seni gerçekten öldürmek zorunda kalacağım. Kalbin duracak. lmüş olacaksın. Ve... ve nereye gideceğini bilmiyorum, ya geri dönmezsen?"

"Neden geri gelmeyeyim ki?"

Ama buna cevap vermek zorunda değil, çünkü ben biliyorum. Ya ölürsem... ve annemi orada görürsem. Onu bırakabilir miyim? Bırakmak ister miydim?

Sertçe yutkunuyorum, burnum gözyaşlarımdan sıcak hissediyor. "Sanırım, eğer geri dönmezsem, bunun için iyi bir nedenim var."

"Ya da işleri berbat ediyorum," diyor. "Ya da Solon'da işe yarayıp sende işe yaramamasının milyonlarca başka nedeni vardır." Yüksek sesle nefes veriyor ve bir an için tavana bakıyor. "Bak. Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Bunu iyice düşünmeliydim. Yani, hâlâ istiyor olsan bile, bunu şimdi yapmak için bir neden yok. Belki daha sonra yapabiliriz. Daha çok zamanımız var."

"Sonrası yok," diyorum ona kararlılıkla. "Tek bildiğim bu. Sonrası yok. Bize garanti edilen bir zaman yok, en azından biz insanlar için. Sadece şu an var, şu an, kelimenin tam anlamıyla güvenebileceğimiz tek şey bu."

Bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam. Ama yine de bunu düşünmeni istiyorum. Ve ben de bunu düşüneceğim." Sonra kaşlarını çatarak kendi kendine homurdanıyor. "Lanet olsun. Şimdi eve bile gidemem, çünkü gidersem Solon kafamdaki hamster çarklarının döndüğünü görecektir ve kendine engel olamayacak, kafamın içini kurcalayacak ve her şeyi anlayıp bizi durduracak."

Tırnaklarımızı yaptırmak için randevulaşmamızı öneriyormuşum gibi, "O zaman yakında yapalım," diyorum.

Parmağını dudaklarına vurarak bunu düşünüyor. "Burada kalmama ne dersin? Üst kattaki misafir odasında uyurum. Solon'a bana ihtiyacın olduğunu söylerim, sorgulamaz. Sonra yarın, Karanlık Gözler'de parti verdiklerinde, o zaman yaparız."

Bir an için kalbimdeki ağrıyla dikkatim dağıldı. "Parti mi veriyorlar?"

Uzun zamandır işimi yapmadığımı fark ettim. Aynı zamanda bir parti vermek için oldukça erken olduğunu hissediyorum.

"Bu bir toplantı," diyor Lenore hızlıca, yüzümdeki kederli ifadeyi okuyarak. "Programda yoktu, Ezra belki eve biraz ışık getireceğini, onları kederlerinden uzaklaştıracağını düşündü. Onlara bunun iyi bir fikir olduğunu söyledim. Ayrıca, vampirler yemek yemek zorunda. Karanlık Gözler'i sonsuza dek kapatamayız, yoksa şehirdeki vampirler acıkmaya başlayacak."

Sanırım bu doğru. Zaten bunu çok hissediyorum, hayatın sadece benim için değil herkes için durması gerekirken devam ediyor olması ne kadar tuhaf.

"Ama ne olursa olsun, yine de üzerinde uyuyacağız, tamam mı?" Ayağa kalkıyor ve buzdolabına gidiyor. "Bleh. Bira. Tamam, annemlerden şişe beyaz şarap alacağım ve sonra biraz daha konuşacağız."

Lenore gidiyor.

O umut göğsümde yeniden alevlendi.

ÜZERİNDE UYUMAK İMKANSIZDI - DÜN GECE GÖZÜMÜ BİLE KIRPMADIM. BU uyku düzenimin tamamen bozulmuş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Lenore'un teklifiyle ilgiliydi.

Yani, bu ruh halimle bunu hiç düşünmemem gerektiğini biliyorum. Eğer bir psikiyatristim ya da doktorum olsaydı, hatta bunu evin dışından birine söyleseydim, eminim beni hastaneye yatırırlardı. Sadece vampirler hakkında gevezelik ettiğim için değil, yaşadığım onca şeyden sonra bu kadar büyük, hayatımı ve hücrelerimi değiştiren bir şeyi yapmayı düşünmem bile mümkün . Yas tutuyorum, dengeli değilim, biraz bile değilim.

Ben de annemin ne diyeceğini düşündüm. O ölmüş olsa da, benim için gerçekten önemli olan tek kişi onun görüşü ve hala bir ağırlığı var. Yine de ne diyeceğini sadece tahmin edebiliyorum. Mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum, hepsi bu. Ve belki de bir hastalığa yakalanmadan ya da duşta kayıp düşmeden uzun bir yaşam sürebileceğimi bilmek onu daha iyi hissettirirdi.

onun gibi bir şey. Evdeki vampirleri ilk elden gördü ve oldukça mutlu bir grup olma eğilimindeler.

Tamam, birlikte yaşadığım insanlar huysuz herifler ama yine de. Bir de Wolf'un söyleyecekleri var.

Biliyorsun, bunu yapmamın tek nedeni.

Bir de muhtemelen sinirleneceği gerçeği var. Muhtemelen uzun vadede mutlu (ve ne kadar uzun bir süreç) ama yine de kızgın. Lenore ne onun ne de Solon'un bunun olmasına izin vermeyeceği konusunda haklı, risk çok büyük. Neyse ki bunun olması için onlara ihtiyacım yok. Sadece Lenore'a.

Lenore, sinir bozucu bir şekilde taze yüzlü görünerek daireye giriyor. Gördün mü, bu dört gözle beklenecek bir şey - hayatının geri kalanında her zaman bir milyon dolar gibi görünmek.

"Ee," diyor bana ve o zaman Starbucks'a gittiğini fark ediyorum. Bana Gingerbread latte'mi uzattı. "Henüz bir karar vermeni beklemiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum fincanımı kaldırarak. "Ve sanırım buldum. Gerçi uyumadım, sadece bütün gece bunu düşündüm."

"Anlıyorum," diyor yavaşça, kahvesinden bir yudum alarak. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yeterince düşündüğüne emin misin?"

"Şu anda karar verme becerilerim konusunda endişeli misin?"

"Şey, evet." Yüzüme bakmadan önce elini uzatıp gömleğimin omzunu düzeltti. "Biraz bitkin görünüyorsun. Her zamankinden daha fazla."

Omuz silkiyorum. "Sadece heyecanlıyım, hepsi bu. Sonunda umutlu olmak güzel."

Bunu düşünür, bir yudum daha alır. Sonra başını sallar. "Tamam. Şey... bilirsiniz, bunu herkes için yapmam. Eğer bir şeyler ters giderse..."

"İyi olacaksın. Sana inanıyorum."

"Ölmek senin için sorun değil mi?"

"Beni öldürmekle bir sorunun olmadığı sürece."

Gözleri büyüyor ve gergin bir kahkaha atıyor. "Bilmiyorum, Ametist. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıyorum. "Sana güveniyorum. Yapabilirsin ve yapacaksın." Dairenin etrafına bakıyorum. "Peki nerede ve ne zaman? Şimdi mi?"

İtiraz ediyor. "Ne? Hayır. Şimdi olmaz, hazır değilim ve kesinlikle burada olmaz. Sana söyledim, evde yaparız."

"Neden burada değil?"

Tavana işaret ediyor. "Benim ailem *cadı*, Ametist. Vampir avcıları. Ortaya çıkarsan bunu anlayabilirler ve her ne kadar senden hoşlansalar ve şu anda senin için üzülseler de, seni bıçaklamaya çalışmayacaklarını garanti edemem."

"Solon'a tahammül ediyor gibi görünüyorlar."

"Zar zor. Solon'un hayatta olmasının tek sebebi yıllar önce ailemle birlikte çalışmış olması. Bu yığına ekleyeceğim başka bir risk değil."

İç çekiyorum, eve dönmek için sabırsızlanıyorum. "Tamam."

"Bu gece yaparız," diyor. "Parti başlar başlamaz."

Önceden gergin değildim ama şimdi gerginim.

GÜNÜN GERİ KALANI RÜYA GIBI GEÇTİ. BAZEN

Tüm bu vampir olayını düşünürken, beynim hoş bir dikkat dağıtıcı gibi etrafımda dolanıyordu. Diğer zamanlarda ise bu dikkat dağınıklığını neden istediğimi fark ederdim; gerçekliğimden kaçmak içindi.

Benim kaybım.

Kendini havuz kepçesi gibi hissetmekle ilgili olan şey mi? Bütün gün böyle hissediyorum. Beynim, tekrar kederimin içine düşmeden önce hareket etmeme izin veriyor. Bir aşağı bir yukarı, boğuluyorum ve sonra başımı suyun üstüne çıkarıyorum. Ve böyle yaşadığınızda, her şey yaşayan bir rüyaya, uyanık bir kabusu dönüşüyor.

Ama zaman geçti ve Şimdi Lenore ve ben sokaklardan yukarı, çok da uzak olmayan eve doğru yürüyoruz. Bu gece sis yok, ama hava serin, ay dışarıda, yıldızların arasında mükemmel bir hilal.

Bu, dünyayı insan gözüyle son görüşüm m olacak? Dünyayı son kez mi göreceğim, nokta?

Yine gerginleşmeye başladım.

Yani, ne yapıyorum ben?

Cidden vampir olmayı mı düşünüyorum?

Daha önce harika bir fikir gibi gelen bir Şey nasıl oldu da bir anda yapabileceğim en korkunç, en tehlikeli Şey haline geldi?

"İkinci düşünceler?" Alamo Meydanı'na doğru ilerlerken Lenore alçak sesle bana soruyor, evin kulesi görünmeye başlıyor.

Fikrimi değiştirmek için bolca zamanım olduğunu bilsem de başımı sallıyorum.

n kapıdan içeri giriyoruz ve içeri adımıımı attığım anda bacaklarımın altımdan kayıp gittiğini hissediyorum. Sendeliyorum, duvara yaslanıyorum, çok tanıdık ve çok acı verici her Şeyin kokusunu içime çekiyorum.

Burası benim evim.

Annemin olması gereken yer burası.

Odin merdivenlerin dibinde dinleniyor ve kalkıp yumuşak bir miyavlama ve sallanan bir kuyrukla yanımıza geliyor.

"Hey oğlum, ben de seni özledim," diyorum, eğilip onu birkaç kez okşuyorum.

Aşağıda, Karanlık Gözler'de bas sesleri gümbürdüyor. Karnımın döndüğünü hissediyorum, endişem bir kademe daha artıyor. Sadece burada olma sebebim için değil, Wolf'un aşağıda olduğunu bilmek için de.

Lenore, "Muhtemelen çok fazla oyalanmamalıyız," diyor.

Doğruluyorum ve ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Tamam. Peki bunu nerede yapalım?" Omzunun üzerinden mutfağa bakıyorum, bir kez daha benim

annemin orada durması. Bu nedenle üzerine kanımın sıçramış olması bana saygısızlık gibi geliyor.

Düşündükçe ürperiyorum.

Başıyla merdivenleri işaret ediyor. "Ben banyomu düşünüyordum. En büyüğü orası." Kaşlarımı çattım. "Büyüklik neden önemli ki?"

Ela gözlerinin üzerinden temkinli bir bakış geçiyor. "Bunun işe yaramama ve kontrol altına alınması kolay olmayan bir canavara dönüşme ihtimalin hâlâ var."

Oh, doğru. İşte bu. Kahretsin, burada yanlış gidebilecek çok fazla potansiyel şey var.

"Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz," diyor çabucak ve aniden vazgeçersem onun için büyük bir rahatlama olacağını biliyorum.

Ama inatçıyım ve kesinlikle akıl sağlığım yerinde değil.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Ben hazırım."

Pek ikna olmuş görünmüyor ama çocuklardan birinin mutfağa gidip bir şeyler alma ihtimaline karşı acele ederek merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Annem olmadan atıştırma malzemeleri olmadığını varsayıyorum, ama kim bilir, belki Ezra Hot Pockets'ın nasıl mikrodalgada pişirileceğini keşfetmiştir.

Tabii ki annemi tekrar düşünmek göğsüme bir hançer daha saplamak anlamına geliyor ve bunu elimle bile itemiyorum. Lenore'u merdivenlerden yukarı doğru takip ederken göğsüm sıkışıyor ve Solon'la birlikte yaşadığı en üst kata geldiğimizde kederin etkisi azalıyor.

Derin nefes alıyorum, acıyla arkadaş oluyorum.

Kapıyı açıyor ve yatak odalarına geçiyoruz, tam bir vampir inine. Siyah ve bordo saten her şey, abanoz duvar kağıdı, dekor için altın kafatasları, damlayan mumlar, aklınıza ne gelirse.

Banyo da aynı şekilde karanlık ve görkemli, kaygan fayanslar ve ortam aydınlatması var. Odanın ortasında pençe ayaklı bir küvet var. Lenore küvetin yanına gider ve tavandan sarkan boruya uzanarak onu açar. Su dramatik bir şekilde dışarı sıçrar.

"Yani..." Etrafıma bakınarak söylüyorum. "Küvete girmem gerekiyor mu?"

Kazağını çıkarıyor ve duvara gidip ev yapımı banyo tuzuna benzeyen şeffaf bir kavanoz alıyor ve hepsini suya atıyor.

"Bu şekilde daha kolay olacağını düşünüyorum," diyor. "Bu senin bana boyun eğmeni sağlar. Rahatlamış olursun." Duraksıyor. "Daha az dağınık olacak."

Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Aman Tanrım. Neye imza ben?

"Vampir olmanın daha az acı veren bir yolu var mı?" Yarı şaka yarı panikle göğsümde bıçak darbeleri hissetmeye başlayarak soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Eğer olsaydı, herkes bunu yapardı." Yarı şaka da yapıyor. Sonra bana eliyle işaret ediyor. "Bu arada soyunmak zorunda değilsin."

"Oh, güzel. Daha ilk aşamaya bile gelmedik."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor ve ben kıyafetlerimi çıkarmaya başlayıp sadece sütyenim ve iç çamaşırım kalana kadar onları yere atarken başka tarafa bakıyor. Bu sefer tanga giymiyorum, Tanrı'ya şükür. Lenore'un kışımı görmesine ihtiyacım yok.

"Yine de seni ısırma zorunda kalacağım," diyor bana bakarken ve işte o zaman gözbebeklerindeki kırmızı parlamayı görüyorum. "Yani bu bir tür ilk üs."

Ona titreyen bir gülümseme veriyorum. Oh lanet olsun.

Korkuyorum.

Gerçekten çok korkuyorum.

Lenore dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve o zaman köpek dişlerinin keskinleştiğini fark ediyorum. "Hâlâ geri çekilebilirsin," diyor ve sesinde kafa derimi ürperten garip bir alçak titreşim var. "Daha da iyisi, güvenli bir kelime bulmalıyız."

"Jell-o'ya ne dersin?" Şaka yapıyorum ama gülümsemiyor.

Bakışları keskinleşiyor. "Sana zarar vermemeye çalışacağım ama söz veremem."

Konuştuğum kişi gerçekten arkadaşım mı? Kendime yle olduğunu hatırlatmak zorundayım. Lenore bunu benim için yaparak büyük bir fedakarlık yapıyor, eğer bir şeyler ters giderse, bir canavara dnşrsem, ölürsem, o zaman suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak. Evin erkeklerinin kızgınlığından bahsetmiyorum bile.

Zaten yarısı dolu olan küvete doğru yavaşça yürüyorum. "Gir içeri," diyor Lenore o tuhaf, hışırtılı sesiyle.

Durakladım. "Kanımı içeceksin, değil mi?" Soruyorum, sesim çok küçük geliyor.

Başını salladı. "Fikir bu."

"Ve Solon'un bununla bir sorunu yok mu?"

Solon ve Lenore birbirlerinden ve *sadece* birbirlerinden beslenirler. Lenore yarı vampir olduğu için Solon'un kanıyla (yiyeceklerle birlikte) besleniyor ve Lenore'de de Solon'u besleyebilecek kadar insan kanı var. Vampirler zor durumlarda birbirlerinden beslenebilirler ve beslenirler de, ancak benzetme şu ki, çok fazla besin alamazsınız veya alırsanız kendinizi en iyi şekilde hissetmezsiniz.

Keskin bir kahkaha atıyor. "Bir sorunu olacak. İnanın bana. Daha önce hiç kimseden beslenmedim, hele ki şu anki kadar. Sen olsan bile, bunu farklı nedenlerle yapıyor olsam bile, sahiplenici ve boktan davranacak."

"Ona zgn olduğumu söyle, sanırım," diyorum ona, küvetin kenarına dikkatlice adım atarak. Su sıcak ve rahatlatıcı ve içinde bulunduğum koşullara rağmen, sanki bir sakinleştirici ile vurulmuşum gibi içine girdiğimde kendimi rahatlamış buluyorum.

"Bu çok güzel," diyorum, kendimi biraz uyuşturulmuş hissederek, büyük ölçüde rtnene kadar uzanıyorum, kokulu banyo tuzları etrafımda karışıyor. "Bu çok güzel."

oraplarını ıkaran Lenore'a bakıyorum, sonra dar kotu ve atletiyile küvete giriyor. "Bana garip bir büyü m yaptın?"

Bana bakıyor ve sivri dişleriyle dehşet verici bir sırıtış atıyor. "Banyo tuzları yüzünden," diyor. "Kendi partilerimi yapıyorum." Duraklıyor. "Sihirli partiler."

Sonra suyun içinde dizlerinin üzerine çöküp bana sarılıyor. Arkasına yaslanıp saçlarını arkaya doğru örüyor, hareketleri o kadar hızlı elleri bulanıklaşıyor. Vampir hızı.

Kahretsin. Yakında ben de olacağım, değil mi?

"Doğru şeyi mi yapıyorum?" Ellerini omuzlarıma koyarak eğildiğinde aniden ağızımdan kaçırıyorum.

"Buna cevap veremem Ametist," diyor, gözbebekleri kıpkırmızı oluyor ve sonra tekrar siyaha dönüyor. "Sadece sen verebilirsin."

"Ama sen benim arkadaşısın... ve bunu yapıyorsun..."

"Çünkü ben senin arkadaşımın, bunu yapıyorum. Çünkü ne kadar acı çektiğini biliyorum ve seni acı içinde görmekten nefret ediyorum. Ve vampir olmanın anneni kaybetmenin acısını azaltmayacağını da biliyorum. Ama bizi de kaybetmeyeceğini bilmek sana yardımcı olacak. Wolf'u kaybetmeyeceksin. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor ve eskiden kader eşlerine inanmazdım ama artık öyle olduğunuzu biliyorum. Birbirinize aitsiniz ve sonsuza dek birbirinizin hayatında olmayı hak ediyorsunuz." Bana keskin dişleriyle tezat oluşturan yumuşak bir gülümseme veriyor. "Mutlu olacaksın, sana bunun sözünü verebilirim. Ve arkadaşlar bunun için vardır."

Yutkunuyorum, kalbim onun adanmışlığı ve sevgisi karşısında ısınıyor, gerçekleşmek üzere olan değişim karşısında dehşete düşüyorum. "Ya işler sarpa sararsa?"

Bir an için gözlerini kapatır. "O zaman Tanrı beni affetsin."

Gözlerini tekrar açtığında, gözleri kırmızı noktalar halindeydi.

Ve ben saf dehşetim.

Bir bulanıklık kadar hızlı bir şekilde eğiliyor ve dudaklarını boynuma yerleştiriyor ve nefesimi emiyorum, acıya hazırlanıyorum. Kurt'un ısırığından kurtuldum, bundan da kurtulabilirim.

Ama Lenore Wolf değil.

Wolf kendini .

Lenore kendini . Beni

öldürmek istemedi.

Lenore'un asıl amacı beni öldürmek.

Hay sikeyim.

Lenore aniden dişlerini sıkıyor, dişleri derimi öyle keskin bir vahşilikle deliyor ki çığlığım boğazımda düğümleniyor. Süreci başlatmak için nazik ısırtıklar yok, sadece lanet bir tavuk kanadıymışım gibi beni parçalıyor.

Nefesim kesiliyor, acı dayanılmaz, Wolf'la yaşadığım tatlı işkenceye hiç benzemiyor. Bu bana zaten ölüyormuşum gibi hissettiriyor, sanki kaçış yokmuş gibi, sanki istesem bile Lenore'u durduramazmışım gibi.

O bir vampir. O bir katil. Şu anda, o benim arkadaşım *değil*.

Mücadele etmeye başlıyorum, hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor ve küvetin içinde çırpınıyorum, su taşıyor, su kanımla kırmızıya boyanıyor ve işte o zaman sersemlik beni vuruyor. Tüm gücümün başladığını hissediyorum ve küvette o kadar da fazla kan olmadığını fark ediyorum. Hayır, tüm kanım doğruca Lenore'un boğazına gidiyor.

Beni öldürüyor, canlı canlı içiyor.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bu bir hataydı.

Ya geri dönmezsem? Ölmek istemiyorum.

Yaşamaya devam etmek istiyorum, daha yaşayacak çok şeyim var!

Konuşmak, mücadele etmek, bir şeyler yapmak için güç bulmaya çalışıyorum ama o kadar çaresiz ve kapana kısılmış durumdayım ki Tanrım, başkasının yemeği olmak ne korkunç bir ölüm.

Suya daha da batıyorum ve artık vücudumu gerçekten hissedemiyorum.

Sadece son bir şey yapabilirim.

Sahip olduğum tüm gücü topluyorum ve ağzımı açıp ılık atıyorum.

ılık atıyorum, ılık atıyorum ve sonra ılığım kayboluyor ve dünya kayboluyor. Ve ben çok korkuyorum.

Ölüyorum ve

korkuyorum. Wolf'u

düşünüyorum.

Ona nasıl veda edemediğimi düşünüyorum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum.

Sonra her şey bulanıklaşıyor ve kararıyor. Bir rüyaya dalmak gibi.

Ve artık küvette değilim, artık bedenimde de değilim, sadece bu karanlık ve sıcak alandayım ve artık korkmuyorum.

Burada huzur içindeyim.

Ölüm olup olmadığını bile bilmiyorum, ama eğer öyleyse, artık korkacak bir şey olmadığını biliyorum. Burası incitmemen gereken, sadece sevmen gereken bir yer.

Karanlık kalkmaya başlar, sanki rüya değişiyormuş gibi.

Ve ışık var. Güzel bir ışık var ve o kadar çarpıcı ki onunla bir olduğumu, evrendeki her bir yıldızla bir olduğumu ve güneş sistemlerine dağıldığımı hissediyorum, sadece sonsuz yıldız tozu.

Ametist.

Adımı duydum.

Annemin sesi.

Bunu duyduğumda ağlamam gerektiğini biliyorum, tekrar duyarsam ağlayacağımı düşündüğümü biliyorum.

Ama gözyaşı yok, keder yok. Sadece sevgi var.

İşte annem.

O ve ben onun sevgisini, gülümsemesini ve anılarımızı hissediyorum ve sanki gittiğinden beri bir saniye bile geçmemiş gibi.

Buradayım, diyorum ona. *Buradayım, anne.*

Ve beni bu ışığın içinde tutuyor.

Ve ben kalıyorum.

Ve seviliyorum.

Sonsuza kadar
sevdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

WOLF

İngiltere'den gelen bir vampir için gimlet kokteyli hazırlamaya başlamak üzereydim ki birden ensemdeki tüyler diken diken oldu, içimde buz parçaları belirdi.

Duruyorum, barın etrafına bakıyorum, tüm duyularım alarmda, beni böyle tetikleyecek ne olduğunu merak ediyorum.

Solon'un bir vampirle konuştuğunu görüyorum ama aniden başka tarafa bakıyor, daha dik duruyor ve kaşlarını çatarak gözlerimle buluşuyor.

Ne oldu? Zihnimde bana soruyor.

Tam başımı sallayıp ona neden ikimizin de aynı anda bu garip şeyi hissettiğimize dair hiçbir fikrim olmadığını söylemek üzereydim ki birden odayı korkunç bir çığlık doldurdu.

Sıradan bir çığlık
değil. Ametist'in
çığlığı.

Beni durduruyor ve sadece göz kırpabiliyorum, kalbim dehşet içinde yere gömülüyor. Bazı vampirlerin kafalarını sallamalarından, bazılarının da çığlığı duyduğu anlaşılıyor, ama anlayabildiğim kadarıyla çığlık odanın içinden gelmedi. Sanki benim kafamın içinden, herkesin kafasının içinden geldi.

Solon bir anda yanıma geldi. "Bunu duydu mu?" diye soruyor, sesi hırçın. "Sanki dışarıdan geliyor gibiydi."

"Sesi Ametist'e benziyordu," diyebildim, Tanrı'dan yanıldığımı umarak.
Ama sonra etrafımdaki hava birkaç derece düşüyor, sanki damarlarımda
buz birikiyor ve en hafif  ı lı ı duyuyorum.

Veda etmedi im için beni affet.

Amethyst'in sesi kafamın içinde fısıldıyor.

Seni seviyorum, Wolf.

Vay anasını.

"Bir terslik var," diyorum ve barın üzerinden atlayıp kulübün karşısına
koşarak geçiyorum ve kapıları açıyorum. Merdivenlerden yukarı ko uyorum,
Solon da hemen arkamda.

"Ametist!?" Ba ırıyorum, sesim evin içinde yankılanıyor. Solon'a
bakıyorum, vahşi gözlerle. "Hâlâ Lenore'un ailesinde mi?"

Solon bir an için gözlerini kapatıyor ve biliyorum ki Lenore'nin kafasının
içinde bir cevap arıyor, her neredeyse.

Birden gözleri korkuyla açıldı. Bana bakıyor, gözlerinden saf bir panik
akıyor, bu sık gördüğüm bir ifade değil. Midem bulanıyor.

"Tanrım, hayır," diye yemin ediyor Solon ve ben daha soramadan
merdivenleri koşarak çıkıyor, ben de hemen arkasından, odasına varana kadar
ışık hızıyla ko uyorum. Odin kapının önünde yatıyor, bir şeylerin ters gittiğini
bilerek inliyor.

Solon kapıdan girip yatak odasından geçerek banyoya doğru ilerliyor ve
ikimiz de durup içeri bakarken donup kalıyoruz.

Amethyst küvetin yanındaki ıslak zeminde sırtüstü yatıyor, boynunda
kocaman bir yırtık var ve sürekli kan sızıyor. Yanında diz   km   Lenore var,
bileği kesilmiş ve kanıyor, elleri Amethyst'in çıplak g  s nde, sanki kalp
 masajı yapıyormuş gibi. Her yerde kan ve su var ve kendine özgü kokusundan
 o unun Ametist'e ait olduğunu söyleyebilirim.

"Bana yardım edin," diye ağlıyor Lenore, yüzünden akan dağınık gözyaşlarıyla bize bakarak. "Onu geri getiremem."

O kadar çok kan var ki, bunun Solon'u da benim kadar etkilediğini biliyorum, vampir açlığımızı bir kenara itip elimizdeki konuya konsantre olmaya çalışıyorum ve bunu yapmanın zor olmasından nefret ediyorum. Şu anda vampir olmaktan nefret ediyorum çünkü hayatımın aşkı kan kaybından ölmek üzere yerde yatıyor olsa da tek yapmak istediğim o kanı kucaklamak.

Ama o zaman yavaş çekim bir korku anında Ametist'in orada kan kaybından ölmek üzere yatmadığını anlıyorum.

Bu zaten oldu. Geçmiş
zaman.

Ona hiç kimseye olmadığım kadar bağılıyım ve tıpkı Yvonne'un kalbinin ne zaman durduğunu bildiğim gibi, Amethyst'in kalbinin de çoktan durduğunu biliyorum.

Artık çok
geç.
O öldü.

Bebeğim öldü.

Lenore'a bakıyorum, yok etmeye kararlı bir volkan gibi içimin derinliklerinden korku ve öfke fışkırıyor.

"Ona ne yaptın?!" Kükreyerek ona doğru fırladım, lanet boynunu ikiye ayırmaya hazırdım. "Ona ne yaptın lan sen?!"

Solon saniyeler içinde önüme geçip beni geri itiyor. "Kurt," diye hırlıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Onu öldürdü!" Lenore'u işaret ederek bağıriyorum, kendimi bırakırsam Solon'un da kafasını kolayca koparabileceğimi hissediyorum. "Bebeğimi öldürdü! Onu öldürdü!"

"Özür dilerim!" Lenore feryat ediyor, kanlı ellerini şakaklarına bastırıyor. "Bunu yapmak istememiştim, onu dönüştürmeye çalışıyordum."

Şimdi Solon'un dikkatini çekti. "Ne?" diye çıkışıyor ona omzunun üzerinden, bir yandan da beni tutmaya çalışıyor. "Onu dönüştürmeye mi çalıştın?"

"Yapmamı istedi," diye ağlıyor Lenore. Tekrar kalp masajı yapmaya başlıyor ve ben bir kâbusu yaşıyormuşum gibi büyülenmiş bir halde Ametist'in soluk göğüslerinin hareketle zıplamasını, gözlerinin açık ve unutulmuşluğa bakmasını izliyorum. Ölüyken bile adaşı olan değerli taş gibi güzel.

"Hayır," diye feryat , başımı sallıyorum, aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. "Hayır! Hayır!"

Solon'u geçtim ve bir an için Lenore'u haklayacağımı düşündüm. Sanırım onu boynundan tutup kafasını koparacağım, sevgilisinin önünde en berbat şekilde kafasını keseceğim, çünkü bana yaptığı şey temelde buydu.

Ama onun yerine fayansların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum, Lenore'nin kollarını itiyorum, Amethyst'in başını kucağıma getiriyorum ve onu kucaklıyorum.

Lenore birkaç adım geri çekiliyor, zor nefes alıyor, hâlâ ağlıyor. "Özür dilerim. Çok üzgünüm Wolf. İşe yarayacağını düşünmüştüm. Solon'da işe yaradı. Onu dönüştürebildim. Ama o geri gelmedi. Onu öldürdüm ve onu beslediğimde geri gelmesi gerekiyordu ama gelmedi, gelmedi... geri gelmedi."

Artık onu duymuyorum. Bu odada sevdiğim kadından, onun kucağımdaki cansız yüzünden, hiçbir şeye bakmayan o güzel gözlerinden başka hiçbir şey yok.

Hay sikeyim. Bu acıdan, onu kaybetmenin verdiği bu özel acıdan kaçınmak için çok uğraştım ama işte buradayım. Korkacak bir gelecek yoktu, korku hikayesi şimdi ve buradaydı.

Başımı arkaya atıp uluyorum.

Lanet bir kurt gibi.

Acı ve umutsuzluğun en derin sancılarını çeken lanet bir hayvan gibi.

Ses odayı doldurur, duvarlardan seker, ta ki bir keder senfonisi gibi duyulana kadar. Arka planda Lenore feryat ediyor ve Solon onun yanında, onu teselli etmeye çalışıyor, ancak ona karşı duyduğu öfke de titreşiyor.

Bu olamaz.

Bu onun sonu olamaz.

"Düşündüm ki," diyor Lenore bir süre sonra, ben başka bir ses çıkaramayacak kadar zor nefes alırken. "Belki annesini gördü ve onunla kalmaya karar verdi düşündüm. Bu yüzden onu geri getiremedim."

Başımı sallıyorum, gözlerimin kenarlarındaki suyu durduramıyorum. "Bunu neden istedi?" Boğazım zımpara kağıdı gibi olmuşken söylemeyi başarıyorum. "Neden bunu yapmanı istedi?"

"Senin için, Wolf," diyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve aceleyle bir damla gözyaşını siliyor. "Seninle birlikte olmak için. Çağlar boyunca onsuz devam etmeni istemedi. Her şey boyunca senin yanında olmak istedi. Seni seviyordu Kurt. Seni o kadar çok sevdi ki."

Aşkıma bakıyorum, parmağımı usulca soğuk yüzünün kenarında gezdiriyorum. Neden şimdiden üşüyor?

Bunu benim için nasıl yapmış olabilir?

Solon öfkeyle Lenore'a, "Riskleri biliyordun," diyor ve göz ucuyla onu ayağa kaldırdığını görüyorum. "İşe yaramayacağını biliyordun ama yine de yaptın."

"Sadece yardım etmek istedim. O da yardım etmemi istedi. İkimiz de risk almaya değer olduğunu düşündük. Özür dilerim."

"Ve sen ondan beslendin."

"O istedi!"

"Bana söylemeliydin."

"Beni durdurabilirdin."

"Tabii ki yapardım!" Solon bağılıyor. "Ne yaptığına bir bak." Ben bile başımı kaldırıp bakmak zorunda kaldım. Lenore tokat yemiş gibi görünüyor. "Ben ne yaptım?" Burada onu bu kadar önemseyen tek kişi bendim.

ona gerçekten yardım ettin. Parti vermeye geri döndün," diyerek Solon'u küçümsüyor. Sonra gözlerini bana dikeyyor ve de bunun acısını çıkarmak üzere olduğumu anlıyorum.

"Ve sen de onu hak ettiği şekilde sevemeyecek kadar korkak olduğu için kalbini kırmaya karar veren bir pislüksin."

Buna söyleyecek bir şeyim yok, ekleyecek
bir şeyim yok. Söylediği her şey doğru.

Ben bir bok parçasıyım. Kesinlikle bir korkağım. Her şeyi çok geç bıraktım. Taşındığı anda Amethyst'in yanında olmalıydım, hayatıma geri dönmesi için yalvarmalıydım. Ona en büyük yalvarmayı yapmalı, affetmesi için yalvarmalıydım. Ama bunu yapmadım çünkü çok korkuyordum. Evet, ona biraz zaman tanımak da istedim ama esas olarak korktuğum için bunu yapmadım.

Ve yine de tüm bu korku, hiçbir şey
ifade etmiyordu. Bu, buradaki mi?
Gerçek korku bu.

Bu gerçek bir terör.

Bu, iliklerinize kadar işleyen ve hayatınızın geri kalanı boyunca her gün size seveceğinizi düşündüğünüz kişinin gittiğini hatırlatan korkudur. Daha önce hissettiklerim sadece egoya hizmet eden saçmalıklardı, sanki aşkı dışarıda tutabilecek bir güç alanıymış gibi kalbi korumanın önemsiz bir yoluydu.

İşe yaramadı. Aşkı dışarıda tutacak bir güç alanı yoktur.

İçeri girmek istediğinde, girer.

Ve gittiğinde, gitmiştir.

Ve o kadar korktuğum her şey beni on kat daha fazla yakalamaya geldi.

Önceki zamanlar, Ametist'in bana ağladığını hatırlıyorum. Neden önceki zamanlara geri dönemiyoruz?

Her şeyi düzeltmek için hâlâ şansımın olduğu o eski günlere, bir saat öncesine dönmek istiyorum. Hayatın bir piç olduğunu ve hiçbir garantisinin olmadığını fark etmiyorsunuz. Kafamın bir köşesinde Ametist'i bu kadar çabuk kaybetmeyeceğimi düşündüm çünkü daha yeni büyük bir kayıp yaşadım. Bu adil olmazdı.

Ama hayat adil değil. Ve hiç kimse onun dağıttığı kartların üstünde değildir.

Parmağımı Ametist'in dudaklarında gezdiriyorum, neler olduğunu anlayamıyorum.

Sevdiğim birini tekrar
kaybediyorum. Onu

kaybediyorum.

En çok sevdiğim.

Birden Lenore yanımda, dizlerinin üzerinde, parmakları bileğimin üzerinde kıvrılıyor.

"Lütfen?" diye sorar titreyen bir sesle. "Bir kez daha deneyeyim."

Ellerimi Amethyst'in ağzından uzaklaştırıyor, sonra bileğini ağzına götürüyor ve dişlerini ağzına geçiriyor. Kan sızıyor, Amethyst'in hareketsiz yüzüne kıpkırmızı lekeler yağıyor ve Lenore bileğini Amethyst'in ağzının üzerine indiriyor.

Solon'a bakıyorum. Lenore'u dikkatle izliyor, yüzünde istifa etmiş bir ifade var, sanki işe yarayacağına inanmıyor.

Lenore, Amethyst'in cansız bedenine "Hadi, hadi," diyor. Kanı daha kolay alabilmek için diğer eliyle ağzını açıyor ama kan Amethyst'in ağzının köşelerinden dışarı dökülmeye başlıyor. Bir vampir için bile bu manzara hem ürkütücü hem de dehşet verici.

Böyle bir şey olamaz. Bu şekilde
ölemez.

"Bana yaptığın bu mu?" Solon bir adım daha yaklaşarak sorar. "Öylece mi?"

Lenore başını sallıyor ve tekrar ağlamaya başlıyor, gözyaşları Ametist'in yüzüne dökülüyor ve kana karışıyor. "Hayır, seninle olmaz."

"Peki bunu nasıl yaptın?"

Duraklıyor, bileği hâlâ Ametist'in ağzına bastırıyor ve omzunun üzerinden ona bakıyor. "Kalbin. Kalbinden bıçaklandın. Kanı yaranın üzerine, kalbinin üzerine koydum."

Solon kaşlarını kaldırır. "Belki de yanlış bir yaklaşım benimsemişsinizdir."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne diyorsun sen? Onun lanet kalbini sökmek mi istiyorsun?"

"O çoktan öldü, Wolf," diyor Solon ve sanki göğsüme bir kılıç saplamış gibi, sözlerinin kesinliği nefesimi kesiyor. "Bu ona zarar vermez. Denemeye değer."

"Aslında kalbini ben çıkarmadım!" Lenore itiraz ediyor. Arkasına yaslanıp Ametist'in göğsüne, göğüslerinin hemen üzerindeki soluk, pürüzsüz boşluğa bakıyor. "Bunu yapmayacağım. Yeterince yaptım."

Hem o hem de Solon bana
baktı. Vay anasını.

Boğazımdaki tuğlayı yutuyorum. "Peki sonra ne olacak? Göğsünde bir delik açtım ve Lenore'un kanı her tarafa mı bulaştı?"

"Görünüşe göre bende işe yaradı," diyor Solon.

Başımı sallıyorum. Aslında bir yanım onu bu şekilde hırpalamakta hiçbir sorun görmüyor ve bu yanım beni olduğum kişiden utandırıyor.

"Bu ," diye mırıldanıyorum, tiksiniş hissediyorum.

"Sen hasta değilsin," diyor Solon. "Sen bir vampirsin." İleri doğru bir adım daha atıyor. "Ve bundan da öte, aşıksın."

"Bu sevdiğin biri için yapacağın berbat bir şey," diye hırlıyorum.

"Ve aşk bize yapılan berbat bir şeydir," diye yanıtlıyor. "Kurt.
Denemeye değer. Öyle değil mi?"

Ellerimin arasındaki yüzüne bakıyorum.

Tatlı burnu, dolgun dudakları, yumuşak yanakları, yazın alnında beliren çilleri, çenesindeki her zaman makyajla kapatmaya çalıştığı yara izi, garip bir şekilde takıntılı olduğu kaşları, onu kendisi yapan her parçası.

Bunu benim için yaptı.

Lenore'a onu vampire dönüştürmesini
söyledi. Riskleri biliyordu ve bunu benim
için yaptı.

Onun için en azından bunu
yapabilirim. Fedakârlığına değsin
diye.

Sadece olduğum hayvan olmakla barışmak zorundayım.

Derin bir nefes alıyorum, sonra başını yavaşça kucağımdan kaldırıp fayansların üzerine indiriyorum. Uzuvarımı açarak göğsünün üzerinde, dudaklarım göğüs zırhının birkaç santim üzerinde olacak şekilde ona doğru ilerliyorum. Normalde teninin sıcaklığını bana dokunmadan bile hisseder, kalbinin güçlü atışını, kanının bana söylediği şarkıyı duyardım.

Şimdi sadece sessizlik var.

Ve bu acı verici sessizlik beni teşvik ediyor.

İçimdeki ilkel hayvanın, sadece beslenmek ve sevişmek isteyen o aç kertenkele beyninin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Vicdanımı bir anlığına siliyorum ve içimdeki canavarın dışarı çıkmasına izin veriyorum. Hepimizin içinde bir canavar var ve benimki bir süredir gömülü.

Her şey çok hızlı oluyor.

Açlık içimde bir nehir gibi akıyor ve aniden dişlerim ortaya çıkıyor ve kan için, onun kanı için açlıktan ölüyorum.

Göğsünü ısırđım, sertçe, mümkün olandan daha sert.

Derisini, kaslarını ve kemiklerini çatırdatıyorum.

Bir

hayvan.

Bir

canavar.

Bir vampir.

Göğsünde bir delik açıyor.

Tıka basa yiyorum, ısırıyorum ve boğazımdan aşağı akana kadar kanını içiyorum ve neredeyse onun tatlılığının içimde döndüğünü hissedebiliyorum, onun kim olduğunun güzel özü ve bu beni bir anlığına açlığımdan çıkarıyor, üzüntüyle sarsıyor ve o zaman Solon'un arkamda olduğunu, beni geri çektiğini ve Lenore'un durmam için bana bağırdığını fark ediyorum.

Fayansların üzerine düşüyorum, yaptığım pisliğe bakıyorum, Amethyst'in göğsünün yırtılmış, kalbinin açıkta olduğu korkunç görüntüsüne.

Onun çok sakın, çok sessiz kalbi.

Bu arada Lenore yine kendini ısırtıyor, bu kez sadece bileğini değil, şaşırtıcı bir şiddet gösterisiyle her iki kolunu da. Yaralarından kan akıyor ve Ametist'in üzerine eğiliyor, kırmızı sıvı kalbini kaplıyor, ona hayat vermeye çalışıyor.

Lütfen çalış, diye düşünüyorum, içimdeki hayvani şiddetin azalmaya başladığını hissederek. *Lütfen çalış.*

Bana geri dön, bebeğim. Bana geri dön.

"Ametist," diye yalvarmaya başlıyor Lenore, kanı kalbinin etrafında açtığım yaraya doluyor. "Hadi ama. Bunu yapabilirsin!"

Solon ve ben nefesimizi tutmuş, izliyor, dua ediyor, bir şeyler yapabilmeyi diliyoruz.

Umudun ötesinde bir umut.

"Ametist, lütfen!" Lenore çığlık atıyor, çaresizliği çıkıyor. Hay sikeyim.

İçimdeki ışığın tükenmeye başladığını hissediyorum, kalbim tükeniyor.

Yapamam...Onu kaybedemem...Ben...

"Ametist," diye fısıldıyorum, sesim boğuk ve kırık. Bir damla gözyaşı elmacık kemiğimin üzerine dökülüyor. "Aşkım."

Benim aşkım.

Amethyst'in açık ağzından aniden odayı dolduran yüksek sesli bir nefes çıkar ve Amethyst'in gözleri büyürken, vücudu sarsılarak canlanır.

Hepimiz biraz geriye sıçradık.

Lenore kanlı elleriyle ağzını kapatarak, "Lanet olsun," diye haykırıyor. Şaşkınlığımız rahatlamaya dönüşmek istiyor, çünkü o yaşıyor.

Ama o hala Ametist mi? Hâlâ diken üstündeyiz.

Ametist hemen doğruluyor, nefes nefese, vahşi gözlerle banyoya bakıyor, sanki bizi tanıımıyormuş, hatta belki de tanıyamıyormuş gibi bize bakıyor.

bizi hiç görmedi.

"Ametist," I söyle Yumuşakça, çalışıyor için ses daha güçlü daha I Am. "Ametist."

Bakışlarını bana çeviriyor ve de o menekşe gözlere bakıyorum ve onu görüyorum.

Onu görüyorum.

Deli bir canavar değil, bir insan bile

değil. Onu şimdi olduğu gibi

görüyorum. Bir vampir.

Belki de her zaman olması gerektiği gibi.

"Kurt?" diye haykırıyor, bana bakarken nefesini tutmaya çalışıyor, anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor. Sonra göğsüne baktı. "Aman Tanrım!"

Yaradan kaçmaya çalışıyormuş gibi, sırtı duvara çarpana kadar fayanslar boyunca geri çekiliyor.

"İyileşecek," diyor Lenore ona temkinli bir şekilde yaklaşarak, avuçlarını kaldırarak. "İyileşecek. Çoktan başladı bile. Bak."

Ametist dehşet içinde aşağı bakıyor. Çok hızlı olmasa da kan pıhtılaşmaya başlıyor, yaranın köşeleri kapanıyor.

Lenore'a bakıyor. "Ne oluyor lan?"

Bir kahkaha attım. Ametist'in sesine benziyor.

"Özür dilerim," diyor Lenore. "Öldün ve geri gelmedin. Hiçbir şey işe yaramadı. Sonra Wolf kalbine ulaşmak için göğsünde bir delik açmak zorunda kaldı."

Ametist şimdi kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ne yaptın?"

"Eğer yardımını olacaksa, bunu senin için yaptım," diyorum ama yüzümü ikiye bölen gülümsememe engel olamıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum, sanki ölmüşüm gibi," diyor. Lenore'a sertçe bakıyor. "Göğsümü yırtmaktan hiç bahsetmedin. Kanını ağzıma dökeceğini söyledin ve hepsi bu."

"Görünüşe göre hatırladığından biraz daha karmaşıkmiş," diyor Solon, sesi yumuşak ve iyi huylu, her ne kadar içten içe olanlara hâlâ kızgın olduğunu bilsem de.

Ben de öyleyim, sadece... Şimdilik bu saçmalığı bırakmalıyım. Korku, öfke, hepsini bırakmalıyım.

O burada.

O gerçekten burada.

"Tanrım," diyor Amethyst, göğsüne bakarak. "Gerçekten iyileşiyorum." Bana bakıyor, bakışlarımı huşu içinde tutuyor. "Ben gerçekten bir vampirim. Değil miyim?"

"Sanırım öyle," diyorum ona. "Yine de muhtemelen daha fazla kana ihtiyacın var. Ve muhtemelen yakında beslenmen gerekecek. Oluş'ta geçirdiğimiz tüm aşamalardan geçip geçmeyeceğini bilmiyorum ama hazırlıklı olmalısın."

"Ama eğer yaparsan, gönüllü olmak istemiyorum," diye hemen araya giriyor Lenore. "Seni seviyorum ama bence bu artık Wolf'un işi."

Ametist yutkunuyor, dudaklarını yalıyor, gözleri bir an için kızarıyor. "Benim insanlardan beslenmem gerekmiyor mu?"

"Şimdilik Kurt'la idare edersin," diyor Solon. "Ondan sonra nereye gideceğine karar verebilirsin."

"Tamam," diyor sessizce. "Çünkü etrafta dolaşıp insanları ısırma istemiyorum. Yani, bu garip, vücudumun artık kana ihtiyacı olduğunu tamamen anlıyorum, tıpkı insanların suya ihtiyacı olduğu gibi. Bu bana bir gerçekmiş gibi geliyor. Ama bunu nasıl elde ettiğimi kabullenmem zaman alacak."

Biraz ürkek görünüyor.

"Benim gibi yapabilirsin," diyorum ona. "Senin için halledeceğim."

"Öyle olsa iyi olur," diyor sert bir ses tonuyla. "Yapman gereken bir sürü var. Aslında sana hâlâ çok kızgınım."

Utanç bir petrol gibi üzerime çöküyor. "Biliyorum. Ve bunu hak ediyorum."

"Madem şikâyetlerimizi dile getiriyoruz," diyor Solon, "bu saçmalığı yaptığınız için ikinize de ne kadar kızgın olduğumu söyleyebilir miyim? Lenore, Amethyst'e bunu yapmaman gerektiğini çok iyi biliyordun. Ve Amethyst, sen de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemen gerektiğini çok iyi biliyordun. Neredeyse ölüyordun. Öldün. Ve geri gelmemeye bu kadar yakındın." Parmaklarını gösteriş için birbirine bastırarak onlara bakıyor. "En büyük riski aldın, hepsi de şuradaki pislik için." Başparmağını bana doğru salladı. "Ve ben hâlâ onun buna layık olduğundan emin değilim."

Odaya sessizlik ve gerginlik çöküyor. Hepimiz Solon'un sözlerinin üzerimizden akıp gitmesine izin vererek başka tarafa bakıyoruz. Ne kadar sert olsalar da doğruydular.

Yutkunuyorum, kurtuluşumun şimdi başladığını fark ediyorum.

"Ben de emin değilim," derken buluyorum kendimi. "Ama sana layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım bebeğim."

Ona bakıyorum, gözlerimle buluşması için

yalvarıyorum. Sonunda baktı.

Onların içinde tüm geleceğimizi görüyorum.

Belki de sadece görmek istediğimi görüyorum.

Ya ölen Ametist geri gelenle aynı değilse?

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

AMETHYST

Odadaki herkesin bana baktığının farkındayım.

Aslında her şeyin farkındayım.

Herkesin farklı kokusundan, duvarlarda sıçrayan şeylerin seslerine, sadece insan gözünün göremediği auralar ve renkler olduğunu varsayabildiğim şeylere kadar her şeyi aynı anda algılıyorum ve bu da konsantre olmayı zorlaştırıyor.

"Bunaldığını biliyorum," diyor Solon bana nazikçe. "Şimdilik bunu görmezden gelmek için elinden geleni yap."

Huzursuzca yutkunuyorum ve göğsüme bakıyorum. Yara artık neredeyse kapanmıştı. Olanları izlemek deliceydi. Demek istediğim, kalbinizin göğsünüzde gerçekten attığını görebilmek delilik ve cildinizin gözlerinizin önünde iyileştiğini görmek de bir o kadar delilik.

İşe yaradığına dair ihtiyacım olan tek kanıt bu.

Öldüğümü ve Lenore'un beni bir vampir olarak dirilttiğini.

Bu ve doğaüstü hislerimin algıladığı diğer tüm garip şeyler. Yani, kıyaslayacak pek bir şeyim yok ama kedi olmak böyle bir şey mi? Kedilerin bu kadar deli olmasına şaşmamalı.

Solon kısa bir kahkaha atıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Aklımı okudun.

Kediler hakkında mı?" İşaretle

sordum. "Kediler mi?" Wolf

soruyor.

Solon teslimiyet gösterisiyle avuçlarını kaldırır. "Sana söz veriyorum, duracağım. Birinin zihinsel berraklığı bozulmadan benim olduğum gibi dönüştürülmesinin nasıl bir şey olduğunu hep çok merak etmişimdir. Ben hiçbirini hatırlamıyorum. Ama sen... sen iyi olacaksın." Sonra boğazını temizliyor ve elini Lenore'a uzatıyor. "Şimdi, Ezra aklını kaçırmadan önce seni temizleyip aşıya, partiye geri götürelim."

Lenore onun yanına gidiyor, kolundaki yaralar iyileşiyor olsa da elini onunkine koyarken eli hâlâ kanlı ve bizi yalnız bırakmak isteyerek banyodan çıkıyorlar.

Şimdi yalnızız.

Hâlâ yerde oturuyorum, sırtımı duvara dayamışım. Wolf yakınımda oturuyor, takım elbisesiyle rahat bir poz veriyor, sanki bir kolonya reklamındaymış gibi. Tek fark ağzının tamamen kanla kaplı olması.

Kanımda var.

İçgüdüsel olarak parmaklarımı göğsümde gezdirdim. Bunu gerçekten yaptımı? Gerçekten içimde bir delik mi açtı?

"Özür dilerim," diyor o sarp sesiyle ve ben birden onun zaten farklı olan sesinin beni ne kadar çok etkilediğinin farkına varıyorum. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücumu gibi, kalbime taklalar attıracak türden etki. Sanki sesi daha zengin, daha derin, kendi başına bir varlık haline gelmiş ve dünyamı döndürüyor.

Gözlerimi kırıştıırıp bunu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ağzını her açtığında tahrik olmama ya da duygusallaşmama gerek yok. Daha önce buna yeterince yakındı.

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde, çünkü ne emin değilim.

"Göğsün hakkında," diyor eliyle işaret ederek. "Bunu yapmak istemedim. Ama tek yol buydu."

Başımı salladım. Artık bir vampir olduğuma göre, beni parçalamasını sorun etmemeliydim, özellikle de bunu eğlence olsun diye yapmadığına göre. Ama yine de çok çılgınca ve çok rahatsız edici.

"Tüm üzgün olduğun bu mu?" Sessizce soruyorum. Sesler, kokular ve vahşi duyular tekrar üzerime gelmek istiyor ama bir an durup onları nasıl görmezden geleceğimi buluyorum. Birdenbire meditasyonun hayatımın çok faydalı bir parçası haline geldiğini görüyorum.

Başını sallıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Hayır. Ametist. Çok şey için özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Şimdi, onunla birlikte olmak için öldüğümü ve geri geldiğimi biliyorum, ama bu hiçbir şekilde artık ona kızgın olmadığım ya da onun paçayı kurtardığı anlamına gelmiyor. Belki daha önce hayat çok kısa olduğu için bu saçmalığın peşini bırakırdım. Ama şimdi hayat çok kısa değil, gerçekten çok uzun ve kin tutmak için dünya kadar zamanım var.

"Bana *ihanet ettin* Wolf," diyorum ona, sesim inançla dolup taşıyor. "Sana güvenmemi sağladın. Kalbimin senin ellerinde güvende olduğunu, arkamı kollayacağını, her şeye sahip çıkacağını hissettirdin. Ölmek üzere olan anneme bunun sözünü vermiştin... ve sen bu kahrolası sözü bozdun."

"Ben yapmadım-"

"Sen yaptın! Siktir git, sen yaptın! Tamam mı?" Homurdanıyorum. "Anlambilimini benim üzerimde deneme. Ne olursa olsun yanımda olacağını, beni destekleyeceğini ve bana yardım edeceğini söyledin ama o zaman anneme söz verdiğin şeyin bu *olmadığını* biliyordun. O zaman anneme kalbimle ilgileneceğine dair söz verdiğini biliyordun. Ve beni seveceğini." Uzaklara, yere dökülen kanlara bakıyorum ve gözyaşlarım da aynı şeyi yapmak istiyor. "Tanrım, Wolf. Benim için istediği tek şey buydu. Aşk bulmamı."

Kalın bir şekilde yutkunduğunu, titreyerek nefes aldığını duyuyorum. "Biliyorum. Bunu biliyorum. Ametist, biliyorum ve çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Sesi o kadar pişmanlık dolu ve sessiz ki ona bir göz atmak zorunda kalıyorum. Gözleri kısılmış, yüzünü ellerinin arasına alırken alnı buruşmuş. Ona acıyorum, sadece bir anlığına. Tanrım, gerçekten de bir

Vampir olunca buz kraliçesi oluyorsun. Sanırım hâlâ insan olsaydım şimdiye kadar onu affetmek için yalvarıyor olurdum.

Çünkü sen zayıftın, diyor vampir zihnini kendime.

"Parti nasıldı?" Soruyorum, biraz kötülük geliyor. "Bana yaşattığın onca acıdan sonra iyi bir dikkat dağıtıcı oldu mu?"

Hızlı hareket ediyor, vampir hızında, ama artık onu bir bulanıklık olarak görmüyorum. Gözlerim bir kameranın kareleri hızlandırması gibi harekete uyum sağlıyor ve yaklaşıırken onu net bir şekilde görüyorum.

Sonra önümde diz çöküyor, öne doğru eğiliyor, elini yanağıma koyuyor ve ben onun gözlerine bakıyorum ve çok uzun zamandır, en başından beri, bunu bilmediğim zamanlarda bile sevdiğim adamın gözlerini görüyorum.

Kurt. O benim Wolfum.

"Lütfen bebeğim," diyor, sesi bozuk ve bu isim göğsüme bir şeyler yapıyor, kalkanı deliyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Yaptığımı biliyorum ve eğer geri alabilseydim, alırdım. Korktum, seni kaybetmekten çok korktum ve bir korkak gibi davrandım. Çünkü ben bir korkağım. Ve babam, onu kurtarmaya çalışan cesur küçük çocuğun sonunda benim sana yaptığımı yaptığını bilse mezarında ters dönerdi."

"Zaten yas tutuyordum Wolf," diyorum ona, acım yüzeyin hemen altında. "Ve sonra sen..."

"Kalbini kırdım." Bana sıvı dolu gözlerle bakıyor, hissettiği acının bir zerresini bile saklamayan gözlerle. "Ben de kalbimi kırdım. Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Olmam gereken kişi bu değildi. Bu güçlü biri, gurur duyulacak biri değil. Kalpleri ve sözleri kırdım çünkü seni sevmeyi ve kaybetmeyi hayal bile edemiyordum ve bu yüzden..." gözlerini kapatıyor, burnundan titreyen bir nefes alıyor. "Ben senin sevgini hak etmiyorum. Ve kesinlikle bunu hak etmiyorum." Bana başını sallıyor.

Ellerime bakıyorum. Hayatım boyunca bana çok tanıdık gelen ellerim. Belki de vampir olduğumda yaşlılık lekelerim

Lenore'un tüm dövmelerinin dönüştüğünde kaybolduğu gibi, benim de tüm küçük yara izlerim, şişliklerim ve diğer şeylerim kaybolacaktı.

Ama ellerim aynı görünüyor. Bir bakıma rahatladım. Ben hala benim. Sadece sonsuza kadar bu ellerle olacağım.

Wolfa, bakışlarındaki yumuşaklığa, bakmayı çok sevdiğim yüzüne bakıyorum. Şu anda öyle hissetmesem de sonsuza kadar onunla olacağım.

"Vampirler hiç ayrılır mı?" Ben soruyorum.

Gözleri bir an için büyüyor, bir korku parıltısı. "Evet. Her zaman."

"Ah," diyorum.

"İnsan olmaktan çok da farklı değil," diye devam ediyor. "Aradığınız kişiyi bulana kadar aramaya devam edersiniz. Ve bir kez bulduğunuzda, hayatınızın geri kalanında onunla birlikte olmak istersiniz. Ve ona tutunmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız."

"Peki ben senin için doğru kişi miyim?" Yumuşakça soruyorum, neredeyse çok korkuyorum.

Önümde adeta eriyor, şimdi yüzümü iki büyük, güçlü eliyle kavıyor. Elleri bana her zaman soğuk gelirdi ama şimdi sıcacık. Çok sıcak, sanki kanımız birbirimizle buluşmak için tenimizin yüzeyine doğru akıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, gözleri çılgınca bir yoğunlukla benimkileri arıyor, göğsümde kelekler serbest kalıyor ve yeni savunmamı kırıyor. "Sen her zaman tektin. Her zaman. Seninle tanışmadan önce bile, sen o kişiydin, yüzyıllardır aradığım kişiydin. Orada olduğunu biliyordum. Uğruna yaşadığım şeyin bu olduğunu biliyordum, hayatıma gireceğin ve aniden uğruna yaşamaya değer bir şeye sahip olacağım o an için yaşıyordum. Senden önce sadece amaçsızdım, bu gezegende dolaşıyordum, mutluluğumu bulmaya çalışıyordum, neden var olduğumu bulmaya çalışıyordum."

Uzaklara bakıyor, gözleri anılarla ıslanmış. "Çok yalnız bir dönemdi. Yıllar, on yıllar, yüzyıllar süren yalnızlık, kimseye yaklaşamayacak kadar korkmak ve yine de sadece *sevebilmeyi* dilemek. Sevecek, beni sevecek ve bu büyük, garip, yayılan hayatı tek bir şeye indirgeyecek birini bulabilmeyi."

Bakışlarıyla beni mızraklıyor. "Sen o tek şeysin, Ametist. Ama sen sadece bir şey değilsin. Sen *her şeysin*. Sen aysın, güneşsin, yıldızsın ve hayatımdaki tüm ışıksın ve bu karanlığı kovuyorsun ve gölgeleri ortaya çıkarıyorsun ve bana korktuğum şeylerin, ölüm gibi şeylerin bile üstesinden gelebileceğimi gösteriyorsun, özellikle de sen yanımdaysan. Bana korkularımı gösteriyorsun ve ancak şimdi, belki de çok geç olduğunda, onlarla yüzleşecek gücü buluyorum."

Boğazımda bir yumru var, göğsüm sıkışıyor. Hay aksi.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama onu eskisinden daha çok sevebilirim.

Yaptığı şeyi unutma, unutmayacağım, *unutamam*. İçimdeki buz kraliçesine sarılıyorum.

"Kurt," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor parmaklarını elmacık kemiklerime bastırarak. "Biliyorum. Bizim için çok geç olmaması için dua ediyorum, yaptığım şeyleri seni incitmek için yapmadığımı anlaman için. Kahretsin, bazen sadece kendimi incitmeye çalıştığımı düşünüyorum çünkü seni hak ettiğime inanmıyordum. Çünkü sonunda sevecek birini bulmayı hayal ettiğimde, bunun senin gibi biri olacağını düşünmemiştim bebeğim."

"Ben senin kalbini gördüm, şimdi sen benimkini görüyorsun." Elini tutup benimkini kavırıyor ve göğsüne bastırıyor. "Bu senin. Bunların hepsi senin. Şimdilik ve sonsuza dek. Seni ölümüne seviyorum, Amethyst DeMille."

Ağlama, diyorum kendime. *Duyduğunuz en güzel, en romantik şey olabilir ama ağlama, ağlama, güçlü kal buz kraliçesi.*

Kalbimin onun için sızladığını ve kollarımı ona dolamak, onu öpmek, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istediğimi bilmeme rağmen, yeni keşfettiğim çelik gibi kararlılıkla çenemi kaldırıyorum.

Yüz ifademi izliyor ve sonra dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Muhtemelen bunu duymak istemediğini biliyorum."

Biliyorum, . Biraz daha anlat.

"Ben sadece..." diye devam ediyor, elimi kalbine doğru sıkarak. "Başım dönüyor," diye geveliyorum.

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Başın mı dönüyor?"

Bu doğru. Birden bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasıyla sarsılıyorum, sanki kan şekerim deli gibi düşüyor ve midem köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bana hırlamaya başlıyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Vampirler hastalanır mı ki? Hastalanabileceklerini sanmıyordum."

"Sadece yemek yemezlerse," diyor bana bakarak. Sütyenim ve külotumla kan revan içinde olduğumun farkındayım ama ona korkunç mu yoksa gerçekten seksi mi görüldüğümden emin değilim. Vampirlerle asla bilemezsin. "Yemek yemen gerek. Lenore'un sana verdiği kan seni uyandırmaya, yeniden doğmanı sağlamaya yetti. Seni ayakta tutmak için yeterli değil."

Bunun üzerine midem tekrar sıkışıyor, açlık içimde gezinmeye başlıyor. "Gerçekten kan içmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Belki bir hamburger? Hamburgere ne dersin?"

"Bu kesmez," diyor. "Onu yiyeceksin ve sonra daha da acıkacaksın. Al." oturacak şekilde hareket ediyor, sırtını duvara dayıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan bileğini ısırıyor, kocaman bir yara açıyor ve kan yüzeye fişkırıyor.

İçimde aynı anda iki zıt şey oluyor.

Birincisi, Wolf'un benim için kendi kolunu kesip açmasından nefret ediyorum ve bu biraz iğrenç, rahatsız edici ve her şeyden sonra bile biraz fazla.

İkincisi, kan şeker gibi kokuyor ve kıpkırmızı bal gibi görünüyor ve vücudumdaki her bir hücre aniden açıldı ve tek yaptığım

Düşünebildiğim tek şey, dudaklarımı o kana dolamak ve doyana kadar içmek.
İkinci şey en büyük güce sahiptir.

Birden öne , kolunu tutup kanı yüzüme doğru getiriyorum, dişlerim etrafındaki yumuşak deriye batıyor, dudaklarım emiyor. "Siktir," diyor Wolf boğuk bir sesle, sırtını duvara yaslayarak.

"Demek böyle bir hismiş."

Ama yeni keşfettiğim içgüdülerime kendimi o kadar kaptırmışım ki onu gerçekten duymuyorum. Artık dişlerimin olduğunun, onu ısırduğımın, hırladığımın, ağzımdan kan emildiğinin, boğazımdan aşağı aktığının ve Kurt'tan içtikçe daha da doyumsuzlaştığımın aşırı farkındayım, sanki bu açlığımı hiç gidermiyor, sadece daha da körüklüyor.

Sanırım *artık bir canavarım*. Ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Çünkü şu anda bir canavar olsam bile, önemli olan tek şey hayatta kalmam. Ve hayatta kalmak için yapmam gereken şey de bu.

"Ametist," diye fısıldıyor Wolf ve ancak o zaman ne kadar zaman geçtiğini ve ne kadar zarar verdiğimi fark ediyorum.

Muhtemelen saf vampir kanıyla tatmin olmayan aç midemdeki gurultuları görmezden gelerek dişlerimi kolundan çekiyorum ve dehşet içinde manzaraya bakıyorum. Wolf duvara yaslanmış yatıyor, teni normalden daha solgun, gözlerinin rengi solmuş, ön kolunun iç kısmı dirsekten avuç içine kadar yırtılmış.

Hepsi benim yüzümden. Yani durmasaydım *onu öldürecektim*.

Yüzüne tekrar bakıyorum, içimde bir dehşet dolaşıyor. Onu öldürmeme izin verecekti, değil mi?

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Wolf, ağır göz kapaklarının ardından bana bakarken bakışları durgunlaşıyor. "Ama bu gerçekten çok seksiydi."

Başımı sallayarak kanlı ellerimi dudaklarıma bastırıyorum. "Neredeyse seni öldürüyordum."

"," diye mırıldanıyor. "Beni tamamen kurutamazsın, kan her zaman geri gelecektir. Ama beni ateşe vermek ya da cadının bıçağını saplamak istersen, tamamen etkisiz hale getirildim." Duraklıyor ve bana ateşli bir gülümseme veriyor. "Ya da bana başka bir şey yaparsan."

Belli ki seksten bahsediyor. Benden beslendiğinde bunun şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey olduğunu ve beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ettiğini biliyorum. Aynı şeyin ona da olduğundan hiç şüphem yok. Bir de *onun için* öldüm ve vampir oldum olayı var.

Ama içimde akan, damarlarımı eriten sıcak dürtüleri hissetsem de, hiper duyularımın geri kalanını görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden gelebiliyorum. Sikini çıkarıp bu kan banyosunun ortasında, daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalana kadar ona binmekten başka bir şey istemiyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, tüm bunların altında ona hâlâ kızgınlığım.

"Seni henüz affedemem," diyorum ona ve bu sözlerin kulağa ne kadar sert geldiğini biliyorum ve bir yanım bunları söylediğim için nefret ediyor.

Gözleri kapanır. "Beni sonsuza dek cezalandırabilmek için mi vampir oldun?"

Duraksadım. "Bunu söylemiyorum."

Ağzının köşesi gamzesini gösterecek kadar gülümsüyor ve aniden tüm kararlılığın beni terk etmeye başladığını hissediyorum.

Oh, lanet olsun.

Sanırım onu becermek için affetmeme gerek yok, değil mi?

Kendimi onun üzerine oturacak şekilde hareket ettiriyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Hareket edemeyecek kadar zayıf mısın yoksa bütün işi benim yapmamı mı istiyorsun?" Ona soruyorum, arkama uzanıp sütyenimin kancasını açıyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Kan lekeli göğüslerim onun önünde çırılçıplak duruyor ve meme uçlarım hemen geriliyor. Göğüslerim her zaman hassastı ama vampir olmanın bunu yepyeni bir seviyeye taşıyacağını hissediyorum.

Bana bakıyor, şaşkın bakışı hızla şehvet dolu bir bakışa dönüşüyor. Elleri belime doğru gidiyor, ama kavrayışı zayıf. "İşin çoğunu senin yapman gerekebilir," diyor, sesi çakıl gibi. "Bitirdiğinden emin olacağım."

"Ne kadar düşüncelisin," diye yorum yapıyorum. "Hatırlat da seni becermeden önce kanını asla ."

Bana biraz gururlu bir sırıtış atıyor. "Tanrım, sen doğuştan yeteneklisin, bebeğim." Her ne olursa olsun, işleri onun için kolaylaştırmaya karar verdim.

Ellerimle kendimi duvara yashıyorum ve göğüslerim yüzüne gelecek şekilde öne doğru eğiliyorum.

Hemen karşılık veriyor, dili güçlü, geniş vuruşlarla göğsümün kabarıklığını yalıyor.

İnliyorum, gözlerim kapanıyor, ağzının tenimdeki hislerine yenik düşüyorum, ama sonra dudaklarını meme ucumun etrafına sarıyor ve sertçe emiyor ve sinirlerim boyunca fırlayan bir şimşek yaratıyor, doğrudan çekirdeğime, sanki bir yıldız sistemine bağlıymışım gibi.

"Lanet olsun!" Bağıriyorum ve boşalıyorum, vücudum sarsılıyor, içimde sinsi orgazmlar patlıyor. Ben boşalıyorum ve o sadece göğüslerimi emiyor ve Tanrım, şimdi böyle mi olacak? En ufak bir dokunuşta orgazm mı?

"Bu şaşırtıcıydı," diye mırıldanıyor göğsüme karşı, şaşkınlıkla bana bakıyor. "Daha dikkatli olmam gerekecek."

Öne doğru eğilip nefesimi tutmaya çalışıyorum, nabzım damarlarımda atıyor. "Dikkatli olmak konusunda endişelenme." Aşağı uzanıp pantolonunun fermuarını açıyorum ve sertleşmiş sikini sıkıca kavriyorum. Sanırım vücudundaki tüm kan gitmemişti. "Sadece daha fazlasını istememi sağladın."

Aletini elimle kavrayıp yukarı doğru kaldırırken amım hâlâ zonkluyor ve bu kadar ıslak olduğum için şükrediyorum çünkü kalın ucunun bana doğru bastırdığını hissettiğim an, onu içime almak için biraz çaba sarf etmem gerekeceğini biliyorum.

"Siktir," diyor Wolf boğuk bir iniltiyle, kalçalarımı yavaşça aşağı doğru bastırıp kendimi dikkatlice onun sikinin üzerine indirirken. "Ya benim aletim daha da büyüdü ya da sen daha da daraldın." İçimde titreşen derin bir inilti çıkartıyor. "Amcığın lanet bir mengene gibi hissediyor bebeğim."

Kesinlikle daha da sıkılaştım, öyle ki onu içeri sokmak için konsantre olmam gerekiyor, kaslarım güçlü ama kabzasına kadar üzerine batarken zorlanıyor. Sanki beni içine alıyor ve içimdeki her şey yer açmak için yer değiştiriyor ve bu biraz acıtıyor.

Ama, *lanet olsun*, iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

Kendimi desteklemeye çalışarak titrek bir nefes veriyorum ve elleri tekrar belime gidiyor, beni yerimde tutuyor. Beni becermek istiyor ve sertçe becermek istiyor, bunu bakışlarındaki erimiş ateşten anlayabiliyorum. Ama o hala zayıf ve bundan daha fazlası, burada kontrolün bende olmasını istiyorum. Bundan vazgeçtiğim an onu affettiğim anmış gibi hissediyorum, ne kadar aptalca görünse de.

Omuzlarını sıkıca kavradım ve kalçalarımı ileri geri, yukarı aşağı sallamaya başladım, yavaş ve bilinçli vuruşlarla ona biniyordum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Senin daracık küçük amını özledim, bunu özledim, ben... lanet olsun, evet, beni becermeye devam et."

Daha da aşağı bastırıyorum, shaftının üzerine yayılıyorum ve gıcırdatmaya başlıyorum ve şimdi nefesi kesiliyor, elleri belimden kıcıma doğru hareket ediyor, tutuşu daha da güçleniyor, tırnakları daha derine iniyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var ve hepsi aynı çok fazla. Her şey aynı anda çok fazla.

Kalçaları hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra bu hızlı sert pompalarda ve ben onun üstünde zıplıyorum ve beni çığlık atmaya zorluyor.

"İşte bu," diye sertçe homurdanıyor, tutuşu beni morartıyor. "Her yerime boşal bebeğim."

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Aletini yukarı itiyor, öncekinden daha derine batıyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki aramızda boşluk kalmıyor ve sonra uçurumun kenarından düşüyorum, kollarım sonsuz bir unutuluşa doğru açılıyor.

"Oh siktir, *oh siktir*. Oh Tanrım!" Çılgılık atıyorum, kendimi incittiğimi düşündüğüm kadar sert boşalıyorum, sanki bedenim ve zihnim beni parçalayan kaotik hislerle başa çıkamıyor, sanki törpülenmişim, kemiksiz bırakılmışım, yok edilmişim gibi. Bedenim artık kendi başına hareket ediyor, her lezzetli dalga vurduğunda sarsılıyor, akıntının içine çekiliyor.

Ve kalbim, çiçek açıyor. Şu anda göğsümde hızla çarpan kalbim, aşkla yanan kalbim. İçimdeki vampire olan aşkım. Sürekli genişleyen bir galaksi gibi dönen duygular.

Çünkü öldüm ve şimdi buradayım.

Wolf'la birlikteyim.

Ve bu korkutucu ve üzücü ve hala kafam karışık ve önümde ne olduğunu bilmiyorum ve işlerin pürüzsüz veya kolay olmadığını biliyorum ama *buradayım*.

"Ametist," diye homurdanıyor Wolf, nefessiz, sonra boşalıyor ve ben onu izliyorum, hissettiğim aynı aşkın onu yıkayışını izliyorum. Boynu kordonlu, dişleri hırıltılı, gözleri kendinden geçmiş bir halde arkaya yuvarlanmış. "Oh Tanrım." Dudaklarından sert bir fısıltı çıkıyor ve kalçaları hareketsizleşip kanı sakinleşirken bana huşu içinde bakıyor. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu ve her şeyi hissediyorum.

Her şeyi hissediyorum.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

AMETHYST

"O "Dışarıda hava korkunç" diyor caz şarkıcısı sahneden, grubu bir şekilde bir Noel şarkısını dans edilebilir ve rockabilly bir şeye dönüştürüyor. "Ama ateş o kadar

Çok hoş. Hey!"

Aslında, son zamanlarda dışarıda hava fena değildi. Benim için iyi. Aralık ayı San Francisco'da oldukça kötü olabiliyor ama eskiden berbat olduğunu düşündüğüm şeyleri -soğuk, hiç bitmeyen sis- artık benimsiyorum. Vampir olduğum andan itibaren Bay Area'da yaşamayı her şeyden daha çok takdir etmeye başladım. Güneş ışığı beni Solon ya da Wolf'u rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyor ama kendimi en çok karanlıkta özgür hissediyorum. Beni çağırıyor ve ben de cevap veriyorum.

Vampire dönüşeli neredeyse bir ay oldu ve her gün yeni bir öğrenme süreci yaşıyorum. Benim evrimim doğuştan vampir olan birininki gibi değil. Hiçbir zaman "Oluş" aşamasından geçmedim (ki bu aşama ilk önce cehennem kadar azgın olduğunuz, boşalmazsanız acı çekeceğiniz bir aşamadır, sonra kana susamışlık gelir ki bu da kendini açıklar), bunun yerine aşamalı oldu.

Demek istediğim, vücudumdaki kan akışı arttığı için normalden daha azgınım ve ayrıca duyularımı yepyeni bir düzeyde deneyimliyorum. Fakat

kurtulmak için tekrar Wolf'la yatmaya başlamam yeterli değil.

Ayrıca şu açlık olayını da çözmeye çalışıyorum. Kurt'la ilk beslenmemden sonra, bu beni bir ya da iki gün idare etmeye yetti, ama ondan sonra insan kanına ihtiyacım oldu. İtiraf etmeliyim ki korkmuştum. Birinin bir insan gönüllüyü musluk gibi açıp benim için bardak bardak kan doldurması fikrinden nefret ediyordum. Ama beslenmeden de berbat bir haldeydim. Böylece kadehten kanı aldım, bunu yaparken kendimi çok dindar hissettim ve bundan sonra satıldım. Yaşadığım tüm tereddütleri bir kenara itmeyi başardım ve şu ana kadar içebildim

Memnun kalmıştım.

Şimdi, daha önce normal bir insan olduğum için mi emin değilim ama ben de hala yemek için acıkıyorum. Bu iyi bir şey, çünkü yemek harika bir şey. İnsan olmanın en güzel yanı. Annem öldüğü için kendime ve Lenore'a (ve katılmak istediklerinde diğerlerine) yemek yapmak artık bana kaldı ve annemin bana öğrettiği her şeyi hatırladığım için çok minnettarım.

Hayatımda olduğu için çok minnettarım.

Çok minnettarım.

Keder çok zor. Altı hafta oldu, bu yüzden okuduğum tüm kendi kendine yardım kitaplarına göre hala akut evrenin pençesindeyim (bir terapistle giderdim, ama sanırım her şey hakkında içimi dökmem tehlikeli... vampirler hakkında bir şeyler söyleyebilir ve kendimi bağlanmış bulabilirim). Hâlâ o göldeki kepçeyle ilişki kuruyorum - bir an iyisiniz ve suyun üzerinde yürüyorsunuz, bir sonraki an ne olduğunu, annenizin artık burada olmadığını, gittiğini hatırlıyorsunuz ve sonra düşüp boğuluyorsunuz.

Her gün dengeleyici bir hareket, ama tıpkı vampir olmayı öğrendiğim gibi, kederle yaşamayı da öğrendiğimi fark ediyorum. Her iki değişiklik de o kadar ani ve nihai ki, bu yeni gerçekliklere alışmaya çalışmak çok zamanımı alıyor. Bir bakıma şanslıyım ki

Çünkü ölümle olan ilişkiyi daha iyi bir hale getirdi.

Bu da dikkatimi dağıtıyor. Dikkatinizin acıdan *çok fazla* dağılabileceğinin farkındayım ve ben bunu istemiyorum çünkü her şeyi geldiği gibi hissetmek istiyorum ve içimde birikmesini istemiyorum. Hasar buradan geliyor. Ama bu, yaşamaya devam edebilmem ve zorlamaya devam edebilmem için yeterli bir dikkat dağıtıcı. Artık bütün gün ağlamadan ve yatakta yatmadan sabah kalkıyorum. Duş alıyorum, kıyafetlerimi giyiyorum, makyajımı yapıyorum. İşe gidiyorum. Ve çalışmak da bir lütuf oldu.

Son birkaç haftadır bu Noel partisini planlıyorduk ve ben de kendimi gerçekten bu işe verdim; dekorasyon, müzik grubunu işe alma, parmak yiyecekleri ve özel içki menüsünü belirleme gibi. Ve şimdi burada ve devam ediyor ve Dark Eyes en iyi ışıltılı kıyafetlerini giymiş neşeli görünümlü vampirlerle dolu.

Ve sanırım mutluyum. Sanırım bu yeni korkutucu hayatta, hala içinde kaybolmakta olduğum bu hayatta mutluluğu buluyorum.

Wolf'la birlikte olsaydım daha mutlu olurum. Ve hepsi benim suçum.

İçimi çekiyorum ve askılı kokteyl elbisemin yakasını düzeltiyorum, göğüslerimin güç pozisyonunda olduğundan emin oluyorum. Vampir olmanın en güzel yanlarından biri de belim küçülürken göğüslerimin daha da büyüdüğüne yemin edebilirim. Yine de kanın kalori içeriğinden emin değilim, düşündüğümde daha fazlasına ihtiyacım olabilir.

"Görüyorum ki sorununuzu çözmüşsünüz."

Karşımdaki barda oturan vampire baktığımda bir bardağı soda ile doldurmanın tam ortasıydım. Onu tanımam bir anımı alıyor, sonra onun Cadılar Bayramı'nda üzgün palyaço kılığına girmiş olan vampir olduğunu fark ediyorum, bana Wolf'la ilişkimizin asla yürümeyeceğini söyleyen vampir.

"Pardon?" Bir votka şişesi alıp bardağa boşaltarak soruyorum.

Wolf'un beyaz smokiniyle durduğu, gönüllüleri ve alıcıları idare besleme odasının kapılarına doğru başını sallıyor. Her gibi yakışıklı görünüyor, özellikle de güçlü çenesini kaldırmış ve bu işi yaparken ortaya çıkan *benimle uğraşma* tavrıyla. Kalbim görmezden gelmekte pek de iyi olmadığım küçük bir dans yapıyor.

"Sen ve Kurt. Sen bir vampir oldun. Sorun çözüldü," diyor.

"Kulağa kolaymış gibi geliyor Pagliacci," diyorum alaycı bir ifadeyle, bardağın kenarına bir misket limonu yapıştırıp barda müşteriye uzatırken. "İşe yarayacağının garantisi olmadığını biliyorsun."

"Duyduğuma göre," diyor kokteyl kılıcını kullanarak zencefilli eski moda viskisindeki kirazı mızraklamak için. "Artık kasabanın dilindesin. Kasaba derken dünyayı kastediyorum. Lenore, herkesin dualarına cevap olabilir. Gerçi bazıları onun türümüzün yok olmasına neden olabileceğini söylüyor."

Kaşlarımı çatıyorum, bu sestten hoşlanmıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Vampirler değişimi sevmez. Bunu zamanla keşfedeceksin, sen sadece yepyeni birisin. İnsanları vampire dönüştüremeyeceğimiz gerçeği bizi her zaman hizada tuttu, nüfusumuzu kontrol altında tuttu, hiçbirimizin uğraşmak istemeyeceği korkunç sonuçlar olmadan değil. Artık Lenore yapabildiğine göre..."

"İnsanlar onun etrafta dolaşıp insanları ısırmaya başlamasından ve onları ister istemez vampire dönüştürmesinden mi endişeleniyor?" Şaka yapıyorum. "Çünkü dediğim gibi, parkta yürümek gibi bir şey değildi. Neredeyse geri dönmeyecektim. Lenore'un da bunu bir daha yapmak gibi bir niyeti yok."

Bana gerçekten umursamadığını gösteren sıkı bir gülümseme veriyor. "Ben sadece bildiklerimi söylüyorum. Eminim her şey yoluna girecek."

"Vampirler bu gezegende daha fazla vampir istemez mi?"

"Bazılarının var. Bazıları değil. Bazıları daha fazla vampirin, medeniyetin geri kalanı tarafından keşfedilme şansımızın artması anlamına geleceğini düşünüyor. Statükodan, işlerin gidişatından, insanların radarı altında faaliyet göstermemizden . Bunu korumak için her şeyi yaparlar."

Başımı ona doğru eğiyorum, içimi bir soğuk kaplıyor. "Bu bir tehdit mi?"
O gülümsüyor tekrar. "Bu değil Hatta a Uyarı. Ben sadece konuşma yapmak."

"İnsanların -vampirlerin- bir şeyleri olduğundan şüpheliyim.
Lenore'tanırım ve bir şey yapmayacaktır." "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Belki vampirler de yaratabilirsiniz," diye düşünüyor.

Bunu hiç düşünmemiştim. Omuz silkiyorum. " bir arzum yok. Yani, cidden.

Hayatım şu anda olabildiğince karmaşık."

"Evet," diyor yavaşça. "Annen için üzgünüm."

Her zamanki gibi, insanlar ne zaman ondan bahsetse, kalbime bir buz kıracağı saplanmış gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Dikkatli ol," diyor kısık bir sesle, içkisinin kalanını bitirirken gözleri etrafta geziniyor. Pagliacci paranoyaklığın da ötesinde. "Özellikle de o varken." Wolf'a doğru başını sallıyor.

"Neden?" Nabzım hızlanarak soruyorum.

"İlişkiniz," diyor oturduğu yerden kalkarken.

"Şu anda gerçekten bir ilişkimiz yok," diye itiraf ediyorum. "İşlerin karışık olduğunu söylediğimde kastettiğim buydu."

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum. İlişkimizin ayrıntılarını, neler olduğunu ve şu anda oldukça zayıf da olsa neden hala kin beslediğimi bilmiyor.

"Ve daha karmaşık olmasını istemezsin," diye uyarıyor beni, barın karşısına geçerek. "İnsanlardan yaratılan vampirlerin üreyemediğini biliyorsun."

Huzursuzca yutkunuyorum, midem bulanıyor. "Bunun farkındayım." Aslında, son zamanlarda boğuştuğum şeylerden biri de bu. İnsan olarak kalsaydım, Wolf'tan bir çocuğum olabilirdi. Artık insandan dönüşmüş bir vampir olduğuma göre, yapamam. En hafif tabirle, Solon gibi dönüştürülenler

ya da kısır rahimlere sahip olmak, vs. Sürekli bekar olduğum için çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiş olsam da, bu biyolojik saatimin işlemediği anlamına da gelmiyor.

Aslında kendimi geceleri odamda uyanık yatarken ve neler olabileceğini düşünürken buluyorum. Ölümsüz olduğumda bundan vazgeçtim ve Wolf'la bulduğumuz yer hala kayalık bir zemin üzerinde olsa da (ve aslında sadece inatçı bir sürtük olduğum için) çok acı veriyor.

"Ama sen farklı olduğun için," diye fısıldayarak devam ediyor vampir, "o zaman kesin olarak bilmiyorsun, değil mi? Ve eğer bir çocuğunuz olursa, eminim o çocuk tüm vampirlerin ilgisini çekecektir."

Bu kanımı donduruyor, normalden daha soğuk.

"Ben olsam endişelenmezdim," diyorum ona, gülüp geçmeye çalışarak. "Yıllardır seks yapmadım." Yıllardır derken, Solon'un banyosunun zemininde bir vampir olarak yeniden doğup kanlar içinde kaldığımdan beri demek istiyorum. Wolf'la en son o zaman seks yapmıştım, çünkü seksin onu daha kolay affettirdiğini keşfetmiştim.

Ona hâlâ umutsuzca ve sonsuza dek aşık olmama rağmen.

"Bu şimdilik doğru olabilir ama bir süre daha buralarda olacaksın Amethyst DeMille," diyor Pagliacci bana, doğrulurken ve parmaklarını barın tepesine vururken. "Sen de bu işlerde yenisin ve arkadaşların da öyle mi? Bu duvarların ötesinde pek sevilmezler. Sadece, dikkatli ol, tek söylediğim bu. Sen harika bir barmensin."

Sonra bana bir kez daha gülümsedi ve çekip gitti. *Bu* da neydi böyle?

Tam o sırada Lenore'un puro salonundan bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum, kırmızı McQueen elbisesi içinde çok güzel görünüyor, açık renk saçları toplanmış, kulaklarında yakut taşlar parlıyor.

"Hey," diyor, sonra gözlerimi takip ederek omzunun üzerinden Pagliacci'ye bakıyor, Pagliacci sahnenin önünde dans eden kalabalığın arasında kayboluyor. "İyi misin? O adam bir şey mi yaptı?"

Gözlerimi kırıştıtarak başımı sallıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Sadece... kim o?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Solon yapardı. Gerçi o hep tek başınadır. Tuhaf bir vampir. Sonra tekrar, hepsi öyle." Bana kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin?"

Sonunda kendime geldim. "Bana ilişki tavsiyesi veriyordu."

Barın sonundaki bir kadın vampir sabırsızlıkla bir kirli martini daha işaret ediyor, ben de onu yapmaya başlıyorum.

"Oh?" Lenore ses tonunu yükselterek söylüyor. "Peki sen hiç aldın mı? Çünkü beni dinlemediğin kesin."

Gözlerimi deviriyorum, bu sefer en üst raftan votka alıyorum. "Ortada tavsiye verecek bir ilişki bile yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum," diyor. İç çeker ve kulübün aşağısındaki Wolf'a bakar. "Sorun da bu zaten. Ametist, seni sevdiğimi biliyorsun. Ve iyi bir yalvarmayı sevdiğimi biliyorsun ve erkeklerin işleri berbat ettiklerinde bir şeyler için uğraşmalarına inanıyorum ve Wolf iyi berbat etti ama hadi. Adamın canı yanıyor. O sana aşık. Özellikle *onun* için geri geldin ve şimdi onu sebepsiz yere cezalandırıyorsun."

"Sebepsiz değil," diye çıkışıyorum. Sonra kendimi kötü hissediyorum ve ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. Kahretsin, her konuda kötü hissediyorum. "Özür dilerim bebeğim. Muhtemelen haklısın, sadece... Sanırım korkuyorum. Hepsi bu."

"Anlıyorum," diyor, ben içkiyi hazırlarken beni izliyor. "Ama belli ki kaderinizde birlikte olmak var ve biliyorum şu anda dünya kadar zamanınız varmış gibi hissediyorsunuz ama vampir olduğunuzda bir şey değişmiyor ve o da yarının ne getireceğini asla bilemeyeceğiniz gerçeği."

Çalkalayıcıya fazladan zeytin suyu eklerken usulca "Biliyorum," diye sızlanıyorum.

"Kurt her zaman seni bekleyecek," diye devam ediyor. "Ama neden onu zorluyorsun? Onun da senin gibi acı çekmesini istedin ve o yeterince acı çekti. Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum çünkü taraf seçmiyorum ama o da anneni kaybetti. Bu onun için *büyük* bir kayıptı. Ve insanlar bazen üzüntüden garip ve aptalca şeyler yaparlar ve senin kalbini kırmak da bunlardan biriydi. O yüzden lütfen vampiri affet. Ne olursa olsun birbirinize ait olmaktan asla vazgeçmeyeceksiniz."

ne yaparsan yap." Yüzüne dökülen saç tellerini üfleyerek nefes veriyor. "Ve Solon evde tekrar uyum istiyor."

Acı bir kahkaha attım. "Demek ."

"Evet, ayrıca ikinizin de hak ettiğiniz şekilde mutlu olmanızı istiyorum."

Kendimi başımı sallarken buluyorum, içkiyi martini bardağına doldurup vampire veriyorum. Ellerimi kokteyl elbiseme silerek iç geçiriyorum ve Lenore'a dönüyorum.

"Bir dahaki sefere fırsatım olduğunda," diyorum ona. Sonra daha da yaklaşıyorum, gerçi herkes istediğinde seni duyabiliyorken fısıldamanın ne anlamı var ki? "Hey, Solon'un ilk dönüştürüldükten sonra nasıl baba olamadığını biliyorsun çünkü kurusıkı atıyordu? Bu şekilde yaratılan tüm vampirlerin yaptığı gibi mi?"

Bir an bana bakıyor, sonra göz kırpmıyor. "Uh, evet?"

"Öldükten sonra onu geri döndürdüğünüze göre, belki de bunun artık geçerli olmadığını hiç düşündünüz mü? Ve bebek sahibi olabileceğinizi?"

Lenore ile bebekler hakkında konuşmam. Ya da herhangi biriyle, gerçekten, bu yüzden bu sorudan çekinmesini bekliyorum.

Onun yerine ifadesi yumuşuyor. "Biliyor musun, bunu düşündüm ama yani... biz korunmuyoruz ve o beni günde iki kez beceriyor, yani sanırım şimdiye kadar hamile kalmış olurdum."

"Bu iyi bir nokta," diyorum ona.

Kaşları bir araya geldi. "Bekle... Sen ve Wolf'u mu düşünüyorsun..."

"Hayır," diyorum inatla. "Sadece merak ettim."

"Ama şu anda seks yapmıyorsunuz."

"Hayır hanımefendi."

"Ama onu affettiğinde yüzde yüz affedilmiş olacaksın." "Oh, evet."

"Yani, bu mümkün..."

Elimi kaldırdım. "Sadece *seninle* ilgili bir soruydu. Wolf'la çocuk konusunu hiç konuşmadım ve bu konu benim de onun da radarında değil."

Gözlerinde hülyalı bir bakışla gülümsüyor. "Bunun onu inanılmaz derecede mutlu edeceğini biliyorsun, değil mi? Sonunda yeniden bir ailesi olması."

"Belki," diyorum ona, bu düşünce göğsümü kelebeklerle dolduruyor. "İşte bu yüzden bunu düşünmek ya da onunla konuşmak bile istemiyorum çünkü bunun bir olasılık olmadığından oldukça eminim. Eğer senin için henüz gerçekleşmediyse..."

Yüzü biraz düştü. "Evet. Bunu hiç düşünmedim, dürüst olmak gerekirse, hala nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Çok genç olduğumu düşünüyorum... ve her zaman genç olacağımı anlıyorum ama bilirsin, zihinsel olarak. O noktada değilim."

"Ben de öyle," diyorum ona. "Tamam, güzel. Aynı ."

"Ve her neyse," diyor koluma vurarak. "Onunla konuşmalısın. Bu gece yap. Lütfen. Noel'deyiz."

Sonra Solon'u bulmaya gider.

"Aman Tanrım, bu Valtu," diyor kirli martini içen vampir aniden.

Ona bakıyorum ve bakışlarını kulübün arka kapısına kadar takip ediyorum, az önce birileri içeri girmiş. Onları göremiyorum ama çoktan bir vampir kalabalığı toplanmış.

"Valtu kimdi?" Hatırlamaya çalışarak soruyorum. Takip edilmesi gereken çok fazla vampir var, ama Valtu sık sık ziyaretçi olsaydı bilirdim.

Pis martinici kız bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Valtu'nun kim olduğunu bilmiyor musun? Drakula!"

Oh lanet olsun. Drakula!

"Ciddi misin sen?" Ona sordum.

Heyecanla başını sallıyor, gözleri parlıyor.

Drakula burada mı? Bram Stoker'a ilham veren mi?

Wolfun öldürmek istediği mi?

Uh oh.

Wolf'a bakıyorum ve zaten bildiğini biliyorum. *Benimle uğraşma* tavrı, *seni öldürecekim orospu çocuğu* tavrına dönüşmüştü.

Martini kızına bakıyorum. "Hemen döneceğim."

Sonra barın arkasından koşarak çıkıyorum ve Solon'u görene kadar Karanlık Gözler'e doğru ilerliyorum.

"Ah, tam da görmek istediğim kişi," diyor Solon bana ve kalabalık dağılıyor ve işte o zaman uzun boylu, çok yakışıklı, seçkin görünümlü bir vampirin koluna girdiğini görüyorum. Omuz hizasında siyah dalgalı saçları, geniş çenesi, yoğun kahverengi gözlerini örten düşük kaşları, siyah görünecek kadar koyu renkleriyle, var olan en muhteşem ama en sapkın Drakula'ya benziyor.

Adam gülümsüyor ve ben tüm vampirlerin gizemli bir güzelliğe sahip olduğunu düşünsem de Drakula bu konuda pastayı kapıyor.

Ancak, kendimi hipnotize edilmiş gibi garip bir şekilde otomatik olarak ona gülümserken bulurken, aynı zamanda odada sadece Wolf'un, gerçekten sevdiğim adamın değil, aynı zamanda Wolf'un kız arkadaşını uzun zaman önce çalan vampir Dracula'nın da olduğunu farkındayım. Ve Wolf'un o kızı gerçekten umursamadığını bilsem de, bu onun benimkinden çok daha uzun süredir taşıdığı bir kin.

"Amethyst DeMille, sanırım," diyor Drakula bana. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Ve sen de Drakula olmalısın," dedim ona. "Senin hakkında çok şey duydum." Lenore'un bana anlattıklarını, Drakula'ya dair ilk izleniminin Helsinki'deki çılgın bir seks zindanında bir insan köleye sakso çektirirken ona rastlaması olduğunu biliyorum. Görünüşe göre adam seks konusunda doyumsuzmuş, ancak sonunda Solon ve Lenore'ye yardım etmiş. Ayrıca, kurgusal Drakula gibi, onun da aşkını kaybettiğini, ancak daha sonra yeniden dünyaya geldiğini ve onu kaybettiğini duydum
Yani trajik bir geçmişi de var.

"Eminim öyledir," diyor Drakula. "Piyasaya yeni çıktığınızı da duydum."
Ona bakıyorum. "Sen ne?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor, hınzırca gülümsüyor ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi eğiliyor. "Wolf için kendini bir vampire dönüştürmek acı veriyor olmalı, ama artık birlikte bile değilsiniz." Daha da yaklaşıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve bakışları dudaklarıma düşüyor. "Çok utanç verici görünüyor, değil mi?"

Drakula'nın ne halt ettiğini bilmiyorum ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerindeki bilmiş parıltıyı görüyorum.

Ne boktan bir saptırıcı.

"Uzak dur ondan!" Wolf arkamdan hırlıyor ve aniden tek hissettiğim onun varlığı ve ondan dalga dalga yayılan uçucu öfke ve sahiplenme oluyor.

Drakula bana göz kırpmıyor ve sonra omzumun üzerinden Wolf'a bakmak için geri çekiliyor, yüzü masumiyetle abartılmış. "Bisikletli İsa! Üzgünüm eski dostum, seni orada görmedim."

Dediğim gibi, lanet olası bok bölücü.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle sahneyi izleyen Solon'a bakıyorum. Ne olacağını biliyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Öte yandan, tüm vampirler şu anda oyun parkında kavga eden çocuklar gibi etrafımızda toplanmış durumda.

Wolf, "Ben senin lanet olası arkadaşın değilim," diye tersliyor ve grup aniden çalmayı bırakıyor, oda sessizleşiyor.

Ona bakmak için arkamı döndüm. Tanrım, böyle sinirlendiğinde çok muhteşem oluyor. Çenesi geriliyor, alnında damarlar oluşuyor, gözleri soğuk ve kırılgan oluyor. Onu daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum. Bazı kadınlar sahiplenici erkeklerden kaçabilir ama ben onlara koşuyorum, özellikle de söz konusu Wolf olduğunda.

Wolf üst dudağını kıvrıyarak, "Ve o piyasada değil," diye ekliyor. "O bana ait."

Burada bayılmamaya çalışıyorum.

Drakula ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Oh. Tamam. Sadece en son birinin sana ait olduğunu söylediğinde, sonunda onunla birlikte olduğumu hatırlıyorum." Bana bir kırıyor ve kalçalarını kasıklarına bakmamı sağlayacak kadar dışarı çıkarıyor. "Sadece kaçınılmaz olanı söylüyorum, sevgilim."

Geldiğini görmüyorum.

Wolf aniden vahşi bir canavar gibi öne atılıyor ve Dracula'yı yere düşürüyor. Ben çığlık atıp yoldan çekilirken, Wolf Drakula'nın suratına yumruk atmaya başlıyor.

"Kurt!" Şiddetten nefret ederek bağıyorum, ancak diğer herkes sanki iki ünlü MMA dövüşçüsünün maçını izliyormuş gibi çılgınca tezahürat yapıyor.

Ve Drakula da, açıkça istemesine rağmen, aldığı darbeleri sineye çekmiyor. Wolf'a aldığı kadar iyi karşılık veriyor ve ikisi yerde yuvarlanıyor, yumruklaşıyor, ısırıyor, vücut çarpışıyor, kanlar uçuşuyor.

Sonunda Solon onları ayırmak için devreye girer ve tüm gücünü kullanarak onları birbirinden ayırır.

Hem Drakula hem de Kurt berbat görünüyor. Burunları kırık, dişleri eksik, her yerde kesikler ve ısırık izleri, vücutlarını ve yüzlerini kaplayan kan.

Ve net bir kazanan olmamasına rağmen herkes içkilerini kaldırarak alkışlıyor (gerçi Drakula, Kurt'tan biraz daha hırpalanmış görünüyor ve ben bundan gurur duyuyorum).

Wolf şişmiş, kanayan gözleriyle bana bakıyor ve sonra arkasını dönüp evin kapısına doğru yürüyor.

Çenesini tutan Drakula'ya dönüp bakıyorum. "Ne?" diyor, yerde seken bir dişi tükürerek. "Uzun zamandır bekliyordum."

Artık hayatına devam edebilir. Tabii ki seninle birlikte." Solon'a bakıyorum ve o sadece başını sallıyor.

Şimdi tam zamanı.

Dönüp Wolf'un peşinden kalabalığın arasından hızla geçiyorum ve sallanan kapılardan geçerek koridora çıkıyorum.

"Kurt!" diye bağıryorum ve o merdivenlerin başında duraklıyor. Hemen yanına gelene kadar hızla koşuyorum.

Bana bakıyor ve şimdiden yüzünün biraz iyileştiğini görebiliyorum. Bu yüzden vampirler kavgaları çok sever, hasar asla kalıcı değildir.

Yine de uzanıp parmak eklemleri hâlâ açık olan elini tutuyorum ve ağzıma gözlerine bakarken üzerindeki kanı nazikçe öpüyorum. İçimdeki hemşire dışarı çıkıp onunla ilgilenmek için can atıyor.

"Özür dilerim," diyor sert bir sesle.

"Ne için?" Yumuşakça soruyorum.

"Mağara adamı gibi davrandığın için" diyor. "Sahiplenici olduğun için mi?"

"İstedığın bu olmadığı halde benim olduğunu söylediğin için."

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Benimle gel, seni temizleyeceğim."

Elini nazikçe tutup onu mutfağa götürüyorum ve masaya oturtuyorum. Sonra gidip ılık suyun altında bir bulaşık bezi çalıştırıyorum.

"Buna gerek olmadığını biliyorsun," diyor bezle yanına gelip önüne eğildiğimde ve başının köşesindeki kesiği bezle sildiğimde. "Yine de uzun zamandır bana en yakın olduğun an bu."

Ona bakıyorum ve hakkını yemeyeyim, tam karşısında duran göğüslerime bakmıyor ama bana bakıyor, bir hazine haritasını inceler gibi yüzümü inceliyor.

"Dinle, Wolf..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Bezi burnundaki iyileşmeye başlamış kesiğe götürürken ona alaycı bir sırıtış atıyorum. "Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerini kaçırıyor. "Bana kendimi kaybetmemem gerektiğini söyleyecektin." Beyaz smokininin kanlı yakalarına bakıyor. "Ya da smokinimi mahvetmemeliydim."

"Belki de ikincisi," diyorum, gerçi onun yerine bir milyon tasarım smokin alacak parası var. "Ama bence Drakula bunu hak etmişti. Aslında, bence ona vurmanı istedi. Belki de böyle bir mazoşisttir."

"Sahiplenici davrandığım için özür dilerim."

Duraksıyorum, bezi kanayan dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Ve biliyor musun? Buna bayıldım."

Bana kaşlarını çattı.

"Kurt," diyorum, bezi bırakıp ellerimi boynunun arkasında birleştirerek. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Artık yok. Hiçbir şey için. Sahiplenme konusunda değil, çünkü senin bana ait olduğun kadar ben de sana aitim, bana senin demen konusunda değil. Ben seninim, Wolf. Her şeyimle, her santimimle, ama özellikle de kalbimle."

Kalın kalın yutkunuyor, gözleri yüzümde geziniyor, sözlerimdeki gerçeği bulmaya çalışıyor. "Böyle davrandığım için özür dilerim," diyorum ona. "Annem için ne kadar üzüldüğünü ve kederinden dolayı böyle davrandığını biliyorum ve bu bana verdiğin zararı düzeltmese de açıklıyor. Seni tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve beni gerçekten sevdiğini biliyorum. Sadece seni incitmek istedim çünkü beni incittin ve bunu tekrar yapmandan korkuyordum."

"Asla yapmam," diye fısıldıyor sertçe. "Sana söz veriyorum. Bebeğim, zamanın sonuna kadar benimsin. Kendimiz yıldız tozu olana kadar. Ve yemin ederim, seni bir daha asla incitmemek, kalbini güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, yeter ki bana bir şans daha ver."

Ve işte su işleri geliyor. Ona sırıtıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Wolf, ikinci yaşıyoruz. İkimize de bu şansını ben verdim."

Lenore'dan beni dönüştürmesini istediğim an, o katta uyandığım an." Alnımı onunkine yaslıyorum ve o da rahatlayarak gözlerini kapatıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki bazen bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bu sadece benden çok daha büyük bir şey, ikimizden de çok daha büyük. Ama aynı zamanda dünyada iyi olan her şey."

Buna bir şey demiyor. Söylemesine gerek yok. İçinde dönen mutluluğu hissedebiliyorum, pişmanlığı, üzüntüyü ve sevgiyi hissedebiliyorum ve şu anda bunların hepsinde boğulduğunu biliyorum.

Sonunda bana bakıyor ve gözleri yaşlarla doluyor ve ben o sıvı altın bakışta kayboluyorum. "Seni seviyorum, Ametist. Hem de çok. Seni seviyorum, dün, bugün ve sonsuza dek."

"Dün, bugün ve sonsuza dek," diye fısıldıyorum, eğilip onu öpüyorum. Dudakları yumuşak, tadı onun kanı gibi ve cennet gibi hissettiriyor.

Aşk gibi hissettiriyorlar.

OceanofPDF.com

EPİLOG KURT

Üç ay sonra

"Oh, hatırladığım kadar güzel," diyor Amethyst yanımdan. "Burası gerçekten de mükemmel bir yer."

Solon'un Shelter Cove'daki malikanesinin hemen altındaki özel plajında duruyoruz ve güneş ufkun altında batmaya başlıyor. Buraya daha erken gelebilirdik ama şehrin dışında trafik çok yoğunlu ve Amethyst eski günlerin hatırına Garberville'deki Eel River Café'de öğle yemeği yememiz için ısrar etti.

Aslında orada durduğumuza memnunum. Sık sık önceki zamanları, burada birlikte olduğumuz, hayatlarımızın ne kadar trajik bir şekilde değişmek üzere olduğunu bilmediğimiz anları düşünüyorum. Elbette Mara vardı, kabuslar vardı, neyse ki korkunç olay gerçekleşikten sonra bunlar geride kaldı. Ancak ikimiz de bu olasılık ve masumiyet ortamında yaşıyorduk ki bu, gezegende ne kadar uzun süredir bulunduğum düşünüldüğünde bana atfedilmesi garip bir şey. Yine de geriye dönüp baktığımda böyle hissediyorum. Masum.

O kafeye geri dönmek, buraya gelmek beni geçmişe götürdü ve Yvonne'a sahip olmak için her şeyi yapabileceğimi fark etmemi sağladı.

Hayatlarımıza geri döndü, çünkü yokluğu çok acı bir şekilde hissediliyor, geçmişte yaşayamayız. Hayatlarımız değişti, bazı açılardan daha kötüye gitti ama bazı da daha iyiye gitti. Çünkü Amethyst'in annesinin kaybı bizi olsa da aynı zamanda bir araya getirdi. Bu deneyim üzerine kitap ayracı gibi bir araya geldik, bu kadar korkunç ve yaralayıcı bir şeyi hayatın kendisinden daha anlamlı bir şeyle paranteze aldık.

Aşk. Babamın bana söylediği gibi, aşk ve kayıp el ele gider ve bunun üstesinden gelmek için çok acı çekmem ve kendimi sabote etmem gerekse de, çok haklı olduğu çıktı.

Hepimiz kaybedeceğiz, bu yüzden Tanrı'ya şükürler olsun ki sevgimiz var.

Ben böyle görmek istiyorum. Ve hayat bu ikisi arasındaki dengeden ibarettir.

"Al," diyor Amethyst, spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken annesinin vazosunu bana uzatıyor, ayak parmakları kuma batıyor. Mart ayındayız ve normalde kumsaldaki soğuğa, Pasifik'ten esen rüzgâra bakılırsa bu bir insan için riskli bir hareket olurdu ama Amethyst bir vampir ve soğuk onu rahatsız etmiyor.

Ayak parmaklarını oynatırken bana memnun bir sırıtış atıyor. "Ahhh."

Sonra vazoyu geri alır ve hırçın dalgalara ve batan güneşe doğru yürümeye başlar.

Yvonne asla bir cenaze töreni istemedi, biz de ona bir cenaze töreni düzenlemedik ve insanların onun için yaygara koparmasından nefret ettiği için bir yaşam kutlaması da istemedi. Yine de onun için Karanlık Gözler'de sadece Solon, Ezra, Ametist ve Lenore (ve Odin) ile küçük bir tören yaptık.

Ama sonra Amethyst küllerle özel bir şey yapmak istedi. Annesinin her zaman okyanus kıyısında olmayı sevdiğini ve bir keresinde küllerinin Pasifik'te olmasını istediğini söyledi.

Biz de bunu ciddiye aldık. Bugün Amethyst uyandı ve bana annesiyle ilgili bir rüya gördüğünü ve hatırlayamasa da

bunu bir işaret olarak kabul etti. Bu yüzden Solon'dan Mustang'i ödünç aldık ve külleri okyanusa serpmek umuduyla kül tablasıyla birlikte buraya geldik.

Tabii ki, tüm rüzgar faktörünü planlamamıştık.

Başını sallayarak, "Külleri atarsam yüzümüze geri döner," diyor. "Annem bundan hoşlanmazdı."

"O zaman dalgalara yaklaşacağız," diyorum ona.

Daha önce hiç kimsenin kalıntılarını serpmemiştim -gördüğüm cesetlerin çoğu Kara Güneş'e bırakılmıştı- ama vazo ağır ve içinde kemik parçaları da olabileceğini hissediyorum. Vazoyu Ametist'ten alıyorum ve ayak parmaklarımızı ıslatacak kadar yakın olan su kenarına doğru yürüyoruz.

"Bir şey söylemek ister misin?" Ona soruyorum.

Ametist tüm bu yolculuk boyunca şaşırtıcı derecede metanetli olsa da, ruh hali bir anda değişiyor. Bu elbette normal, hala yas tutuyor ve günlerce iyi olabilirken, aniden ayaklarını yerden kesen bir anı geliyor. Her zaman tekrar ayağa kalkıyor, kalkamadığında da ben ona yardım ediyorum.

"Onu gördüm," diye başlıyor, gözlerini dalgalara dikerek.

Elimdeki vazoyu düzeltiyorum, deniz köpüğü kotuma sıçırıyor ve merakla ona bakıyorum.

"Ben öldüğümde annemi gördüm," diye devam ediyor ve bana kısa bir gülümseme veriyor. "Bunu sana söylemediğimi biliyorum, bir süre rüya gibi geldi ama öyle olmadığını biliyorum."

Hiçbir fikrim yoktu. Kalbim yumuşadı. "Nasıl bir şeydi?"

Gülümsemesi acı tatlı bir hal alıyor. "Aşk hissettim. Çok fazla sevgi. Ve vefat ettiği andan itibaren tek istediğim onunla birlikte olmak, onunla konuşmak, onu görmek için bir şans daha elde etmektir ve sonra öldüm ve öldüm ve... bu bana bunun asla yeterli olmayacağını fark ettirdi. Onu bir saniyeliğine ya da gerçekten ne kadar sürerse sürsün, geri getirmek yeterli değildi. Onu sonsuza dek burada istiyorum."

"Asla yeterli zaman yoktur," diyorum güneşin batışını, okyanusun her dalgada parlayışını izlerken. "Zamandan başka hiçbir şeyi olmayan bizler için bile."

"Ama bunu bu yüzden yaptım," diyor, *vampiri* kastederek kendini işaret ederek. "Çünkü seninle daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Onu kaybettikten sonra seni kaybetmeyi aklım almadı. Bunu yapamazdım. Belki bu beni zayıf yapıyor ama annemi kaybetmek, hayatımızda kalanlara, sevdiklerimize ne kadar çok tutunmamız gerektiğini fark etmemi sağladı. Sahip olduğum her şeyle sana tutunmaya karar verdim."

"Bu seni zayıf yapmaz bebeğim," diyorum ona ve babamın sözleri bir kez daha kafamın içinde çınlıyor. Aşk ve kayıp, aşk ve kayıp. "Vampir olmaya karar vermek, nasıl sonuçlanacağını bilmeden aldığın riski almak. Bu yapabileceğin en güçlü, en cesur şey. Ve bazı açılardan keşke yapmasaydın diyorum çünkü böyle bir fedakârlığa layık olup olmadığımı hâlâ bilmiyorum. Ama başka açılardan, sana çok minnettarım."

"Sen buna fazlasıyla layıksın Wolf," diye fısıldıyor bana, gözleri sevgiyle dolup taşıyor. "Lütfen bunu asla unutma."

Sonra gözlerini kapatıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor.

"Yine de onun hâlâ bizimle olduğunu düşünüp duruyorum," diye devam ediyor gözyaşını silerek. "Hâlâ burada, bu dünyada olduğunu ama sadece bir süreliğine uzaklaştığını. Geri döneceğini. Geri döneceğini düşünüp duruyorum. Gerçeği bilsem bile, sanki kalbim bilmiyormuş gibi."

"Çünkü o senin kalbinde yaşıyor," diyorum ona. "İşte bu yüzden. Her zaman da öyle olacak. Bu yüzden burada olmamasına rağmen hâlâ buradaymış gibi hissediyorsun."

"Biliyorum. Ama kalbim beni kandırıyor, biliyor musun? Beynim ise gerçeği biliyor. Ve kendimi her düzelttiğimde... sanki gerçekler yüzüme vuruyor. O... o..."

",," diyorum acımasızca. "Büyüklik kendini hissettiriyor. Ne kadar büyük olduğunu. Her şeyin sonsuza dek nasıl değiştiğini."

"O kadar büyük ki," diyor neredeyse ayağını yere vurarak. "O kadar büyük ki beynim artık onu kavrayamıyor bile. Ve şimdi, şimdi bu kayıp daha da büyük, anlaşılmaz ve sonsuza kadar uzanıyor gibi geliyor. Onun gerçekten öldüğünü bile bile her gün nasıl devam edebilirim?"

"Sadece yapıyorsun. Sadece devam ediyorsunuz. Her gün ve her gün. Şimdiye kadar yaptığın gibi, burada durmamız ve bu noktada olmamız için yaptığın gibi. Sadece devam ediyorsun çünkü devam etmek zorundasın."

Titrek bir nefes veriyor. "Özür dilerim."

Yanına gidip onu kendime çekiyorum ve alnından öpüyorum. "Bebeğim, asla üzülecek bir şey yok. Şu anda annene veda ediyoruz. Son bir veda. Bu çok ağır. Bu *çok ağır*. İkimiz de bu an geldiğinde çok şey hissedeceğimizi biliyorduk ve şimdi buradayız ve bu çok zor, bebeğim."

Başını sallıyor, çenesi titriyor. Nefes almaya çalışarak yutkunuyor. "Sanki her şeyin durması gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Pişman mısınız?" Sessizce soruyorum, ona temkinli bir bakış atıyorum, doğruyu söylemesinden korkuyorum. "Vampir olduğun için pişman mısınız?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Wolf. İstemiyorum. Biraz bile değil. Benim için mantıklı olan tek seçenek buydu. Ama bu hediyeye sahip olmak, sana sahip olmak, annemi kaybetmenin acısını yok etmiyor. Bunu düzeltmiyor. Onu geri getirmiyor. Sadece bununla herkesin yaşaması gerekenden çok daha uzun süre yaşamak zorunda olduğum anlamına geliyor."

"Biliyorum. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek, Ametist. Vampirler bile sonsuza dek yaşamaz. Eninde sonunda öleceğiz. Bir şekilde. Tanrı bunu her zaman görür. Ölüm eninde sonunda herkes için gelir. Ve anneni tekrar göreceksin, sana söz veriyorum. Ben de onu göreceğim."

"Ama çok uzun süre beklemem gerekecek."

"Ve yine de zaman akıp gidiyor. Durmuyor. Acımasızdır." Ayaklarımızın dibindeki dalgaları işaret ediyorum. "Bu bir akıntı ve hepimiz ona kapıldık, ona karşı yüzemiyoruz. Zaman bizden alır, alır, alır ve yıllar, yıllar

on yıllar, yüzyıllar. Bebeğim, ne kadar çabuk geçtiklerini göreceksin. Bu kederle daha uzun süre yaşamak zorunda kalacaksın, ama her halükarda bununla yaşamak zorunda kalacaktın. Bundan kaçış yok. Bu, hayatın gerçek değişmezlerinden biridir. Yaşıyoruz ve ölüyoruz. Ve eğer şanslıysak, bunun ortasında bir yerde, severiz."

Başını sallıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Seviyoruz. Hem de çok seviyoruz."

"İşte bu yüzden buradayız ve işte bu yüzden acıyor. Hepsi aşk yüzünden."

Birkaç dakika orada duruyoruz ve kalp atışlarının sakinleşmesini ve kederinin yoğunluğunun geçmesini dinliyorum. Sonra da kendi kederimin etkisini yitirmesini bekliyorum. Benim için de neredeyse onun için olduğu kadar sık geliyor.

"Bunu güneş tamamen batmadan önce yapmalıyız," diyorum, güneş kaybolmak üzereyken. "Eğer hala istiyorsan."

Başını sallıyor, kararlı görünüyor. "İstiyorum."

Vazonun kapağını çıkarıp küllerin uçmamasına dikkat ederek dalgaların üzerinde tutuyorum. "Özel bir şey söylemek ister misin?"

"Sanırım az önce her şeyi söyledim," diyor ve avucunun içiyle bir damla gözyaşını siliyor. Burnunu çekiyor. "Söylenecik tek şey şu anne," diyor bakarak, yüzündeki kalp kırıklığı açıkça belli oluyor, "seni seviyorum, seni özledim ve seni tekrar göreceğim. Lütfen beni hatırla."

Hay sikeyim. Şimdi ağlayacak gibi hissediyorum. "Seni asla unutmayacak, Ametist. Asla unutmayacak. Tıpkı senin onu asla unutmayacağını gibi."

Bana inanır gibi olana kadar yüzünü dikkatle izliyorum. Sonra vazoyu uzatıp ters çeviriyorum.

Küller dalgalara düşüyor, ancak bazıları rüzgârla savrulup gökyüzüne taşınıyor. Onların kayalıklara doğru süzülüşünü izliyoruz ve Ametist ellerini birbirine vurarak güzel bir kahkaha atıyor.

"Tamam, okyanusta olacak ve çiçeklerin içinde de olacak."

Bu fikir hoşuma gitti. Arkamızı dönüp dalgalara bakıyoruz, küllerin güneş ışığı ve deniz köpüğü içinde kayboluşunu izliyoruz ve ben annem ve babam için hızlı bir dua ediyorum, Yvonne ile birlikte olduklarını, mutlu olduklarını, iyi olduğumu bildiklerini ve sonunda aradığım aşkı bulduğumu umuyorum.

Birkaç dakika geçiyor, ikimiz de kendi dualarımız, umutlarımız, dileklerimiz, sevgimiz ve kayıplarımız içinde kayboluyoruz. Güneş gitti ama ay başka bir yerden doğuyor, dalgalar gelmeye devam ediyor ve her şey bir döngü.

Ametist tekrar burnunu çekiyor ve cebinden çıkardığı bir mendille burnunu siliyor.

"Her zaman ikimize göz kulak olacak," diye fısıldıyorum ona, kolumu omuzlarına doluyor ve onu sıkıca sarıyorum, şu anda sık sık yaptığım gibi aynı anda hem üzüntü hem de sevgi hissediyorum.

Ametist bir an için sertleşiyor, sonra başını geriye doğru eğip bana bakıyor, koyu altın ışık mor gözlerini bir süpernova gibi gösteriyor. Dudaklarında küçük, meraklı bir gülümseme oluşuyor. "Yani mü kastediyorsun?" diyor usulca.

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Üçümüze de o bakacak," diyor tekrar.

Aptal olmalıyım çünkü hala ne dediğini anlamıyorum.

Ta ki diğer elimi tutup karnının üzerine koyana ve orada saygıyla tutana kadar.

Vay anasını.

Ağzım açık kaldı. Bu

olamaz.

"Ne?" . "Ametist, sen neden ?" Bana sırtıyor, gerçekten gülümsüyor. "Ben hamileyim."

"Bu mümkün değil," diyorum ona, bunun zalim bir şaka olup olmadığını merak ederek, çünkü bu hepsinden daha zalim olurdu. "Yapamazsın..."

"Kim demiş?" diyor, kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak.

"Her şeyin böyle olduğunu mu söylüyor? Vampire dönüşen insanlar dönüşemediği için. İşler böyle yürüyor."

"Sanırım artık öyle değil, değil mi? Ben gelene kadar öyle değildi." Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyorum, buna inanmaktan, bunu hissetmekten çok korkuyorum. Kaşlarını çatıyor. "Lütfen bana bunun iyi bir sürpriz olduğunu söyle."

Şimdiye kadar yaşadığım en güzel sürpriz olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, bilmiyorum. Yani, beni umutlandırıyorsun, biliyorsun, ve eğer bu iğrenç bir şakaysa..."

Karnının üzerinde duran elimi sıkıyor, başını sallarken dudağını ısırtıyor. "Şaka değil, Wolf. Adet dönemimi kaçırdım. Son üç günde beş hamilelik testi yaptım. Hepsi de hamile olduğumu söylüyor. Doğrulamak için doktora giderdim ama sanırım bir vampir bulmam gerekecek çünkü kanımda başka ne bulacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Ama, evet, o zamana kadar, sanırım bu bir şey. Ben hamileyim. Senin bebeğini doğuracağım."

Bir an ayağa kalkıyorum, sonra vazoyu bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve kuma gömülüyorum. Ona sarılıyorum, başımı karnına koyuyorum ve ağlıyorum. İçimde tuttuğum tüm kederi, sonra da içimde patlayan tüm mutluluğu dışarı atıyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum karnına. "Sen bizim bebeğimize sin."

Ametist ellerini saçlarımda gezdiriyor ve ben de onu incitmeden tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum. "Eğer kız olursa adını Yvonne koyabilir miyiz?" Amethyst bir süre sonra fısıldıyor.

Ağlıyor olmama rağmen gülüyorum. "Tabii ki. Elbette, bu mükemmel. Çok güzel bir isim."

"Ve eğer bir oğlan olursa," diyor, "ona babanın adını verebilir miyiz?"

Hala, kalbim tehlikeli bir şekilde erimeye yakın. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, gökyüzünde yıldızlar beliriyor. "Evet. Evet. Leif. Adı Leif'ti."

"Anlaştık o zaman." Sırıttırıyor, çok güzel, gülüşü yıldız ışığı gibi. "Leif ya da Yvonne. Bu mükemmel."

Amethyst'e "Mükemmelsin," diyorum, ona olan sevgim göğsümde ölebileceğimi düşünene kadar kabarıyor. Sonra ağzımı karnına bastırıyorum. "Sen de mükemmelsin ufaklık."

Keşke ailem burada olsaydı. Keşke Amethyst'in annesi de burada olsaydı. Ama biliyorum ki artık yaşamaya devam edecekler.

Döngü devam ediyor.

Ve kayıp aşka yol açar.

SON

OceanofPDF.com

DRACULA'NIN KİTABI

Karanlığın Kralı geliyor! Bu Drakula'nın kitabı, eski aşkı yeniden dünyaya geldiğinde neler olduğunu anlatıyor... tek farkla, kadın onun kim olduğunu hatırlamıyor ve bu sefer bir vampir avcısı oluyor.

Bu çok karanlık ve çarpık bir romantizm, bu yüzden sadece uyarın (ama Kan Aşktır'daki Drakula'yı okuduysanız, ne bekleyeceğinizi biliyorsunuz!)

BURADAN ön sipariş verebilirsiniz (ancak çıkış tarihinin söylenenden daha geriye çekileceğini unutmayın).

Ayrıca Ocak ayında [Gölgeler Nehri](#) adında bir yetişkin karanlık fantezi romanım çıkacak. Vampirlerle ilgisi ama Fin Mitolojisi dayanıyor yok ve Ölüm Tanrısı'na ve sonunda bunu yazacağım için çok heyecanlıyım (son yedi yıldır kafamdaydı).

Sırada ne yazdığımı takip etmek ya da sadece merhaba demek ister misiniz? Beni [Instagram'BURADA BURADA](#) da veya [Facebook Okuyucu Grubumda](#) bulabilirsiniz (Karina Halle'nin Anti-Kahramanları). OH ve Tik Tok'u seviyorsanız, beni orada bulun ve beni etiketlemekten çekinmeyin (ben @authorkarinahalle). Hala Tok Tok acemisiyim ama kitaplara bakmayı ve aptalca videolar oluşturmayı seviyorum.

Her şekilde sizden haber almayı çok isterim! Cidden <3

Ve bir kez daha, eğer bir yorum bırakabilerseniz çok memnun olurum!

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Terapistim, doktorum ve yazma koçum bana Gece Kurdu'nu yazıyor olmamın harika bir şey olduğunu söylediğinde, bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Temmuz ayında kardeşimi ve Eylül ayında babamı kaybettikten sonra yasın akut aşamalarındaydım (ve hala öyleyim) ve bana gerçekten yazabilmemin inanılmaz olduğunu söylediler. Bırakın yazmak gibi yorucu, duygusal, zihinsel olarak yıpratıcı bir işi yapmayı, bu kadar kısa sürede bu kadar derin bir brifing yaşadktan sonra yataktan kalkıp duş almanın bile inanılmaz olduğunu söylediler.

Yine de başka bir seçeneğim yoktu. Haziran ayından beri, tüm trajediler hayatıma girmeden önce bir kitap yazmamıştım ve bu kitap her zaman radarımdaydı. İmkânsız görünse bile yapmam gerektiğini bildiğim bir şeydi.

Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim ama bir şekilde, gün be gün, sayfa sayfa kendimi bu kitaba gömdüm. Ametist ve Kurt, zaten iyi tanıdığım karakterler, uzun zamandır kayıp arkadaşlar oldular. Ve bu kitabı yazmak son derece zor olsa da, sadece içinde yaşadığım kişisel travma yüzünden değil, beynim her zamanki gibi çalışmadığı için de, kitabı bitirdiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum.

Bana ne olursa olsun, yazılı kelimenin benim için her zaman orada olacak bir hediye olduğunu gösterdi ve umarım sizin için de orada olur.

Bu kitap beni sonuna kadar zorladı, ama yine de... *Sonunu* yazdım. Eğer beynimden kaçan bazı dikkat dağıtıcı yazım hataları bulursanız, bunun için özür dilerim. Eğer kitap sizi ağılattıysa, umarım benim için olduğu kadar sizin için de katartık olmuştur. Ama gerçekten, umarım bu sayfalardaki küçük kırık parçalarımı sevebilirsiniz, onlar kalpten geldi (ve eğer yaparsanız, lütfen Amazon'da bir yorum bırakın, çok takdir edilecektir!).

Teşekkürler

<3 Karina

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Eski bir senarist, seyahat yazarı ve müzik gazetecisi olan Karina Halle, *The Pact*, *A Nordic King* ve *Sins & Needles*'ın yanı sıra elliden fazla vahşi ve romantik kitabın *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* oksatan yazarıdır. Kendisi, kocası ve evlat edindikleri pitbulları British Columbia açıklarındaki bir adada yağmur ormanlarında yaşamaktadır. Kışın onları genellikle Los Angeles'taki evlerinde ya da çok sevdikleri Kauai adasında mümkün olduğunca çok gnelenirken (ve ilham alırken) bulabilirsiniz. Daha fazla bilgi için ziyaret edin

www.authorkarinahalle.com

OceanofPDF.com

AYRICA KARINA HALLE TARAFINDAN

Çağdaş Aşk Romanları

Aşk, İngilizce Aşk,

İspanyolca

Where Sea Meets Sky (Atria Books'tan)

Racing the Sun (Atria Books'tan)

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Yalan

Diliyor

Borç

Müstehce

n Sıcak

Dalgası

Seninle Tanışmadan

Önce

Wild Card (North Ridge #1)

Maverick (North Ridge #2)

Hot Shot (North Ridge #3)

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis

Bir İskandinav Kralı

Kişisel Bir Şey Değil

Hayatım

Karmakarışık

Sağduyu

Silahsızlandır

Reddetme
Kraliyet Haydudu
Yasaklı Adam
Lovewrecked
Sıcak Bir İtalyan Yazı Kaçıp
Giden
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji)
Parlak Gece Yarısı
Komşu Kraliyet Ailesi

Karina Halle'den Romantik Gerilim Romanları

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Cesur Numaralar (Sanatçılar Üçlemesi #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1)
Kirli İşler (Dirty Angels #2) Kirli
Vaatler (Dirty Angels #3) Kara
Kalpler (Sins Duet #1) Kirli Ruhlar
(Sins Duet #2)

Korku Romantik

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Benson (EIT #2.5) Ölü
Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Oyuğun İçine (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işıık Gelir (EIT #6.5) Come Alive

(EIT #7)

Küller Küllere (EIT #8)

Tozdan Toza (EIT #9)

Hayaletli (EIT #9.5)

Perili Geri Geldi (EIT #10)

Solukta (EIT #11)

Şeytan'ın Duolojisi

Ölülerin Donner'ları

Peçeli (Ada Palomino #1)

Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) Kara

Güneş (Karanlık Gözler Düet #1)

Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düeti #2)

Gece Kurdu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.